

פרשת השבוע

צו שבת הגדול

~ תשפ"ו ~

הלכות, זוה"ק, מאמרים, פרפראות,
מעשיות וחידושי תורה נלהבים
מתוך שיעורו השבועי
של מז"ר ועט"ר הגאון המקובל
רבינו בניהו שמואל'י שליט"א
ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
ונשיא ישיבתינו הקדושה

יו"ל ע"י ישיבת המייש"ר

רח' אורט ישראל 4 (כניסה ב' רח' יוספטל 80) בת ים

טלפון: 03-5520004

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

או בחנות הישיבה "הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 6 ש' בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואל** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואל** ז"ל
בת נחמיה ומוזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

ברכה ישועה והצלחה

מי שבירך אבותינו הקדושים והטהורים

הוא יברך

וישמור וינצור את

התורם הנכבד וב"ב

החפץ בעילום שמו

הקב"ה ימלא כל משאלות לבו

לטובה ולברכה ויזכה לראות בבנין

בית מקדשינו ותפארתינו בקרוב

ויזכה לישועה ולחיים טובים ובריאים

ושמחים, וזכות לימוד התורה יעמוד לו

למלאות כל משאלות ליבו לטובה

ולברכה אמן כ"ר.

קמחא דפסחא תשפ"ו

חלוקת סלי מזון למשפחות נזקקות בני תורה

"כֹּל דְּכַפִּין יִירֵי וְיִיכֹל"

גם השנה, בזכותכם, משפחות הנזקקות יוכלו לערוך את ליל הסדר בכבוד ובהידור!

קחו חלק בחלוקה הגדולה

של הגאון המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א

וזכו לברכה וישועה!

בחרו סל – וקבלו מתנה מיוחדת מידיה הקדושות של מורנו!

רבע סל – 250 ₪

ברכה אישית
ממורנו הרב שליט"א

חצי סל – 500 ₪

תפילה ופדיון נפש
ע"י מורנו הרב שליט"א

סל מלא – 1,000 ₪

קמיע כסף טהור לפרנסה,
תפילה ופדיון נפש ע"י הרב שליט"א

ניתן לקבל את המתנה מידיה של הרב או במשלוח עד הבית

הצטרפו עכשיו למצווה ולברכה: 03-5520004

מפתחות

פרשת צו - שבת הגדול

יא	הלכות שבת הגדול
יז	מאמרי הזוה"ק - שבת הגדול
כו	מאמרי הפרשה - פרשת צו
נו	דרוש לשבת הגדול
סג	ביאור ההפטרה

פסח

עב	הכנות לקראת ליל הסדר
עה	הלכות תפילת ליל הפסח
עט	הלכות סדר ליל הפסח
צה	הלכות שחרית חול המועד
צז	הלכות חול המועד
צח	מאמרי הזוה"ק על פסח
קו	דרוש בענין הלילה הקדושה והנשגבה - ליל הסדר
קיט	סיפור יציאת מצרים
קכד	דרוש בענין עשרת המכות הנסים והנפלאות
קלא	דרוש בענין קדושת המצות
קמ	סיפורים לפסח
קעה	הפטרת יו"ט א' של פסח
קעט	הפטרת שבת חול המועד פסח

ספירת העומר

קפו	הלכות ספירת העומר
רב	דרוש לספירת העומר

שביעי של פסח

ריח	הלכות שביעי של פסח
רכג	מאמרי הזוה"ק - ע"ב שמות
רלח	מאמרים לשביעי של פסח
רפ	לימוד אשמורת הבוקר
רצ	ביאור ההפטרה
שג	חג המימונה

הלכות שבת הגדול

א. שבת שלפני הפסח נקרא "שבת הגדול", והטעם כי פסח שיצאו ישראל ממצרים היה ביום חמישי, ובשבת שלפני כן שהוא עשירי לניסן נצטוו לקחת שה לבית אבות לצורך קרבן פסח, וקשרו אותו בכרעי מטתם, וכאשר ראו המצרים כן שאלום פשר דבר, ענו להם לשחטו לשם פסח כמצות ה' אלהינו, והיו שיניהם קהות על ששוחטין את אלהיהן ולא היו יכולים לומר דבר, ועל שם אותו הנס קורין אותו "שבת הגדול" א.

עיונים והארות

תופשים השה למטה, לרמוז שהשר היה תפוש למעלה ויושב בדין לפני הקב"ה כדי להסיר כחו. ונשחט השה בערב הפסח, לרמוז שאז הוסר כח המזל של הטלה למעלה. ובשביל זה קורין אותו "שבת הגדול", לפי שגדל כחו לעשות זאת הפעולה לטובתנו.

ובספר מחברת הקודש למהרח"ו (דף עא ע"א) וז"ל: טעם שנקרא שבת הגדול להיות כי פרעה היה גדול המלכות ותחתיו ע' שרים לע' אומות והוא הראש שצר לישראל לכן לקח לחלקו במזלות טלה ראש המזלות והוא היה בכור גם כן והקדוש ברוך הוא כדי להראות גבורתו וכוחו לא הראוה כי אם בהבליג שד על עבודה זרה חלש על גבור ישראל שהם בחלק שבתא"י המורה על שבי ועוני והשליט על פרעה וטלה אלהיו שהוא מזל טלה שהיה בהיות מזל טלה בתוקף ממשלתו בחודש ניסן וגם ביו"ד בחודש שאז טלה בתקפו וגבורתו לכן ביום העשירי שלטו החלשים על אלהיו והיו לוקחים טלה ב' לחודש וקושרים אותו למטה וצק ד'

א. **טור** ושו"ע (סי' תל סע"א): שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, מפני הנס שנעשה בו. וכתב הב"י והגם שלפי טעם זה הוה ליה למיקרי לכולהו יומי דמעשור לחודש עד ערב הפסח ימים גדולים דבכולם נעשה הנס ויש לומר שעיקר הנס היה בהתחלתה אבל אחר שעבר היום הראשון כיון דדשו דשו.

ולפי הסוד הטעם שנקרא שבת הגדול כי חג הפסח הוא בחדס כנודע, ובשבת זו מתגלה ספירת החסד ותיקונו בעוצמתו ובכוחו, ולכן נקרא שבת הגדול, כי הגדול הוא בחינת החסד שנקרא גדולה.

וכתב בספר מגלה עמוקות שנקרא שבת הגדול כי בו נפל הע"ז הגדול בכור המזלות וטלה שמו, וכן בו נפל השר של מצרים והשר של מצרים הוא שרו של עשו וסמא"ל שמו. וכשרצה הקב"ה לשדד שר מצרים, ציוה לתופשו קודם ביום השבת, שאנו קוראים אותו "שבת הגדול". שבאותו היום היו ישראל

ובמדרש רבה מובא, שכשעשו ישראל כן נקבצו בכורי מצרים אצל ישראל ושאלום למה זה לכם, וענו להם זבח פסח הוא לה', שעתיד להרוג כל בכורי מצרים, ולכן נצטוונו לתת מדם הקרבן על שתי המזוזות ועל המשקוף לבל יבוא אל בתינו לנגוף, מיד הלכו הבכורות אצל אבותיהם ואצל פרעה ובקשו לשלח את ישראל ממצרים לבל יהרגו, ונתקלו בסרוב מוחלט, ועשו הבכורות מלחמה ונהרגו רבים ממצרים, וזה שאמר הפסוק: למכה מצרים בבכוריהם. וכאשר ראו המצרים כך חגרו איש חרבו על ירכו, ויבקשו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים ח"ו, וה' ברחמיו הגן עליהם והחלה את מצרים בתחלואים משונים ונידונו ביסורין גדולים ולא יכלו להזיק את ישראל, ועל שם שנעשו נסים גדולים לישראל באותו שבת שהיה לפני הפסח נקרא כל שבת שלפני הפסח שבת הגדול.^א

עיונים והארות

היה, אמרו ישראל מה נעשה היאך נקח הפסח לעיני מצרים הן נזבח את תועבת מצרים וכו' ולא יסקלנו, אמר להם הקדוש ברוך הוא עתה תראו הנס הגדול אשר אעשה לכם הלכו ולקחו איש פסחו להיות להם למשמרת עד י"ד יום לחדש כשראו המצרים כך חגרו איש חרבו על ירכו ויבקשו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים והשם ברחמיו הגין עליהם והחלה את מצרים בתחלואים משונים ונידונו ביסורין גדולים ולא יכלו להזיק לישראל ועל שם שנעשו נסים גדולים לישראל באותו שבת שהיה לפני הפסח נקרא כל שבת שלפני הפסח שבת הגדול. עכ"ל.

וידוע מה שכתוב בזוהר הקדוש (יתרו דף פח) שכל הברכות של כל השבוע כולן טמונות ונמצאות ביום השבת, וכל השפע של ימי השבוע מושפעים מיום השבת.

א"כ הכח של פסח של שנת גאולת בני ישראל ממצרים, וכן בכל שנה ושנה, הוא בשבת שלפני כן, ובאותה שבת היה כבר הכח של יציאת בני ישראל ממצרים.

ימים ויום העשור היה שבת ששולט בו כוכב ישראל שבתאי בהיותו חלש והוא הנס שעשה הקב"ה שקטן נעשה גדול וקראו שבת הגדול והבן זה עכ"ל.

ב. בגמ' שבת (פז:): תניא דפסח שיצאו בו ישראל ממצרים היה ביום חמישי. וכתבו התוספות (ד"ה ואותו) ונמצא בשבת שעברה לקחו פסחיהם ועל כן קורין אותו שבת הגדול לפי שנעשה בו נס כדאיתא במדרש כשלקחו פסחיהם באותה שעה נתקבצו בכורות אומות העולם אצל ישראל ושאלום למה היו עושים כך אמרו להם זבח פסח הוא לה' שיהרוג בכורי מצרים הלכו אצל אבותיהם ואל פרעה לבקש ממנו שישלחו ישראל ולא רצו ועשו הבכורות מלחמה והרגו מהם הרבה הדא הוא דכתיב (תהלים קל"ו) למכה מצרים בבכוריהם עכ"ל.

וב"כ בכל בו (סי' מז) וז"ל: שבת שלפני הפסח נהגו לקרותו שבת הגדול והטעם לפי שניסן שבו יצאו ישראל ממצרים חל ביום ה' בשבת כמו שמצינו בסדר עולם, ומקחו של פסח מצרים שהיה בעשור לחדש בשבת שלפני הפסח

עיונים והארות

שם ניסים גדולים כידוע, ואם היו עושים יו"ט ביום זה היו חושבים שזה על הניסים הגדולים של מעברות הירדן.

ורע שבענין זה ישנה עוד שאלה גדולה, מדוע ציוה הקב"ה לבני ישראל לקחת את השה ולקשור אותו בכרעי המטה בשבת דוקא, היה מצוה עליהם באחד מימי החול, ולא היה נגרם מזה חילול שבת.

ומבארים המפרשים בזה, שעל ידי שהיה ציווי זה ליקח בשבת, נעשה תיקון גדול לעם ישראל, כי היו מישראל שעבדו ע"ז את השה, ולכן אמר להם "משכו וקחו לכם צאן", דהיינו משכו ידיכם מעבודה זרה וקחו צאן, ועתה עשו תיקון לזה שעזבו את הע"ז ושחטו אותו, וכעת מובן שציוה להם דוקא ביום השבת שע"י שמירת שבת נעשה תיקון לע"ז. וע"י ששחטו את הע"ז דהיינו שעשו תשובה נשחט ג"כ השר שלהם למעלה, ובזה היה צער גדול למצרים, שהיו שיניהם קהות על ששחטו את הע"ז שלהם, שנתבטלה הע"ז של הטלה.

כידוע שהמצרים היו תופסים הע"ז שלהם מהאוזן ולוחשים לטלה באוזן והיה יוצא מהאוזן ש"ד, והיו שואלים ממנו מה שצריכים לכן אמר הקב"ה לישראל משכו וקחו לכם צאן, משכו אותו מהאוזן להכניע אותו ולהראות שאין בו ממש.

ולפי סודן של דברים, טעם לקיחת השה דוקא בשבת ולא ביום חול, שכידוע שבמצרים היתה טומאה גדולה עד מאוד, עד כדי כך שאפי' אם מלאך היה יורד למצרים להוציא את ישראל, היה גם הוא נטמא, ורק הקב"ה בעצמו יכול היה להוציא את ישראל ממצרים, ורמז אמרו בזה כי 'פסח' - ר"ת 'ח' פעם 'ס' שזה גי' לילית, שהיא טומאה גדולה וכישופים עצומים.

ולכן נקראת שבת הגדול על שם הנס הגדול שקרה באותו שבוע, וכוחו של הנס ותמצית הגאולה של בני ישראל שהיה טמון באותה שבת קודש שזו שבת הגדול.

ועוד טעם נפלא, כי ידוע מה שנתבאר בספר עשרה מאמרות, שלעתיד לבוא בשבת הראשונה שבה יקריבו קרבנות בבית המקדש שיבנה בב"א, באותה שבת ישלימו כל הקרבנות שחסרנו בזמן הגלות, וזה שאנחנו אומרים בתפילת מוסף, את מוסף יום השבת "הזה" נעשה ונקריב לפניך, "הזה" הוא קרבן המוסף של השבת הזו נקריב לעתיד לבוא.

והנה אותה שבת היא כנראה שבת הגדול, תהיה ב"ד בניסן, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, ושבת שלפני הפסח תהיה גדולה מאוד, שיוכלו להקריב כל הקרבנות, ולכן נקרא שבת הגדול.

ושאלו המפרשים על זה, למה עושים בכל שנה זכר לאותו נס בשבת דוקא, ולא באותו תאריך שהיה הנס, דהיינו י' בניסן.

תירוץ לזה כתב בעל הלבושים ר' מרדכי יפה, דהנה כמבואר לעיל היה ציווי זה של "משכו וקחו לכם" לקחתו בעשור לחודש שזה היה ביום שבת קודש, וכשראו המצרים שכל עם ישראל לוקח שה ומושכים אותו באזנו התפלאו מאוד, כיון שידעו המצרים שעם ישראל שומר שבת קודש בכל ההלכות הקשורות בו ובכלל זה שאסור להשתמש בבהמה, ושואלים למה זה לכם, והשיבו לשוחטו לשם פסח, ומפני שהכרת הנס היתה ע"י שמירת שבת ששמרו ישראל, לכן עושים זכר לאותו נס בשבת דוקא וקוראים אותו שבת הגדול, ולא נקבע יו"ט ל' ניסן.

עוד טעם מדוע לא נעשה יו"ט ב' ניסן, כי עם ישראל עברו את הירדן בתאריך י' ניסן והיו

ב. טעם נוסף שנקרא שבת הגדול מפני שנהגו ישראל שבשבת הגדול מתאספים הקהל בבתי כנסיות ובתי מדרשות לשמוע דרשת רבני וגדולי ישראל בכל מקום ומקום,

עיונים והארות

במתנת חלקו" כשהיו אבותינו במצרים וראה משה כובד השעבוד שהכבידו עליהם, ביקש מפרעה שיתן להם יום אחד בשבוע שינוחו בו, ונתנו לו, ובחר ביום השביעי. וכאשר נצטוו על יום השבת, שמח משה שבחר בו, וזהו ישמח משה במתנת חלקו, ע"כ.

וצריכים להבין מדוע בחר משה רבינו דוקא יום מיוחד את יום השביעי הרי יכול היה לבקש להקל כובד השעבוד ולבקש כל יום שעתיים או שלוש שעות מנוחה, למה משה רבנו ביקש דווקא את יום השבת, הרי היה יותר נוח לבני ישראל שבכל יום עבודה קשה שעבדו במצרים יקבלו שעתיים או שלוש מנוחה, במקום את יום השבת? אמנם משה רבנו, אוהבן של ישראל, רצה להרוויח עוד בזה, הלא מימיהן של אבותינו לא פסקה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם, אברהם אבינו זקן יושב בישיבה וכו' (יזמא כח). וכעת באו למצרים, ערוות הארץ, יושבים כל היום כולו מעורבים עם הגויים, אין להם פנאי לעבודת ה' ועוד מתערבים עם הגויים ולומדים ממעשיהם, מה יהיה בסופם ומה יהיה בבניהם ובחינוכם?

לבן בחר להם יום אחד, יום של מנוחה וקדושה, יום שישבו בבתיים ולא יראו את המצרים לעיניהם, ואז יתבוננו בתורתם ויחזקו אמונתם בהקב"ה. ולכן משה רבנו ביקש דווקא יום אחד - יום השבת, שבני ישראל יהיו מנותקים מכולם, ביום אחד לא יראו גויים, ביום אחד לא יהיו קשורים לאף עניין, רק להקב"ה. ויום השבת זה היום המיוחד ביותר בימות השבוע שהוא יום שבתון.

ועתה ע"י שציוה עליהם הקב"ה ליקח את הטלה שהוא הע"ז וכח הטומאה הנוראה שלהם, ולשלוט בו ולעשות בו שפטים וכו', וכל זה בשבת קודש בבוקר, שאז מקבלים מוחין גבוהים מחכמה ובינה העליונים, אז היה כח להכניע ולהתגבר על הע"ז והטומאה הגדולה שלהם. אבל אם היה נעשה דבר זה ביום חול לא היה כח גדול לזה, ורמז יש בה כי שמו של הע"ז "שה" - ר"ת שבת הגדול.

טעם נוסף לסיבת הלקיחה דוקא בשבת, כי עם ישראל הקדושים הם כנגד הבן הבכור העליון, וכמו שהוא היה בגלות בבחי' תלת כלילן בתלת, כן ישראל למטה היו בגלות במיצר העליון במצרים, וידוע שהגאולה התחילה כבר מר"ח ניסן, ובעשרה ימים שמר"ח עד יום י' בניסן, יצאו עשר ספירות דז"א מן הגלות, ולכן ציוה הקב"ה דווקא ביום זה ליקח את השה, כי כבר אין שליטה למצרים עלינו.

ודע לך אחי חביבי כי שבת הגדול היתה בתאריך י' ניסן - בעשור לחודש, שבו צוה הקב"ה לקחת שה, "שה" - גי' "כפרה", לומר שיום זה הוא כנגד יום הכיפורים שהוא בעשור של חודש תשרי שבו כפרתו של עם ישראל. וכמו שביום הכפורים אין קטרוג על עם ישראל, ואין רשות לשטן להשטין ולקטרג, כן בעשור לחודש ניסן, קשרו את הטלה שהוא הע"ז של מצרים בכרעי המטה, שהיא המדרגה העשירית התחתונה, כי מְטָה אותיות מְטָה - למטה למטה, ונסתם פיהם של מצרים, ולא יכלו לומר שום דבר.

ודבר פלא מובא בטור (סימן רפא) בפירוש על דברי התפילה בשבת קודש "ישמח משה

ומאריכים הרבה בדרשות ובהלכות ולכן נקרא שבת הגדול, ועיקר הדברים יהיו בדיני הפסח והלכותיו המרובים למען ידעו את אשר יעשו. ומה טוב לשלב דברי אגדה למשוך לב העם.¹

ג. עוד י"א טעם אחר, לפי שמפטירין בה הפטרת וערבה לה' וכו' שנזכר בה הפסוק הנה אנכי שולח לכם את אליה לפני בא יום ה' הגדול והנורא שהוא דומה לבשורת משה על הגאולה במצרים, והוי מעין המאורע של שבת הגדול.

ד. כשחל ערב פסח בשבת יש להקדים דרשת שבת הגדול לשבת שלפניו.²

ה. אע"פ שמקדימין את דרשת שבת הגדול אבל לגבי ההפטרה העיקר הוא בשבת הסמוכה, אולם פשט המנהג להפטיר בכל אופן וערבה גם כשלא חל ערב פסח בשבת אמנם העיקר הוא שרק כשחל ערב פסח בשבת מפטירין וערבה לה'.

עיונים והארות

ולהוציא מלב המינים, על כן גם זאת עשו להיכר וקראו לשבת שלפני הפסח שבת הגדול, מכלל דאיכא שבת קטן בשבוע הבאה, היינו יום טוב הראשון של פסח שנקרא גם כן שבת ששביבתו הוא קטן משביבת יום השבת, עד כאן דבריו, לדעתו טעם זה הוא חשוב ודבר נחמד, עכ"ל.

ד. **מועד** לכל חי (א, יט) בשם הכנסת הגדולה ושכן נהגו למעשה. חזון עובדיה עמוד לב.

ה. **הלבוש** בסימן ת"ל הביא שיש נוהגים להפטיר בשבת הגדול וערבה לה' בכל שנה, משום הפסוק הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא, שדומה לבשורת הגאולה על ידי משה במצרים. ושיש נוהגים להפטיר וערבה לה' רק כשחל שבת זו בערב פסח, ומשום שכתוב בה הביאו את כל המעשר אל בית האוצר, וזמן הביעור הוא בערב פסח. ובספר מעשה רב סימן קע"ב כתב, שמנהג הגר"א שדוקא כשחל ערב פסח בשבת לא מפטירין וערבה לה'. וכן נוהגים ההולכים כמנהג הגר"א. וכן כתב בערוך השלחן שם סעיף ה' שכן נהגו הם. ובמעשה רב בהגהות שם ביאר, שדוקא מחמת הטעם של ביעור

ג. **בן** כתב שבולי הלקט (סימן רה) בטעם השני מדוע נקראת שבת זו שבת הגדול וזה לשונו: טעם אחר לפי שמאחרין העם בשבת שלפני הפסח לשמוע הדרשה עד אחר חצות סמוך למנחה עד שדורשין שם הלכות ביעור והלכות שמירת המצות. הלכות מלאכת יום טוב הלכות חולו של מועד הלכות עשיית ליל ערב הפסח ועוד כדי לספר גבורות אלהינו איך באו אבותינו במצרים איך הוציאם בתועפות ראם לו וקרע לנו את הים ולספר ולדרוש בקהל את כל אשר עשה וכו', ומפני משך זה נראה בעיני העם היום גדול וארוך יותר מיום אחר ועל כן קראו לשבת זה שבת הגדול.

ואמר לנו מו"ר חכם יוסף עדס צוק"ל כי בשו"ת שמן המור (י"ד סוף סי' טו) בשם גדול ספרדי אחד הנקרא הרב מהר"י זאבי (בספרו אורים גדולים לימוד כו), דהנה וספרתם לכם ממחרת השבת באת הקבלה (מנחות סה:) ממחרת יומא טבא, דיום טוב נקרא גם כן שבת, והאפקורסים שאינם מאמינים בקבלת תורה שבעל פה נתפקרו בזה, והנה הרבה ענינים עשו חז"ל לפרסם הדבר

ו. בשבת הגדול נהגו לברך זה לזה בלשון שבת הגדול שלום. ומחזיר לו: שבת הגדול שלום ומבורך, וכל זה לזכור נסי ה' הגדולים שנעשו בשבת זו¹.

עיונים והארות

כתב בספר נתיבי עם שם, שמנהג ארבע בתי הכנסת המשולבים יחד שבעיר העתיקה היה להפטיר וערבה לה' רק כשחל בערב פסח. וראה גם בכה"ח שם אות ג'. וכן ראינו שכן היה המנהג בירושלים. וכן היה עיקר להלכה ולמעשה, אלא שכעת שנתרבו ב"ה האוכלסין מכמה מקומות, יש בתי כנסת שבהם מפטירים בכל שנה וערבה לה', וכל מקום ימשיך כמנהגו, שהרי בכל אופן יוצאים ידי חובת הפטרה. ואף מי שנזדמן למקום שמפטירין שלא כמנהגו, לא ישנה ממנהג המקום, ויפטיר כמנהג אותו בית כנסת.

ו. **בן** כתב במחזיק ברכה (אות ב) שנהגו המדקדקים שבמקום מה שאומרים בשבתות דעלמא, שבת שלום מבורך. בשבת הגדול יאמרו "שבת הגדול מבורך". (כה"ח ס"ק ב) והסימן לזה ר"ת מש"ה. וכ"כ בחזון עובדיה (הלכות שבת הגדול הלכה א).

מעשר אין אומרים כשחל בערב פסח, משום שאין מפרישין מעשרות בשבת, ע"ש. ומו"ר האור לציון (ח"ג פ"ה במקורות לתשובה ב) כתב ונראה לתת טעם פשוט למנהג הגר"א, משום שאומרים בהפטרה זו הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא, והרי אין בן דוד בא בשבת, כיון שאין אליהו הנביא בא בערבי שבתות וערבי ימים טובים, כדאיתא בעירובין דף מ"ג ע"ב, ולכן כשחל שבת הגדול בערב פסח לא אומרים הפטרה זו. (וראה גם בליקוטי מהרי"ח בסימן תר"ל שם). וראה בספר יפה ללב (ח"ח סימן ת"ל) שבאיזמיר לעולם אינם מפטירים וערבה לה'.

והנה בבאר היטב (סי' תל ס"ק א) פסק לומר רק כשחל בערב פסח, ושכן נהגו. וכן כתב הגר"ז (שם סעיף ג). וכן היה המנהג הקדום בירושלים, וכמו שהביא בספר ארץ חיים (סי' תל). וראה גם בספר זכרונות אליהו ערך הפטרה. וכן

מאמרי הזוה"ק

שבת הגדול

מסביר הזוה"ק, הש"ה היה עיקר הע"ז של המצרים כי הוא ראש לכל המולות, והוא נקרא "תועבת מצרים" כך שמה של הע"ז שלהם, כי הם מתעבים את הקדושה, וזו היתה חכמתו של יוסף הצדיק שלקח את אחיו שיהיו רועים את האלוה של המצרים ועי"ז ישלמו על המצרים, והמצרים יכבדו אותם כמו שמכבדים את הע"ז שלהם, והשבטים ישלמו על הע"ז שלהם ויכפו אותו שיהיה תחת ידם, ואז ג"כ ישלמו עם ישראל על המצרים בעצמם, ולכן הושיב אותם במיטב הארץ בארץ רעמסס ששם הם רועים את הצאן שלהם.

ח"ג דף ר"נ ע"ב

רְבִי תִּיָּא פְתַח, בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח וְגו'. הנה

כתוב בתורה בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית. והטעם

הוא, כי ב"ב חודשים יש ג' הוי"ת ויש בהם י"ב אותיות, א"כ חודש ניסן הוא י' של הוי"ה,

ולכן צוה בעשור לחודש שיקחו השה, הכונה מתי שאות י' שולטת. ועתה שואל, **אִימָרָא**

דְּאִיהוּ פֶּסַחָא אִמָּאי שה שהוא קרבן פסח מדוע דוקא שה? הרי המצרים עובדים

כל בהמה, כדלקמן, ובעבור זה הקב"ה היכה כל בכור בהמה א"כ מדוע דוקא שה. **אָלָא**

דְּחָלָא דְּמִצְרָאִי וְאֶלְהָא דְּלִהוֹן הָהּ אִמָּרָא אלא מתרץ שעיקר היראה

של המצרים והאלוה שלהם היה הטלה, **בְּגִין דְּמִצְרָאִי פְּלִחִין לְמוֹל [א]**
טָלָה לפי שהמצרים עובדים למזל טלה שהוא ראש ל"ב מזלות, (רעיא מהימנא לקמן)
 כי המצרים ראו שהמזל הטוב ביותר מכל המזלות הוא של חודש ניסן שהכל פורח ויפה
 ואויר טוב וכו' לכן היו עובדים אותו, **וּבְגִין כֶּךָ פְּלִחִין לְאִימְרָא** ובשביל זה
 היו עובדים בעיקר לטלה כי הוא ראש לע"ז שלהם. **תָּא חֲזִי בא וראה, כְּתִיב**
(שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. מֵאֵי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם
מדוע אומר תועבת מצרים הרי תועבה לשון מיאוס ושנאוי. וְכִי עַל דְּשִׁנְאִין לִיה
כְּתִיב תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם וכי מפני ששונאים וממאסים אותו המצריים כתוב עליו
 תועבת מצרים? הרי אדרבה אוהבים ועובדים אותו ולא שונאים אותו, **אַלָּא דִּחְלָא**
דְּמִצְרָאִי וְאַלְהָא דִּילְהוֹן אֶקְרִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם אלא מתרץ שהיראה
 של המצרים והאלוה שלהם נקרא שמו "תועבת מצרים" ונק' תועבה שמתעבים את הקדושה
 ואין זה לשון מיאוס אלא כל ע"ז נקראת תועבה, **כְּמָה דְּכְתִיב כמ"ש, (דברים יח)**
בְּתוֹעֵבַת הַגּוֹיִם כמתרגם דִּחְלָא דְּשָׂאָר עַמִּין יראה וע"ז של שאר האומות
 כך שמו תועבת הגוים.

עיונים והארות

טל"ה גימ' ד"ם, שידוע שבזכות שתי מצות נגאלו
 אבותינו ממצרים, בזכות דם הפסח ודם
 המילה. דם המילה כנגד הגוף החומרי כמ"ש המותן
 לו עד שיבלע דמו בתוכו, שהוא בחומר ובלבנים
 שחומר אותיות רמ"ח, ולבנים רומז אברים. ודם
 הפסח כנגד העולם הרוחני שאז שוחטים את הטלה
 להוציא מליבם שהמזלות מנהיגים את העולם, ולכן
 שמים אותו על המשקוף מלשון השקפה.

א. **ידוע** שפרעה היה חושב שהקב"ה ברא את
 העולם, אך חשב שהקב"ה מסר את העולם
 למזלות, ולכן היו עובדים את הטלה שהוא הבכור
 לכל המזלות שעל כן הוא החודש הכי פורח
 והאויר הכי טוב שהוא חודש האביב, אב ל"ב
 חדשי השנה. ולכן צוה הקב"ה לשחוט את המזל
 שלהם כשהוא בתוקפו ובחוזקו כמו שיבאר
 הזוה"ק לקמן.

תָּא חַיִּי חֲכָמָתָא דְיוֹסֵף בֹּא וְרֵאָה חֲכָמְתּוֹ שֶׁל יוֹסֵף, דְּבָתִּיב (בראשית מז)
 וּמִקְצֵה אַחֲיוֹ לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים, וְאוֹלִיף לֹזֵן לְמִימַר
 וְלִימַד אוֹתָם לומר, אֲנָשִׁי מִקְנֶה הָיוּ עֲבָדֶיךָ כִּי רָצָה שִׁישְׁבוּ בֶּאֱרֶץ גּוֹשֵׁן, כִּי
 בִּיּוֹן שֶׁשָּׂרָה אֲמָנוּ קָבְלָה אֶת הַמָּקוֹם הַזֶּה הַכְּנִיסָה אוֹתוֹ לְקְדוּשָׁה. וְכִי מִלְּפָא דִּהְוָה
 שְׁלִיט עַל כָּל אֲרָעָא וְאַפָּא לְמִלְּפָא עֲבִיד בְּדָא וְכִי מֶלֶךְ שְׁהוּא
 יוֹסֵף שְׁהִיָּה שׁוֹלֵט עַל כָּל הָאֶרֶץ וְהוּא אֲב וּמִשְׁנָה לְמֶלֶךְ יַעֲשֶׂה כְּדָבָר הַזֶּה לְשֵׁם אֶת אַחֲיוֹ רוֹעֵי
 צֹאן וְהַטְלָה נִקְרָא תוֹעֵבָה דְּבַר מֵאוֹס? וְעֲבִיד לְאַחֲיוֹ דִּישְׁנָאוֹן לְהוֹן וְעוֹשָׂה
 לְאַחֲיוֹ שִׁישְׁנָאוֹ אוֹתָם הַמְצַרִּים, וְלֹא יַחֲשִׁבוֹן לְהוֹן וְלֹא יַחֲשִׁבוּ אוֹתָם לְאַנְשִׁים
 טוֹבִים וּמְכֻבָּדִים, כִּי אִם תִּפְרֹשׁ שְׁתוֹעֵבָה הוּא לְשׁוֹן שִׁיקוֹץ וּשְׁנוּא, פֶּלֶא גְדוֹל עַל יוֹסֵף שִׁישְׁפִּיל
 כָּל כֹּךְ אֶת אַחֲיוֹ, אֱלֹא וְדָאִי תוֹעֵבָת מְצָרִים דִּחְלָא וְאַלְהָא דִּילְהוֹן
 אֶקְרִי הָבִי אֵלֹא וְדָאִי שְׁהִירָאָה וְהָאֱלוֹהִים שְׁלֵהֶם נִקְרָא כֹךְ בְּשֵׁם תוֹעֵבָה, וְעַל דָּא
 בְּתִיב וְעַל זֶה כְּתוּב, (שְׁמוֹת ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תוֹעֵבָת מְצָרִים שְׁפִירוֹשׁ
 אֶת הָאֱלוֹהִים שְׁלֵהֶם. וְא"כ עִם יִשְׂרָאֵל תִּמְהִיִּם אֵיךְ נִזְבַּח אֶת הָאֱלוֹהִים שְׁלֵהֶם וְלֹא יִסְקְלוּנוּ.

אָמַר יוֹסֵף בְּלָבוֹ, כָּל מִיטְבַּ הַמָּקוֹם הַטוֹב בִּיּוֹתֵר שֶׁל מְצָרִים
 הִיא אֶרֶץ רַעְמָם, וְתִהְיֶה אֲרָעָא אֶפְרִישׁוֹ לְדִחְלָא
 דִּלְהוֹן וְאֵת אוֹתָהּ אֶרֶץ הַפְּרִישׁוֹ לִירָאָה וְהָאֱלוֹהִים שְׁלֵהֶם, לְרַעֲיָא וּלְמִיתָךְ בְּכָל
 עֲנוּגִין דִּעֲלָמָא לְרַעוּת שֵׁם אֶת הָאֱלוֹהִים שְׁלֵהֶם וּלְיֶלֶךְ בְּכָל תַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם. וְכָל
 מְצָרָאִי חֲשִׁיבוּ לְאַנּוֹן דִּרְעָאֵן לְדִחְלִיהוֹן, בְּדִחְלִיהוֹן וְכָל הַמְצַרִּים
 הַחֲשִׁיבוּ מֵאֵד לְאוֹתָם שְׁרוּעִים אֶת הִירָאָה וְהַע"ז שְׁלֵהֶם כִּירָאָתָם וְכַעֲבוּדָה זֹרָה שְׁלֵהֶם מִמֶּשׁ.

ואמר יוסף, **אֶעֱבִיד לְאֹחֵי דִּירְתוֹן הִתִּיָּא אֲרַעָא וַיִּסְגְּדוּן לוֹן מִצְרָאִי** אעשה לאחי שירשו את אותה הארץ וישתחוו להם המצרים, **וַיַּחֲשֹׁבוּן לוֹן בְּדָקָא יָאוֹת** ויחשיבו ויכבדו אותם כמו שצריך, **וַחֲיִינוּ דְּכִתִּיב** (בראשית מז) **כִּי תֹעַבְתָּ מִצְרַיִם כָּל רוּעָה צֹאן, מִחֲשָׁבִין לוֹן בְּרַחֲלֵיהוֹן** שמחשיבים ומכבדים אותם כמו היראה והע"ז שלהם.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי לְרַבִּי חֵיִיא, וְהָא תַּנִּינֵן בְּמָה דְּאִתְפָּרַע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵאֲנוּן דְּפִלְחֵי לְעִבּוּדָּה זָרָה והרי למדנו כמו שנפרע הקב"ה מאותם שעובדים לעבודה זרה, **הָכִי אִתְפָּרַע מִעִבּוּדָּה זָרָה מִמָּשׁ** כך נפרע מעבודה זרה עצמה, וא"כ עתה קשה, **וְכִי יוֹסֵף עֶבֶד לְאֹחֵי עִבּוּדָּה זָרָה** וכי יוסף עשה את אחיו ע"ז שישתחוו להם ח"ו? **אָמַר לֵיהּ, לֹא עֶבֶד יוֹסֵף לְאֹחֵי עִבּוּדָּה זָרָה** אמר לו, לא עשה יוסף את אחיו עבודה זרה, **אֲלֹא עֶבֶד לוֹן לְשִׁלְטָאָה עַל עִבּוּדָּה זָרָה דִּילְהוֹן** אלא עשה אותם שולטים על עבודה זרה של המצרים, **וְלֹאֲכַפֵּיָא עִבּוּדָּה זָרָה דִּילְהוֹן תַּחּוֹת יַדֵּיהּ** ולהכניע את העבודה זרה של המצרים תחת ידם ע"י קדושת השבטים, **וְלִרְדָּאָה לוֹן בְּמִקָּל** ולרדות אותם במקל, כי ע"י האור והקדושה של שבטי י"ה תכנע הס"א והע"ז של המצרים כשפחה לפני גבירתה. ולשון רועי צאן מלשון רוע התרועעה הארץ, שפי' "מכניעי צאן". **אָמַר יוֹסֵף, אִי יִשְׁלְטוֹן אֲחִי עַל עִבּוּדָּה זָרָה דִּילְהוֹן, כָּל שָׁכֵן דִּישְׁלְטוֹן עַל גְּרַמְיֵיהּ** אם ישלטו אחי על עבודה זרה של המצרים, כל שכן שישלטו השבטים הקדושים על עצמם וגופם של המצרים

שיהיו כפופים ונכנעים להם, וּבְגִין כֵּן אוֹתִיב לוֹן בְּמִיטֵב אֶרְעָא ובשביל
 כך הושיב אותם במיטב הארץ כי שם היה עיקר שפע מזלם, ועי"ז: וְאֶשְׁלִיט לוֹן עַל
 כָּל אֶרְעָא השליט אותם על כל ארץ מצרים, ואז ישלטו גם למעלה על השר של
 מצרים, ואז השר יקבל את השפע שלו מהם. וא"כ עיקר השפע יקבלו עם ישראל, והמצרים
 יקבלו את התמצית.

אמר הקב"ה, בעשור לחודש שאז עלה כח הקדושה בעשר ספירות קדושות, וכן י'
 ניסן באותה שנה היה יום שבת קודש, בכח הקדושה הזאת תקחו את השֶׁה שהוא
 הע"ז של מצרים ויהיה במעצר ג' ימים לבטל ג' קליפות טמאות, וביום ד' שהוא ער"פ
 תתאספו עליו לדונו ולהכניעו ולשחטו להוציא ממנו את הכח שיונק מן הקדושה,
 וכאשר המצרים היו שומעים את האלוה שלחם שהוא במאסר והם לא יכולים
 להצילו, היו בוכים והיה קשה להם מאוד כאילו הם עצמם נעקדים לההרג, ואחר
 השחיטה תצלו אותו באש כמו שכתוב "פסילי אלהיהם תשרפו באש" ולא מבושל,
 כדי שיצא הדם שהוא הטומאה ע"י הצלי אש. וכן כדי שיהיה ריחו נודף בכל מצרים
 וכדי שיראו אותו ולא יהיה מכוסה בסיר, ועוד שיהיה ראשו כפוף על כרעיו
 בשפלות, שלא יאמרו זו חיה אחרת, ועוד שלא לאכלו בתאוה ברעב אלא על השובע
 דרך בזיון, ועוד ועצם לא תשברו בו אלא לזרוק העצמות בשוק.

וְעַל דָּא אִמְרָא דְּאִיתָּהּ פֶּסַח אִמְאִי ועל זה ששאלת שזה שהוא פסח אמאי,
 כלומר מדוע צוה השי"ת להקריב הטלה לקרבן פסח? אִלָּא [ב] דִּחְלָא
 דְּמִצְרָאִי וְאֶלְהָא דִּילְהוֹן הָהּ אִמְרָא אלא היות שהיראה והע"ז של

עיונים והארות

ב. אִיתָּא בספר חסידים סי' תתשס"ב וז"ל:
 המצרים היו לוחשים באזן הטלה והש"ד
 עולה מתוך האזן ומגיד עתידות. לכן צוה הקב"ה
 "משכו" כדי לבזות אותם ולזלזל בהם בזה האזן
 שבו הכח שלהם, וליקח אותו לשחיטת פסחים,
 ע"כ. ולכן יצדק לקראתו דחלא דמצראי.

המצרים והאלוה שלהם היה טלה, **אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִבְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ** אמר הקב"ה בעשרה בניסן כי אז מתגדל כח הקדושה לבטל כח הטומאה של המזל שלהם שעולה לשלוט, **סִיבּוּ דַחְלָא דִּילְהוֹן דְּמַצְרָאִי וְתַפְּשׁוּ לֵיהּ** תקחו את היראה של המצרים ותתפשו את השם, **וַיְהִי אֲסוּר וְתַפִּישׁ בְּתַפִּישָׁה דִּילְכוֹן יוֹמָא חַד וְתֵרִין וְתִלַּת** ויהיה אסור ותפוס במעצר שלכם יום אחד ושנים ושלושה ימים כדי להכניעו לבטל כח ג' קלי' טמאות. ולא אמר ג' ימים כי הקליפות הם מפורדים ואין להם אחדות כמ"ש "יתפרדו כל פועלי און", **וּבִיוֹמָא ד' אִפִּיקוּ לֵיהּ לְדִינָא, וְאֶתְבְּנִשׁוּ עָלֶיהּ** וביום הרביעי שהוא ערב פסח שהוא כנגד קליפת נוגה [ג] הוציאו אותו לדין והתאספו עליו לדונו ולהכניעו ולשוחטו ולהוציא ממנו כל הכח שניקן מן הקדושה, ויראו כולם כי גדול כח ישראל על קליפת נוגה ונכנעה קלי' נוגה לעם ישראל, ונכללה בקדושה, ואפשר לאכול ממנה.

עיונים והארות

פרעה היונק מסיגי הדעת שנפגם בחטא אדם. והוא בחינת העורף כי היה פרוע ומגולה כי נסתלק החשמ"ל.

וצריך לומר כי טלה השולט בניסן שהוא סוד כתר רחל היוצא במקום החזה ששם א' של וא"ו משם מ"ה, והוא רביעית דם שבלב, דהיינו אהי"ה בריבוע שהוא גימ' ד"ם, וכן טל"ה גמטריא ד"ם. ואמנם הממונה עליו שרו של מצרים הוא רה"ב היונק ממקום הגלוי והחוזק הוא העורף ועולה נוגה מלא נו"ן ו"ו גימ' ל"ה א גמטריא רה"ב.

ולא אמר טלה אלא שה, לרמוז שהטלה גדל ונעשה שה. וה"ס שם אהי"ה מרובע העולה

ג. **בענין** קליפת נוגה ז"ל ברמ"ז: ידוע שד' קליפות הן, ונוגה היא העליונה הקרובה אל הקדושה כי ה"ס עץ הדעת טו"ר והיא אשר גדלה בעון אדה"ר, ולכן בה נפלו הנשמות. וגם שם נופלים נגעי בני אדם טיפות קרי, ושם נמצאו ושם היו כל אותן שהוליד אדם בק"ל שנים. והיא היתה קליפת מצרים שנקראת ערות הארץ, סוד נוקבא דנוגה שהיתה הרה מכל אותם הניצוצות. ולכן קדם יוסף הצדיק להיות שם ועמד חזק בנסיון הערוה, והיא היתה עזר והכנה גדולה לישראל שגלו שם להיות תיקון אדם וכל הניצוצות.

ויעקב בא לשם בן ק"ל שנה ומשה נולד כשאמו היתה בגיל ק"ל שנה. ולהיות שם כל אותו האור, לכן גדל מאד מלך מצרים שהוא

וּבְשַׁעֲתָא דְּמִצְרָאֵי הָיוּ שָׁמְעִין קָל דְּחֻלָּא דִּילָהוֹן דְּתַפִּישׁ
בְּתַפִּישָׁה דִּישְׂרָאֵל וּבשֶׁעָה שֶׁהַמִּצְרִים הָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת קוֹלוֹ שֶׁל

הִירָאָה שֶׁלָּהֶם שֶׁהִיָּה תַפּוֹס וְעֶצֶר בְּמֹאסֵר שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִכְלִין לְשׁוֹבָא
לֵיהּ וְלֹא יִכְלוּ לִהְיוֹת אֹתוֹ, הָיוּ בָּכָאן וְהָיוּ קָשִׁיָּא עֲלֵיהּ בָּאֵלוֹ
גְּרַמֵּייהוּ אֲתַעְקִידוּ לְקַטְלָא הָיוּ בּוֹכִים וְהָיָה קָשָׁה עֲלֵיהֶם כֹּאִילוֹ הֵם בַּעֲצָמָם
נִעֲקָדִים לַהֲרֹג. אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי תַפִּישׁ בְּרִשׁוֹתֵיכֶם
יּוֹמָא בְּתֵר יּוֹמָא אַרְבַּעַה יּוֹמִין אָמַר הַקב"ה תַפּוֹשׁ יִהְיֶה הַשָּׁה בְּרִשׁוֹתְכֶם יּוֹם

אַחֵר יּוֹם אַרְבַּעַה יָמִים, בְּגִין דִּיחֻמּוֹן יְתִיָּה תַפִּישׁ בְּשִׁבִּיל שִׁירָאוֹ אֹתוֹ תַפּוֹשׁ,
וּבִיּוֹמָא רַבִּיעָאָה אֲפִיקוּ לֵיהּ לְקַטְלָא וּבִיּוֹם הַרְבִּיעִי תּוֹצִיאוּ אֹתוֹ לַהּוֹרֵג,
וְיִיחֻמּוֹן לֵיהּ מִצְרָאֵי הֵיךְ אֲתוֹן עֲבָדִין בִּיהּ דִּינָא וִירָאוּ אֹתוֹ
הַמִּצְרִים אִיךְ אַתֶּם עוֹשִׂים בּוֹ דִּין, כְּדִי לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ הַכַּח שִׁינָק מִן הַקְדוּשָׁה, וְדָא קָשִׁיָּא
לְהוּ מִן כָּל מִכְתָּשֵׁי דְעֶבֶר לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְזֶה הִיָּה קָשָׁה
לָהֶם יוֹתֵר מִכָּל הַמִּכּוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקב"ה, אֲנֹן דִּינִין דִּיעֲבָדוֹן בְּדַחֲלִיָּהוֹן

אותם הדינים שעשו ביראתם ובע"ז שלהם.

עיונים והארות

ותפשי לה, ירצה, אמת שבשבת נכנעה לקדושה
אבל אחר השבת מיד חוזרת לקליפה ומתחברת
עם ג' חברותיה. אבל ישראל גברו עליה ותפשזה
נגד רצונה עכ"ל.

טל"ה כנ"ל. וזה בריבוי אפ"א הפ"ה יפ"י הפ"ה
עולה בגמטריא ש"ה.
ו"נוגה" ו"רהב" נכנעו לישראל. ונלקח בשבת
שאז נוגה פונה לצד הקדושה ונכנעה.

לְבַתֶּר דִּי־יִנִּין לִיה בְּנוֹרָא ואח"כ צריך לדון אותו באש, דְּבַתִּיב, (דברים
 1) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ. אָמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
 הוּא אִמַר הקב"ה לעם ישראל, אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא שְׁנַעֲלָה רַק מֵעַט וַיֵּשׁ
 בּו עֲדִיין דָּם הַאִיבָרִים וַאֲיֵנו רַאוּי לֹאכִילָה, דִּלָּא יִימְרוּן בְּרַעְיוֹתָא
 וּבִתְיֹאבְתָא דִּדְחֻלָּנָא אָכְלִין לִיה הָבִי שְׁלֹא יֹאמְרוּ בְּרַצוֹן וּבִתְאוּהָ שִׁישׁ
 לַעַם יִשְׂרָאֵל עַל הַעֲזָז שְׁלֵנו אוֹכְלִים אוֹתוֹ כֵּךְ קוֹדֵם שְׁנַעֲלָה כְּרַאוּי, אָלָא אֲתִקְיֵנוּ
 לִיה צָלִי אִלֵּא תִתְקֵנוּ וּתְכִינוּ אוֹתוֹ צְלוּי טוֹב לְגַמְרִי, וְלֹא מְבוֹשָׁל אִפִּי שִׁמְלָחוּ
 אוֹתוֹ וּכְבַר מוֹתֵר בְּבִישׁוֹל אִלֵּא רַק צָלִי, כְּדִי לְהוֹצִיא אֶת כָּל דְּמוֹ לְגַמְרִי לְכֵן דּוֹקָא צָלִי,
 דְּאֵלּוּ מְבוֹשָׁל יְהֵא טָמִיר וְלֹא יַחֲמוֹן לִיה שְׁאִילוּ נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ מְבוֹשָׁל
 יְהִיָּה הַכֶּבֶשׂ מְכוּסָה בְּתוֹךְ הַסִּיר וְלֹא יִרְאוּ אוֹתוֹ הַמְצָרִים וְלֹא יִכָּאֵב לִיבָם כ"כ, אָלָא
 תִּקְנוּנָא דִּילִיָּה דִּי־יַחֲמוֹן לִיה הָבִי מוֹקְדָא בְּנוֹרָא אִלֵּא הַתִּיקוֹן שְׁלו
 וְהַהֲכֵנָה שְׁלו לֹאכִילָה שִׁירָאו אוֹתוֹ הַמְצָרִים כֵּךְ נִשְׂרַף בָּאֵשׁ, כְּדִי שִׁיַּצַּא כָּל דְּמוֹ, וְגַם שִׁירָאו
 אוֹתוֹ, וְגַם, בְּגִין דִּי־יַחֲיָה נוֹרָף כְּדִי שִׁיְהִיָּה רִיחוֹ נוֹדֵף וִירִיחוֹ אוֹתוֹ הַמְצָרִים וַיִּצָּא
 לִיבָם.

וְתוּ רִישִׁיָּה עָלִיָּה כְּפֻנָּה עַל קַרְסוּלוּי וְעוֹד שִׁיְהִיָּה רֹאשׁו עָלִיו כְּפֻנָּה עַל
 כְּרַעְיו לְמַטָּה תְּכִלִּית הַשְּׁפֻלוֹת כַּמ"ש רֹאשׁו עַל כְּרַעְיו וְעַל קַרְבו, וּשְׁנִינּוּ בַּמִּשְׁנָה
 מִשְׁלָשִׁין אֶת הַפֶּסַח בַּתְּנוּרָה. וְהִיָּה תְּלוּי מְהוּפֵךְ, רֹאשׁו לְמַטָּה וְכְרַעְיו לְמַעְלָה, דִּלָּא
 יִימְרוּן דִּתְחִיָּה אוּ מָלָה אַחֲרָא הוּא שְׁלֹא יֹאמְרוּ שֶׁהוּא אִיזוֹ חִיָּה אוּ דְּבַר
 אַחֵר, לְכֵן צָרִיךְ לְהַשְׁאִיר אֶת הָרֹאשׁ ג"כ, אָלָא דִּי־שְׁתַּמּוּדְעוֹן לִיה דְּאִיְהוּ

דְּחָלָא דְלִהוֹן כְּדִי שִׁכִּירוֹ אוֹתוֹ שֶׁהוּא הִירָאָה וְהֵעִז׃ שְׁלָחֵם, וְתוֹ דְּלֵא יִכְלוֹן
 לִיָּה בְּתִיאֻכְתָּא אֵלָא עַל שְׂבָעָא אֶרֶח קָלְנָא וּבִזְיוֹן וְעוֹד שְׁלָא
 יֵאכְלוּ אוֹתוֹ בְּתֵאוּהָ אֵלָא עַל הַשּׁוֹבַע שֶׁאִין חֶשֶׁק וְתֵאוּהָ כֹּל לֵאכּוֹל שֶׁאִזּוּ הוּא דֶּרֶךְ קִלּוֹן
 וּבִזְיוֹן. וְתוֹ עֵצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ וְעוֹד, אִפִּי׳ עֲצֻמוֹת הִרְכּוֹת, שִׁישׁ שְׁאוּהִבִּים
 לְטַעֵם הַמַּח שֶׁל הָעֲצֻמוֹת, אִפִּילוֹ הִכִּי לֹא תִשְׁבְּרוּ בְּלִיל פֶּסַח, אֵלָא דִּיחֻמוֹן גְּרַמּוּי
 רָמָאן בְּשׁוּקָא אֵלָא כְּדִי שִׁירָאוּ עֲצֻמוֹתָיו שֶׁל הֵעִז׃ מוֹשְׁלִכִים בְּשׁוּק בְּבִזְיוֹן, וְלֵא
 יִכְלוֹן לְשׁוּבָא לִיָּה וְלֹא יוֹכְלוּ לְהַצִּיל אוֹתוֹ. וְעַל דָּא בְּתִיב, (בַּמִּדְבָּר לֵג)
 וּבֵאלֹהֵיהֶם עָשָׂה יְהוָה שְׂפָטִים בְּלִשׁוֹן רַבִּים. דִּינִין סְגִיָּאִין דִּינִים
 רַבִּים. תּוֹ וּמִקְלָכֶם בִּידְכֶם וְלֹא חֲרָבָא וְרוֹמְחָא וְשָׂאֵר מְאֵנִי
 קְרָבָא וְעוֹד קָחוּ בִידְכֶם מִקְלוֹת וְלֹא חֶרֶב וְרוֹמַח וְשָׂאֵר כְּלֵי מִלְחָמָה, אֵלָא כְּכֹלֵב שֶׁמְכִים
 אוֹתוֹ בַּמִּקְלָא.

אָמַר רַבִּי יְהוֹנָדָה הָא אוֹקְמוּהָ דְּמִצְרָאִי פְּלָחִי לְמִזְל טָלָה הִרִי
 הָעַמְדָנוּ וּפִירְשָנוּ שֶׁהַמִּצְרִים עוֹבְדִים לְמִזְל טָלָה, וּבְגִין כֵּן פְּלָחִין
 לְאִימָרָא וּבִשְׁבִיל כֵּן הָיוּ הַמִּצְרִים עוֹבְדִים לְשָׂה כִּי הוּא מִקְבֵּל שְׁפַע מִמִּזְל טָלָה הָעֲלִיוֹן.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי טָלָה יִפְלָחוֹן וְלֹא אִימָרָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 אִם כֵּן לְטָלָה שֶׁהוּא קֶטֶן יַעֲבִדוּ וְלֹא לְשָׂה שֶׁהוּא גָדוֹל. אָמַר לִיָּה, כֵּלָא פְּלָחִין
 אָמַר לוֹ ר' יְהוּדָה, אֵלּוּ הַמִּצְרִים לְכָל מִינֵי צֶאֱן הֵם עוֹבְדִים גְּדוֹלִים וְקִטְנִים, אֵלָא מִזְל
 טָלָה נָחִית וְסָלִיק בְּטָלָה וְאִימָרָא אֵלָא מִזְל טָלָה יוֹרֵד וְעוֹלָה פַּעַם בְּטָלָה
 קֶטֶן וּפַעַם בְּשָׂה גָדוֹל, שֶׁבְּתַחֲלִיתוֹ מִזְל טָלָה נִרְאָה קֶטֶן וְאַחֲכַי נִרְאָה גָדוֹל, וּבְגִין כֵּן

פְּלִחִין לְכֹלָא ובשביל זה עובדים לכל מיני צאן קטנים וגדולים. **אָמַר לִיה, הָבִי שְׁמֵעָנָא, דְּכָל בְּעִירָא רַבָּא דְּחֵלָא דְּלֵהוּזִין הָוָה** אמר לו רבי יוסי לרבי יהודה כך שמעתי שכל בהמה גדולה וגסה יראה וע"ז שלהם היא, אלא הטלה שהוא בכור לכל המזלות עבדו אותו גם בהיותו קטן, **וְעַל דָּא קָטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל בְּכוֹר בְּהֵמָה** ועל זה הרג הקב"ה כל בכור בהמה כי הם עבדו את כולם. **וְהָא אֶתְמַר דְּאַלִּין אֲנוּן דְּרַגִּין דְּלַעִילָא דְּאַקְרוּן הָבִי** והרי כבר נאמר שאלה הבכורות, אם בכור בהמה, ובכור השבי, ובכור השפחה, הם אותן מדרגות עליונות של החיצונים והקליפות שנקראו כך.

מאמרי הפרשה

"צו את אהרן ואת בניו לאמר" (ו, ב)

המצוות שבפרשה

פרשתינו עוסקת במצוות הכהנים הקשורות בעבודת הקודש במשכן, ולעתיד בבית המקדש. וכך כתב רש"י: "אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות". כלומר, כל אשר נכתב ונדרש מאת הכהנים הוא כבר עתה, אבל תקפם יהיה קיים לדורות.

כמחצית מפרשתנו, עוסקת בתיאור חנוכת המשכן והדרכת אהרן ובניו הכהנים, לעבודתם לחינוכם ולקידושם, לקראת התפקיד הגדול אותו נבחרו למלא.

בעל "ספר החינוך" מונה שמונה עשרה מצוות בפרשתנו, אשר כולן עוסקות בעבודת הקרבנות במקדש, למעט שתי מצוות שהשתרבבו ביניהן, והם: איסור אכילת חלב, ואיסור אכילת

דם.

"צו את אהרן ואת בניו לאמר" (ו, ב)

מקום שיש חסרון כים כהמות והלב צריך זירוז

כתב רש"י: אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כים.

ואמר על כך האדמו"ר מגור (מובא בחידושי הרי"ם על התורה), כי ידוע שהאדם יכול לשמור על כל החמשה חושים, חוש השמיעה, יכול לסתום אזנו על ידי האליה שבאזנו, או ע"י אצבעו, וכך לא ישמע דברים בטלים. וכן את העין ניתן לכסות בעפעפיים וכך לא יראה דבר מגונה. וכן את האף יכול לסתמו שלא יריח דבר שאסור להריח. אבל המוח שבראש - אין לו שום שמירה וכסוי, שכן לפתע בלא התראה עלולה לבוא איזו מחשבה שאינה כרצון הבורא. נמצא א"כ שלכל האברים יש 'כים', כלומר כסוי ושמירה בכדי להינצל מאיסורים. לא כן המוח - אין לו כסוי. וכך גם אצל הלב, עלולים לעלות הרהורים לא טובים בלבו, ואין כל מונע. וזהו שאמרו: ביותר צריך לזרז הכתוב במקום שיש חסרון כים, הם המוח והלב.

הגאולה תבוא כאשר יתפללו על הכלל

והישמח משה זיע"א אמר ששמע מהקדוש מלובלין, ששמע מפי צדיק אחד, ששמע מפי אליהו זכור לטוב. לפרש מה שאמרו בגמרא (סנהדרין צז:): אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס, היינו שלא יתפלל כל אחד על הפרט מה שצריך לו לבדו, כי אם יבקש על הכלל כולו, דהיינו עבור גלות השכינה. וזהו: שתכלה פרוטה, כלומר הפרטיות, מכיס הלב, שלא ידאג האדם רק לצרכיו הפרטיים. (ייתב לב ויחי ד"ה ויקרא יעקב, הב')

זירוז עצמו בעבודת ה' ובפרט כשיש חסרון כים

כתב הרב "מנחת שמואל" (על התורה לרה"ג שמואל גר"י) צו את בני ישראל, פרש"י אין צו אלא לשון זירוז [ונאמר 'לאמר' מהו לאמר], והכונה לומר עכשיו בגלותנו אין לנו לא כהן ולא קרבן עולה ומנחה, אלא שיח שפתותינו. כמו שאומרים בתחילת ח"י ברכות - ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, ובסוף: יהיו לרצון אמרי פי [כנודע כי התפלה היא במקום קורבן כמו שנאמר "ונשלמה פרים שפתינו"]. מכאן למדנו, כי שיח שפתינו ותפילתנו הוא במקום הקרבן, ולכן צריך לזרז עצמו בעבודתו יתברך ולהשכים לבית הכנסת ולבית המדרש, כמו שכתב בתחילת השלחן ערוך (או"ח סי' א ס"א) **"יתגבר כארי"**, ומיד כאשר ייעור משנתו יאמר: **"מזדה אני"**. ויקום בזריזות לעבודת הבורא יתברך, קודם שיתגבר עליו יצרו בטענות לבל יקום, ויתחכם עליו

יצרו בחורף איך תקום בבוקר והקור גדול, ובקיץ יפתהו איך תקום ועדיין לא שבעת משנתך.

אם כן, צריך האדם להתגבר על יצרו שלא לשמוע לו, וירגיל עצמו להשכים בבוקר לעבודת בוראו ארבעה וחמשה פעמים, ואז לא יקשה עליו אחר כך לקום, והבא ליטהר מסייעין לו. ויבא לבית הכנסת ויקרא זמירות ותפילות, ואחר התפלה יקרא תהלים, והרמז: ציצית על כנפי בגדיהם הוא סופי תיבות: "תלי"ם". וצריך ללמוד כשעדיין הציצית עליו, ואח"כ ילמד בספר חק לישראל שתיקן רבנו האריז"ל, ולא יהיה עליו כמשא כבד, כי בשעת גמר התפלה בא השטן להתייצב על האדם ואומר לו: למה אתה יושב לבדך וכל העם ניצב עליך לעשות משא ומתן עמך? למה אתה מפסיד? קום התהלך בחוץ, למה לך חסרון כיס. ולכן אתה צריך לזרוז עצמך ביותר לעבודת בוראך, לעזוב עצת יצרך ולעשות רצון יוצרך.

וזהו הרמז בכך שאנחנו קוראים את פרשת התמיד שגם שם אמר הכתוב "צו את בני ישראל" בבקר וגם במנחה, לפי ששני הזמנים האלו, הם זמן תגבורת יצר הרע שמראה לאדם חסרון כיס, בבקר - שלא יאריך בתפילה, ובמנחה - שלא ילך להתפלל בציבור. ועל שתי זמנים אלו באו ותקנו לקרוא את פרשת צו. על דרך שפירש רש"י ז"ל אין צו אלא זירוז, במקום שיש חסרון כיס צריך להיזהר ביותר ע"כ.

"צו את אהרן ואת בניו לאמר" (ו, ב)

יציאת מצרים בזכות המשפחה

מקשים העולם מדוע הזכירו חסרון כיס דוקא בעולה יותר משאר מקומות? ובתכלת מרדכי (למהר"ם ברעזאן זצ"ל על התורה) תירץ, כי ידוע הוא שכל זכות ישראל ביציאת מצרים היה בשביל שעתידים לקבל את התורה, וכמו שכתוב (שמות ג, יב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון וכו'. וכן בקריעת ים סוף איתא (שמות רבה יד, כב) והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. בזכות התורה שנאמר בה (דברים לג, ב): מימינו אש דת למו.

והנה המהרש"א (שבת פח). פירש את הכתוב (תהלים ח, ג) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם, שהכוונה היא, כי למלאכים יש הבל פה שאין בו חטא, וגם לתינוקות של בית רבן יש הבל פה שאין בו חטא, ואילו לבני האדם יש הבל פה שיש בו חטא. ולכן מנצחים התינוקות בהבל פיהם את המלאכים, וכך קבלו את התורה למטה, נמצא שהתינוקות של בית רבן הם שזיכו אותנו לקבל את התורה.

וכתב רש"י על הפסוק (עמוס ד, ב) ואחריתכן בסירות דוגה, כי הבנים נקראים אחריתו של אדם. וזהו שאמר הכתוב (שמות יד, יט) ויסע מלאך האלהים וילך מאחריהם, כלומר בזכות הבנים הבאים אחריהם. ולכן קשרו את פסחיהם בכרעי המטה, כלומר שתלו את כל הניסים של יציאת מצרים בזכות יוצאי ירכם, וכמו שכתב המהרש"א (בבא קמא יד.) שהבנים קרויים על שם המטה, כמו שכתוב במיטתו של יעקב שהיתה שלמה (תנחומא, ויצא ד.).

ולכן כתיב במצות פסח (שמות יב, ג) ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית. כי אין שוחטין פסח על היחיד, והוא מפני שכל זכות יציאת מצרים היתה רק בזכות המשפחה. ולכן אמרו "ביותר במקום שיש חסרון כים", רוצה לומר, שלא ילכו במנהג המספחת שנתפשט בעוונות הרבים, לחנך הבנים בשאר לשונות למען ימצאו פרנסתם.

תאוות הממון גם בעת המיתה

ומעשה באדם נכבד מאוד, שהיה אמנם בעל מעלות רבות, אך היה נגוע מאוד בחמדת הממון. ובכל פעם שהיה מגיע לניסיון בזה, היה מאבד את אישיותו ונכרך בלהט אחר תאוותו. וכלל גדול הוא, שכל מידה רעה שבאדם, אם אינו עמל לשרשה, הרי היא מתלווה אליו עד הקבר.

כאשר אדם זה חלה ונטה למות, באו אליו חבריו להיפרד ממנו. רמו להם שיתקרבו אליו, לפי שרוצה להשמיע דבר מה באזניהם. כאשר הטו אונם, אמר להם: רצוני לומר לכם דבר שתוכלו ללמוד ממנו מוסר, הנה אני מרגיש עתה כי קרב קיצי, עוד מעט קט יבואו ויטלוני מן העולם הזה. ובכל זאת הנני מעיד על עצמי, שאם אחד מכם יתן לי כעת כסף, לא אוכל להימנע מלהושיט את ידי ולקחת את הכסף ולהחביא מתחת הכר שאני שוכב עליו. עד כדי כך שולטת בי עדיין מידת חמדת הממון, ולכן שמעו וקחו מוסר. אחרי כרבע שעה יצאה נשמתו והלך לעולמו. בינו נא זאת! (ילקוט לקח טוב עמוד ל"ט תורת הפרשה עמוד 43)

ע"י ריצה למצוה מעורר המלאכים

אמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ד משנה ב') הוי רץ למצוה. והשל"ה הקדוש בספר שני לוחות הברית (יומא, פרק דרך חיים תוכחת מוסר אות קצ"ד) כתב כי התנאי העיקרי לעשיית המצוות הוא שירון למצוה, ועל ידי זה מעורר את המלאכים הנקראים תא הרצים, שרצים להציל את ישראל ולהשגיח עליהם, בזכות הריצה שרצים לקיים המצוות וגם בזכות שמקדימים

ומשכימים לבית הכנסת להיות מעשרה ראשונים. וכנגדם יש מלאכי חבלה הנקראים 'תא הרצים' מצד הסטרא אחרא, הרצים בעת הזעם להזיק למי שרץ לדבר עבירה.

וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (עי' רש"י מגילה ו:): מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה. רוצה לומר לא יתעצל מלעשותה פן תהיה לו אחר כך איזו מניעה ועיכוב, כי לא תדע מה ילד יום. (מוסר חכמים)

מעלת הזריזות

כתב בספר מעלת המדות (המעלה העשרים, מעלת הזריזות) וזו לשונו: הזריזות היא מדה חשובה, לפי שמתחילת ברייתו של אדם לא נברא אלא להיות זריז במעשיו ובדרכיו, כענין שנאמר (בראשית ב, ז) ויהי האדם לנפש חיה, מאי חיה, זריזותא.

וכתב בספר ראשית חכמה (אהבה פי"א טו) ודע עוד, כי הזריזות לא יקנה בנפש האדם, אלא מחמת היראה, כי הירא את המלך, הוא זריז לעשות מצוותו, וירא פן לא ימצא אחריו משגה, לכן הוא מזדרז בעשיית התורה המצוות. וכן מטעם זה יצדק [לשון] זריזות בשכינה, כי שם היראה, וכן נקיות וטהרה גם כן הם ענפי היראה, כי צריך לירא, שלא יהיו בגדיו מלוכלכים לפני המלך, אלא נקיים וטהורים. וכן צריך לנקות ולטהר אבריו ונפשו, כיון שהוא עומד לעולם לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא יתברך ויתעלה.

זריזות היא מדה מעולה על הקודם, ונוגעת בעשה ובלא תעשה, להיות זהיר ומהיר במצות עשה, שאם באה מצוה לידו יעשה אותה מיד, שנאמר (שמות יב, יז) ושמרתם את המצוות, ודרשו במכילתא (דר"י, מסכתא דפסחא פ"ט), אל תקרא המצוות אלא המצוות. כדרך שאין מחמיצים את המצה כך לא יחמיצו את המצוות, אלא אם באה על ידך המצוה עשה אותה מיד.

וכן דרשו על פסוק (יהושע ג, א) וישכם יהושע בבקר, מלמד שזריזים מקדימים למצוות. ומדת הזריזות מורה על חשק נפשו ולבו לעשות הדבר ההוא מפני אהבת הבורא, ולכך מקדים ולא מאחר. כמו שאמר התנא (אבות פ"ה משנה כ') במדת הזריזות - הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים. ובעשות האדם הדבר בזריזות ובשמחה, יתוסף בו רוח חדשה ורוח חיים רוחני, באופן שיהיה קל כנשר, והדבר תלוי בהסיר מליבו רוח עצלות ועצבות, שהוא הכח החיצוני המכביד כל אבריו של אדם, באופן שלא יהיה בו כח לקום ממקומו לא לקרות ולא לעשות מצוה, כאלו כל אבריו מתים.

ואם יעורר האדם לבו ויסיר כח העצלות החיצוני מעליו על ידי התדבקו בחשק אהבת ה' שהוא מקור החיים, הרי לבו חי, וקורא ושונה ועושה מצוותיו בזריות ובשמחה לעשות רצון אביו שבשמים, ואז יתווסף בו כח שיהיה קל כנשר וגבור כארי וכו', ועל זה נאמר (ישעיה מ, לא) וקוי ה' יחליפו כח... ירוצו ולא יגעו ילכו ולא יעפו.

והכלל, כי אין הזריות אלא על ידי חשק האהבה, ולכן הוא ממדרגות המביאות לידי חסידות שהוא אהבה. וכיוצא בזה פירשו זכרונם לברכה (בראשית רבה פרשה נה ס"ח') על הפסוק (בראשית ב, טו) וישכם אברהם בבקר ויחבוש את חמורו, אמר רבי שמעון בר יוחאי אהבה מקלקלת את השורה. כלומר על פי השורה והטבע הוא, שיאהב אדם את בנו, ואילו הוא - מחמת אהבת הקדוש ברוך הוא ביטל את אהבתו לבנו, והוא בעצמו קם עם הזריות, נמרץ לקיים פקודתו של הקדוש ברוך הוא. וכי לא היו לו עבדים לאברהם, אלא שאהבה מקלקלת את השורה. ובלי ספק כי וישכם אברהם בבקר הוא זריות, על דרך שאמרנו וישכם יהושע בבקר הנדרש, והוא מצד האהבה, ומצד האהבה קלקל השורה. עכ"ל.

בגנות העצלות

עוד כתב בספר "מעלות המדות" (מדת העצלות) דעו בני, כי מדת העצלות, מן המדות הפחותות והגרועות אשר ימצאו בבני אדם, ואינה נמצאת בחכמים אלא בפתאים וחסרי לב, כענין שנאמר: (משלי כד, ל) על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב, והנה עלה כלו קמשונים כסו פניו חרולים וגדר אבניו נהרסה. וכי היכן לבו של עצל שרואה את כל הבריות עוסקין במלאכתן כדי לחיות בעולם הזה, זה חורש את שדהו וזה עודר את כרמו, זה קוצר וזה בוצר, וכן בשאר כל המלאכות, והוא יושב ובטל. ידיו ורגליו למה נבראו, עיניו ואזניו למה נבראו, פיו ולשונו למה נבראו, וכן שאר כל האברים למה נבראו, לא להתעסק בהן ולהשתדל עליהן להחיותם?! והנשמה שבו נבראת, לא להתבונן עליה ולהתחכם בה?! ואם הוא אינו מתחכם לעצמו - מי יתחכם בשבילו, ואם אינו מתחכם בראשיתו ועמל וטורח בבחורות ובשעה שהוא בריא, מה יעשה לימי הזקנה ולימי החולי והייסורין.

מדה מגונה מאד העצלות, שאם האדם מתעצל לעשות מלאכתו וענייניו, בני אדם משיחין בו ומליזין עליו ואומרים, תראו אדם עצל שהוא בריא בגופו ובחור עומד בתקפו ובכוחו, ואיננו מתעסק במלאכתו כדי להחיות את עצמו ואת בניו, אלא יושב ובטל וישן כל היום וכל הלילה, ומתוך כך אין הבריות מרחמין עליו. ועליו אמר שלמה בחכמתו על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב, והנה עלה כלו קמשונים כסו פניו חרולים, וגדר אבניו נהרסה.

כלומר, מפני שנתעצל לחרוש ולזרוע שדהו, ולעדור ולנכש כרמו, עלה בהם קוצים ודרדרים, וגם הגדר נהרס ונפל. ואחזה אנכי אשית לבי ראיתי לקחתי מוסר. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה באגדה, מהו ראיתי, ראיתי הקטון שבכל הבריות - הנמלה הזו שנאמר (משלי ו, ו) לך אל נמלה עצל ראה דרכיה וחכם, אשר אין לה קצין שוטר ומושל, תכין בקיץ לחמה אגרה בקציר מאכלה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה (דברים רבה, שופטים פ"ה ס"ב), שלשה בתים יש לה, ואינה כונסת לא בתחתון, ולא בעליון, אלא באמצעי. לא בעליון מפני הדלף, ולא בתחתון מפני הצינה, אלא באמצעי. ואינה חיה אלא ששה חדשים, ומחייתה חיטה ומחצה. והיא הולכת ומכנסת בקיץ כל מה שמוצאה, חיטים ושעורים ועדשים. ומאחר שאינה חיה אלא ששה חדשים, למה היא כונסת כל כך, שאומרת שמא יגזור ה' עלי חיים ויהיה לי מה לאכול. מעשה ומצאו בחור שלה שלש מאות כור.

ומהו ראה דרכיה וחכם, רבותינו אמרו (שם), ראה דרך ארץ שבה שבורחת מן הגזל. מעשה בנמלה אחת שהפילה חטה אחת, והיו כלן באות ומריחות אותה ולא היתה אחת מהן נוטלתה. באה אחת שהיתה שלה ונטלתה. ראה חכמה שיש לה וכל שבח זה, לא למדה מבריה. לכך נאמר ראה דרכיה וחכם.

בני בואו וראו שאין ברוב המדות מדה מגונה מן העצלות. שכל מי שיש בו המדה המגונה הזאת, הרי הוא מתמסכן והולך, כענין שנאמר (קהלת י, יח) בעצלתיים ימך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית. כיצד הרי שבא לְקַרֹת את ביתו ומניח קורה אחת היום, ולשבוע הבא קורה אחרת, ואינו קובע אותן במסמרים, הרי תקרתו מתמסכנת והולכת ונופלת לארץ. ובשפלות ידים ידלף הבית, כיצד, הרי שנשברה לבנה אחת מעל גגו, ונתעצל מלתקנה, ואמר, וכי מה חסרון יש בלבנה אחת, ומה יכולה להזיק, ומתוך העצלות הזאת, הדלף נופל על הרהיטים ועל הקורות ונרקבים והולכין עד שנופל כל הגג.

וכן אם נקרע חלוקו בכונס אצבע ונתעצל לתפרו, ואמר, וכי מה חסרון יש בקרע קטן כזה והקרע מתרחב והולך עד שנקרע כל החלוק. וכן אם נפלה אבן מגדרו ונתעצל לבנותה, ואמר, וכי אבן זו מעמידה כל הגדר הזה, ונתעצל מלתקנה, ונפלה שניה ושלישית, עד שנפלה הגדר כולה. וכן אם נמצא סדק בחביתו ונתעצל לסתמה, ואמר וכי מה חסרון יש בטיפה אחת של יין או של שמן. והוא מטפטף ויורד טפה אחר טפה עד שמתרוקנת כל החבית כלה. וכי יש עצלות ושפלות גדולה מזו, ועליו שלמה צווח ואמר (משלי יח, ט) גם מתרפה במלאכתו אח הוא לבעל משחית. עכ"ל.

גם בת פרעה כאשר אמרה למשות את משה מן הים, והיה לה רצון אמת, מה כתוב, (שמות כ, ה) "ותשלח את אמתה ותקחהו". ואיך שלחה ידה הלא עמדה מרחוק, אלא ללמדנו, כי אם אדם רוצה באמת, אזי עליו רק לשלוח את ידו, והיא כבר תשתרבב למרחקים.

"צו את אהרן ואת בניו לאמר" (ו, א)

צו - כנגד צירופי אדנו"ת

כתב בספר קדמון כתיבת יד, וזו לשונו: צו את אהרן, דע, כי שם אדנו"ת יש לו כ"ד צירופים, והם סך הכל צ"ו אותיות, כי ארבע פעמים כ"ד הם צ"ו, כמספר: א"ל אדנ"י. וכנגדן בבית המקדש היו צ"ו חלונות. ואמרו במסכת סוטה (לז:): כי כל מצוה נכרתה עליה צ"ו בריתות ללמוד וללמד, וצ"ו בריתות לשמור ולעשות. ולכן כתיב (ישעיהו כה, י) "כי צו לצו קו לקו". נמצא, כי כל מצוה נכרתה עליה פעמיים צ"ו, כמנין 'נצבים'. וזהו (דברים כט, ט) אתם נצבים היום כלכם, וזהו שנאמר צו את אהרן. ועיין מה שכתב רבנו האר"י זצ"ל בכוונות פרשת התמיד צו את בני ישראל, ויאורו עיניך. (חומת אנך)

תיקון העשיה - בפרשת צו

עיקר תיקון העשיה הוא בפרשת צו, כי הקליפה של העשיה נקראת 'צו', ולכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "אין צו [-אלא לשון זירוז]", מפני שבפרשת צו מתקנים את קליפת העשיה. והוא, כי צ"ו גימטריא: א"ל אדנ"י שבעשיה, ועל ידו מושכים אש גבוהה לשרוף את העבירות והקל"י הנאחזים בעשיה שבכל העולמות. (זר זהב למהר"י צמח סי' א)

"צו את אהרן ואת בניו לאמר" (ו, ב)

אהרן חביב כמלאכי השרת

"אהרן" נוטריקון, אוריאל, הדרניאל רפאל נוריאל, והם המלאכים המשמשים סביבות כסא הכבוד, אוריאל לפניו, רפאל לאחריו, הדרניאל פרוש לפני כסא הכבוד כיריעה. לומר לך, שהיה אהרן חביב כמלאכי השרת. (מושב זקנים)

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העֲלָה" (ו, ב)

הרמז בפסוק על הנעשה בעולם העליון

כתב בספר "מנחת שמואל" (בשם עץ הדעת), שפסוק זה רומז על רוח האדם העולה למעלה. וכבר ידעת, אשר במזבח העולה הנמצא בירושלים של מעלה, באים מיכאל הכהן הגדול

ובצבאותיו הכהנים, ומעלים את נשמת האדם בפטירתו מהעולם הזה לפני ה', ועל פיהם נידונת הנשמה ונאכלת באש. והזוהמה של החטאים אשר התלכלכה בהם, נשרפת ונעשית דשן, ונשארת הנשמה נקייה וזכה, ואז עולה לריח ניחוח לפני ה', וכנגדם אהרן ובניו בבית המקדש של מטה.

וביאור הכתוב, צו את אהרן ובניו העליונים, ותלמד להם משפטי דין הנשמה כאשר היא עולה למעלה כשנפטרת מהעולם הזה. וזהו שכתב: זאת תורת העולה, וכבר ידעת כי תחילת דינו של אדם הוא - עסקת בתורה, ואם הוא תלמיד חכם, אין אש גיהנם שולטת בו וניצול מאש גיהנם. כי כאשר הנשמה בעלותה תוליך עמה את עסק התורה, יאמרו עליו (פסחים נ.) אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו.

אי אפשר לעולם בלי תורה

"זאת תורת", שש 'תורות' כתיבי בקרבנות, כנגד ששה סדרי משנה. והקרבנות נקראו לחמי לאשי, והתורה נקראת לחם, דכתיב (משלי ט, ה) לכו לחמו בלחמי. התלמוד נקרא אש (ירמיהו כג, כט) הלוא כה דברי כאש, והקרבנות נקראו אשה, וכשם שאי אפשר בלא לחם ואש, כך אי אפשר לעולם בלי תורה. (פענח רזא).

החלום שחלם הגאון רבי נתן סאלם

וכאן המקום לספר אודות חלום נורא, אותו חלם הגאון רבי נתן סאלם ואף העלהו על הכתב במכתב אותו שיגר לגאון רבי שלמה ידיד הלוי (הובא בספר "ברכת יוסף" ח"ג בהקדמה), וזה לשונו: "לפי בקשתך, הנני כותב את מראה החלום שראיתי לפני עשרות שנים את המנוח הצדיק מר אביך הגאון רבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל מארם צובא, וכך היה החלום: בליל שבת אחד אחרי פטירת הרב מר אביך, והנה ראיתי שאני נמצא על הבור בחצר הקדש הבוכרים. מול ישיבת הרב כידוע ישנו בור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה, והמקדש היה הרה"ג ר' יהושע שרביני יצ"ו, הוא ברך השבע ברכות.

כתום החופה, ראיתי והנה הישיבה פתוחה ובתוכה יושב מורנו הרב מור אביך, ומוקף על שלחנו ערימות של ספרים כמנהגו הקדוש, וידו כותבת כדרכו בקדש חיבורים. נגשתי ונשקתי את ידו ובקשתי רשות אם אני יכול לשאול שאלות, הוא ענה בחיוב. אמרתי: "הלא כבוד הרב נמצא בעולם האמת, איך זה קעת נמצא כאן?" אמר לי: "לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקש משכנם בעולם הזה" כמו מעשה של רבינו הקדוש (כתובות קג.) אמרתי: "ובכן, אני יכול

לשאל אותך איך עובר הדין וחשבון על האדם?" אמר לי: "דע לך, בעלי תורה זוכים להתחשבות מיוחדת". בלשון הזה אמר לי: "בעל תורה ביתראעה פְּתִיר, התורה, התורה, התורה מגינה, וגם האור שבה מטהר את הנשמה".

ועמד זקוף קומה, ולקח ספר "חות יאיר" הקדוש מן השלחן שלפניו, והראה לי בתוך הספר ניר אחד שיש בו גבשושית, ואמר: "תראה, אם תרצה להעביר הגבשושית - יקרע הניר. אבל יש חומר כימי שאפשר להעביר הכל בלי לקרוע את הניר. כך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה. המאור שבה מחזירו למוטב. עליכם להתחזק בתורה, בתורה, בתורה בכל כוחכם". ושאלתי שוב: "האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחר הפטירה מגיע הצדיק למחיצתו?" אמר לי: "לפי מעלתו של הצדיק. יש עוד שלשה ימים, ויש עוד שבעה ימים, וכו'". שאלתי: "ועד שהצדיק מגיע למחיצתו, איפה הוא נמצא?" ענה לי: "הצדיקים נמצאים בחדר המטות". שאלתי: "ומי שומר עליהם?" אמר לי בפשיטות: "הלא אברהם אבינו שומר עליהם". וכך נגמר החלום.

באשמורת הבוקר של יום השבת ועד עכשיו אחרי כל השנים, מחזה החלום מצויר לנגד עיני כאילו בהקיץ. בזמנו, ניגשתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתייה זצ"ל וספרתי לו את החלום, אמר לי: החלום נכון. ומה שראית רבי יהושע עורך הקידוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בגן עדן שמו יהושע". [וכך אחרי זמן, אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאסטרופולי זצ"ל שכתב, כי שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע]. עכ"ל.

העוסק בתורה זוכה להשראת השכינה

ואיתא בזוהר הקדוש (פרשת צו דף לה.), רבי אלעזר היה הולך מקפוטקיא ללוד והיו עמו רבי ייסא ורבי חזקיה, פתח רבי אלעזר ואמר (ישעיה נא, טז), ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך וגו'. שנינו, כל אדם שעוסק בדברי תורה, ושפתותיו מרחשות תורה, הקדוש ברוך הוא חופה עליו והשכינה פורשת עליו את כנפיה, זה שכתוב: ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך. ולא עוד, אלא שהוא מקיים את העולם, והקדוש ברוך הוא שמח עמו כאלו היום נטע שמים וארץ, וזה שכתוב: לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

מכאן למדנו שישראל נקראים ציון, שכתוב ולאמר לציון עמי אתה. וראינו שכתוב (ישעיה א, כז), ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. ובא וראה מה בין אלה שעוסקים בתורה לנביאים נאמנים. אלה שעוסקים בתורה עדיפים מנביאים.

עד שהיו הולכים בדרך, ראו אדם אחד שבא ושלושה ענפי הדס בידו. התקרבו אליו ואמרו לו: למה לך ענפי ההדס. אמר להם: לרווחת האובד, [כנראה כוונתו היתה, בעבור הנפש היתרה שהלכה במוצאי שבת]. אמר רבי אלעזר: יפה אמרת, אבל שלושה אלה למה לך. אמר לו: אחד לאברהם ואחד ליצחק ואחד ליעקב, וקשרתי אותם ביחד והרחתי אתם בדרך בגלל שכתוב (שיר השירים א, ג), לריח שמניך טובים שמן תורק שמך.

"זאת תורת העֲלָה" (ו, ב)

מעלת קרבן עולה

מעלת קרבן העולה שהיא עולה לפניו יתברך, ומכפרת על עונותיהם של ישראל. כתיב (בראשית כב, יג) וירא והנה איל אחר, מהו אחר, אחר שראה הקדוש ברוך הוא כי בכל לבבו בא להעלות את יצחק לעולה, שלח לו את האיל והבטיחו כי בעת שיעלו בניו עולות, יקבלם.

היא העולה - זו מלכות אדום שעילתה עצמה ונידונה באש, ואחר כך (עובדיה א, כא) ועלו מושיעים בהר ציון. (מדרש תנחומא, יג)

ביזכות צום קול ממון תעלה תפלתו

אמרו רז"ל (עי' של"ה הקדוש כי תצא, כט) שלושה דברים מכוונים הם בגימטריא שלהם, והם: קו"ל צו"ם ממון. ושלושתם יחד בגימטריא: זא"ת. וזהו שאמר זאת תורת העולה, שמי שיש לו שלושה דברים אלו - יכול להתפלל לפניו יתברך ותעלה תפלתו.

ולא יבטח על חכמה ועושר וגבורה, כמו שאמר הנביא (ירמיהו ט, כב) "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו. כי אם בזא"ת יתהלל המתהלל השכל וידוע" - ר"ת הוי"ה. לרמזו, שמי שיש לו יראת שמים וכוונתו לשם הוי"ה ולומד לשם שמים, יש לו עלייה בעולם הזה ובעולם הבא, וכאלו הקריב את כל הקרבנות, כמו שכתוב "זאת התורה לעולה למנחה וגו'".

ואת כ"ד שעות היום חילקו רבותינו לשלושה חלקים; ח' שעות לשינה, ח' שעות למשא ולמתן או למלאכה ועבודה, וח' שעות ללימוד. וזהו שכתוב (יהושע א, ח) "א"י תצליח את דרכיך וא"י תשכיל", וכן כתיב (איוב ג, יג) "ישנתי א"י ינוח לי".

וזהו שאמר **זא"ת תורת העולה**. זא"ת נוטריקון אז תשכיל. וכתוב עוד (תהלים נא, כא) אז תחפוץ זבחי צדק, לרמזו על מה שאמרו כאילו הקריב כל הקרבנות. וע"כ תהיה לו עלייה בעולם

הזה ובעולם הבא כמו שכתוב זאת תורת העל"ה היא העל"ה, ושתי פעמים נזכר העל"ה - כנגד עולם הזה ועולם הבא.

ושמונה שעות אלו של הלימוד חייבים להיות בשמחה ובטוב לבב, וזהו שאמר (תהלים קכו, ב) **א"י** ימלא שחוק פינו, אימתי? בשעה שיש בלשונו רינה של תורה, ובלאו הכי אסור למלאת פיו שחוק בעוה"ז כשוטה וקטן, וכל שכן בעת לימודו, שלא יהיה לו שחוק וקלות ראש בשעת לימודו. וזהו שאמר אז ימלא שחוק"ק, שיהיה כמו שרפים חיות ואופני קודש שהם ראשי תיבות: שחוק"ק. ולא יהיה כמו שוטה חרש וקטן שאין בהם דעת והשכל ובינה. וזהו שאמר הכתוב **זאת תורת העלה וגו'.** (כסא רחמים).

המצוות מתקנות בעשיה, והלימוד ביצירה

על אודות קרבן העולה ושאר הקרבנות בזמן הזה, כתב החיד"א בספרו "כסא דוד" (דרוש כ"ב לשבת הגדול): הנה יש לחקור, דתקנו רז"ל לומר בתפלה שיהא שיח שפתותינו חשוב כאילו הקרבנו וכו', וכן כתב בטור אורח חיים (סי' א), דמי שקורא בתורה פרשת עולה יאמר: יהי רצון שיהא חשוב וכו'. וכיון שהעוסק בתורה כך היא המדה שנחשב לו כאילו קיים המצוות, א"כ מה צורך בתפילה. אלא התירוץ הוא ע"פ מה שכתב רבנו האר"י ז"ל, שקיום המצוות הוא בנפש ומתקן את עולם העשיה, ותלמוד תורה הוא ברוח והוא ביצירה. אם כן מן הדין היה שלא יחשב הלימוד כמעשה, כי זה דבור ותלוי הוא ברוח, ואילו קיום המצוה בפועל הוא בנפש בעשיה. משום הכי צריך תפלה, שה' ברחמיו יעלה את הקריאה שהיא בחינת דיבור - למעשה. ועוד, שכתב האר"י ז"ל כי הם בנפש, כדכתיב (תהלים קד, א) ברכי נפשי את ה', ואם כן מתפלל שיהיה חלק לנפש בזה.

"זאת תורת העלה" (ו, ב)

העולה באה על הרהורי הלב

כתב רש"י: אין העולה באה אלא על הרהור הלב (ויקרא רבה ז, ג). ולכן זמן הקרבת האברים הוא כל הלילה, משום שבא לכפר על הרהורים רעים אשר עיקרם בלילה. (כלי יקר).

ויש לתמוה, אם אכן העולה באה על הרהורי הלב, אם כן מדוע היא חמורה יותר משאר קרבנות, שהרי כתב ה'אבן עזרא' כי העולה נקראת כן משום שהיא עולה כולה על המזבח וקדושתה חמורה, ואילו בשאר עבירות אף שנעשו בקום ועשה, קרבנם קל יותר - שהרי חלק מן הקרבן נאכל לכהנים?

אמנם הביאור בזה, כי תיקון החוטא נמדד לפי סוג החטא שעשה, ולכן הרהורים רעים העושים פגם במחשבה שהיא חלק רוחני באדם, דין הוא שכפרתם תהיה רוחנית, ולכן על החוטא להביא קרבן שכולו כליל לה', מה שאין כן בשאר החטאים אשר הם במעשה, ונעשים על ידי שאר אברי האדם הגשמיים, לכן דרגתם נמוכה יותר, ומחמת כן - רק חלק מהם מוקטר לה'. (ילקוט תלמוד תורה לרבי יעקב הסקילי תלמיד הרשב"א ז"ל).

החוטא במחשבה כאילו הכניס צלם בהיכל

הסבר נוסף יש לפרש על פי הנאמר בזהר הקדוש (תרומה דף קסב:), כי גוף האדם מכוון כנגד העולמות העליונים, והמח כנגד היכלו של מלך - מקום קדש הקדשים. ולפי זה יש לומר, שלכן החמירה התורה כאשר הפגם הוא במחשבה יותר מאשר החוטא בגוף האדם, כי החוטא במחשבה - כאילו הכניס צלם בהיכל.

ועוד יש לומר, כי בדרך כלל כאשר אדם רק מהרהר בעבירה, הרי הוא חושב: ומה בכך, והלוא בסך הכל אני מהרהר ולא עושה עבירה בפועל. לא כן כאשר אדם חוטא במעשה, אזי חש הוא במעשה העבירה, ולבו נשבר בקרבו וחוזר בתשובה. נמצא שבהרהורי עבירה הסכנה גדולה ביותר - כי בנקל יחטא שוב, ולכן החמירה התורה עליו. (נפש החיים).

ובספר נתיבות חיים כתב לבאר כך שהתורה מחייבת אותנו להביא קרבן עולה כדי לכפר על הרהור הלב, וזאת כדי ללמד אותנו שהמחשבה חייבת להיות נקיה וטהורה, כפי שמסמל קרבן העולה הנשרף כליל על המזבח. לעמת זאת, קרבן החטאת, נאכל בחלקו על ידי הכהנים, לרמז שצריך האדם לקדש את החומר הגשמי.

ע"י אש התורה יכבה את אש הגהינם

עוד נראה לבאר בס"ד, בהקדם דברי הרב ראשית חכמה (שער הקדושה פ"ז אות ה) האומר כי התיקון של חטאת נעורים היא, שילמד תורה בקול רם. וזהו: זאת תורת העולה, כי תיבת העל"ה הוא ר"ת: הרוצה לתקן עון הנעורים. ותקנתו, שע"י אש התורה יכבה את אש הגהינם שהיה צריך לסבול בגלל עוונותיו. וזהו: על מוקדה על המזבח, תיבת המזב"ח ר"ת: בלימוד התורה זוכה מתקן חסרונותיו. ומה שהוסיף הכתוב לומר "היא העולה", ללמד שעיקר הקרבן הוא, שיחשוב כי מה שנעשה בקרבן הזה - היה ראוי לבוא עליו בעצמו. (ילקוט המוסר ואבני השהם).

"זאת תורת העולה הוא העולה על מוקדה" (ו, ב)

מעלת העונה וגנות הגאווה

רבותינו ז"ל דרשו במדרש (ויק"ר צו, פ"ז ס"ו) שהמתגאה נידון באש, שנאמר: "היא העולה על מוקדה". ולפי דרכם אפשר לרמוז במה שאמרו בסוטה (ד): כל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה וכאילו בא על כל העריות. וזהו שכתוב: "צו" לשון עבודה זרה, דכתיב (הושע ה, יא) "הואיל הלך אחרי צו", וכמאמרם (סנהדרין נז): ויצו זו עבודה זרה, "לאמר" זה גלוי עריות, כמו שכתוב (ירמיהו ג, א) "לאמר הן ישלח איש". וכתוב "היא העולה" כלומר המתגאה הוא כעובד עבודה זרה וגלוי עריות רחמנא ליצילן.

אי נמי, אפשר לבאר ע"פ מה שאמרו (פסחים סו:): האי מאן דיהיר חכמתו מסתלקת ממנו, ודרך דרש ומוסר אפשר לתת טעם לזה, שעל ידי הגאווה נעשה גופו כלי משוקץ ומוסרח, כמו שכתוב באגדה (עי' קב הישר פ"ז בשם גבעת המורה) שאליהו ז"ל אמר לרבי יהושע בן לוי שאדם שיש לו גאווה הוא סר"ח העודף מנבלה מוסרחת, ואם כן התורה צריכה להיות במקום נקי וטהור, וקיימא לן (ברכות כד:): שבמבואות המטונפות אסור להרהר בדברי תורה. ולכן מי שיש לו גאווה, שהוא יותר מנבלה מוסרחת, חכמתו מסתלקת ממנו, כי התורה צריכה מקום נקי וטהור.

וזה רמז "זאת תורת העולה", כלומר מי שיש לו תורה וגם גאווה, אז "היא העולה" - היא התורה עולה ומסתלקת ממנו, והוא נשאר בגאווה. (חומת אנך).

ויש לרמוז שמנהיג הדור צריך שיזרוק מרה בבני ביתו, וכן הרב בתלמידיו. אך זה רק כאשר לבו נשבר ועושה זאת רק לכבוד התורה. אך אם הוא מתגאה באמת - עונו ישא. ורמז למעלת וגדולת התורה, כי כשהעניו מורה גדולה כדי שייראו ממנו לקיים את התורה, אזי התורה תתעלה.

ועוד, זאת תורת העולה ראשי תיבות גימטריא בית, בזה רמז, כי עם ישראל הם כמשל אשה ובעלה עם השם יתברך כביכול, ולכן הותרו לנו הקרבנות, כי הבעל חייב בפרנסת אשתו.

"זאת", אמרו במדרש (ויק"ר צו, פ"ז ס"ו) אמר רבי לוי, נימוס היה וקילוסין היא, שכל המתגאה אינו נידון אלא באש, שנאמר: על מוקדה. הגאה מעכב את המשיח, וראוי הוא להענישו באש כי בעבורו בטל המזבח ואנו בגלות. (מוסר חכמים).

מעשה במלך גדול שהתגאה

כתב הרב החסיד רבי יעקב יוסף מפולנאה, תלמידו של הבעל שם טוב, בספרו צפנת פענח (פ' וארא), בפירוש המשנה באבות (פ"ד משנה ד): רבי לויטס איש יבנה אומר, מאוד מאוד הוי שפל רוח שתקות אנוש רמה. שכן יש לשאול על כך, מדוע נקט רבי לויטס 'מאד מאד' שתי פעמים? ותירץ דבריו, כי אדם שהוא ראש וחשוב, אמנם יש לו לנהוג שררה לצורך הנהגת עיר ומדינה, אבל מבפנים עליו להיות שפל רוח בקרבנו.

ובכדי להמחיש זאת, הביא על כך משל מספר איומה כנדגלות (לרבי יצחק בן שמואל עונקניירה, דף כ.), אודות מלך גדול ועצום בחכמה, אשר זחה עליו דעתו בגאוותו. וכאשר הכיר בחולי הגאווה אשר לו, שלח לחכם גדול לבקש עצה, ואמר לו שימעיט בחיילותיו ופמלייתו, וכן עשה ולא הועיל. עד שבא החכם לפניו, והיו מטיילים בגנות ופרדסים אשר למלך, ושם היו מיני עשבי בשמים כפרים עם נרדים, ואילני פירות משובחים מאוד, מור ואהלות עם מיני בשמים, וכל מטעי המלך האדיר הפלא ופלא. בעודם הולכים שם עברו במקום משפך הזוהמה, ועמד שם החכם משתאה מחריש, עד שהמלך הצטער ואמר לו: מדוע נעמדת במקום מטונף וריח נודף סרח העודף? אמר לו: שאלתי את הצמחים הנמצאים כאן, מה לכם הצמחים הנאהבים שנהפך ריחכם הנערב לסרחון הנתעב. והשיבו לי, אתה הבאשת את ריחנו על ידי השפכים שהעברת לנו בגופך. ויספוק המלך כפיו ויקח מוסר, ויחי מחליו.

והוא מוסר גדול, שיתן האדם את לבו כי ממאכל חשוב מאוד נעשה רעי, ואדרבה, האדם מצפה לזה, שהרי אם לא תצא הפסולת אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת. ולזה הזהיר התנא ואמר: "מאוד מאוד", אחד הוא לאדם בהיותו לבדו בינו לעצמו, ואחד בהיותו נוהג שררה, שגם בזה צריך זהירות גדולה.

והגאווה היא עוון פלילי, ויש מכך צער לשכינה שהיא בגלות. וזהו שאמר הכתוב: על המזבח - שהיא השכינה. הנמצאת 'כל הלילה' - בגלות. 'עד הבקר' - שיבוא הגואל. וקרבו זה בא לכפר על הגאווה שעלה על רוחו, והקרבו טעון שריפה והוא נשרף במקומו, לעורר את הגאווה שהוא היה צריך להישרף, ואש המזבח תוקד בו עצמו. ולכך נאמר: תוקד 'בו', ולא 'עליו'. (מוסר חכמים)

העניו - כאילו הקריב כל הקרבנות

גם להלן בפרשתינו (ו, לח) כתוב: "להקריב את קרבניהם לה' במדבר סיני". וכתב החיד"א (חומת אנך) לרמזו על דברי רבי יהושע בן לוי (סוטה ה:): "בוא וראה, כמה גדולים נמוכי הרוח

[הצנועים והענוותנים] לפני הקב"ה, שבזמן שבית המקדש היה קיים, אדם מקריב [קרבן] עולה, שכר עולה בידו. אבל מי שדעתו שפלה [המתרחק מן הגאווה וההירות] מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולן, שנאמר (תהלים נא, יט): "זבחי אלהים רוח נשברה".

וזהו הרמז: "ביום צוותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם במדבר סיני". כלומר, סגולה היא שיקריבו את כל הקרבנות כולם בענווה, ע"י שילמדו ממדבר סיני, שניתנה עליו תורה מחמת ענוותנותו שהוא נמוך. וגם "סיני" גימטריא: "ענוה" [עם הכולל], כי על ידי הענוה יהיה חשוב כאילו הקריב את כל הקרבנות.

"הוא העלה על מוקדה" (ו, ב)

ההתלהבות במצוות רק עם התבוננות

הנה, אף שלשון מוקדה מורה על אש גדולה ומלהטת. מכל מקום נכתב בתורה באות מ"ם זעירא, להורות שהתלהבות האדם בשעת עשיית המצוות אין ראוי לה שתהיה בבת אחת. ויליהב את עצמו לעשות רצון בוראו, רק על ידי הכנה והתבוננות מעמיקה, ואז תוקד אש תמיד שלא תכבה ע"י רוחות הזמן והטרדות.

ומסופר על הגר"ח מוולוז'ין זצ"ל, שבא לשאול את רבו הגר"א אם ראוי לו לייסד ישיבה, אך רבו לא עודדו לכך. ולאחר זמן, שב ושאל את רבו, ואז הסכים וברכו. וביאר זאת הגר"א, כי בפעם הראשונה הרגיש בהגר"ח שהתלהבותו מרובה יותר מכפי רצונו וחשקו האמיתי לענין זה, ורק לאחר שנתיישב הגר"ח בדבר, והציע לפתוח ישיבה מתוך ישוב הדעת והבנה ולא בהתלהבות רבה, ברך אותו ועודדו, כי אז יתקיים בידו.

עוד כתוב "כל הלילה עד הבקר", והנה עולם הזה דומה ללילה. ועל כך אמר הכתוב, כי מי אשר תוקד בו אש המזבח, כלומר, אש של מסירות נפש לקיום מצוותיו, אזי כאשר יזרח כבוד ה' - יזכה הוא לאור הבקר. כי אי אפשר לעבור את חשכת הגלות בלי מסירות נפש למען כבוד השם יתברך ותורתו. (מוסר חכמים).

האש תהא יוקדת בפנים ולא מבחוץ

האות מ' שב"מוקדה" היא זעירא, ובאה לרמז שההתלהבות והלהט של אדם מישראל לתורה ולמצוות אינם צריכים להיות בולטים לכל עין, אלא חבויים בליבו פנימה, משום שככל שההתלהבות תהיה פנימה, היא תתברך ותגבר באדם. (הרבי מקוצק זצ"ל הביאו בספר נחל איתן לרבי אברהם הלוי חזן מחכמי ישיבת עץ חיים).

רבותינו מספרים (סוכה כח.) כי "שמונים תלמידים היו לו להלל הזקן, שלשים מהם ראויים שתשרה עליהם שכינה כמושה רבנו, ושלשים מהם ראויים שתעמוד להם חמה כיהושע בן נון. עשרים בינונים, גדול שבכולם יונתן בן עוזיאל, קטן שבכולם רבן יוחנן בן זכאי. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא משנה וגמרא, הלכות ואגדות, דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים, קלים וחמורים וגזירות שוות, תקופות וגימטריאות, שיחת מלאכי השרת, שיחת שדים ושיחת דקלים, משלות כובסים, משלות שועלים, מעשה מרכבה וכו'. ואם הקטן שבכולן כך, גדול שבכולן על אחת כמה וכמה! אמרו עליו על רבי יונתן בן עוזיאל, בשעה שהיה יושב ועוסק בתורה כל עוף שפורח עליו מיד נשרף".

ואמר על כך ה"שפת אמת" זצ"ל, עתה נצא ונחשב כמה היה גדול רבן של הענקים הללו, כי אם כך היו התלמידים, אזי מה היה רבם. ברם, לפי האמור לעיל, שהמטרה צריכה להיות שיגיע לידי מצב שהאש יוקדת בקרב היהודי השלם פנימה, ומבחוץ לא יהיה הדבר ניכר, יש לומר שכך היה גם אצל רבם הלל הזקן, כי מרוב גדלותו היה בכוחו למנוע את העוף שפורח מעליו מלהישרף.

הוסיף על כך רא"מ מגור זצ"ל, כי זו היתה מטרתו של המסוה ששם משה רבנו על פניו, כדי שהאש הפנימית שלו לא תהא נכרת מבחוץ. (ליקוטי יהודה, סוף כי תשא).

"וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ" (ו, ב)

המזבח לא נפגע מהאש שעליו

"אמר רבי פנחס: ואש המזבח תוקד עליו אין כתיב כאן, אלא תוקד בו, האש היתה מתוקד בו. תני בשם רבי נחמיה: קרוב למאה ושש עשרה שנה היתה האש מתוקדת בו, עצו לא נשרף ונחשתו לא ניתך, אם תאמר דהוה גלד, תני בשם ר' הושעיה כעובי דינר גרדיון היה בו". (ויקרא רבה צו, פרשה ז ס"ה).

"אמר רב פפא, מאי דכתיב (תהלים קלג, ב) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן. תנא, כמין שני טיפין מרגליות של שמן תלויות לו לאהרן בזקנו, כשהוא מספר עולות ויושבות בעיקר זקנו. והיה משה דואג ואומר שמא מעלתי בשמן המשחה. יצאה בת קול ואמרה לו: כטל חרמון שיורד על הררי ציון, מה טל אין בו מעילה אף שמן שעל זקן אהרן אין בו מעילה". (ע"פ מדרש תהלים בובר, מזמור קלג).

הלוקח שוחד תוקד בו אש גהינם

כתב רבינו חיים פלאג' בספרו "תנופה חיים" ואש המזבח תוקד בו, סופי תיבות: שוח"ד. ופירש הרש"ך, שנותנים שוחד לשרו של גהינם, ומכנים אחר תחתיו, שנאמר (משלי יא, ח) ויבא רשע תחתיו. ובפשטות נראה לומר, כי כוונת הכתוב שהדיין הנוטל שוחד יורש גהינם, וגם אמרו זכרונם לברכה (תנחומא, משפטים ס"ו) לעולם יראה הדיין כאלו חרב מונחת על צוארו, וגהינם פתוחה תחתיו. ובמקום לקיים את החיוב למנות סנהדרין שיהיו אצל המזבח [בלשכת הגזית] לדון דין אמת, הנה הלוקח שוחד תוקד בו אש גהינם. (מוסר חכמים).

"זאת תורת העֹלָה הִוא הָעֹלָה עַל מִזְבֵּחַ כָּל הַלֵּלָה עַד הַבֶּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדָּה בּוֹ, וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בְּד וּמִכְנָסֵי בְד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וכו'" (ו, ב-ג)

הפסוק רומז על גלות האחרון

כתב האור החיים הקדוש, וז"ל: ובדרך רמז תרמוז כל הפרשה על גלות האחרון שאנו בו לנחמנו מעצבון נפשנו, כי כל איש ישראל מאנה הנחם נפשו בראות אורך הגלות, נראה למי דומה, למצרים ת' [שנה], לבבל ע' [שנה], לשניהם יחד ת"ע, והן היום אלף ותרע"ב מה אייחל עוד. ולא גלות לבד אלא עינוי מהאומות, כי כל גוי וממלכה בבני ישראל יעבודו, ואשר זה יסובב חשוב לא טוב, כי שפת אמת לא הוכרעה בכוונת והאריכה לשון שקר.

ובא הצופה ומביט עד סוף כל הדורות, קורא הדורות מראש, והודיע למשה לזרז לישראל ובראשם בני תורה שפתי כהן אשר תורה יבקשו מפיהו אהרן ובניו, להודיע לדורות את הדבר הזה.

"זאת תורת העולה", אמר "זאת" - למעט כל העליות שאין כמוה עולה, וחזר ופירש מי הוא זאת, ואמר הוא העולה כבר, דכתיב (שיר השירים ג, ו) מי זאת עולה מן המדבר.

"על מוקדה על המזבח" הם ב' פרטים שאנו בהם, האחד שאנו בני תורה מה שאין בכל האומות. והשני שאנו מיוסרים בגלות וייסורין ודלות. כנגד התורה אמר, על מוקדה שנמשלה התורה לאש. וכן תמצא שאמרו ז"ל (תענית ד.) האי צורבא מרבנן דרתא אורייתא וכו'. וכנגד הגלות וענפיו אמר **"על המזבח"**, כי הייסורין מתייחס להם שם מזבח להיותם כפרה, וכן הוא בלשון חכמים (ברכות ה.). והודיע הכתוב כי באמצעות ב' דברים תהיה עלייתנו מיועדת בהפלגות המעולות משונות לשבח שבחים אשר לא היה ולא יהיה.

וביאר עד מתי יהיו ישראל בגדר ב' דברים אלו, כל הלילה שהוא זמן הגלות הנמשל ללילה, שומר מה מלילה (ישעיהו כא, יא), וכן בפסוק (רות ג, יג): ליני הלילה דרשו ז"ל (ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א) על הגלות.

"עד הבוקר" שהוא זמן שיריק עלינו כבודו ואתא בוקר, והזמן הוא אחר עבור ת"ק לאלף הששי, לפי מה שקדם לנו מדבריהם ז"ל (ב"ר יט) כי יומו של הקדוש ברוך הוא אלף שנה.

ואומרו "ואש המזבח תוקד בו", יודיע הכתוב כי באור בוקר תעשן אף ה', ואש מפיו תאכל על אשר עינונו בני עֲוֹלָה ויסרונו בייסורי נקמה, ובפרט בני המערב הפנימי, אין לך כוס מר שלא הטעימו תמיד.

"ולבש הכהן מדו בד" ירצה למדת החסד והרחמים כי יתכנה בשם כהן, הכוונה שגם החסדים יסכימו לנקום נקם, ועיין מה שפירשתי בפרשת וארא וגו' בפסוק (ו' ב') ויאמר אליו אני ה', ואומרו מדו בד יתבאר על דרך אומרים ז"ל כי כל נפש שהורגים האומות מישראל על קידוש שמו ית' הקדוש ברוך הוא רושם מדמו צורת הנהרג ההוא במלבוש ואותו ילבוש יום נקם בלב וכו'.

"ופשט בגדיו" וגו', להיות שבגדים הראשונים הם לעשות משפט בעושי רעתינו, ועכשיו בא להטיב להוציאנו מהגלות ולהטיב אותנו, לזה ילבש בגדי בחינת ההטבה, כי לא יעכב קיבוץ גלויות עד כלות עושי רשעה, אלא תיכף ומיד יקבץ נפוצותינו, ויוציא אותנו ממחנה האנשים הרשעים אל מקום טהור היא ארץ ישראל הטהורה וכו'. עכ"ל.

"וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַד וּמִכְנָסִי בַד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ" (ו', ג)

אחרי שהנשמה נענשה ראוי לכבדה

והרים הדשן מעל המזבח - זה לשון הרב מנחם הבללי, (ספר טעמי המצוות, עשין נ"ט) טעם מצוה זו, להודיעך שאחרי שקבל החוטא ענשו והבשר והדם כלה ונעשה דשן, צריך להסיר ולהשכיח - שלא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים. ורמז שהנשמה אחרי שקבלה ענשה בנהר דינור, ראוי לכבדה כי בת מלך היא, והבעל תשובה ראוי לכבוד, כך - והרים את הדשן אשר תאכל האש ושמנו אצל המזבח. (של"ה צו, אות ג)

"וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ" (ו, ג)

(ג)

בענין קדושת האכילה

פירש הרב "ציצים ופרחים" (לרבי יעקב בן רבינו יוסף חיים) זצ"ל: אדם פשוט שאוכל ושותה, אכילתו היא פשוטה ובהמית, כמוהו כבעל חיים. אבל עובד ה' - גם אכילתו היא עבודת ה' קדושה ומרוממת. וזהו: "והרים את הדשן", הוא מרומם את החומריות הבהמית, כיצד, "אשר תאכל האש", התלהבותו בעבודת ה' גורמת לכך שאכילתו לא תהיה בתאוה נחותה אלא בקדושה, ואף היא תהיה עבודת קודש: "ושמו אצל המזבח!"

"וְלִבֶּשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנָסִי בַד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן" (ו, ג)

להודיעך שאין גאווה לפני המקום

בשעה שהכהן גורף את המזבח ומדשנו, היה לובש כלים מעולים שנאמר: ולבש הכהן מדו בד, בשביל להרים את הדשן. למה כן, אלא להודיעך שאין גאווה לפני המקום. וכן אתה מוצא באלעזר הכהן שהיה נוהג בשפלות לפני המקום. (ילקוט ראובני).

"וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ" (ו, ג)

סגולה למי שמקללים אותו

המלאך [קריא"ל] עומד אצל המזבח ובולע את כל הדשן. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא כא.) דשן המזבח היה נבלע במקום אחד. וזה שאמר הכתוב (במדבר כג, ד) ויקר אל בלעם אל תקרי "ויקר אל" אלא קריאל, והוא שם חמשים ברכות בפי בלעם, ומוליך את נשמת בלעם בכל העולם. וזה שאמר הנביא (ישעיה ו, י) "השמן לב העם הזה", אותיות - נשמה בלע"ם. ויש סגולה, שכאשר יקללך אדם, תאמר שלש פעמים "קריאל". (ילקוט ראובני)

"וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וְלִבֶּשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מַחוּץ לַמִּחָנֶה אֶל מְקוֹם טָהוֹר וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּקְבַּד בּוֹ" (ו, ד-ה)

גם לאחר פרידת הנשמה מן הגוף נשאר הגוף בקדושה

כמו הקרבן, כן האדם כל עוד נשמה באפו ויכול לעבוד את השם יתברך ולקיים מצוותיו כל געגוע ורגע, קדושתו גדולה עד מאד. ואף שגם לאחר פרידת הנשמה מן הגוף נשאר הגוף

בקדושה, אבל אין חשיבות גופו כמו בעודו חי, שיכול לעבוד את השם יתברך ולקיים מצוותיו. וידוע, שרבנו הגר"א זי"ע קודם שנפטר מן העולם החזיק בידו הציצית שלו ובכה, ואמר שקשה לו להיפרד מהעולם הזה, אשר במחיר פרוטות אפשר לזכות לקיים מצות עשה בכל רגע, ובעולם הבא כבר אי אפשר להשיג המצוות אף בעד כל הון. (מוסר חכמים)

כל עוד הנר דולק

וצריך האדם לזכור, כי יבוא יום אשר בו יתקיים "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" - בגדי לבן שהם תכריכים, "והוציא את הדשן" - את הגוף המדושן, "אל מחוץ למחנה" - מחוץ לעיר, "אל מקום טהור" - לבית מועד לכל חי, "והאש על המזבח תוקד בו" - אש הגהינם. על כן יתקן האדם מעשיו בעוד מועד, בעודו חי. כי כל זמן שהנר עדיין דולק אפשר עוד לתקן. (עפ"י ר' מאיר מפרמישלן).

"וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוקֵד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבֹעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֲצִים בְּבֹקֶר בֶּבֶקֶר וְעֶרְבַּי עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים" (ו, ה)

משמת שמעון הצדיק תשש כחה של מערכה

כל זמן ששמעון הצדיק קיים - היה נר מערבי תדיר. משמת, הלכו ומצאו שכבה. מכאן ואילך, פעמים כבה ופעמים דולק. משמת שמעון הצדיק, תשש כחה של מערכה, ואין נמנעין מלהוסיף עצים כל היום כולו. (יומא ט).

הצומח נתקן ע"י עצי המערכה

אמרו במדרש (ויק"ר צו, פ"ז ס"א) חילקת כבוד לעצים בשביל בניהם, שהגפן והזית אינם נדלקים במערכה. ואפשר לומר במה שכתב הרב חסד לאברהם, שבחטא אדם הראשון נפגם הכל. ובזמן שבית המקדש קיים, האדם נתקן על ידי הוידוי, והבהמה על ידי הקרבן עצמו, והצומח על ידי עצי המערכה, והמנחות והנסכים על ידי המלח, וכן אהרן יתוקן על ידי בניו, דברא מזכה אבא. (הגאון חיד"א בספרו פני דוד)

"וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוקֵד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה" (ו, ה)

רוח הטומאה בטלה באש המזבח

כתב בזוהר הקדוש פרשת צו (דף כז): רבי אחא פתח ואמר והאש על המזבח תוקד בו, למה. ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, למה. וכהנים, למה. והרי שנינו, אש שבכל מקום -

דין הוא, והכהן מצד ימין הוא בא ורחוק הוא מן הדין, שהרי הכהן לא מזדמן בדין לעולם, וכאן הוא צריך לבער את הדין בעולם דכתיב: ובער עליה הכהן. אלא כך למדנו, אדם שבא לחטוא לפני קנו, שורף עצמו בשלהבת יצר הרע, ויצר הרע מצד רוח הטומאה בא, והרי שורה עליו רוח טומאה, ולא מתבטלת רוח הטומאה אלא באש המזבח, שהאש היא מבערת רוח טומאה ומרעין בישין מהעולם. ועל כן צריך שלא תכבה האש לעולם, ולא יתחלש כחה ותקפה, ולכן לא תכבה. והכהן יסדר עליו אש בבקר בבקר, ואחר כך יכפו הדינים, ולאחר מכן עושים החטאת כמשפטה.

ואמרו שם ברעיא מהימנא (כו:), כי התנאים והאמוראים באים מצד המדות של הקדוש ברוך הוא, שטורחים הרבה לנקות את בתו שהיא ההלכה מהקליפות מערב רב ע"י לימוד התורה שהוא אש כמ"ש (ירמיה כג, ט) הלא כה דברי כאש, וכל תיקו באיסורא לחומרא, והוא 'תיקון' חסר ו', שאין לו תיקון, ולכן הוא חסר נו"ן, שהוא בינה סוד עולם הבא.

"אֵשׁ תִּמְיד תִּקְוָד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה" (ו, י)

מי היא האש תמיד

"הלא כה דברי כאש נאם ה'" (ירמיה כג, כט), ודאי שהעבירה מכבה מצוה אבל אינה מכבה תורה, ועל כך אמרו "לא תכבה", כי לגבי מארי תורה, אין לו כביה עולמית.

רבי חייא אמר: אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, זה אשו של יצחק, דכתיב (בראשית כב, ז), הנה האש והעצים - אלו עצים דאברהם, דכתיב (ויקרא ו, ה) ובער עליה הכהן עצים בבקר. תנו, מאשא דיצחק על מדבחא, מתלהטן מנייהו כמה תקיפין על מדבחא, מסטר אינון מארי דחילו גבורה דעלמא. ואלמלא כהנא קאים על מדבחא מסטר אינון, לא יכיל עלמא למיקם קמיייהו מאילין גומרין וזיקין דנפקין. ואם לא יהיה הכהן עומד על המזבח מצד זה לא יכול העולם לעמוד לפני הגבורות האלו והניצוצות הוצאים מהם] (זוה"ק פר' צו דף ל).

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", שלהובא ונהירו דספירן לא יפסוק דא"כ ברגעא חדא הוו מתחרבין עלמין כולהו. [השלהבת והארה של הספירות לא יפסקו, דא"כ ברגע אחד היו חרבין כל העולמות] (ספר מגיד מישרים פרשת צו מהדורא קמא)

חובת התמדת לימוד התורה

כתב רבנו ה"בן איש חי" זצ"ל בספרו עוד יוסף חי דרושים (צו, ד"ה אש תמיד) המזבח, שמידתו היתה ל"ב אמות, רומז ללב. האש - רומזת לתורה, "הלא כה דברי כאש". "אש תמיד

תוקד על המזבח" לרמזו שהתורה תהיה בלב בתמידות. גם האותיות "לב" במילוי הוא: למ"ד ב"ת, שהוא בגימטריא: "תמיד".

"לא תכבה", אפילו בלילות יהרהר רק בדברי תורה וענייני יראת שמים. כמו שנאמר (משלי לא, יח): טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה.

סגולה להינצל מהרהור עבירה

השל"ה הקדוש (שער האותיות, ל - לב טוב, אות ח) הביא בשם הקדוש מהר"ם קורדובירו (תפלה למשה שער ב ס"ד), בשם זקן אחד (והוא אליהו הנביא) כי סגולה להינצל מהרהור עבירה, לומר פסוק: אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה.

והכתב סופר (בפרשתנו) מצא רמז לסגולה הנפלאה הזו בעצם משמעות הפסוק, לאמר כי כל מי שבליבו יוקדת אש תמיד לה' ופועם בו הרצון לקיים מצוותיו, ה' עוזר לו שינצל ממחשבה זרה, וכל שכן שלא יבוא לעשות עבירה בפועל. הבא ליטהר מסייעין אותו, והמקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מאש המזבח של מעלה. (אהל משה)

אש המזבח מצילו מאש של גיהנם

טעם מצוה זו, להורות שאש המזבח מצילו מאש של גיהנם, שכוחות נפרעים מהקרבת אבר כנגד אבר, והעוון נפקע, ואש תמיד על המזבח לפרסם למקטרגים שאהבת ישראל עם יוצר כל, לא יוכלו לכבות כל מים רעים שבעולם, אלא אש תמיד תוקד. ועכשיו שלחנו של אדם במקום מזבח, ואם לא אמר עליו דברי תורה אש של גיהנם שורפתו, זהו שאמר אש של תורה תוקד תמיד על השלחן. (ילקוט יצחק בשם הרמ"ה).

"מִצּוֹת תֹּאכַל בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ" (ו, ט)

כשאוכלים מצה אנו במקום קדוש

כתב מרן החיד"א בספרו כסא דוד (דרוש ז') רמז, כי גם עתה בליל פסח, כבר יצאו הנפשות מכל שערי טומאה והם בני חורין, וזהו: מצות תאכל במקום קדוש. בכל פסח שאנו אוכלים מצה, אנחנו במקום קדוש, בני חורין מסטרא אחרא. ולכן אנו מקוים שבניסן תהיה הגאולה העתידה, כי זהו הטעם שהנפשות יוצאות מרשות הסטרא אחרא. וזהו: בחצר אוהל מועד יאכלוה, שיבנה בית המקדש במהרה בימינו.

ואפשר להסמיק, כי ראשי תיבות בחצר אהל מועד עם הלמ"ד של אהל, הוא: אלב"ם, וכמו שכתב בהקדמת "עיר דוד" בשם הזוהר הקדוש, שגאולת מצרים היתה בסוד תשר"ק והיתה הגאולה מתמעטת, אך לעתיד תהיה באותיות אלב"ם שמוסיפה והולכת, וכן הגאולה העתידה מוסיפה והולכת גאולה שלמה וקיימת.

"וְזֹאת תֹרַת הָאִשֶּׁם קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא" (ז, א)

יקדש ויטהר עצמו שלא יבא לידי חטא

אדם אשר יודע חטאו ומרגיש באשמתו, יקדש ויטהר עצמו עד שלא יבא עוד לידי חטא. והעצה היעוצה לזה היא, שיעסוק בתורה תמיד וילך בדרכיה. ותיקונו הוא שילמד תורה שהיא קדש קדשים, ועל ידי זה תרצה עבודתו לפני יוצרו להקדישו קדש קדשים. (טעם ודעת)

"וְהִכְהִין הַמִּקְרִיב אֶת עֹלַת אִישׁ" (ז, ח)

פעמים העולה עצמה היא איש

"והכהן" - דא אליהו, המקריב את עולת איש. כי יצחק פרחא ממנו נשמתו ונכנסה באל, נמצא שגם העולה עצמה היא איש. (מוסר חכמים)

"וְזֹאת תֹרַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב לָהּ" (ז, יא)

השלמים הם דורון ואינם באים לכפרה

כתב ה"כלי יקר": לא נאמר "אשר יקריב לה" בכל הקרבנות כי אם אצל השלמים, אשר בלי עון ירוצון, לפי שהם קרובים אל ה' יותר מכל הקרבנות הבאים על חטא. ומטעם זה כתיב: ידיו תביאנה את אשי ה'. ולא הזכיר בשום קרבן שהבעל יביא בידיו חלק של גבוה כי אם בשלמים. לפי שכל מי שהמלך כועס עליו ורוצה לכפר ולקנח פני רוגזו, אז הוא שולח את המנחה לפניו ע"י שליח. כדרך שאמר יעקב (בראשית לב, כא) אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני ואחרי כן אראה פניו. אבל המביא למלך איזו מתנה דרך דורון וכבוד, אז הוא מביא את המנחה בידיו בעצמו ולא ע"י שליח. וזהו ההבדל שבין חטאת ואשם הבאים על חטא המעשה, והעולה הבאה על חטא ההרהור - לבין השלמים, כי אותם קרבנות הבאים להסיר את פני כעסו של השם יתברך, אינו דין שידיה תביאנה, כי נראה כחוצפה כלפי שמיא. לפיכך הוא משלחם ע"י הכהנים, אבל השלמים שהם דורון - ידיו תביאנה.

"אם על תודה יקריבנו" (ז, יב)

חובת ההודאה להשם יתברך

כתב רש"י: אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו, כגון יורדי הים והולכי מדברות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא, שהם צריכין להודות שכתוב בהן (תהלים קז, כא-כב) "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו וזבחי תודה" וכו'.

וכתב השו"ע (סימן ריט ס"א) סימן לדבר "וכל החיים יודוך סלה" - חיי"ם ר"ת: חבוש יסורים ים מדבר. וכן אמרו (תהלים קמו, ב) "אהללה ה' בחיי" - בחיי, ר"ת: במדבר חולה יסורים ים.

והנה, על ניסים אלו תקנו רבותינו להודות בברכת הגומל. אולם חובת האדם להודות להקב"ה לא רק על ניסים אלו היוצאים מגדר הטבע, אלא על כל רגע ורגע שיכול לנשום צריך להודות ולקלס לה'.

וכך אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני תהלים) על הפסוק (תהלים קנ, ו) "כל הנשמה תהלל יה הללויה" - אמר ר' חייא בר אבא הנשמה שבאדם בכל שעה היא עולה ויורדת והיא מבקשת לצאת ממנו, והיאך היא עומדת בגופו? אלא הקב"ה כבודו מלא כל העולם והיא באה לצאת ורואה את יוצרה וחוזרת לאחוריה, לכן "כל הנשמה" - כל זמן שהיא עולה ויורדת - "תהלל יה" על הפלאים שהוא עושה עמנו. אמר רבי לוי בשם ר' חנינא על כל נשימה ונשימה שהוא נושם צריך לקלס להקב"ה שנאמר "כל הנשמה תהלל יה".

"על חלה לחם חמץ" (ז, יג)

מה חלה פוטרת העיסה כך התורה פוטרת את לומדיה מגהינם

כתב רבינו אפרים: מה חלה בלולה, כך התורה בלולה בטעמים וסודות וגמיטריאות ואגדות ומשניות וגמרא. מה חלה פוטרת העיסה כך התורה פוטרת את לומדיה מגהינם, מה חלה באה לכפר עון האשה שגרמה לאדם הראשון חלתו של עולם למות, כך התורה מכפרת על עון ישראל.

"זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים" (ז, יז)

רמז הכתוב על התורה ומצוותיה

נראה בס"ד לבאר הפסוק, ע"פ מאמר רז"ל (קידושין פ"ד משנה יד) שע"י עסק התורה האדם מתעלה ומתגדל, אפילו בעת זקנותו. וכן אמרו (ברכות סג:) שהתורה מתקיימת דוקא במי

שממית עצמו עליה. וזהו שכתוב: "וזאת התורה לעלה," רצונו לומר, ע"י התורה מוסיף חכמה ותבונה ומתעלה במעלות רמות וזוכה לכל מדות טובות.

וכן לעל"ה ר"ת: לממיתים עצמם לכבוד התורה. אי נמי: לעוסקי התורה לשם עליון, דהיינו לשם שמים.

גם התורה מתקיימת "למנחה", דהיינו, במי שדעתו נוחה עליו ואינו כועס, ושפל הוא בעיניו, ואינו משבח את עצמו. אי נמי, "למנחה" הוא לשון נחת ומתון, שיהיה דיבורו עם הבריות בנחת ויקבלם בסבר פנים יפות.

גם התורה מועילה "לחטאת", שמועילה להגן על האדם אם חטא ושב בתשובה ועוסק בתורה, ונחשב לו כאילו הקריב את הקרבנות כולם ומתכפר לו.

גם בעסק התורה צריך לקיים "ולאשם", דהיינו, במקום שאין איש שידריך את העם דרכי השם יתברך, יתחזק כאיש ללמד מוסר ודרכי היראה. שכן אמרו חז"ל (אבות פ"ב משנה ה) במקום שאין אנשים השתדל להיות איש.

גם התורה צריכה להיות "ולמלאים", רצונו לומר, שהשם יתברך נותן חכמה ותבונה לעוסקים בתורה וכבר מילאו כריסם ממנה, שנאמר (דניאל ב, כא) יהיב חכמתא לחכימין. וכן אמרו רז"ל (ברכות מ). דרך בשר ודם כלי ריק מחזיק אבל כלי מלא אינו מחזיק. לא כן דרך השם יתברך, שדוקא לאותם המלאים בתורה ובמצות מתקיים ומוסיף.

גם התורה גורמת להיות "ולזבח השלמים", שע"י התורה יוכל לזבוח את יצרו ואז הוא בשלום עם השם יתברך. וכן אמרו רז"ל (סוכה נב:) אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, ואם ברזל מתפוצץ.

עוד יש לומר, ולזבח השלמים, כלומר שע"י לימוד התורה וקיום המצות שיקיים, לא יצטרך להביא קרבן חטאת ואשם, שהם באים על חטא. אלא יביא קרבן שלמים שהוא שבת ותודה להשם יתברך, על שנכנע יצרו תחת ידו. (ילקוט המוסר ואבני השם)

"זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת" (ז, לו)

יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה

אמר רבי יוחנן, כשפירש הקדוש ברוך הוא קרבנות, אמר משה רבנו: רבנו של עולם, תינח בזמן שהיו ישראל על אדמתם, כיון שיגלו מה יעשו, אמר לו יעסקו בתורה ואני מוחל

להם בשבילה יותר מכל הקרבנות שבעולם. שנאמר: זאת התורה לעולה ולמנחה. כלומר, זאת התורה בשביל עולה, בשביל מנחה, בשביל חטאת, בשביל אשם. (זוהר הקדוש, מדרש הנעלם וירא דף ק.)

והנה בפסוק זה, ישנם שש פעמים את האות ל' בראש התיבה, והם כנגד ששת ימי בראשית. כי בששת ימים, שהם ימי היחוד, מביאים קרבן ועל העבודה, והעולם מתקיים. (מוסר חכמים)

ואמרו חז"ל (חגיגה ט:): על הכתוב (מלאכי ג, יח), ושביתם וראיתם בין עובד אלהים לאשר לא עבדו, כי אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה מאה ואחת. והנה, שר של שכחה - 'פוט"ה' שמו, והוא בגימטריא מאה. ושם מיכאל"ל עולה מאה ואחת. וכן עולה זגניאל"ל, שהוא רבו של משה רבנו. וכן עולה אותיות "מאין", שהם מלואו של משה, כך: [מ] [ש] [י] [ה] [א]. וזהו שאמרו, כי הכתוב יגיד עובד אלהים לאשר הוא ראשי תיבות בגימטריא: מאה ואחת. ואילו לא עבדו, הוא ראשי תיבות בגימטריא: מאה.

ועל כך יש לומר, כי השונה פרקו מאה ואחת פעמים, כאלו הקריב כל הקרבנות כולם, דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים, ראשי תבות בגימטריא: מאה ואחת. (ילקוט הראובני, בשם כנפי יונה ח"ה סי' לו)

"קח את אהרן ואת בניו ואת הבגדים" (ח, ב)

בגדי כהונה מכפרים

תניא אמר רב ענני בר ששון למה נסמכה פרשת קרבנות לפרשת בגדי כהונה? [ופרש"י בצו את אהרן ואת תורת העולה, זאת תורת החטאת, השלמים וכו' והדר קח את אהרן ואת הבגדים] לומר לך, מה קרבנות מכפרים - אף בגדי כהונה מכפרים. (זבחים פח:)

"וְאֵת כָּל הָעֵדָה הַקֹּהֵל אֶל פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד" (ח, ג)

חצר אוהל מועד גדלה פי אלף

כתב רש"י, זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה. וביאר הגאון רבי פנחס הלוי הורביץ, בעל ה"הפלאה":

חצר המקדש לפני פתח אוהל מועד, היה גודלה חמישים על חמישים, ובסך הכל אלפיים וחמש מאות אמה. ומניין בני ישראל שהיו שם, היו שש מאות אלף ושלושת אלפים מישראל.

וביחד עם עוד כ"ב אלף לויים שעמדו שם, הגיע מניינם הכולל לשש מאות עשרים וחמישה אלף.

וכיון שהיו ישראל עומדים צפופים ומשתחוים רווחים (אבות פ"ה משנה ה), וכל הנכנס לעזרה היה זקוק להשתחויה לשטח של לכל הפחות ד' אמות, הרי עלינו להכפיל את מניינם הכולל פי ארבעה. נמצא, שחצר אוהל מועד נתרחבה וגדלה פי אלף משטחה, שכן שטחה היה אלפיים וחמש מאות אמה, וגדלה לשטח של ב' מיליון וחמש מאות אלף אמה!

וזהו ששנינו בתורת כהנים (פר' שמיני), שביום שהוקם המשכן ברכם משה. ובמה ברכם, ר' מאיר אומר (דברים א, יא) "ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים". (להתעדן באהבתך)

"וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַכֹּהֲנֶת וַיַּחְגֵּר אֹתוֹ בְּאַבְנֵי וַיִּלְבֹּשׂ אֹתוֹ אֶת הַמַּעֲיֵל וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הָאֶפֶד וַיַּחְגֵּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֶפֶד וַיֹּאפֶד לוֹ בּוֹ" (ח, ז)

בגדי כהונה כנגד העולם הזה ושבעה רקיעים

בגדי כהונה - סדר לבישתן כך הוא: מכנסים, כתונת, אבנט, מעיל, אפוד, חושן, מצנפת, ציץ. וסדר לבישתן כנגד שבעה רקיעים.

מכנסים - שהיו לכסות בשר ערוה, כנגד רקיע ראשון שבו לבנה שהוא מכסה את העולם השפל, בשגם הוא בשר.

כתונת - כנגד הרקיע שבו כוכב.

אבנט - כנגד הרקיע שבו נוגה.

מעיל - כנגד הרקיע שבו חמה.

אפוד - כנגד אפודת הרקיע שבו מאדים.

חושן - כנגד הרקיע שבו צדק. ולכך היה בכפלו אורים ותומים שהם מצדיקין דבריהם.

מצנפת - שהיה עליון בראש, כנגד הרקיע שבו שבתאי שהוא עליון על כל השבעה. והכתוב קראו ראש הכוכבים, והוא שכתוב (איוב כב, יב) וראה ראש כוכבים כי רמו.

ציץ - שכתוב בו (שמות כח, לו) קדש לה', כנגד כסא הכבוד שהוא למעלה משבעה רקיעים. (ילקוט ראובני בשם רבינו בחיי).

"וַיִּתֵּן אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִים" (ח, ח)

ההבדל בין נבואה לרוח הקדש

כתב רבנו בחיי על ה"אורים ותומים": כתב של שם המפורש היה, ומדרגה היתה ממדרגות רוח הקדש, למטה ממדרגת הנבואה ולמעלה מבת קול. ודע, כי ההפרש שיש בין נבואה לרוח הקודש הוא, שהנביא בעת שתבא בו הנבואה כל הרגשותיו וכוחותיו בטלות, והוא משולל מכל דרכי העולם הזה, ומופשט מן החומר ומתבודד עם השכל לבדו, והנה זה בהקיץ, וזו היא מעלת שמונה נביאים. ורוח הקודש היא, שלא תתבטל אחד מהרגשותיו והוא מדבר כדרך כל אדם, אבל יעורר אותו רוח עליוני ויופיע הדברים על לשונו, וידבר עתידות בסיוע אלהי, וזו היא מעלת הכתובים. אבל מעלת התורה שצוה לנו משה למעלה מכל זה, כי נבואתו של משה למעלה מכל הנביאים כולן. עכ"ל.

"וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדָּמּוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּךְ אֶזְרָא אֶהְרֹן הַיִּמָּנִית וְעַל בֶּהֱן יִדּוֹ הַיִּמָּנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיִּמָּנִית" (ח, כג)

המשכן צורתו כוללת שלשה עולמות

הטעם שנותן הדם באברים האלה, יש אומרים לפי שהמשכן צורתו כוללת שלשה עולמות; כנגד עולם המלאכים - לפנים מן הפרוכת, וכנגד עולם הגלגלים - מחוץ לפרוכת שהוא אהל מועד, וכנגד זה העולם - חצר המשכן.

וכן הוא באדם; הראש - כנגד עולם המלאכים, והלב - כנגד עולם הגלגלים, כי הוא בעל התנועה. וממנתיו ולמטה - כנגד עולם השפל. וצריך שיהיה במשכן אדם המכיר את כל זה, והוא הכהן הגדול. (מוסר חכמים)

"עַל תְּנוּךְ אֶזְרָא הַיִּמָּנִית וְעַל בֶּהֱן יִדּוֹ הַיִּמָּנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיִּמָּנִית וַיִּזְרֹק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב" (ח, כד)

שלא יוכלו שדים ומזיקים ומלאכי חבלה להזיקן

שלא יוכלו שדים ומזיקים ומלאכי חבלה להזיקן. והרואה דברי מור זקני הרב בספרו "חסד לאברהם" (נהר סא) בסוד הסימנים שמסר יעקב לרחל - ינוח לו. (הרב הקדוש חיד"א זיע"א

בס' חומת אנך)

"וְהִנֹּתֶר בְּבֶשֶׁר וּבְלֶחֶם בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ" (ח, לב)

ההולך אחר המותרות סופו יורש גיהנם

כתוב בספר מרפא לעצם (פ"ד) שאסור לאדם לרדוף אחר המותרות, אלא רק כדי קיום הגוף לעבודת הבורא. וזהו שאמר: והנותר בבשר ובלחם, מי שהולך אחר המותרות בבשר ובלחם, והוא הדין בכל דבר - סופו יורש גיהנם. וזהו: באש תשרפו - באש של גיהנם.

ולפי האמת, לנו עדת ישראל, במקום בגדי משי ורקמה, היה יותר כדאי ללבוש שחורים ולהתעטף שחורים, בראות שכינת עוזנו אם הבנים - נעה ונדה גולה וסורה מבלי בניה. היא יושבת וראשה חפוי כאשה עקרה שלא ילדה. ולמה לנו העושר, ואיך אנו יגעים לבקש מעדנים לנפשנו, והלא דיו לעבד להיות כרבו, ואדרבא לן יאות למבכי, על כי חשך משחר תארינו ולא נשאר בנו תמונה לא משען ולא משענה, ולכן נתחזק לשמור את שארית ימינו בתורה ובמעשים טובים.

ואמרת דרך רמז, המבזבז אל יבזבז יותר מחומש (כתובות נ), כמו שכתבו המפרשים, על הפסוק (בראשית מז, כד) והיה בתבואות ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיה לכם. ידוע, כי היצר הרע בא לאדם תיכף בצאתו מרחם אמו, לפתח חטאת רובץ (בראשית ד, ז), ויושב הוא לבדו עם האדם עד אור הארבעה עשר שאז בא היצר הטוב. וידוע, כי (תהלים צ, י) ימי שנותינו שבעים שנה, והם ה' הידות, כי חמש פעמים י"ד - עולה שבעים. אם כן, זהו שאמר ונתתם חמישית לפרעה, הוא היצר הרע, וארבע הידות יהיה לכם להנאתכם ולטובתכם, לשמוע בקול היצר הטוב.

וכן יש לבאר על הפסוק (תהלים לד, יב) לכו בנים שמעו לי, ולכאורה היה לו לומר "בואו"? אלא, 'לכו' עולה מספר נ"ו, הם ארבע הידות. שבזמן הזה עליכם לשמוע לי ולא ליצר הרע.

וזהו: המבזבז אל יבזבז יותר מחומש, אם הלך אחר תאוות היצר הרע, אל יבזבז יותר מחומש שהוא י"ד שנים. שהם חומש מחייו שהם שבעים, אלא תיכף ומיד יתגבר עליו להבריחו כשנהיה בר מצוה ונכנס לעול המצות להשלים מנין. (ילקוט המוסר ואבני השם)

דרוש לשבת הגדול

שבת שלפני הפסח נקראת "שבת הגדול", מפני הנס שנעשה בו. והטעם כי פסח [-ט"ו ניסן] שיצאו ישראל ממצרים היה ביום חמישי (שבת פז:), ובשבת שלפני כן שהוא עשירי לניסן נצטוו לקחת "שה לבית אבות" (שמות יב ג) לצורך קרבן פסח, וקשרו אותו בכרעי מיטתם, וכאשר ראו המצרים כן שאלום פשר הדבר, והשיבו לשוחטו לשם פסח במצות ה' עלינו. והיו שיניהם קהות על ששוחטין את אלהיהם ולא היו רשאים לומר להם דבר ועל שם אותו הנס קורין אותו "שבת הגדול". (טור או"ח סימן תל ע"פ מדרש תנחומא בא פרשה יח).

ובספר המפואר לרבי שלמה מלכו (דרשות על שבת הגדול) כתב לבאר שנקרא שבת הגדול, כיון שביום זה נפל העבודה זרה הגדול של מצרים, בכור המזלות, וטלה שמו שהמצריים היו עובדים לו (זוה"ק ח"ג דף רנ ע"ב), ואותו שר של מצרים, הוא שרו של עשו, וסמא"ל שמו. וכשרצה הקב"ה לשדד את שרו של מצרים, ציוה לתופשו קודם ביום השבת, יום שאנו קוראים אותו 'שבת הגדול'. שבאותו היום היו ישראל תופשים את השה למטה, לרמוז שהשר היה תפוש למעלה ויושב בדן לפני הקב"ה, כדי להסיר כחו. ונשחט השה בערב הפסח, לרמוז שאז הוסר כח המזל של הטלה למעלה. ובשביל זה קורין אותו "שבת הגדול", לפי שבאותו יום גדל כחו יתרברך לעשות את הפעולה הזאת לטובתנו.

טעם נוסף שנקראת שבת זו 'שבת הגדול', שהנה במדרש (שמות רבה פרשה לא ב) איתא שג' רגלים הם כנגד האבות, וחג הפסח הוא כנגד אברהם מידת החסד, ובזוהר הקדוש (יתרו ח"ב דף פח ע"א) כתוב שבשבת טמון השפע והברכות לכל השבוע, אם כן בשבת זו מתגלה בחינת 'גדולה' [-חסד] ולכן נקראת "שבת הגדול" על שם החסד העילוי שמתגלה בשבת זו, שהקב"ה יגאל אותנו, ואפילו שנהיה בלי זכויות ונהיה בשיא הטומאה יוציא אותנו לחירות מעמקי הקליפה לאור גדול ועליון, ויעלה אותנו ברגע אחד למדרגות עצומות כמו שהיה בגאולת מצרים.

עוד טעם נפלא מדוע נקרא שבת זו שבת הגדול, כי ידוע מה שנתבאר בספר עשרה מאמרות הביאו הבני יששכר (מאמרי ר"ח מאמר ב אות ג), שלעתיד לבוא נצטרך להקריב את כל

הקרבנות שהתחייבנו בהם בזמן הגלות, ובשבת הראשונה יקריבו את כל הקרבנות בבית המקדש שיבנה בב"א, באותה שבת ישלימו כל הקרבנות שחסרנו בזמן הגלות, וזה שאנחנו אומרים בתפילת מוסף: "את מוסף יום השבת 'הזה' נעשה ונקריב לפניך", 'הזה' - היינו הקרבן מוסף של השבת הזו, 'נעשה ונקריב' - לעתיד לבוא.

והנה אותה שבת תהיה כנראה שבת הגדול, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל (ר"ה יא.), ושבת שלפני הפסח תהיה שבת גדולה מאד, כדי שיוכלו להקריב בה את כל הקרבנות, ולכן נקרא שמה שבת הגדול.

בתחילה לא היה תוספת שבת, רק מיציאת מצרים נתחדש ענין להוסיף ולכן נקרא שבת הגדול

טעם נוסף מדוע נקרא שבת הגדול, כתב בספר משאת המלך לרבי שמעון דיסקין (סימן סז) שאף על פי ששמרו ישראל את השבת אף קודם יציאת מצרים, הרי היה זה רק לטעם של 'זכר למעשה בראשית'. אך משבת הזאת 'שבת הגדול' נקראת השבת גם 'זכר ליציאת מצרים'. ופירש החת"ס שהחילוק בין 'זכר למעשה בראשית', לבין 'זכר ליציאת מצרים', הוא לגבי תוספות שבת. שהרי כל זמן ששמרו את השבת רק משום 'זכר למעשה בראשית', אזי לא היה תוספת שבת, שהרי הקב"ה לא הוסיף אפילו רגע אחד על השבת הראשונה, ואדרבה היה ענין שלא להוסיף על השבת, כי כשאתה מוסיף אינך עושה זכר לשבת של הקב"ה שזה היה בדיוק כ"ד שעות. הגם שאתה רק אדם ואי אפשר לך לדקדק, אך אין שום ענין להוסיף על השבת בכניסתו וביציאתו, אבל מאותה שבת שמרו גם 'זכר ליציאת מצרים' כיון שהוקבעו ביום זה לעם, וכבר יש ענין להוסיף מחול על הקודש, ולכן נקרא שמו שבת הגדול, שמעכשיו השבת יותר גדולה שמוסיפים עליה.

הטעם שציוה ה' לקחת השה דוקא בשבת קודש

ודע שבענין זה ישנה עוד שאלה גדולה, מדוע ציוה הקב"ה לבני ישראל לקחת את השה ולקשור אותו בכרעי המטה בשבת דוקא, היה מצוה עליהם באחד מימי החול, ולא היה נגרם מזה חילול שבת.

ומבארים המפרשים בזה, שעל ידי שהיה ציווי זה ליקח בשבת, נעשה תיקון גדול לעם ישראל, כי היו מישראל שעבדו עבודה זרה את השה, וכתוב במדרש (שמות רבה פרשה טז ב) על הפסוק "משכו וקחו לכם צאן", דהיינו משכו ידיכם מעבודה זרה וקחו לכם צאן ושחטו אלוהיהם של מצרים, ועתה עשו תיקון לזה שעזבו את העבודה זרה ושחטו אותו, וכעת מובן

שציוה להם דוקא ביום השבת שעל ידי שמירת שבת נעשה תיקון לעבודה זרה כדאיתא במסכת שבת (ק"ח): כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש - מוחלין לו. ועל ידי ששחטו את העבודה זרה דהיינו שעשו תשובה נשחט גם כן השר שלהם למעלה, ובזה היה צער גדול למצרים, שהיו שיניהם קהות על ששחטו את העבודה זרה שלהם, שנתבטלה העבודה זרה של הטלה. (ע"פ הדרישה סימן תל).

ולפי סודן של דברים, יש ליתן טעם מדוע ציוה הקב"ה על לקיחת השה דוקא ביום השבת ולא ביום חול, על פי דברי המהרח"ו שכתב (טעמי המצות סוף פרשת שמות) כי במצרים היתה טומאה גדולה עד מאד, עד כדי כך שאפילו אם מלאך היה יורד למצרים להוציא את ישראל, היה גם הוא נטמא, ורק הקב"ה בכבודו ובעצמו יכול להוציא את ישראל ממצרים, ויש לרמוז כי 'פסח' - ר"ת ח' פעם ס' שזה גי' לילי"ת, שהיא טומאה גדולה וכישופים עצומים.

ועת ציוה עליהם הקב"ה ליקח את הטלה שהוא העבודה זרה וכח הטומאה הנוראה של מצרים, ולשלוט בו ולעשות בו שפטים וכו', ולכן ציוה שיעשו זאת ביום שבת קודש בבוקר, שאז מקבלים מוחין גבוהים מחכמה ובינה העליונים, ובזמן זה היה כח להכניע ולהתגבר על העבודה זרה והטומאה הגדולה של מצרים. אבל אם היה נעשה דבר זה ביום חול לא היה לעם ישראל כח גדול לעשות זאת, ויש לתת רמז כי שמו של העבודה זרה "שה" - הוא ר"ת שבת הגדול.

טעם נוסף לקביעת שבת הגדול ביום שבת דוקא, שהרי בשבת זו שקודם הפסח מתגלה החסד העליון והנורא של בחינת חג הפסח, כי בשבת טמון הכח של כל השבוע, וכמו שהבאנו בשם הזוהר הקדוש (יתרו) שהברכות של כל השבוע כולן טמונות ונמצאות ביום השבת, וכל השפע של ימי השבוע מושפעים מיום השבת.

ואם כן הכח של פסח של אותה שנה של גאולת בני ישראל ממצרים, וכן בכל שנה ושנה בשבת שלפני כן, כי היסוד והתמצית של כל השבוע היה בשבת קודש שלפני. אם כך, אם התמצית היה בשבת קודש שלפני, אז כבר באותה שבת היה כח של יציאת בני ישראל ממצרים, משום שהנס שקרה ביום חמישי של יציאת בני ישראל ממצרים היה טמון בתוך השבת. אם כך, אותה שבת נקראת שבת הגדול כי באותה שבת הייתה התמצית של הגאולה של בני ישראל שיצאו ממצרים.

ולפי זה נבין מדוע בשבת זו מפטירין "וערבה לה" מנחת יהודה וירושלים" (מלאכי ג ד), הטעם הוא משום שיש בהפטרה זו את בשורת הגאולה, שאומרים בסוף ההפטרה: "הנה אנכי שולח את אליה הנביא לפני בא יום ה' הגדול והנורא" (שם כג), והבשורה על גאולת עולם

שלעתיד בעה"ת תהיה דוגמת בשורת הגאולה הראשונה שהייתה בשבת אחרונה קודם צאתם ממצרים, שגאולה מצרים היא שורש לכל הגאולות כולם. וכיון שכל שנה מתגלה אותו אור גדול שהיה בשבת של קודם יציאת מצרים, ויש התעוררות גדולה לגאולה שלימה, לכן אנחנו קוראים את ההפטרה שהיא בשורת הגאולה שלעתיד לבוא.

ניתן להוסיף נופך על פי דברי ה"אור החיים הקדוש זצ"ל (בראשית ב, ג) שבשעת הבריאה נתן בה כח לעמד ששה ימים בלבד, ובכל שבת הוא משפיע לעולם חיות לקיימו ששה ימים נוספים. "וזולת זה היום היה העולם חרב בגמר ששת ימים וחוזר לתהו ובהו". נמצא שהשבת מורה על כח ההתחדשות, וזו בחינת התשובה. שגם אם אבד בחטאו את זכות החיים, ו"הנפש החטאת היא תמות" (יחזקאל יח, כ), יש כח להתחדש ולהתחיל מבראשית.

כך גם ישראל במצרים, בתהום מ"ט שערי טמאה, עובדי עבודה זרה, ומלאכים תמהים מה נשתנו אלו מאלו, אבל בכח התחדשות השבת משכו ידיהם מעבודה זרה והיו לעם ה', ולכן נצטוו דוקא ביום השבת.

טעם נוסף שציוה הקב"ה שיקחו את השה דוקא ב' בניסן אף שהיה שבת, כי הנה עם ישראל הקדושים הם כנגד הבן הבכור העליון כמו שכתב המהרח"ו (שער הכונות ענין הפסח דרוש א עמ' קמו), ועוד כתב (שם עמ' קמב) שישראל העליון שהוא הז"א היה בזמן גלות מצרים בבחינת תלת כלילן בתלת, ואם כן ישראל למטה היו גם בגלות במצרים שהוא כנגד המיצר העליון, וידוע שהגאולה התחילה כבר מראש חודש ניסן (עי' שפת אמת שבת הגדול תרמו ד"ה ומה), ובעשרה ימים שמראש חודש עד יום י' בניסן, יצאו עשר ספירות דז"א מהגלות, ולכן צוה הקב"ה דווקא ביום זה ליקח את השה, כי כבר אין שליטה למצרים עלינו.

ומו"ר כמוה"ר אברהם רפול זצוק"ל, נתן רמז נפלא והוא שעם ישראל יצא ממצרים בשנת ב' אלפים תמ"ח וזה רמזו בשבת הגדול - שב"ת ר"ת שנת ב' אלפים ת' - וארבע מאות, הגדול גי' מ"ח.

וכתב רבינו האר"י ז"ל המוחין דאבא נרמזו בג' מצות והמוחין דאמא נרמזו בד' כוסות. והם "חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה" ודוק' שהם בסוד חבת"ם כי על פי דרוש הדעת החסד וגבורה הם תפארת ומלכות וא"כ חבת"ם הוא סוד התאריך שבו יצאו אבותינו ממצרים ב' רמז על ב' אלפים תמ"ח ובו יצאו אבותינו ביד רמה.

יום מנוחה וקדושה

טעם נוסף מדוע נצטוו על לקיחת השבועה דוקא ביום שבת, על פי מה שמובא בטור (סימן רפא) בפירוש על דברי התפילה בשבת קודש בתפילת שחרית "ישמח משה במתנת חלקו" כשהיו אבותינו במצרים וראה משה כובד השעבוד שהכבידו עליהם, ביקש מפרעה שיתן להם יום אחד בשבוע שינוחו בו, ונתנו לו, ובחר ביום השביעי. וכאשר נצטווה על יום השבת, שמח משה שבחר בו, וזהו ישמח משה במתנת חלקו, ע"כ דברי הטור.

וצריכים להבין מדוע בחר משה רבנו דוקא יום מיוחד הרי יכול היה לבקש להקל את כובד השעבוד, או שהיה יכול לבקש כל יום שעתיים או שלוש שעות של מנוחה, למה משה רבנו ביקש יום שלם, ולמה דווקא את יום השבת, הרי היה יותר נוח לבני ישראל שבכל יום עבודה קשה שעבדו במצרים יקבלו שעתיים או שלוש מנוחה, במקום את יום השבת? אמנם משה רבנו, אוהבן של ישראל, רצה להרוויח דבר נוסף בזה, הלא מימיהן של אבותינו לא פסקה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם, אברהם אבינו זקן יושב בישיבה וכו' (יומא כה:). וכעת באו למצרים, ערוות הארץ, יושבים כל היום כולו, מעורבים עם הגויים, אין להם פנאי לעבודת ה', ומתערבים עם הגויים ולומדים ממעשיהם, מה יהיה בסופם ומה יהיה עם בניהם וחינוכם? **לכן** בחר להם יום אחד, יום שלם של מנוחה וקדושה, יום שישבו בבתים ולא יראו את המצרים לעיניהם, ואז יתבוננו בתורתם ויתחזקו אמונתם בהקב"ה. ולכן משה רבנו ביקש דווקא יום אחד - יום השבת, שבני ישראל יהיו מנותקים מכולם, ביום אחד לא יראו גויים, ביום אחד לא יהיו קשורים לאף עניין, רק להקב"ה. ויום השבת זה היום המיוחד ביותר בימות השבוע שהוא יום שבתון, ולכן ציוה בשבת דוקא ליקח את השבועה (ע"פ צפנת פענח - טראני פרשת בא דף סז ע"ב בשם אביו המבי"ט).

הטעם שתפסוהו באוון

כידוע שהמצרים היו תופסים את העבודה זרה שלהם מהאוון והיו לוחשים לטלה באוון והיה יוצא מאוון הטלה ש"ד, והיו שואלים ממנו מה שצריכים והיה מגיד עתידות, לכן אמר הקב"ה לישראל "משכו וקחו לכם צאן" (שמות יב כא), משכו אותו מהאוון לבזות אותו ולהכניע אותו ולהראות שאין בו ממש. (ספר חסידים סימן תתשנ"ה).

הטעם שקשרוהו בכרעי המטה

בטור (שם) כתב וז"ל: "ולקחו להם כל אחד מה לפסחו וקשרו אותו בכרעי מטתו" עכ"ל. והטעם שנצטוו ישראל לקשור את השבועה דוקא בכרעי המטה, הוא כי נודע מה שכתוב במשנה

מסכת ראש השנה (פרק א משנה א), באחד בניסן ראש השנה למלכים, ורצונו לומר שצריך להמליך את הקב"ה על כל העולם בכלל ועל כל אחד ואחד מישראל בפרט.

וידוע שמאחד בניסן עד עשרה בו הוא כנגד עשרה ספירות שמקבלים מהם שפע גדול והארה גדולה, ויום שבת קודש הוא כנגד המלכות שהיא מכוונת כנגד "המטה" ולכן צוה ה' יתברך בעשור לחודש לקשור השם לרע"י המטה שהיא המלכות, כדי להכניע לגמרי העבודה זרה שלהם.

שבת הגדול כיום הכיפורים

ודע לך אחי חביבי כי שבת הגדול היתה בתאריך י' ניסן - בעשור לחודש, שבו צוה הקב"ה לקחת שנה, "שה" - גי' "כפרה", לומר שיום זה הוא כנגד יום הכיפורים (עי' זוה"ק ח"ב דף לט ע"ב) שאף הוא בעשור של חודש תשרי שבו כפרתן של עם ישראל. וכמו שביום הכפורים אין קטרוג על עם ישראל, ואין רשות לשטן להשטין ולקטרג (יומא כ.), כך בעשור לחודש ניסן, קשרו את הטלה שהוא העבודה זרה של מצרים בכרעי המטה, וכתב בספר דברי שלום (פרלוב דרוש לשבת הגדול) שכרעי המטה היא המדרגה העשירית התחתונה, כי מְטָה אותיות מְטָה - למטה למטה, ועל ידי זה נסתם פיהם של מצרים, ולא יכלו לומר שום דבר.

שבת זו היא גם בבחינת חג הסוכות, כי 'הגדול' הוא בבחינת חסד כמו שביארנו, והוא חסד גדול שיורד מן השמים בימים אלו, וכידוע שגם בחג הסוכות נמשכים חסדים הגדולים, אם על ידי הסוכה, אם על ידי הנענועים. וכשם שיש ד' ימים בין יום הכיפורים לחג הסוכות כן יש ד' ימים בין שבת הגדול לחג הפסח. ורמז לזה בסוכות תשבו שבעת ימים - ר"ת שב"ת.

ולכן עתה נתחזק מאוד, כי הימים הללו צריכים בהם זהירות יתירה וגדולה, ויש גם כח והזדמנות בחודש זה כשם שהוציאנו הקב"ה מטומאת מצרים, כך אנו יכולים לצאת מכל טומאותינו, וכן כל שנה בחודש זה עם ישראל מתחיל מחדש, כדוגמת מה שרואים שבחודש זה הכל מתחיל ופורח מחדש. ובחודש זה גם מתחילים ימי העומר הקדושים אשר נקראים ימי "קטנות המוחין" (פע"ח שער ספירת העומר פ"ז) כי עתה אנחנו בתחילת דרכינו כמו תינוק שנולד שהוא בבחינת קטנות, ועל זה אמר מו"ר הרש"ש זיע"א, שבדרך שהאדם מתנהג בימים האלו ימי העומר כך יתנהג כל השנה כולה, כי הם ימי חינוך, וכמו שכתוב (משלי כב, ו) "חנך לנער על פי דרכו".

בני ישראל היו קוראים במגילות שעתידין להגאל, והיו בני לוי מכינים להם עלונים מיוחדים לכל שבת ושבת עם סיפורים ודברי חיזוק

הגאון מוילנא בביאורו על השלחן ערוך (או"ח סימן תל), הקשה על המנהג שהביא שם הרמ"א לקרוא במנחה של שבת הגדול חלק מההגדה, שהרי במכילתא (בא פרשה יז) כתוב על מצות והגדת לבנך: יכול מראש חודש תלמוד לומר ביום ההוא, אי ביום ההוא יכול מבעוד יום, תלמוד לומר בעבור זה בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך על שולחןך. ואם כן איך נהגו לומר ההגדה בשבת הגדול.

וכתב הרה"ק רבי לייב אייגר זי"ע בספרו אמרי אמת ליישב את קושיית הגר"א על פי דברי המדרש רבה [שמות - פרשה ה פסקה יח] "תכבד העבודה על האנשים" (שמות ה, ט) מלמד שהיו בידם מגילות שהיו משתעשעין בהם משבת לשבת לומר שהקדוש ב"ה גואל, ולפי שהיו נחים בשבת, אמר להן פרעה: "תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו וגו'" 'אל יהו משתעשעין, ואל יהו נפישין ביום השבת'. וכתב המפרש על המדרש דכן מצאנו במדרש תהלים (קיט, לה): 'לולי תורתך שעשועי וגו'. אמרו ישראל, אלולי תורתך שהיתה עמי, והיא שעשועי אז אבדתי בעניי. וכן משה אומר (תהלים צד, יט) "ברוב שרעפי בקרבי וגו'". וכן פרעה אומר, (שמות ה, ט) "תכבד העבודה על האנשים וגו'". ספרים היו להם והיו משתעשעים בהם משבת לשבת. לכך נאמר, "לולי תורתך שעשועי וגו'". "לעולם לא אשכח פקודיך וגו'". הם חיים לישראל, אלולי היא לא היה חיים'.

וכתב הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין בספרו פרי צדיק (שמות אות א), שבאלו המגילות היה כתוב המעשיות של אברהם אבינו, שכבר היה במצרים ולקחו את שרה, ובאו מלאכים והכו לפרעה בדבר שרה, והיא עשתה הכנה להכות את מצריים, וכבר הבטיח הקב"ה "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה" (בראשית מו, ד), וכן קראו המגילות "ויעל אברהם ממצרים ואברהם כבד מאד במקנה וגו' וגם צאן ובקר וגו' (שם יג, א-ב), כל אלה היו מעשה אבות סימן לבנים, ובכך היו משתעשעים בני ישראל בגלות מצרים בכל שבת ושבת.

וביאר רבי לייבליע שלכן קוראים ההגדה בשבת הגדול, לעשות זכר בשבת האחרונה לפני הגאולה, לאותו חיזוק שהיו ישראל מתחזקים בכל שבת בשנות גלותם, וזכר לקריאת המגילה שהיו קוראים שם בשבת. ולכן אנו מספרים ההגדה לא כמו בליל פסח, אלא כמו שהיו הם אומרים שם בתוך גלותם, 'עבדים אנחנו לפרעה במצרים, ובעזרת השם בקרוב ממש יוציאנו

ה' אלקינו מכאן, ביד חזקה ובזרוע נטויה'. וכן אנו צריכים לקרוא מגילה כזאת בימינו לקראת יציאתנו הקרובה מגלותינו. וכמו שמצאנו בשירת הים ב' דעות אם אמרו השירה קודם הנס, או לאחר הנס, ואלו דברי אלקים חיים, שאמרו קודם הנס באמונה ובטחון, ואחר הנס כשירה על נס שכבר נעשה.

וממילא מתיישב קושיית הגר"א כי אין אנו קוראים בשבת הגדול את ההגדה של ליל פסח, אלא כמו המגילות שהיו ישראל קוראים בשבתות בעומק גלותם. ועל זה לא כתוב במכילתא שלא לקרותו לפני זמנו. ויה"ר שנצא לקראת משיח צדקנו, עם מה שהיינו משתעשעים בגלותנו.

ביאור ההפטר

הפטרת שבת הגדול

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר שלפני בא יום ה' הגדול והנורא ישלח לנו את אליהו הנביא לבשר את הגאולה, ולהשיב את ישראל לאביהם שבשמים וזה מענייני דיומא שה' שלח את משה לבשר לנו על הגאולה ממצרים, להאמין בה' ולצאת למדבר.

תוכן ההפטר

לעתיד לבא תערב לה' מנחת יהודה וירושלים, כפי שערבה לו בימי משה ושלמה שהקרבנות התקבלו ברצון. אבל ביום המשפט ה' בעצמו יעיד, ישפוט ויפרע מעושי התועבה על שלא יראו מה' ולא זכרו את חסדו עמהם, שאומות העולם במכה אחת הוא מכלה אותם, ואילו עם ישראל למרות ריבוי המכות, הם חיים וקיימים לעד.

הנביא מוכיח את ישראל על שעושים את ה' בזה שלא נותנים תרומות ומעשרות לכהנים וללוים, ולמרות שרואים את הקללה, שמאז שהפסיקו את המעשרות, האדמה לא נותנת פריה, עם

כל זאת ממשיכים ברשעתם ולא מפרישים תרומות ומעשרות. וה' אומר להם שינסו אותו בזה, יביאו את המעשרות לבית ה' ויראו איך שהם מתעשרים והברכה תהא מצויה בשפע. עצי השדה יתנו פריים, הארבה יסתלק מעליהם, והארץ תהא מלאה כל טוב.

כמו כן ה' מוכיח אותם על שדיברו לפניו דברים קשים, שאמרו: לחנם עבדנו את ה' ומה הרווחנו מזה. זאת ועוד, הרשעים מתפארים שניסו את ה' חטאו לפניו לראות אם יענישם, ונמלטו מהעונש.

אך יראי ה' דיברו ביניהם להתחזק ולשמוע בקולו, ה' שמע את דבריהם שנכתבו בספר הזכרון, לשלם להם כפעלם המוב. וביום המשפט ה' יחמול וירחם עליהם, כאב המרחם על בנו. ואז יראו מהו ההבדל בין הצדיקים לרשעים, כי ביום המשפט הרי כל עושי רשעה יהיו כקש שיכלו מהרה, ולא ישאר להם נין ונכד. אך לצדיקים יראי ה' תזרח להם שמש ההצלחה, יפרו וירבו ויתענגו מרוב טובה, והרשעים יהיו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים, ולפני יום המשפט ישלח ה' את אליהו הנביא לבשר את הגאולה, ולהשיב לב אבות ובנים לאביהם שבשמים, שיחזרו כולם בתשובה, כדי שימלטו ביום המשפט ולא ינזקו.

מלאכי פרק ג' פסוק ד' - סוף הפרק.

וְעָרְבָה אז לעתיד לבא יערב ויומתק **לִיהוָה מִנְחָת** תשורת **יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם**

כִּימִי עוֹלָם [א] כמו ימות משה ואהרן **וּכְשָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת** וכשנים הראשונות כימי

שלמה שקיבל המקום קרבותיהם ברצון וירדה אש מהשמים ואכלה על המזבח (מ"ד): **וְקָרַבְתִּי** ביום

ההוא **אֲלֵיכֶם** לדור שיהיה ביום ההוא (ר"ק) אקרב **לְמִשְׁפַּטִּי** לשלם גמול לעוברי רצוני **וְהִיִּיתִי**

עיונים והארות

כימי עולם כימי נח, שנאמר כימי נח זאת לי אשר נשבעתי, וכשנים קדמוניות, כימי הבל שלא היתה ע"א בעולם (תו"כ שמיני).

א. כימי עולם - כימי משה שנאמר בו ותצא אש מלפני ה', וכשנים קדמוניות כימי שלמה, שנאמר וכל בני ישראל רואים ברדת אש. רבי אומר

אני בעצמי אחיה **עַד מִמָּחָר** [ב] להעיד על עושי התועבה ואגלה לכל מה שעשו **בְּמַכְשָׁפִים**
וּבַמְנַאפִּים וּבַנְּשָׁפָעִים לְשֹׁקֵר וּבְעֹשֵׂי ^{גוֹזְלֵי} **שָׁבֵר-שָׁכִיר אֶלְמָנָה**
וַיְתֹם וּמִיָּטִי ^{מִשְׁפָּט הַגֵּר} ^{לְחִיבוֹ עַל לֹא עוֹלָּ בִּכְפוֹ} **וְלֹא יִרְאוּנִי** ^{לֹא מַפְחִידִים מִנִּי} **אָמַר**
יְהוָה צְבָאוֹת ^{(ע"פ מ"ד):} ^ו **כִּי אֲנִי יְהוָה לֹא שֵׁנִיתִי** [ג] ^{כְּשֶׁחִכִּיתִי אֶת אֲמוּנוֹת}
וְאַתֶּם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל ^{הָעוֹלָם לֹא הֵייתִי צָרִיךְ לִשְׁנוֹת וּלְהַכּוֹתָם שׁוֹב, כִּי כִלִּיתִי אוֹתָם בְּמַכָּה אַחַת}
כְּלִיתֶם ^{וְאַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִדַּת מִכּוֹת רַבּוֹת שֶׁחִכִּיתִי אֶתְכֶם לֹא עֲשִׂיתִי בְכֶם כְּלִיָּה אֲלֵא אֲתֶם קִיִּימִים לְעַד}
לְמִיָּמִי ^{(רש"י מרביתנינו, מהר"ק):} ^ז **אֲבֹתֵיכֶם סָרְתֶם מִחֻקִּי וְלֹא שְׁמַרְתֶּם**
וְאֲשׁוּבָה ^{לְהִיט מִפְּרִישִׁים תְּרוּמוֹת וּמַעֲשֵׂרוֹת, וְאֲנִי מִזְהִיר אֶתְכֶם}
אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְאַמְרָתֶם ^{וְאַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתַי}
אֲלֵיכֶם ^{לְהִיטִיב עִמָּכֶם כְּמֵאֵז} **אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְאַמְרָתֶם** ^{וְאַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל}

עיונים והארות

במראה, ראיתי שערות ראשי פרוע, והכובע על ראשי מונח בצד. ענה לו המוכר: החסרון הוא בך שלא סירקת את שיער ראשך, ולא הנחת את הכובע על ראשך כפי שצריך, ואם כן בך האשם.

והנמשל, ההנהגה העליונה מתנהגת כפי הנהגת האדם, אם הוא משלים חוקו ומשפטו על דרך התורה, אזי גם ההנהגה העליונה תישר דרכה לעומתו להיטיב לו, ואם האדם מצדו אינו עושה את אשר מוטל עליו, אז גם ההנהגה העליונה תביט עליו בפנים זועמות להרע לו כלילה.

וזהו שאומר הכתוב: "כי אני ה' לא שניתני" - אין השינוי מוטב ועד רע מצדי, אלא "ואתם בני יעקב לא כליתם" לא השלמתם חוקי מעשיכם כראוי, ולכן האשמה היא בכם (פתח השער).

ב. והייתי עד - ר' יוחנן כי הוה מטי להאי קרא בכי, אמר עבד שרבו קרבו לדין ומעיד בו תקנה יש לו. א"ר יוחנן אוי לנו ששקל עלינו הכתוב קלות כחמורות, א"ר לוי כל המטה דינו של גר כאלו מטה דינו של מעלה, שנאמר ומטי גר, מטי כתיב. א"ר חנינא בר פפא כל העושה דבר ומתחרט בו מוחלין לו מיד, שנאמר ולא יראוני, הא יראוני מוחלין לו מיד (חגיגה ה').

ג. כי אני ה' לא שניתני ואתם בני יעקב לא כליתם - יש לפרש את הפסוק על פי משל: אדם אחד נכנס לחנות אחת לקנות מראה יפה, ובעל החנות הראה לו מראה יפה. הביט האיש במראה ולא מצא חן בעיניו. שאל אותו המוכר: מדוע לא טובה המראה בעיניך? השיב לו האיש: כאשר הבטתי

נָשׁוּב במה חטאנו לפניך שנשוב בתשובה (ט"ד): **ח הִקְבַּע אֶתְּ אֱלֹהִים** האם זה הגון וראוי שהאדם יעשוק ויגזול מזהקב"ה **כִּי אַתֶּם קֹבְעִים** גוזלים **אֹתִי וְאַמַּרְתֶּם בְּפִה קֹבְעֵנוּךְ** ואם תשיבו במה גזלנו ועשקנו אותך **הַמַּעֲשֵׂר וְהַתְּרוּמָה** הלא הוא שאתם גוזלים ועושקים מן הכהנים והלוויים העובדים לפני שלא הבאתם להם תרומות ומעשרות (ט"ד): **ט בַּמֶּאֱרָה אַתֶּם נֹאֲרִים** [ד] למרות שאתם מקוללים בקללה שהאדמה לא נותנת יבולה (ט"ד) ויש לכם חולי במעיין **וְאֹתִי אַתֶּם קֹבְעִים** בכל זאת אתם עושקים וגוזלים מטני **הַגִּזְי כָּלֹו** כל העם כולו, כי אין אחד מכם שיתן המעשר והתרומה (ט"ד): **י לֹכֶן לַתָּן זֶה הָבִיאוּ** מעתה **אֶת-כָּל-הַמַּעֲשֵׂר אֶל-בֵּית הָאוֹצָר** בבית המקדש **וְיִהְי טָרֶף מְזֹון** ואוכל **בְּבֵיתִי** לכהנים וללוויים **וּבְחֲנֻכִּי נֹא תִנְסוּ** ובחנו אותי **בְּזֹאת [ה] הַמִּצְוָה** **אָמַר יְהוָה צִבְאוֹת אֱם-לֹא אֶפְתָּח**

עיונים והארות

עשר את התיבה תעשר ואז תמצא מזלך - איתא עשר תעשר ותמצא מזלך, פירוש, כשתעשר אות ת' הוא מ', ומעשר של אות ע' הוא ז', ואות ש' הוא ל', ושל אות ר' הוא כ', וזה הוא עשר תעשר, שתעשר את התיבה תעשר ואז תמצא מזלך.

"תעשר" היא ראשי תיבות של כל המעשרות - מוחותנו של הגר"א, הגאון רבי נח מיינדס, מצא כי תיבת "תעשר" היא ראשי תיבות של כל המעשרות ראשון, שני, עני, תרומה, את כל אלה עשר "תעשר".

מצות מעשר עני - יש להוציא מעשר עני בשנה השלישית וששית מן השמטה ועל זה נאמר מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר

ד. **במארה** אתם נארים - א"ר יהושע אין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רוב הצבור יכולים לעמוד בה, מאי קראה, אמר רב אדא בר אהבה במארה אתם נארים ואותי אתם קובעים הגוי כולו, אי איכא הגוי כלו אין, ואי לא לא (ע"ז ל").

ה. **הביאו** את כל המעשר - עשר בשביל שתתעשר - סימן לדבר זה, שהעני הוא מוצא הכסף, והוא הגורם לעשיר להתעשר, תמצא באותיות התיבה כסף, אשר מוצאן הן אותיות עני, שכן האות הקודמת לכ' היא י', האות הקודמת לס' היא נ', והקודמת לפ' היא ע', זהו שאמר הכתוב כי יש לכסף מוצא (איוב כח' א'), שכן אותיות כסף מוצאן מאותיות עני, והיינו, שהנותן צדקה אינו מפסיד, אדרבה עוד מרויח, כי הנותנה לעני היא מוצאת לכסף שיבוא.

עיונים והארות

שיתקיים, יחסרנו לצדקה תמיד זהו קיומו, אמר לה ושל בית חמין היכן הוא, אמרה לו בא זה ואבד את זה, אמרה לו רבי זכור אתה כשחתמת על כתובתי, אמר להן לתלמידיו זכור אני כשחתמתי על כתובתה של זו והייתי קורא בה אלף אלפים דינרי זהב מבית אביה חוץ משל חמיה, בכה רבי יוחנן בן זכאי ואמר, אשרים ישראל בזמן שעושים רצונו של מקום אין כל אומה ולשון שולטת בהם ובזמן שאין עושים רצונו של מקום מוסרם ביד אומה שפלה ולא ביד אומה שפלה אלא ביד בהמתן של אומה שפלה.

אמר רבי אלעזר ברבי צדוק אראה בנחמה אם לא ראיתיה שהיתה מלקטת שעורים מבין טלפי סוסים בעכו קראתי עליה מקרא זה (שיר השירים א' ב') אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, אל תקרי גדיותיך אלא גיויתיך, וזה שאמר (קהלת ה' יב') עושר שמור לבעליו לרעתו עושר שאינו מוציאו ונותנו לבעליו לרעתו. כמו שכתבנו לעיל על רוב דם שאם לא חסר ממנו מזיקו, כך הדם הוא המזון אם לא חסר ממנו לעניים הוא לרעתו כי בא זה ואבד את זה. על ידי קללתו של עני שלא נתן לו חלקו, ואם נתן לעני, אפילו שלא נתן משלו לא עכב ויתברך מן העני ומן השם ית' שיתמיד בהצלחתו כדי שיתן לעניים שנאמר (דברים כד' טו) "כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלהיך", וכן כתוב "וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא".

עשר את שלי ואני אֶעֱשֶׂר את שלך - עשר עד שלא תתחסר, עשר בשביל שתתעשר, אמר הקב"ה עשר את שלי ואני אֶעֱשֶׂר את שלך. (פסיקתא דרב כהנא יא,צט).

מעשרות מביאין את האדם לידי יראת חטא - מגיד שמעשרות מביאין את האדם לידי יראת חטא, רבי אליעזר אומר נדרים ונדבות שאדם מביא לבית הבחירה לבו מנדבו לתלמוד

תבואתך והנחת בשעריך, ובשנה הזאת היו מפרישין מעשר עני במקום מעשר שני של שאר שנים ואין מפרישין מעשר שני כלל, משרשי המצוה כענין מה שכתב במצות הלואה לעני בפרשת אם כסף תלוה.

כתב התוצאות חיים (קל"ב), דברים להזהר מהם להפריש מעשר מכל ריוח שיביא השי"ת לידו, ויכוון בכוונה הראויה על דרך הסוד ובוזה יצליחו נכסיו, והי"ה מעשה הצדקה שלום והי"ה אותיות הוי"ה ב"ה אות יו"ד היא הפרטה אות ה' היא היד ה' אצבעות, אות ו' הזרוע אות ה' אחרונה יד גבאי הצדקה או העני.

וכמו מי שהיה לו רוב דם אם לא הקיז וחסר ממנו ניזוק, כך העשיר שיש לו דמים הרבה, רוצה לומר ממון, אם לא חסר ממנו לצדקה, הריבוי מזיק המיעוט ובא זה ואבד את זה, ולזה כתוב (ויקרא יט' ט') לא תכלה פאת שדך, רוצה לומר שאם לא יתן לקט שכחה ופאה הוא מכלה את שדהו עד שלקט קצירך ופרט כרמך לא תלקט אפילו חלקך, אלא לעני ולגר שהם בעליו הראשונים תעזוב אותם

ובגמרא (כתובות סו' ב') אמר רבי יהודה אמר רב מעשה בבתו של נקדימון בן גוריון שפסקו לה חכמים ארבע מאות זהובים לקופה של בשמים לבו ביום אמרה להם כן תפסקו לבנותיכם וענו אחריה אמן.

תנו רבנן מעשה ברבן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על חמור והיה יוצא מיירושלים והיו תלמידיו מהלכין אחריו. ראה ריקה אחת שהיתה מלקטת שעורים מבין גללי בהמתן של ערביים. כיון שראתה אותו נתעטפה בשערה ועמדה לפניו אמרה לו, רבי פרנסני, אמר לה בת מי את אמרה לו בת נקדימון בן גוריון אני, אמר לה בתי, ממון של בית אביך היכן הלך, אמרה לו רבי לא כדן מתלין מתלא בירושלים מלח ממון חסר ואמרי לה חסד, ופירש רש"י הרוצה למלוח ממון כלומר לגרום לו

לָכֶם אֶת אֲרָבוֹת הַשָּׂמִיּוֹם וְהָרִיקְתִּי וְאֲשַׁפֹּךְ (מ"ד) לָכֶם בָּרָכָה
 עַד-בְּלִי-דֵי עַד שִׁיבִלוּ שְׁפֹתֵיכֶם מְלֹמֶר דֵּי (ע"פ ת"י), כִּי אֲשַׁפֵּיעַ לָכֶם שֹׁפַע בְּלִי גְבוּלוֹת: יֵא וְנִעְרַתִּי
 אֲנֹוֹף (מ"צ) לָכֶם בְּשִׁבְלֶכֶם בָּאֵל בָּאֲרָבָה הָאוֹכֵל וּמְכַלָּה לָכֶם הַתְּבוּאָה וְהַגֶּפֶן (רש"י) וְלֹא-יִשְׁתַּח
 לָכֶם אֶת-פְּרֵי הָאֲדָמָה וְלֹא-תִשְׁכַּל תַּחֲסִיר לָכֶם הַגֶּפֶן מִפְּרִיהָ (מ"ד)
 בַּשָּׂדֶה אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת: יֵב וְאֵז וְאִשְׁרֹו יִשְׁבְּחוּ וִיפֹאֲרוּ אֶתְכֶם [9]
 כָּל-הַגּוֹיִם מִשִּׁירָאוֹ רִיבֵי הַהֲצִלָּה שְׁלָכֶם (מ"ד) כִּי-תִהְיוּ אֲתֶם אֶרֶץ חֶפְץ אֶרֶץ
 שֶׁחֶפֶץ בָּהּ ה' לְבָרֵךְ אוֹתָהּ (מלבי"ם), וְאֵז הָאֶרֶץ תִּמְלֹא רִצּוֹן וְחֶפֶץ הַיּוֹשְׁבִים בָּהּ (מ"ד) אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת:
 יֵב חֲזָקוֹ קִשִּׁים עָלַי דְּבָרֶיכֶם (מ"ד) כִּי אַתֶּם מִתְחַזְּקִים לְסַתּוֹר אֶת דְּבָרֵי (מלבי"ם) וּמִטִּיחִים דְּבָרִים כְּלָפִי

עיונים והארות

כל החבילות, ולשם כך בוחרים את החבילה הנראית הכי פחותה וקטנה, ואם בזו ישנה המדה הנכונה של מאה מטה הרי הם בטוחים שגם בשאר החבילות ישנה המדה הזאת.

והנמשל, הקדוש ברוך הוא בא לבני ישראל בסחורות רבות שהם שש מאות ושלש עשרה מצוות, ואנו מובטחים שכל התרי"ג מצוות הם לטובתינו, וכדי להמחיש לנו איך שכל המצוות הם לטובתינו, ניתנה לנו אפשרות לבדוק במצות מעשר, שבאופן טבעי יש בה חסרון כִּסּ והפסד, והקדוש ברוך הוא אומר, תנסו ותראו איך שהדבר יוריק לכם שפע ברכה עד בלי די, ומכאן תלמדו קל וחומר לשאר מצוות (כוכב מיעקב).

ו. ואשרו אתכם - עתידים ישראל להתקלס מן האומות. אומר ר"ש בן חלפתא כשהמטרונא מתקלסת מאוהביה ומשכניה אין לה כבוד, אלא כשמתקלסת מצרותיה (ילמדנו).

תורה, רבי ישמעאל אומר מעשר שני שאדם מביא לבית הבחירה, נכנס ללשכת הגזית ורואה חכמים ותלמידיהון יושבין ועוסקין בתלמוד תורה, לבו מנדבו לתלמוד תורה.

ובחנוני - רבי יוחנן אשכחיה לינוקא דריש לקיש, אמר ליה פסוק לי פסוק, אמר ליה עשר תעשר, אמר ליה לפרוש לי מר מאי עשר תעשר, אמר ליה עשר בשביל שתתעשר, אמר ליה מי שרי לנסויי קוב"ה והא כתיב לא תנסו את ה' אלקיכם, אמר ליה הכי א"ר אושעיא חוץ מזו, שנאמר הביאו את כל המעשר וגר. מאי עד בלי די - עד שיבילו שפתותיכם לומר די (תענית ט').

עוד צריך להבין מדוע דוקא במצוה זו נאמר: "ובחנוני נא מאת. והענין יובן על פי משל: סוחר אחד הביא הרבה סוגי בדים למכירה, ואמר שכל חבילה מכילה מאה מטר, והקונים אינם מוכנים לטרוח ולבדוק כל חבילה, אלא בודקים חבילה אחת וממנה ילמדו לדעת את המדות של

מַעֲלָה (מהרי"ק) אָמַר יְהוָה וְאַמְרָתֶם מַה־נִּדְבָרְנוּ דְּבַרְנוּ עָלֶיךָ: י"ד אָשִׁיב לָכֶם
 כִּי מַה שֶׁאַמְרָתֶם שָׂוָא לַחֲנָם הִיָּה עֲלֵינוּ לְעֵבֶד אֶת אֱלֹהִים כִּי לֹא נִקְבַּל שׁוֹם שָׂכָר (רש"י)
 וּמַה־בָּצַע תּוֹעֵלֶת בָּא לָנוּ (ט"ד) כִּי שָׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְכִי הִלַּכְנוּ קִדְרָנוּת
 בִּשְׁפַל רוּחַ (רש"י) מִפְּנֵי יְהוָה צָבָאוֹת לְדִקּוּ יִגְעֲנוּ בַּעֲבוּדָתֵנוּ (מלבי"ם): טו וְעוֹד אַתֶּם אוֹמְרִים
 הוֹאִיל וְעַתָּה רָאִינוּ שְׁאִין תּוֹעֵלֶת לְשִׁמּוֹר מִצְוֹת ה' אֲנַחְנוּ מְאֻשְׁרִים מִשְׁבָּחִים וּמִפְאָרִים אֶת
 יְדֵיהֶם הַרְשָׁעִים שְׂאִינָם יִגְעִים בַּעֲבוּדַת הַשִּׁי"ת כִּי אֲנַחְנוּ רוֹאִים שֶׁגַּם־נִבְנוּ עֲשֵׂי רִשְׁעָה וְקִיּוּמִים
 כַּבְּנִין גַּם בָּחֲנוּ אֱלֹהִים לְדַעַת אִם יַעֲנִישׁ אוֹתָם וַיִּמָּלְטוּ וַיִּצְלָו מִהַעֲנוּשׁ (ט"ז): טז אֲבָל
 אַז כִּשְׁמַעְנוּ אֶת דְּבָרֵי הַרְשָׁעִים הַמַּעֲוָרִים סְפִיקוֹת וְכָל מִינֵי תַלְוֹנוֹת (ט"ד) נִדְּבָרוּ [ז] דְּבָרוּ בְּנִיחָם: י"א
 יְהוָה הַחֲכָמִים וְהַמְּשַׁכְּלִים (אב"ע) אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְהָיוּ נוֹשָׂאִים וְנוֹתְנִים בְּדָבָר עַד שִׁמְצָאוּ כִּי כָל
 דְּרָכָיו מִשְׁפֹּט אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל וַיִּקְשֹׁב יְהוָה וַיִּשְׁמָע וַיִּתֵּן לָהֶם שָׂכָר וַיִּכְתֹּב דְּבָרֵיהֶם
 בַּיִּסְפָּר וּפְרוֹן לְפָנָיו לְהַטִּיב לָהֶם לִירְאֵי יְהוָה הֵם הַצַּדִּיקִים וְלַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ
 הֵם הַיּוֹדְעִים שֶׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא (אב"ע), וְחוֹשְׁבִים תָּמִיד בְּדַרְכֵי ה' וּבְרוּמָתוֹ (רד"ק): י"ז וְהָיוּ דְּבָרֵיהֶם שְׁמוֹרִים
 לִי אָמַר יְהוָה צָבָאוֹת לֵאמֹר אֲשֶׁר אָנִי עֹשֶׂה סִגְלָה אוֹצֵר נַחֲמָד לְשֹׁלֵם
 לְכָל אָדָם כַּפְעֵלוֹ (רש"י) וְחִמְלָתִי אַחֲמוּל וְאַרְתֶּם (ט"ז) עֲלֵיהֶם כָּאֲשֶׁר יַחְמֹל אִישׁ

עיונים והארות

ז. רב כהנא אמר בשם רבי לוי לשעבר אדם עושה מצווה והנביאים כתבוהו, וישמעו ראובן ויצילוהו מידם, ויצבט לה קלי, עכשו שאין נביאים מי כותבה, אליהו ומלך המשיח, והקב"ה חותם על ידיהם, שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו וגו'.

ז. אז נדברו - א"ר יהודה שני תלמידי חכמים הנוחים זה לזה בהלכה הקב"ה מקשיב להם, שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ואין דבור אלא לשון נחת, שנאמר ידבר עמים תחתינו (שבת ס"ג).

עַל-בְּנוֹ הָעֶבֶד אֹתוֹ מֵאֲהָבָה (ע"פ מ"ד): יח וְשִׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם עוֹד תְּשׁוּבוּ וּתְרֹאוּ
את ההבדל בֵּין צִדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים מֵאֲהָבָה לְאִשָּׁר לֹא עָבְדוֹ
מֵאֲהָבָה אֲלֵא בְשִׁבּוֹל לְקַבֵּל שְׂכָר, או מִירֵאָתָה הָעוֹשֵׁה (מלבי"ם): יט כִּי הִנֵּה הַיּוֹם יוֹם הַמִּשְׁפָּט לְרָשָׁעִים
בָּא בָּעָר חֵם וְלוֹחֵט כְּתִנּוֹר [ח] אִשׁ וְהָיוּ כָּל-יְדָיִים הֲרָשָׁעִים וְכָל-עֹשֶׂה
רָשָׁעָה נֹחִים לְהִשְׁדֹּף כִּקְשׁ וְלָהֵט וְיִשְׁדֹּף אֹתָם הַיּוֹם הַבֹּא אָמַר יְהוָה
צְבֹאוֹת עַד אֲשֶׁר לֹא-יֵעָזֹב לָהֶם (מ"ד) שָׂרֵשׁ וְעָנָף נֵין וְנֹכַח (רש"י):
כ אֲמַנֵּם הַצִּדִּיקִים וְזִרְחָה לָכֶם [ט] יִרְאִי שְׁמִי שָׁמַשׁ צִדְקָה הַצִּדְקָה שֶׁעֲשִׂיתֶם
הִיא תֹאִיר לָכֶם כְּשֶׁמֶשׁ שְׁהוּא וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ הַפְּרוֹשִׁים עַל הָאָרֶץ כֵּן יִהְיֶה לָכֶם רְפוּאָה וְתַעֲנוּג
וְיִצְאָתֶם בְּכָל מְקוֹם שֶׁתִּצְאוּ וּתְבוֹאוּ וּפְשָׁתֶם תִּתְעַנְּגוּ וְתִתְרַבּוּ בְּשֶׁר וּשְׂוֹן כְּעִגְלִים
מְפֹטְטִים מִרְבֵּק בְּדִיר שְׁלֹמֶה (מ"ד): כא וְעִסּוֹתֶם תִּדְרְכוּ וְתִרְמְסוּ אֶת ה' רָשָׁעִים [ו] כִּי-יִהְיוּ

עיונים והארות

א. אֲבֵן טוֹבָה הִיטָה לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ, שְׂכָל הָרֹאָה אֹתָהּ אִם הִיָּה חוֹלָה מִתְּרַפָּא, שְׁנֹאֲמַר וְה' בִּרְךְ אֶת אֲבָרָהָם בְּכָל, וְכִשְׁמַת נִטְלָה הַקֶּב"ה וְקִבְעָהּ בְּגִלְגַל חֲמָה, שְׁנֹאֲמַר וְזִרְחָה לָכֶם יִרְאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ (ב"ב ט"ז),

י. וְעִסּוֹתֶם רָשָׁעִים - מוֹבָא ב"תֵּנָא דְּבִי אֱלִיהוֹן פֶּרֶק שְׁלִישִׁי: עֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁבְתָּ בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ הַגָּדוֹל שְׁלו וְצִדִּיקִים לִפְנֵי אוֹמְרִים עַל טְהוֹר טְהוֹר וְעַל טְמֵא טְמֵא, וְאַחֲרֵי כֵן מְבִיאִים אֶת הָרָשָׁעִים וְדָנִים אוֹתָם לִפְנֵיהֶם, כָּל אֶחָד מִקְבֵּל אֶת הָעוֹשֶׁה הַמְּגִיעַ לוֹ, עַל דֶּרֶךְ שְׁאֲמָרוֹ (עֲדוּיוֹת פֶּרֶק שְׁנִי, מִשְׁנָה י'): "מִשְׁפָּט רָשָׁעִים בְּגִהִנִּים שְׁנִים עֶשְׂרִי חֹדֶשׁ". וְאַחֲרֵי כֵן

ח. בּוֹעֵר כְּתִנּוֹר - רִישׁ לְקִישׁ אָמַר אֵין גִּיהֵנִם לְעֵתִיד לְבָא, אֲלֵא הַקֶּב"ה מוֹצִיא חֲמָה מִנִּרְתָּקָה, וְרָשָׁעִים גְּדוּנִים בָּהּ, שְׁנֹאֲמַר כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בּוֹעֵר כְּתִנּוֹר, וְצִדִּיקִים מִתְּרַפְּאִים בָּהּ, שְׁנֹאֲמַר וְזִרְחָה לָכֶם יִרְאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא בְּכִנְפֶיהָ, וְלֹא עוֹד אֲלֵא שְׁמֵשׁ עֲדָנִין בָּהּ, שְׁנֹאֲמַר וְיִצְאָתֶם וּפְשָׁתֶם כְּעִגְלֵי מִרְבֵּק (נִדְרִים ג').

ט. וְזִרְחָה לָכֶם - א"ל הַקֶּב"ה לִיעֲקֹב אֶתָּה סִימָן לְבִנְיָן, מָה אֶתָּה בִּיצִיאָתְךָ הַשְׁקֵעֲתִי לָךְ חֲמָה, דְּכָתִיב וְיִלֵּן שֵׁם כִּי בָא הַשְׁמֵשׁ, וּבַחֲזָרְתְּ הַזֹּרְחָתִי לָךְ גִּלְגַל חֲמָה, דְּכָתִיב וְיִזְרַח לוֹ הַשְׁמֵשׁ, כֵּן בִּנְיָן בִּיצִיאָתְךָ אוֹמְלֵלָה יוֹלֶדֶת הַשְּׁבִיעָה בָּאָה שְׁמֵשׁ, וּבַחֲזָרְתְּ וְזִרְחָה לָכֶם יִרְאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צִדְקָה (ב"ר ס"ח).

אֲפֹר מוֹנֵחַ תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם ^(ט"ד) בַּיּוֹם הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה וְשׁוֹפֵטם לְכָליוֹן ^(רד"ק) אֶמָּר יְהוָה צְבָאוֹת: כָּבֹד לָכֵן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וְכָרוּ תוֹרַת מוֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֵרֵב בְּהַר סִינִי עַל-כָּל-יִשְׂרָאֵל כִּי בִשְׁמִירַת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים תִּקְבְּלוּ הַגְּמוּלָה ^(מ"ד ומ"ט): כִּג הִנֵּה בִזְכוּת הַתּוֹרָה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאָא [יא] לְפָנַי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הוּא יוֹם הַגְּמוּלָה ^(מ"ד) שֶׁתָּשׁוּב לָכֶם הַנְּבִיאָה (מַלְבִּי"ם): כֹּד וְהַשִּׁיב לֵב-אֲבוֹת לְאֲבִיהֶם שִׁבְשֻׁמִּים עַל-עַם הַבָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל-עַם אֲבוֹתָם פֶּן-אֲבֹא פְתָאוֹם וְהִפֵּיתִי אֶת-הָאָרֶץ חֶרֶם אֲשֶׁמִּיד כְּלִיל אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, וְלֹכֵן יִקְדִּים לְשִׁלּוֹחַ מִלֶּאךְ הַבְּרִית לְהַשִּׁיבם בַּתְּשׁוּבָה ^(רד"ק): כִּג הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאָא לְפָנַי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

עיונים והארות

לומר "אשלח" בלשון עתיד? ויש לומר שבכל רגע ורגע הקדוש ברוך הוא שולח את אליהו, ולכן כתוב "שולח" בלשון הווה, כי ביאת המשיח ובשורת המבשר תלויה בעם ישראל במדרגת התשובה, כיון שכל פסיעה ופסיעה של ישראל שצועדים קדימה בתשובה גורמת שמלך המשיח מתקדם, עם ישראל מניעים רגלו של משיח, ולכן "שולח" בלשון הווה, כי באותו רגע שצועדים קדימה ומתקרבים להשם יתברך, לעומתם מתקרב המשיח, וגדולה תשובה שמקרבת את הגאולה, השכינה מתקרבת לישראל לפי קרבת ישראל אל השכינה (קול צופיך).

באים הצדיקים ואומרים: רבוננו של עולם! אותם בני אדם היו משכימים ומעריבים לבית הכנסת, קוראים קריאת שמע, מתפללים ועושים שאר מצוות. מיד אומר הקב"ה: אם כן לכו ורפאו אותם, מיד הולכים הצדיקים ועומדים על עפרם של רשעים ומבקשים עליהם רחמים, והקב"ה מעמידם מאותו אפר שמתחת כפות רגליהם של הצדיקים - ומביאם לחיי העולם הבא, לכך נאמר: "ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם". (ילק"ש)

יא. הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא - יש להבין מדוע כתוב "שולח" בלשון הווה, והרי היה צריך

הכנות לקראת ליל הסדר

- א. ישתדל להכין התבשילים והמטעמים לכבוד החג שהכל יהיה מוכן מבעוד מועד, עוד קודם חצות היום, וישתדל להכין בעצמו איזה דבר לכבוד יו"ט.^א
- ב. החרוסת יעשה אותה עבה, זכר לטיט. ונותנים בה יין אדום זכר לדם, ועושים אותה מפירות שנמשלו בהם ישראל, שהם תפוחים, ענבים, תאנים, תמרים, אגוזים, רימונים, שקדים. ונותנים עליה ג' מיני תבלין שבולת נרד, קינמון, וזנגביל.^ב

עיונים והארות

אותן בתבלין כמו טיט בתבן, ומביאין אותה על השלחן בלילי הפסח.

ובספר הרוקח (הלכות פסח סי' רפג) כתב, בשם הירושלמי (פסחים פ"י מ"ג), למה נקרא שמו חרוסת, זכר ללבינה שהיא מעשה חרסין. רבי לוי אומר צריכה שתהא עבה זכר לטיט. עוד כתב (סי' רפה) החרוסת עשוי מתפוחים, אמר אביי לקהויי על שם תחת התפוח עוררתין, וצריך לסמוכה זכר לטיט. ונותנים בו קצת מה שבשיר השירים: אגוזים תאנים ורימונים ופלפל וזנגביל וכמון וכרפס ומירתין, אבל התפוחים ואגוזים העיקר. והמרדכי (פסחים, הסדר בקצרה, לאחר רמז תרי"א) כתב בירושלמי דערבי פסחים, למה נקרא שמו חרוסת, זכר ללבינה שהוא מעשה חרסית. רבי יהושע בן לוי אומר צריכה שתהא עבה זכר לטיט והלבנים. אית תנא דתנא צריכה דקה זכר לדם.

ובשער הכוונות (דף פג ע"ד בהגהות וביאורים אות ו'), אמר שמואל, עוד ראיתי לכתוב בענין החרוסת כיצד נעשית וממה נעשית. וזה לשון מורי ז"ל הנה חקרתי את פי אמו של מורי ז"ל מה מיני פירות היה מניח בחרוסת. ואמרה לי כי אלו הם הדברים שהיה רגיל תמיד מורי ז"ל להניח בחרוסת, שלשה מיני תבלין: שיבולת נרד

א. לא יקמץ בהוצאות יו"ט שאמרו חז"ל (ביצה יט.) כל מזונותיו של אדם קצובין לו וכו' חוץ מהוצאות תלמוד תורה ושבת ויו"ט ור"ח, שאומר השי"ת לוו עלי והאמינו בי ואני פורע.

ובספר חמדת ימים (חלק ג, דף ח ע"ב) כתב, וכל מעשה העבודה אשר אנחנו עושים לחג הקדוש הזה שכללותם הם שלש בחינות: האחת בחינת תיקון הכלים, השני בחינת תיקון מאכל האדם, והשלישי בחינת תיקון הבתים והמושבות, סובב הולך אל הכוונה הזאת. וכל אחד משלשת הבחינות הללו, הם רמז ותיקון לדברים עליונים ונעלמים, כי אלמלא כל אלה הדברים לצורך הנעלמים, לא היינו צריכים לעשות ענינים אלו בכל שנה ושנה, ואילולי כי כל דבר מאלו יש לו שורש למעלה, לא היה כך בעולמות למטה. ולכן האיש הירא ורך הלבב כשיתעסק בכל אחת מבחינות הללו, יפנה אל המעשה ההוא ומה נעשה בו בשמים ממעל, וממנו יהיה תיקון לנפשו.

ב. **הרמב"ם** (פ"ז מהלכות חמץ ומצה הי"א) כתב, החרוסת מצוה מדברי סופרים זכר לטיט שהיו עובדין בו במצרים. וכיצד עושין אותה, לוקחין תמרים או גרוגרות או צימוקין וכיוצא בהן, ודורסין אותן, ונותנין לתוכן חומץ ומתבלין

- ג. חייב אדם לשמח בניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו. כיצד משמחן, הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות, והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי ממונו¹. ורבינו האריז"ל אע"פ שלא היה חושש בעצמו, אבל במלבושי אשתו היה מפזר ממונו לקנות בגדים חשובים אף אם לא היתה ידו משגת כ"כ².
- ד. צריך להחליף בגדיו לכבוד יו"ט, והוא מכלל כבוד יו"ט, ומלבושי יו"ט יהיו נאין יותר משל שבת³. וגם הנשים צריכות ללבוש בגדים חשובים ותכשיטים שלהן.
- ה. גם צריך ליתן מעות לעניים לצורך סעודת יו"ט, ובזוה"ק החמירו מאד במי שאינו נותן לעניים במועדים⁴.
- ו. יסדר המקום שעושים שם ליל הסדר במושבים טובים שיוכלו לעשות היסבה כבני מלכים, ויעטר הבית בוילונות יפים ומכובדים ושולחנו יהיה מסודר בכלים נאים ויקרים כלי כסף וזהב בגדי משי ורקמה וכן פרחים ושושנים עם כל ראשי בשמים וריחות טובים⁵.

עיונים והארות

ולאלמנה עם שאר העניים האומללים. אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש. אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו. ועל אלו נאמר זבחים כלחם אונים להם. כל אוכליו יטמאו כי לחמם לנפשם, ושמחה כזו קלון היא להם. שנאמר וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם, עכ"ל.

וז"ל הזהו"ק (שמות דף פח ע"ב): ותא חזי בכלהו שאר זמנין וחגיגין בעי בר נש לחדי ולמחדי למסכני, ואי הוא חדי בלחודוי ולא יהיב למסכני עונשיה סגי דהא בלחודוי חדי ולא יהיב חדו לאחרא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ע"כ.

ז. **כתב** רבנו חיים פלאגי ז"ל בספרו חיים לראש (דף כה ע"א), יכין כלים נאים כפי אשר תשיג ידו, זכר "ושאלה אשה משכנתה וגו' כלי כסף וכלי זהב ושמלות" (שמות ג, כב), וגם על ההבטחה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (בראשית טו, יד) שהתקיימה, כן כתב בספר חקת הפסח.

ובערבית נקראת סינביל, וביששי, וזינגבילי, וקאנילה הנקרא קומן (קמון). ושבעה מיני פירות, והם ענבים ותאנים ורימונים ותמרים ואגוזים ותפוחים ופיראש. אבל האשכנזים נוהגים לשים עיקר החרוסת משלשה דברים אלו, ואלו הם היותר מוכרחים, והם ראשי תיבות אב"ן בלשון אשכנזי, והם: אגוזים ותפוחים ופיראש, כי בלשון אשכנז ראשי תיבות פירות אלו הם אב"ן, ונותנים סימן לדבר "ובחרושת אבן למלאת".

ג. **רמב"ם** (פ"ו מהלכות שביית יו"ט הי"ז). שו"ע (סי' תקכט סעי' ב).

ד. **עי'** שער המצוות (פר' עקב).

ה. **שו"ע** (סי' תקכט סעי' א). ועי' בית הבחירה (אות נח) שהוא ע"פ הפסוק וכבדתו מעשות דרכיך, שלא יהא מלבוש של יו"ט כמלבוש שבת. ובמ"ב (ס"ק יב) כתב טעם הדבר לפי שחייבין בו בשמחה, וזהו ג"כ בכלל מצוה.

ו. **ובתב** הרמב"ם (פ"ו מהלכות שביית יו"ט הי"ח) וז"ל: כשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום

ז. גם לבניו הנשואים יתן לכל אחד מהם קערה חשובה שיכינו בה כל הסדר ומצוה גדולה להזמין עניים ותלמידי חכמים להיסב על שולחנו בליל הסדר וגם להם יתן קערה שיוכלו לעשות בה כל עניני ליל הסדר כראוי.

ח. חייב אדם לטהר עצמו ברגל לכן יטבול במקוה טהרה ויכוין להסיר מעל נפשו הקליפות וסטרא אחרא. ועוד טבילה להמשיך עליו קדושת הרגל, שהוא סוד ע"ב יוד הי ויו הי קס"א אלף הי יוד הי גי' רג"ל. ת.

עיונים והארות

ריח גן עדן כדי לחבבו על אביו. ע"כ. ואותה שעה ליל פסח היה כידוע, ומזה נתעורר בכל ליל פסח הריח מהאי ריח שבגן עדן עבור בני ישראל עם קרובו, ומריח בו כל אחד ואחד כפי מדרגתו.

ח. **כתב** רבינו האר"י ז"ל בשעה"כ (דף עח ע"א) וז"ל כוונת הטבילה בערב יום טוב כמו בערב שבת כי כך אמרו ז"ל חייב אדם לטהר עצמו ברגל (ראש השנה טז:), והנה המקוה היא אימא הנקראת מ' סתומה ולכן שיעורו הוא מ' סאה שלמים, גם המקוה הוא גימטריא קנ"א כמנין אהי"ה דההין, ואמנם שינו את לשונם באמרם ברגל ולא ביום טוב לרמז כי צריך לטבול פעם אחת להפשיט מעל נפשו בגדי הקלי' החול ויטבול טבילה שנייה ויכוין להמשיך עליו קדושת הרגל שהוא סוד שם הוי"ה במילוי יודי"ן העולה בגימטריא ע"ב ושם אהיה במילוי יודי"ן העולה בגימטריא קס"א ושניהם בגימטריא רג"ל עכ"ל.

ובכה"ח הוסיף (סי' תסח ס"ק קא) וז"ל: וטוב לרחוץ גם כן פניו ידיו ורגליו כמו בערב שבת, וכשירחוץ פניו במימי החסד יכוין לדחות משם הקלי' ולהמשיך ש"ע נהורין אל בחינת פנים העליונים שהם אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד גימטריא ש"ע. ואחר כך ירחוץ ידיו ויכוין לדחות משם הקלי' ולהמתיק ה' גבורות מנצפ"ך שביד ימין ויד שמאל. ואחר כך ירחוץ רגליו ויכוין

עוד כתב הגר"ח פלאגי' (שם דף כה ע"ב סעי' ה), יסדר שלחנו מבעוד-יום, ויעטרוהו בצלוחיות ועששיות מלאות משושנים ופרחים וכל מיני בשמים, כמו שאנחנו נוהגים כן פה איזמיר. ונראה סמך למנהג זה, על פי מה שכתב רבנו יעקב בעל הטורים ז"ל בפרפראותיו (בראשית כז, כז) על פסוק "וירח את ריח בגדיו ויברכהו", "וירח" גימטריא ליל פסח. ויש להרגיש, כי חסר עשרה מהמספר, כי ליל פסח גימטריא רי"ד, וירח גימטריא רכ"ד. ונראה דטעות סופר הוא, וצריך לומר "הלילה פסח" שהוא גימטריא וירח בדקדוק. ומעתה מה טוב ומה נעים מנהגנו לעטר השלחן בשושנים ובמיני בשמים המעלים ריח טוב בליל זה, כי כן היה בליל פסח שהריח יצחק אבינו ע"ה ריחין ובוסמין מגן-עדן, כמו שאמרו רז"ל דכשנכנס יעקב אבינו נכנס עימו גן עדן. וכן כתב הרב חמדת ימים ז"ל (בהלכות פסח פרק ה, דף כו ע"ד) וז"ל ויעטר את השלחן בשושנים ובפרחים ובשמים להריח בהם כמו בשבת. ועיין בספר יוסף עליכם (אות קי), ובפרט כשחל ליל יום טוב ראשון של פסח בשבת, כי בלאו הכי צריך שיכין הדסים ושושנים כדי לברך עליהם ברכת הריח, והוא ברור. עכ"ל.

איתא במדרש (שכל טוב בראשית פרק כז) כי בשעה שנכנס יעקב אבינו, הפיח הקדוש ברוך הוא עליו

ט. יסדר לעצמו זמן לנוח ולישון קמעא כמו שיעור שעה כדי שיוכל לערוך ליל הסדר בנחת ובשמחה ולספר ביציאת מצרים בהתלהבות עצומה וחשק גדול ובמשנה זריזות^ט.

הלכות תפילת ליל הפסח

א. לאחר שיתפלל תפילת מנחה של יום י"ד בניסן ערב פסח שהיא כנגד תמיד של בין הערבים^א, טוב לעסוק בענין קרבן פסח שהיו מקריבים אותו בזמן שבית המקדש

עיונים והארות

את בניהם. ופירש רש"י ז"ל "כדי שיישנו התינוקות ביום ולא בלילה בשעת הגדה". ורשב"ם ז"ל פירש "כדי שיישנו את התינוקות ביום ולא בלילה בשעת הגדה. אי נמי, כשמעכבין עד הלילה לאחר שהחשיך ישנים התינוקות.

וכתב בספר מהרי"ל (מנהגים סדר ההגדה, ג-ד), יש לישן התינוקות ביום למען יקיצו וישאלו בלילה. וממהרין בכל היכולת לאכול בשביל שישאלו התינוקות, דהתורה העידה על ככה כדדרשין (ירושלמי פסחים י, ד דף ע"ב) כנגד ארבעה בנים דיברה תורה, ושינויים טובא עבדינן היכר לתינוקות שישאלו. ועל כן יהא שלחן מוכן מבעוד יום. וגם משום אפיקומן לאוכלו קודם חצות. ומאוד חביבה מצות הסדר, דלא אשכחן דהקפידה תורה על תינוקות יותר מבלילה זו, דכתיב "והגדת לבנך" (שמות יג, ח). אף על גב דכתיב גם בהקהל את "הנשים והטף" (דברים לא, יב), הא פריך התם (חגיגה ג, א) טף על מה הן באין, ליתן שכר טוב למביאיהן. וכן כתב בספר המנהגים (טירנא, ליל הסדר) וכשיוצאין מבית הכנסת ממהרין מיד לאכול כדי שלא ישנו התינוקות וישאלו.

א. כף החיים (סימן תנח ס"ק י).

לדחות משם הקלי'. ואחר כך יטבול טבילה א' ויכין שהוא טובל לטהר מטומאתו במקו"ה טהרה העולה קנ"א כמנין אהי"ה דמילוי ההי"ן. ואחר כך יטבול טבילה ב' לתיקון הכעס שהוא בגימטריא מקוה עם הכולל ושם אהי"ה דמילוי ההי"ן. ואחר כך טבילה ג' לתקן מה שפגם בשם ע"ב. ואחר כך טבילה ד' לתקן מה שפגם בשם ס"ג. ואחר כך טבילה ה' לתקן מה שפגם בשם מ"ה. ואחר כך טבילה ו' לתקן מה שפגם בשם ב"ן. וכמו שכתבנו (לעיל סי' רס אות א ואות ה) בענין טבילות שבת יעו"ש. ואחר כך יטבול טבילה ז' להפשיט מעל נפשו בגדי הקלי' של חול. ואחר כך טבילה ח' להמשיך עליו קדושת הרגל שהוא משם ע"ב וקס"א העולים בגימטריא רג"ל כזכר. עכ"ל.

ורבנו חיים פלאגי ז"ל בספרו מועד לכל חי (סי' ד אות ד) כתב, ובטבילה יכין כי יצאה נפשו לגמרי משיעבוד הסטרא אחרא, דשלשים לילות קודם פסח מוציא הקב"ה בכל לילה מעט, וליל פסח נטהרין לגמרי.

ט. **בגמ'** פסחים (קט). תניא, אמרו עליו על רבי עקיבא מימיו לא אמר הגיע עת לעמוד בבית המדרש, חוץ מערבי פסחים וערב יום הכיפורים. בערב פסח, בשביל תינוקות כדי שלא ישנו. וערב יום הכיפורים, כדי שיאכילו

היה קיים^ב. שכל הקורא פסוק בזמנו מביא טובה לעולם ולקיים "ונשלמה פרים שפתינו", שתעלה קריאתו במקום הקרבתו. וידאג על חורבן הבית ויתחנן לפני בורא עולם שיבנה בב"א.

ב. טוב שיקרא בערב פסח סוד גדול ונורא, שהועתק מכתבי הקודש של המקובל רבינו "שמשון מגיד מאוסטרופולי" ז"ל הי"ד, וכתוב שם שכל מי שמעיין הסוד הנפלא הזה על מכונו ואפילו פעם אחת בשנה ובפרט בערב פסח, מובטח לו שינצל באותה שנה מכל מכשול וממיתה משונה, ושום אדם לא ימשול בו, וכל אויביו יפלו תחתיו, והוא על במותימו ידרוך, וכל אשר יפנה ישכיל ויצליח, ובכל עסקיו ירוויח, עד ביאת הגואל אמן^ג.

ג. טוב שיקרא בערב פסח סדר מ"ב מסעות וסגולתה להנצל ממקרים רעים ובפרט מחולי המגפה, וכתב בספר "מעשה הצדקה" שבערב פסח יפריש לצדקה שתי פעמים ד"ם פרוטות נגד דם הפסח, ודם המילה, והם שמונים ושמונה פרוטות, ועל ידי זה כי הוא יצילך מפ"ח יקוש, ויפריש עוד שלוש פרוטות ויעלה סך הכל תשעים ואחת פרוטות כנגד שני שמות, "הויה אדנות", ועל ידי זה יתקן עון הידוע וזו מות מביתו ויזהר לתת הכסף לתלמיד חכם נצרך^ד.

עיונים והארות

לצד ולמד את המכתב, ומאז זכה לסייעתא דשמיא בכל דרכיו, עד שניצל מצפרני הרשעים הארורים.

עוד סיפר על זקינו ה'התעוררות תשובה' זצ"ל, שכבן צ"ד שנה היה בפטירתו זקן ושבע ימים, ומדי שנה בשנה הקפיד ללמוד את מכתבו של הגר"ש מאוסטרופולי, בשנתו האחרונה עלי אדמות לא הספיק ללמוד את המכתב, ובאותה שנה נסתלק לגנזי מרומים, כי לא היתה לו ההבטחה להישמר מכל נזק באותה שנה.

ד. חיים לראש להר"ח פלאגי (שם אות ג).

כתבו המקובלים ז"ל, כדי להנצל האדם ממקרים רעים ובפרט מחולי המגפה,

ב. כה"ח (סימן תרט ס"ק 1).

ג. חיים לראש להר"ח פלאגי (דף יט אות ד).

הזכות הגדולה לומר בערב פסח הסוד של ר"ש מאוסטרופולי

כתב הריא"ז מרגליות זצ"ל בהגש"פ שלו. שכל מי שאמר מכתב זה של מהר"ש אסטרופולי זיע"א בשואה בער"פ לא קרה לו דבר וניצל לחיים והוא פלא.

סיפר כ"ק אדמו"ר מערלוי זי"ע, שבשנות האימה במלחמת העולם השניה איקלע באחד מימי חודש אלול לסכנה גדולה, וכפסע היה בינו לבין המוות, ולפתע נזכר שבאותה שנה עדיין לא למד את מכתבו של הגר"ש, מיד פרש

עיונים והארות

והיינו כי ידעו שמוטל עליהם ליסע לאות ד' של שם נג"ד, וגם ידעו שלא נמצא בכל שם מ"ב רק ד' אחת, לפיכך לא נסתפקו, וכן מרמז פרץ נטלו ללבנה בלי שום שאלה, כי ידעו שמוכרחים ליסע לאות כ', וידעו שלא נמצא עוד אות כ', וכן מהר שפר בלי שאלה לחרדה שהוא נגד אות ר', אף שיש בשם מ"ב שתי רישיון, מכ"מ כבר היו בר' אחד כנגד שם קר"ע, דהיינו מדבר סין. (ר' יואל בעל שם מזאמוטש)

כתב בספר אמת ליעקב [להגה"ק ר' יעקב ניניו זיע"א] בקונטרס "שפת אמת" דף קכג, בשם הגדול מוהר"א ז"ל בספר הקדוש נחל קדומים בפרשה זו, וזה לשונו, ונקרא מסעות על שם שהיו מסייעין מסועות, ומבררין ניצוצות הקדושים בין בדרך הילוכם ובין בחנייתם, והיו מוציאים לאור ניצוצות הקדושים, והמסעות הם מ"ב כנגד שם מ"ב, וכל שם מ"ב הוא להעלות עד כאן, וכן כתב רבינו [האר"י] ז"ל בכמה מקומות, דאי אפשר להיות שום עליית העולמות והבירורים אלא על ידי שם מ"ב הנזכר.

התרגום מרחיק הקליפה שלא תתאחז בקדושה

עוד כתב רבינו [האר"י] ז"ל בשער המצוות בכוונת התרגום, שהתרגום הוא אחוריים שבקדושה והמקרא הוא הפנים, ונודע דהקליפה נאחזת באחוריים, וכוונת הקריאה הוא כדי לברר שלא יתאחזו בקדושה, וכן כתב בשער הכוונות בכוונת הקדיש דנתקן בלשון תרגום מטעם זה.

החולי בא מניצוצות שלא נבררו

עוד נודע מה שכתב רבינו [האר"י] ז"ל בשער הכוונות והביא דבריו הרב משנת חסידים במסכת תיקון המגפה, דחולי זה בא מבירורי ניצוצות הקדושים שלא נבררו כל הצורך, ואלו

יועיל מאד אמירת המסעות, ולכן נוהגין בערב פסח ללמוד קריאה זו.

הנה להבין הטעם שע"י אמירה זו של מ"ב מסעות ניצול האדם ממקרים רעים ומחולי המגפה, זאת נעלם מאתנו. אמנם צריכים אנו להתבונן במאמר נפלא זה, מדוע נסתפקו בנסיעתם מרעמסס אם יסעו לסוכות או לקהלתה או למוסרות, הרי לא קרב זה אל זה, וכן קשה אותה קושיא גם על שאר העיירות, ועוד מדוע נסתפקו פעמים בעיר אחת ופעמים בשתיים ופעמים ביותר. הנה ע"י שנקדים מה שכתב הרב מגלה עמוקות, שמ"ב עיירות אלו הם כנגד שם מ"ב, כמסודר לפניך העיירות בצרוף השם הקדוש, בזה מפורש כוונת המאמר בקצרה, כד נטלו מרעמסס וכו' ר"ל שהם ידעו שהם מוכרחים ליסע לעיר שהיא כנגד אות ב', אמנם לפי הציור המצויר לפניך תראה כי סוכות כנגד אות ב', וכן קהלתה נמי כנגד אות ב', דהיינו ב' של שם בט"ר צת"ג. גם מוסרות ג"כ כנגד אות ב', דהיינו ב' של חק"ב, וזה לפי האמת שבא הצווי ברוח הקודש שיהיה כך, אמנם הם לא ידעו להכריע, רק זאת ידעו בהשגתם, שמוטל עליהם ליסע לעיר שהיא כנגד אות ב', ע"כ נסתפקו האם ליסע לסוכות או לקהלתה או למוסרות. מסוכות לא ידעו וכו' ג"כ הולך וסובב על ציור הני"ל. ואודיעך בקצרה, אית"ם חצרות תר"ח עציון גבר הם כנגד אות ג', ע"כ נסתפקו כי לא ידעו כנגד איזה ג'. פי החירות רמזין פרץ עברונה"ה הר"י העברים הם כנגד אות י', ע"כ נסתפקו כנ"ל, כי יש בשם מ"ב ד' יודין. וכן כולם על ענין זה דו"ק ותשכח הכל. כי הם ידעו שמוכרחים ליסע כסדר השם הגדול מ"ב, וגם ידעו שכל עיר יש לה כח כנגד האות המיוחדת לה, רק נסתפקו מחמת שמצאו כמה אותיות שוין בדרך שכתבתי. ונהנה מחצרות נסעו לרתמה בלי שום שאלה,

ד. נהגו ישראל קדושים להתפלל תפילת יום טוב בניגון בשירה וקול זמרה, וקודם ערבית יאמר מזמור של חג "הודו לה' כי טוב" וכו', ולאחר תפילת העמידה קודם שיאמר החזן קדיש תתקבל יקראו ההלל" וקודם לכן יברכו ברוך וכו' "לגמור את ההלל" ולאחריו "יהללוך" וטוב לכיון בברכת לגמור את ההלל, לפטור את קריאת ההלל שאומר בביתו בסוף ההגדה שאין מברכים עליו אז, מפני שמפסיקים בו, ואחר כך יאמר החזן קדיש תתקבל^ה.

ה. מנהג ישיבתנו בליל פסח שחל בשבת יתחיל השליח ציבור לאחר תפילת שמונה עשרה לומר "ויכולו" ואחר כך "ברכת מעין שבע" ואחר מכן יברך לגמור את ההלל^ו. ומרן מופת הדור זצוק"ל מורה שיש לחוש לסב"ל ולא לומר ברכת מעין שבע.

עיונים והארות

לעשות הברור, וכיון דנעשה הברור ממילא רווחא דניצול מהמגפה כיון דהא בהא תליא, זה נראה לעניות דעתי שהוא טעם נכון, עד כאן לשונו.

ה. כן מובא בשעה"כ (דף פ"א ע"א), והטעם לפי שבשאר ימים טובים ושבת עולין העולמות במדרגות מדרגה אחר מדרגה בכל תפלה ותפלה, מה שאין כן בליל פסח שעולין בפעם אחת כל המדרגות והוא ע"י תפילת ערבית, ולסיבה זו אומרים הלל גמור בליל פסח משא"כ בשאר לילי יו"ט וע"ש, וכ"כ בפע"ח (שער כא פ"א), שו"ע (סי' תפז סעי' ד), חזו"ע (הלכות תפלת ליל פסח הלכה ב).

ו. הרש"ש זיע"א כתב בספרו נהר שלום דף (כ"ה ע"ב) [ל"ב ע"א], יום טוב של פסח שחל להיות בשבת צריך לומר ברכת מעין שבע כשאר יו"ט שחל להיות בשבת אף על פי שנראה שאין לה מקום מ"מ צריך לאומרה גם בליל פסח שחל להיות בשבת. וכן כתב הרב ששון בפרסידו מחבר ספר שמן ששון בספרו פתח עינים ביאור על הסידור בדף ע"ט ע"ד שכן מנהג חסידים ק"ק בית-אל יכב"ץ שבעיר קדשנו ירושלים, וכן הנהיג

הקליפות שלא נבררו הם המכים במגפה לאדם בר מינן יע"ש.

קריאת המסעות בלשון תרגום וכונת שם מ"ב מעוררים הברור בראוי ומעלה הניצוצות לקדושה

ומעתה מצינו טעם לשבח איך על ידי קריאת המ"ב מסעות יכולה היא שתגן אלף המג"ן לינצל מדבר וממגפה, והוא דמאחר דחולי זה בא מכח שלא הובררו ניצוצות הקדושות, ומכיון דעל ידי קריאת המ"ב מסעות אלו עשו ישראל כמה בירורים, ועל ידי הקריאה מתעורר אותו הברור מחדש, על דרך מה שאמר רבינו [האר"י] ז"ל בספר הכוונות, בכוונת אל נקמות ה' שאנו אומרים בכל יום בזמירות, דצריך לכיון לשאול נקמת עשרה הרוגי מלוכה, ועל ידי זה מתעורר אותו הברור שעשו העשרה הרוגי מלכות באותה שעה מחדש, כן על ידי קריאה זו של מ"ב מסעות מתעורר אותו הברור מחדש, ומה גם על ידי כוונת השם מ"ב שהוא להעלות הברורים, ועוד בה על ידי קריאת התרגום שגם הוא לברר, נמצא דיש לנו תלת סמכי קשוט כדי

הלכות סדר ליל הפסח

קדש, ורחץ, כרפס, יחץ, מגיד, רחצה, מוציא מצה,

מרור, כורך, שלחן עורך, צפון, ברך, הלל, נרצה.

קדש:

א. יהיה שולחנו ערוך מבעוד יום, כדי שכשיבא לביתו יקדש מיד אחר צאת הכוכבים א, ואחד אנשים ואחד נשים חייבים ב בארבע כוסות ג, ומצוה לתת יין לפני התינוקות

עיונים והארות

הטעם שצריך לשתות ארבע כוסות בליל פסח:

א. כנגד ארבע לשונות של גאולה והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי, והם כנגד ארבעה עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, וגי' של אלו ארבע לשונות שני אלפים ושישים ושלוש גי' זה עני בישראל לא יפחתו לו מארבע כוסות.

א. בתחילה והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים הוא כנגד עולם העשיה כי היו משוקעים עמוק בתוך הקליפות בגופם בחומר ובלבנים וגם נפשותם משוקעות בתוך הקליפות, ולכן אמר והוצאתי אתכם אני אכנס עמוק בתוך הקלי' ואוציא אתכם.

ב. והצלתי אתכם מעבודתם, כנגד עולם היצירה כי גם לאחר שיצאו מן הקליפות כי ביצירה עדיין היו הולכים אחר עבודתם של מצרים והיא ע"ז של מצרים ועם ישראל היה הולך אחריהם הכל רע כנודע ומזה הקב"ה הציל אותנו ולכן כתוב "הוצלתי אתכם מעבודתם" שהיא ע"ז.

ג. וגאלתי אתכם הוא כנגד עולם הבריאה ששם יש רק מעט רע לכן סמך לשון גאולה לגאול אותם מהרע שנשאר בהם.

בישיבתנו ק"ק נהר שלום מקובלים תכב"ץ כבוד מורינו ורבנו המקובל האלקי כמוהר"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל. אמנם עיין למו"ר בחזו"ע (שם הלכה ו) שהאריך שאין לומר ברכת מעין שבע, וכל אחד יעשה כמנהגו בזה.

א. שו"ע (סי' תעב סעי' א), והטעם מפני שאכילת מצה הוקשה לקרבן פסח שנאמר "על מצות ומרורים יאכלוהו", ופסח אינו נאכל אלא בלילה, והקידוש צריך להיות בשעה הראויה לאכילת מצה. ועוד דכוס של קידוש הוא אחד מארבעה כוסות וכולם אחר ההגדה ומצה ומרור נגררים, שצריכים להיות בלילה, כף החיים (שם ס"ק ד) בשם הטור ובי' בשם הרא"ש, מ"ב (ס"ק ד). בא"ח (פ' צו אות כח).

ב. שו"ע (שם סעי' יד), ועיין פסחים (קח). אמר ריב"ל, נשים חייבות בארבע כוסות שאף הם היו באותו הנס. כף החיים (שם ס"ק ח"ף).

ג. איתא במשנה (פסחים צט:), אפילו עני שבישראל לא יפחתו לו מארבע כוסות של יין, ואפילו מן התמחוי. וכן כתב בשלחן ערוך (או"ח סי' תעב, סעי' יג), אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ימכור מלבושו או ילוה או ישכיר עצמו בשביל יין לארבע כוסות (בעל הטורים).

שהגיעו לחינוך לחנכם במצות ארבע כוסות, וכן מצוה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים, בליל פסח קודם עשיית הסדר, כדי שלא יישנו, ויראו שינוי וישאלו.^ד

עיונים והארות

הוא אומר (תהלים קלד, ב), "שאו ידיכם קדש". כוס שני שאומר עליו ההגדה, והוא סיפור הניסים, כנגד אות ה"א שמשם נמשכים הניסים והמכות. כוס שלישית של ברכת המזון, כנגד אות ו"ו שנקרא שמים, ממה שכתוב (מלכים א ה, לב), "ואתה תשמע השמים". ומשם בא המזון ממה שכתוב (שמות טז, ד) "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים". כוס רביעית שאומר עליו "שפוך חמותך", כנגד ה"א אחרונה שהיא מדת הדין, וזה מבואר.

והגר"א בהגדה של פסח שלו (עמ' מז, פירוש הא לחמא עניא) כתב שהן נגד ארבעה עולמות שהם: עולם הזה וימות המשיח ותחיית המתים ועולם הבא, דהיינו: א. כוס ראשונה של קידוש, נגד עולם הזה שצריך לקדש עצמו בעולם הזה. ב. שניה כנגד ימות המשיח שמספרין יציאת מצרים, כמו שאמר הכתוב (מכה ז, טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". ג. שלישית נגד תחיית המתים, שהוא מברך על מזונו שאז הוא סעודת לוויתן. ד. רביעית נגד עולם הבא ולכן אומרים עליה הלל הגדול.

ד. שו"ע (שם סעיף ט"ו), ע"י שיראו שינוי ישאלו מה נשתנה ויקיים בזה מצות והגדת לבנך. וכן מבואר בפסחים (דף קט), תניא אמרו עליו על ר' עקיבא שמימיו לא אמר הגיע עת לעמוד בבית המדרש חוץ מערבי פסחים בשביל תינוקות כדי שלא יישנו, ופירש רש"י שם כדי שיישנו התינוקות ביום ולא בלילה בשעת ההגדה. ומכאן שצריך כל אדם להשגיח על בניו שישנו מעט ביום כדי שיהיה להם כח ויכולת לשבת במנוחה בשעת אמירת ההגדה להודות ולהלל, לבוא ית"ש.

ד. ולקחתי אתכם לי לעם לאחר שיצאנו מכל הרע אנחנו כבר בעולם האצילות ששם אין שום מגע של הקליפות והכל קודש לכן מתחילים בכוס קדש.

ב היות וכל סעודת מצוה שחייב לאכול בה כזית צריכה כוס כגון נשואין מילה וכו' ובליל פסח שחייבים בארבע כזיתות צריכה ארבע כוסות.

ג היות ואמרו חז"ל בלילה הזה שתה פרעה יין. ובלילה הזה שתה סנחריב יין. ובלילה הזה שתה המן יין ובבוקר הצילו הקב"ה מידם. ובלילה הזה עתיד הקב"ה להשקות את אומות העולם כוס "שמרים" ורמז ליל שמורים שהוא שמרים כתיב חסר. ליל ג' יין שמשקה אותם יין של שמרים בלילה הזה ולזה שותים ארבע כוסות לזכור מה שעשה הקב"ה עמנו ניסים ונפלאות בלילה הזה ומה עתיד לעשות ע"י היין.

ד נודע מה שכתבו המקובלים כי אדה"ר פגם בעץ הדעת בחמש פעמים אלה"ם ג' ת"ל, ולכן נשתעבדו אבותינו במצרים לתקן חטא זה והיו צריכים לעבוד עבודת פרך ת"ל שנים כנגד חמשה שמות אלה"ם. אמנם עבדו עבודת פרך רק פ"ו שנים כנגד שם אלה"ם אחד, ונשאר עוד ארבע פעמים אלה"ם ג' שמ"ד על עם ישראל ה' יצילנו. ולכן תקנו לשנות ארבע כוסות כי כוס ג' אלה"ם כדי לתקן ד' פעמים אלה"ם להנצל מן השמ"ד הגלות הקשה בה אנחנו נמצאים. ולכן משה שהוא אחד יותר על השמ"ד הוא הגואל ורמז לזה "וזה לך האות" אחד יותר לכן - שלחתך.

וכתב רבנו בחיי (שמות יב, כג), כוס ראשון של קידוש, כנגד אות יו"ד שהוא קדש, וכן

ב. יסדר שולחנו בכלים נאים כפי כחו, וינהוג שררה בליל פסח דרך חירות ויבין מקום מושבו שישב בהסיבה דרך חירות, ואפילו עני שאין לו כרים וכסתות יסב על הספסל, או יסמוך על ירך חברו, אבל לא על ירך עצמו, מפני שנראה כדואג ואבל ב"מ¹.

ג. צריך להביא לפני בעל הבית קערה, שיש בה שלש מצות, ומרור (חסא), וחרוסת, וכרפס, וזרוע, וביצה, וחזרת (חסא)², ומובא בספרים הקדושים שטוב שבעל הבית יסדר בעצמו את הקערה³, ומה טוב למי שחננו ה' יתברך בעושר שיעשה קערה

עיונים והארות

לתפארת באמצע כי תפארת מכריע בין חסד וגבורה, והחרוסת בצד ימין תחת הזרוע בקו ימין והוא נגד נצח. והכרפס הרומז להוד תניח תחת הביצה מצד שמאל בקו שמאל, וחזרת תניח למטה מן המרור בקו אמצעי לעשות בו אח"כ כורך והוא נגד יסוד והקערה בעצמה הכוללת כולם נגד המלכות, הרי עשר ספירות דחכמה ואל ישנה מזה הסדר ואשרי למי שמכוין כך.

ה. והוא תיקון להפיכת השולחן כידוע לידועי ח"ן. וזמן סידור הקערה עיין בדב"ש (מנהגי בית אל אות 1) שכתב וז"ל בערב פסח מסדרין הקערה קודם מנחה כל אחד בביתו, ובאים לביהכ"ס ולומד כל אחד לבדו האגרת מר' שמשון מאוסטרופולי ז"ל בהבנה. וכן כתב מו"ר החיד"א בספר מורה באצבע. אמנם מו"ר הרי"ח הטוב בספרו עוד יוסף חי (פרשת צו אות 1) כתב יהיה שולחנו ערוך מבעוד יום כדי שיקדש מיד כשתחשך וכו'. מיהו סידור הקערה מנהגינו לסדר אותה אחר קידוש, ויש נוהגים לסדר אותה קודם קידוש ולהניחה על השולחן בשעת הקידוש, ויכסו אותה במפה שעל השולחן, ובדבר זה כל אחד יעשה כפי מנהגו ומנהג אבותיו עכ"ל. וכן כתב הפרי מגדים (סי' תפו) שסידור הקערה לאחר שבא מבית הכנסת, וכ"כ משבצות זהב (ס"ק א), וכן מוכח מסידור התניא. אמנם השל"ה הקדוש,

ה. כל ימות השנה טוב להמנע מכלים נאים למען מיעוט שררה וכבוד זכר לחורבן, לבד מליל הסדר שהתורה הזהירה להראות דרך חירות, וכמו שאמרו בכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. כף החיים (סי' תעב ס"ק י). וכתב שם שאם השיגה ידו יקח כוס של כסף מפני שהוא רומז אל החסד כי כוס ג' אלהים שהוא בחי' דין וע"כ אם הוא של חסד יהיה ממותק. ועיין חיים לראש למהר"ח פאלאג'י (דף כה ע"א).

ו. כתב כף החיים (שם ס"ק יב), ומצוה לנהוג שררה בליל פסח ובזה מכפר מה שנהג שררה וגאווה בכל השנה, ועיין עוד בחיים לראש דף כה ע"ב שיכוין המקום שיהיה אחריו לצפון ופניו לדרום כנגד הנרות ובכן יתגבר כח הקדושה והס"א אשתארת יבשה.

ז. שו"ע (סי' תעג סעי' ד), בא"ח (שם אות ל). ועיין פת"ח (שער כא פ"ה) ז"ל סדר סידור הקערה ליל פסח תקח השלש מצות מצה שמורה, ותניח הכהן למעלה והלוי למטה ממנו והישראל למטה ממנו והם שלש בחינות חב"ד דאבא עלאה, אח"כ תקח מרור וכרפס וזרוע וביצה ותניח על השלש מצות (פירוש סמוך כמו ועליו מטה מנשה) הזרוע הרומז לחסד מצד ימין שלך, והביצה הרומזת לגבורה בצד שמאל שלך, ומרור הרומז

גדולה מכסף טהור ויקיים מצות "זה אלי ואנוהו"^ט.

ד. צריך להתחיל את עריכת ליל הסדר דוקא אחר צאת הכוכבים, ובין האנשים ובין הנשים חייבים בהיסבה, וההיסבה צריכה להיות על צד שמאל, וראוי לעמוד על המשמר לזכור ולהזכיר את אחרים להיסב^י, וצריכים היסבה בשתיית ארבע כוסות, ובאכילת ארבע כזיתות של מצוה, ושאר כל סעודתו אם רצה להיסב הרי זה משובח י"א.

ה. מי ששתה היין, או אכל המצות כשהוא מיסב על צד ימין, כאילו לא היסב כלל, וצריך לחזור ולשתות או לאכול בהסיבה, שהדין הוא שבארבע כוסות חוזר ושותה בהיסבה, וכן בארבע כזיתות חוזר ואוכל בהיסבה, והנשים שלא הסבו בדיעבד יצאו י, וגם האבל ב"מ צריך הסבה, וגם האיטר יד שכל מעשיו ביד שמאל צריך להסב לצד שמאל י"ג.

ו. אדם ששכח להסב בכוס ראשון, כשחוזר לשתות שוב אינו מברך ברכת הגפן, כיון

עיונים והארות

יסב ג"כ בשמאל ואם היסב בצד ימין כאילו לא היסב כלל.

ובענין הנשים הנה מר"ן שם פסק שאשה אינה צריכה היסבה אלא אם כן היא חשובה. והרמ"א כתב וכל הנשים שלנו נקראות חשובות. אך לא נהגו להיסב, אמנם בספר פסח מעובין (סי' קע) כתב שהמנהג בין הספרדים להיסב וכן פסק הגאון ר' יוסף חיים בספרו בן איש חי (שם אות כח). ועיין עוד בשו"ת חזו"ע (סי' יד).

יא. שו"ע (שם סעי' ז) כף החיים (שם ס"ק מה) חזו"ע (שם), אמנם בברכת המזון יברך מיושב בלא היסבה.

יב. כף החיים (שם ס"ק מ"ח מ"ט), חזו"ע (שם הלכה ז').

יג. פסח מעובין, ושאר האחרונים.

וכן בסידור ר' יעקב קופל עבודת הקודש אות כ"ו, וכן רבינו החתם סופר כולם כתבו פה אחד שיסדר הקערה קודם שילך לביהכנ"ס כפי שכתבנו לעיל מנהג בית אל, וכנראה שיש בזה סוד לסדר ולהקדים הקערה מוקדם, היות וכבר הארת חג הפסח נכנסת עוד מוקדם, וקדוש היום לאדוננו, ובאים מוחין דישסו"ת כבר עם התקדש החג והאור הגדול הזה של הקערה הוא מסודר כנגד העשר ספירות כנודע, ויש בה קדושה גדולה, וכנראה שרוצים להקדים האור שכבר ישכון בשולחן להאיר הבית מאור גדול זה.

ט. עיין חיים לראש (דף כ"ט ע"ב).

י. שו"ע (סי' תעב סעי' ג-ד) והטעם שמא יקדים קנה לוושט. שהקנה הוא בצד ימין וכשהוא מטה ראשו כלפי ימין נפתח הכובע שעל הקנה מאליו ויכנס שם המאכל ויבא לידי סכנה וא"כ איטר

שברכת הגפן פוטרת עד כוס שני, ועד בכלל יד.

ז. כל הארבע כוסות צריכין שטיפה והדחה, שירחצם מבית ומחוץ בכל פעם טי. וצריך שאחר ימזוג לו הכוס דרך חירות, וצריך לעשות המזיגה במים בשלש הפסקות בזה אחר זה, לכל הארבע כוסות טי, ומה טוב אם יש לו מים "שלנו" שיעשה בהם המזיגה י, וגם יקבל הכוס בשתי ידיו משתי ידיו של הנותן י.

ח. שיעור הכוס הוא כ"ז דרה"ם שהם שמונים ושש גרם כחשבון כו"ס, וצריך לשתות לכתחילה כל הכוס, ובדיעבד אם שתה רובו יצא. ואם הכוס גדול יותר, מספיק שישתה רביעית כשהוא רוב הכוס, אפילו לכתחילה, וצריך לשתות הרביעית בבת אחת ולא יפסיק לשתות בסירוגין ט.

ט. קודם הקידוש יאמר לשם יחוד וכו', ויכוין להוציא את השומעים ידי חובתם, וגם הם יכונו לצאת ידי חובתם ולא יענו "ברוך הוא וברוך שמו" אלא "אמן", ויתחיל הקידוש מעומד, ויברך ברכת בורא פרי הגפן, וברכת אשר בחר בנו מכל עם וכו', וברכת שהחיינו, ויכוין לפטור את המצה והמרור בברכת שהחיינו, ואחר כך ישב וישתה הכוס בהיסבה וכו"ל כ.

י. מנהגנו שלא לברך ברכת הגפן אלא על כוס ראשון ושלישי בלבד כא.

עיונים והארות

יד. חזו"ע (שם הלכה יא).

טו. בא"ח (שם אות כט), כף החיים (סי' תעג ס"ק א), ולפי דברי הזהרה והתיקונים כוס של ברהמ"ז צריך שטיפה והדחה אפילו אם הוא נקי ולכן טוב שיהיה לו כלי מלא מים סמוך לשולחן כדי לשטוף ולהדיח הכוסות בין כוס לכוס. ובאות קמ"ב כתב שלא צריך שטיפה לכוס שני כיון שמרן כתב מוזגין לו מיד.

טז. כף החיים (סי' תעב ס"ק נט), וכן לפי הסוד צריך למזוג היין מפני שיין בלא מזיגה נקרא יין המשכר וע"י המזיגה נקרא יין המושמח לפי שהיין הוא מבחי' דין וע"י המים שהוא החסד מתמתק ולכן אפילו אם היין אינו חזק בכל זאת

ישפוך לתוכו שלשה טיפין מים ויכוין שהם שלש יודין שיש בשם ס"ג וכן כנגד שלש יודין שיש בשם קס"א.

יז. כן מובא בהגדה חיים לראש.

יח. כן מובא בשערה"כ (דף ע"ד ע"ז). וצריך להגביהו עד החזה ואח"כ ישאר בימין לבד.

יט. שו"ע (סי' תעב סעי' ט), מ"ב (ס"ק ל), (כל דרה"ם הוא 3.2 גרם וא"כ סך הכל 86.4 גרם) בא"ח (שם אות כט).

כ. שו"ע (סי' תעג סעי' א), כף החיים (ס"ק ג וס"ק ו).

כא. שו"ע (סי' תעד סעי' א), בטור הביא מחלוקת בזה שלדעת הרי"ף צריך לברך על כל כוס

ורחין:

א. נוטל ידיו כדין נטילת ידים לאכילת פת כדי לטבל הכרפס במשקה, ולא יברך על נטילת ידים, ואשרי הנזהר ליטול ידיו בטיבול משקה בכל השנה כולה^{כא}.

ב. קודם הנטילה יאמר לשם יחוד... הריני מוכן ומזומן לקיים מצוה דרבנן וכו' וטוב שיעשה הנטילה בביתו, ולא בחצר כדי שלא יצטרך לצאת לחצר מתחילת הקידוש עד סוף הסעודה וכן הנטילה שלפני הסעודה יעשה בתוך הבית.

כרפס

א. יקח כרפס פחות מכזית כדי שלא יתחייב בברכה אחרונה, ויטבילנו בחומץ, או במים עם לימון, או במי מלח. ויברך עליו בורא פרי האדמה ויכוין לפטור בברכה זו גם את המרור^{כב}.

ב. טוב לקחת מהקלח של הכרפס, שאין מצוי בו תולעים הרבה, וקל יותר לבדוקו, ואכילת הכרפס אינה צריכה הסיבה, וטיבול ראשון זה הוא זכר לסיבת קושי השעבוד שהיה בשביל מכירת יוסף ע"ה ושהטבילו כתונת הפסים שלו בדם ומכרוהו וגרמו צער ליעקב אבינו ע"ה^{כג}.

ג. קודם הברכה והטיבול יאמר לשם יחוד המובא במחזורים, ויזהר שלא יאכל כל הכרפס שיש בקערה, אלא ישאר בקערה מהכרפס עד אחר המוציא, שצריך שיהיה סוד הקערה שלם עד לאחר אכילת מצה ומרור^{כד}.

עיונים והארות

(שם אות לא).

וכוס, וטעמו משום שכל אחד מצוה בפני עצמה, וכן הוא דעת הרמב"ם ועוד. אמנם הרא"ש כתב על דברי הרי"ף דלא נהירא, דאע"ג דכל אחד ואחד מצוה בפני עצמה כיון שאין היסח הדעת אין צריך לברך אלא על כוס ראשון שהוא של קידוש ועל השלישי שהוא של ברה"מ, וכתב ב"י דכן נהגו, כף החיים (שם ס"א).

כג. שו"ע (שם), כף החיים (ס"ק קט), בא"ח (שם אות לב).

כד. בא"ח (שם). וי"א שכרפס צריך הסבה (מאמר תעג אות ד), ומז"ר האורל"צ (ח"ג פט"ז שאלה ט) כתב שיאכל מעט בהיסבה ומעט שלא בהיסבה.

כה. בא"ח (שם).

כב. שו"ע (סי' תעג סעי' ו), כף החיים (ס"ק קו), בא"ח

יחץ

- א. יקח את המצה האמצעית, ויחלקנה לשנים, ויתן חציה הגדול לאחד מן המסובין להצניעו לאפיקומן וחציה השני הקטן יניח בין שתי המצות השלמות^{יז}.
- ב. לפי הסוד צריך לחלק את המצה האמצעית בצורת ד' ו'. וציור של ו' יניח לאפיקומן, וצורת ד' יניח בין המצות, ולא יבצע בסכין אלא רק בידו, שכן דרכו של עני^{יז}.
- ג. נוהגים להצניע את חצי המצה השמורה לאפיקומן תחת המפה, זכר למה שכתוב משארותם צרורות בשמלותם על שכמם, ויש נוהגים לכרכה במפה ולהניחה על כתפם זכר ליציאת מצרים, ויש נוהגים לומר לזה שנושאה על שכמו מאין באת? והוא עונה ממצרים, ולאן אתה הולך - לירושלים, ועונים לשנה הבאה בירושלים הבנויה, וקודם שיעשה היחץ יאמר לשם יחוד וכו'^{יח}.

מגיד

- א. אומרים ההגדה בשמחה ובקול רם, והיא ספור יציאת מצרים שהיא מצות עשה מן התורה, וקודם שיתחיל טוב שיקרא לשון הזוהר "פקודא בתר דא לספר בשבחא דיציאת מצרים" ואחר כך יאמר לשם יחוד וכו'^{יט}.
- ב. נוהגים להגביה את פרוסת המצה שבין שתי השלימות ואומרים הא לחמא עניא, עד מה נשתנה, ויאמר הא בצרי ומנהגנו לכפול פיסקא זו שלוש פעמים^ל.
- ג. מוזגין כוס שני ומניחים לפני בעל הבית^{לא}, וקודם לכן יצוה לסלק הקערה לסוף השולחן, כאילו כבר אכלו כדי שיראו התינוקות שינוי וישאלו, ואז מודיעים להם

עיונים והארות

בכל שנה ושנה בליל הסדר ולכן מרגיש האדם על עצמו שיש לו הארה ושמחה יותר משאר ליל יו"ט. וכן משמע משעה"כ דרושי פסח.

ל. שו"ע (שם). בא"ח (שם) כף החיים (שם ס"ק קכט) וכתב הגאון חיד"א שלא ידבר שום שיחת חולין משהתחיל הקידוש עד גמור ההלל כי הכל יחוד גמור ואין להפסיק ביניהם, וכן כתב השל"ה.

לא. שו"ע (שם סעי' ז) וזה כדי שישאלו התינוקות למה שותים כוס שני לפני הסעודה וכתב כף החיים שם שדוקא לבעה"ב אבל למסובין אין צריך למזוג מיד אלא עד "לפיכך". בא"ח (שם).

כו. שו"ע (שם), בא"ח (שם אות לג).

כז. פנ"ח (שער כא פ"ג), שעה"כ (דרושי הפסח דף פג ע"ב) וע"ש ותבין כיצד מצה האמצעית רומזת לאות ה' שהיא רומזת לבינה דחכמה והבינה נקראת אות ה' שנחלקת לציור שתי אותיות דל"ת על וא"ו שהם סוד זו"ן, בא"ח (שם), כף החיים (סי' תעג ס"ק קיז).

כח. שו"ע (שם), כף החיים (שם ס"ק קכג).

כט. כף החיים (שם ס"ק קנב). וכתב עוד שם משם ספר בית יעקב עה"ת פ' בא שכל האורות שנתגלו בליל פסח ביציאת מצרים הם מתגלים

שאינן רשאים לאכול עד שיספרו ביציאת מצרים ל^ב, וכשיתחיל לומר "עבדים היינו" מחזירים הקערה למקומה על השולחן ואומרים ההגדה, ותהיה המצה מגולה בשעת אמירת ההגדה, ורק בעת שאוחז הכוס בידו יכסנה ל^ג.

ד. גם הנשים חייבות בסיפור יציאת מצרים, ואם אינה יודעת לקרוא, יכולה לצאת ידי חובה בשמיעה, ואם אינה מבינה לשון הקודש צריך לתרגם לה בשפה המובנת לה ל^ד.

ה. מצות עשה להגיד לבניו ולבנותיו, ולהרחיב הדיבור בספור יציאת מצרים, ואפילו אם אינם יודעים לשאול, ילמדם כפי דעתם, ולפי דעתו של בן-אביו מלמדו, ומי שהרהר את ההגדה בלבו ולא הוציא בשפתיו, אינו יוצא ידי חובתו ל^ה.

ו. אפילו מי שאין לו מצה ומרור, חייב בהגדה מן התורה ל^ו, וראוי לספר במדרשי אגדה בדברים המושכים לבבות השומעים, ועיין בזוהר הקדוש פרשת בא דף מ' עמוד ב' בשבח אותו שמספר ביציאת מצרים, שהקב"ה מזמין כל פמליי של מעלה ואומר להם בואו ותשמעו את הספור והשבח שבני מספרים עתה וכו' ל^ז וצריך להזהר שלא להפסיק בדיבור באמצע ההגדה ורק אם יש צורך גדול אפשר להפסיק ל^ח.

ז. כשאומר "והיא שעמדה לאבותינו" וכו', יאחז הכוס בידו ויכסה הפת עד מצילנו מידם, ויניח הכוס ויגלה הפת, עד לפיכך שאוחז הכוס בידו ואז יכסה הפת ל^ט.

ח. כשיאמר דם, ואש, ותמורות עשן, נוהגים לשפוך מעט מן הכוס עצמו לתוך כוס שבור, וכן כשאומר עשר מכות ישפוך עשר פעמים ובכל מכה ישפוך מעט, וכן

עיונים והארות

והטעם שאף הם היו באותו הנס.

לה. כף החיים (סי' תעג ס"ק קלה וקלט).

לו. חזו"ע (סדר ליל הסדר מגיד הלכה ה).

לז. כף החיים (שם ס"ק קנב).

לח. כן כתב השל"ה, וכתב עוד שאין לומר את

ההגדה בהיסבה אלא באימה וביראה כף

החיים (שם ס"ק קנא).

לט. של"ה הקדוש, מ"א (ס"ק כז), כף החיים (שם

ס"ק קנה), בא"ח (שם).

לב. שו"ע (שם סעי' ו), אמנם מר"ן כתב שמסירים את הקערה, אבל הכף החיים (שם ס"ק קמ) הביא בשם הפוסקים שבזמנינו לא נהגו להסיר היות ואין היכר לתינוקות בזה דיודעים שאלו הדברים לא ניתנו על השולחן לצורך אכילה. בא"ח (שם).

לג. שו"ע (שם סעי' ז), והטעם כדי שתהא לפניו בשעת ההגדה כדאמרינן לחם עוני שעונים עליו דברים. כף החיים (שם ס"ק קמט). בא"ח (שם).

לד. שו"ע (סי' תעב סעי' יד), כף החיים (שם ס"ק פח),

כשאומר דצ"ך עד"ש באח"ב, ישפוך עוד שלש שפיכות סך הכל ט"ז פעמים, ויש מחזורים שיש בהם יהי רצון על כל שפיכה, וטוב לאומרו, ולאחר מכן ישפוך את כולו, ואחר כך שוטפין הכוס ומוזגים אותו שנית^י.

ט. כשאומר "מצה זו", צריך להגביה המצה להראותה למסובין שתתחבב המצוה עליהם, וצריך להגביה המצה העליונה השלימה שלפניו לחיבוב מצוה, וכן כשאומר "מרור זה" יגביה המרור, אבל כאשר אומר "פסח שהיו אבותינו אוכלין", לא יאחז הזרוע בידו אלא יראנו בלבד^{מא}.

י. כשאומר "לפיכך אנחנו חייבים" נוטל הכוס בידו ומגביהו עד לאחר ברכת אשר גאלנו, ושותה הכוס השני בהיסבה על צד שמאל, ואם שכח ושתה בלא היסבה חוזר ושותה בהיסבה, וקודם שישתה יאמר לשם יחוד וכו'^{מי}.

רחצה

א. יטול ידיו כדת, ויברך על נטילת ידים, וטוב לומר קודם הנטילה הבקשה המובאת בסידורים^{מי}.

מוציא מצה

א. יקח המצות שלשתן ביחד, כסדר שהניחן הפרוסה בין השלימות משום לחם משנה ויברך "המוציא" ולאחר הברכה שומט המצה השלישית מידו, ונשארת בידו העליונה

עיונים והארות

ס"ק קסד). הרב מזמור לאסף כתב שאין צריך לשטוף את הכוס אלא אדרבא ימלא אותו וישלים לכוס שני. וכ"כ משנת חסידים (שם אות טז) שהיין הנשאר מהשפיכות אין לזרוקו, אלא אדרבא יוסיף עליו יין אחר סוד גבורות חדשים וכל אחד יעשה כמנהגו בזה.

מא. שו"ע (שם) כף החיים (שם ס"ק קנז). ויש נושקין את המצה כדי לחבב המצוה בעיניהם, בא"ח (שם).

מב. שו"ע (שם), בא"ח (שם).

מג. שו"ע (סי' תעה סעי' א) בא"ח (שם אות לד).

מ. פע"ח (שער כא פ"ו), משנת חסידים (מסכת סדר ליל פסח פרק יא אות א), שער הפסוקים פרשת וארא. ועיין שם גם הכוונות שלהם. אולם מור"ם כתב שיזרוק מעט מן הכוס באצבעו לרמוז על מה שנאמר אצבע אלהים היא. והעיקר כמו שכתב מהר"ח בפע"ח וכו', וכן כתב מהר"י צמח ששמע מחכם אחד בשם המהר"ח שישפוך מן הכוס וכתב אפשר הטעם לרמוז שהמכות יצאו ממלכות הנקראת כוס של ברכה כנודע מדרושי הרב זלה"ה עכ"ל. כף החיים (שם ס"ק קסג), וכתב המשנת חסידים שצריך לשפוך לתוך כלי שבור, הרומז אל הקלי' הנקרא ארור, כף החיים (שם

עם הפרוסה ויברך "על אכילת מצה" ויבצע מהעליונה ומהפרוסה כזית מזו וכזית מזו, (כל כזית הוא עשרים ותשעה גרם) מ"ד, ויטבלם במלח שלש פעמים, ויאכלם בהיסבה על צד שמאל, ולכתחילה יכניס שני כזיתות אלו בפיו ביחד, כדי שיאכל משניהם בבת אחת, ואם אינו יכול לאכול כשני כזיתות ביחד יאכל של המוציא תחלה שהיא השלמה העליונה, ואחר כך הפרוסה מ"ה.

ב. מכיון שמצוות צריכות כוונה לכן קודם אכילתו יאמר לשם יחוד ויזכיר שהוא מכוין לצאת ידי חובת אכילת מצה, וכן יעשה במרור מ"ו.

ג. חייבים להסב על צד שמאל בעת אכילת מצה, ואם לא הסב חייב לחזור ולאכול בהיסבה, אך לא יברך מ"ז.

ד. צריך ללעוס המצה יפה, ואחר כך לבלוע, ובדיעבד אם בלע מצה בלי שילעס תחילה יצא מ"ח.

ה. אסור לאכול עם המצה עוד מאכל אחר ביחד, או לטבלה בחומץ, או במרק, ומי שהוא זקן או חולה וקשה עליו לאכול המצה כמות שהיא, יכול לפורר לו המצה לפירורים דקים ולאכלה מ"ט.

ו. כל אדם צריך להשתדל לשלם קודם הפסח דמי המצה שיוצא בה ידי חובתו.

ז. זמן אכילת מצה ומרור לכתחלה עד חצות הלילה, ובדיעבד אם נתעכב עד אחר חצות, יאכל המצה והמרור בלי ברכת המצוות, ואם עבר הלילה אין להם תשלומין.¹

עיונים והארות

מז. שו"ע (סי' תעב סעי' ז); שו"ע חזו"ע (סי' מב).

מח. חזו"ע (סדר הגדה של פסח - מוציא מצה הלכה ט).

מט. שו"ת חזו"ע (סי' לד).

נ. מחלוקת במס' פסחים (קכ.). לדעת ר' אלעזר בן עזריה הפסח נאכל עד חצות. ולדעת ר"ע כל הלילה, ואמר רבא אכל מצה בזמן הזה אחר חצות לר' אלעזר בן עזריה לא יצא ידי חובתו, ונחלקו הראשונים הלכה כדבר מ', וע"כ אם עבר

מד. מג"א (סי' תעה ס"ק ב) משנ"ב (שם) כה"ח (שם ס"ק ו) בא"ח (פר' צו אות לד).

מה. שו"ע (שם), והטעם שנוטל שלשתם מפני לחם משנה, והפרוסה על שם לחם עוני, מ"ב (שם ס"ק ב), בא"ח (שם), וצריך להזהר שלא ישהה באכילת הכזית יותר מארבע דקות, ובדיעבד עד שש דקות (חזו"ע). ולענין אכילת ב' הכזיתות יחד עיין בשו"ת חזו"ע (סי' כה).

מו. ובודאי שיאמר הלשם יחוד של אכילת מצה קודם הנטילה כדי שלא יהיה הפסק.

מרור

- א. בזמן הזה, שאין קרבן פסח, אין מצות מרור מן התורה, אלא שמדברי סופרים חייבים לאכול מרור אף בזמן הזה, זכר למקדש^{יא}.
- ב. הנשים חייבות באכילת מרור אף על פי שהיא מצות עשה שהזמן גרמא, לפי שמצה ומרור כתובים ביחד וכשם שחייבות באכילת מצה כך חייבות באכילת מרור וכשם שחייבות באכילת הפסח. ואפילו למי שסובר שאכילת פסח בנשים היא רשות ולא חובה, מכל מקום מודה שבמרור הן חייבות^{יב}.
- ג. יקה כזית מרור (29 גרס) וישקענו בחרוסת וינער מעט מן החרוסת, משום שצריך לטעום טעם מרור, שהרי הוא זכר לקושי השעבוד שמררו את חייהם בעשיית הטיט שאליו רומזת החרוסת, ויאמר לשם יחוד וכו' ויברך "על אכילת מרור" ויאכלנו בלא הסבה^{יג}.
- ד. גם הכורך שאנו עושים זכר למקדש, חובתה בכזית מרור^{יד}.
- ה. זמן אכילת מרור הוא כזמן אכילת פסח ומצה ולכן לכתחילה מצותה עד חצות^{יז}.

עיונים והארות

חצות יאכלנו בלא ברכה, מ"ב (סי' תעז ס"ק ו').

נא. גמ' בפסחים (קכ.) שולחן ערוך הרב (סי' תעה).

נב. וכן כשם שחייבות בכל המצוות הנוהגות באותו לילה, לפי שאף הן היו באותו הנס. (טוש"ע סי' תעב, סעי' יד).

נג. שו"ע (סי' תעה סעי' א.) וכתב היראים השלם (סי' צד) שהטעם הוא משום שנאמר בו אכילה: על מרורים יאכלהו, ואין אכילה פחותה מכזית. ובשאג"א (סי' ק') כתב שמרור הוקש לפסח ולמצה וכשם שהם בכזית אף מרור כך. והרא"ש בפסחים (פי' סי' כה) הביא שתקנת חכמים היא לאכול בכזית, לפי שמברכים על אכילת מרור.

וכתב בפע"ח (שער כא פ"ג) סוד המרור גי' מו"ת

שהם הדינים הקשים וצריך ללעסם ולמתקם ולטוחנם בשיניים למתק המרירות שבהם לכן בלע מרור לא יצא עד שילעסנו וימתיקם. ולכן בלעיסת המרור יכוין למתק הדינים. כף החיים (שם ס"ק כב.) בא"ח (שם).

נד. הרוקח (סי' רפג) טור (סי' תפו) שו"ע הרב (סי' תעה).

נה. לדעת הסוברים שזמן אכילת פסח הוא עד חצות, אף אכילת מרור עד חצות, ולדעת הסוברים (רא"ש פסחים סופ"י לענין מצה) שמן התורה זמן אכילת פסח כל הלילה, אלא שכדי להרחיק את האדם מן העבירה גזרו חכמים עד חצות, אף באכילת מרור לכתחילה מצותה עד חצות (ועי' במ"ח מצוה ו שלא כתב כן).

- ו. המרור צריך לאכול לכתחילה אחר אכילת מצה^י, ובדיעבד כשאכלו לפני מצה יצא^י.
 - ז. אכילת מרור אינה צריכה הסיבה, לפי שהוא זכר לעבדות^{יב}. ומכל מקום אם רוצה לאכול בהסיבה רשאי^{יט}.
 - ח. המרור הוא עלי החסא ויזהר שיקח רק הקלחים ולא העלים עצמם מפני שמצויים בהם הרבה תולעים וקשה לבודקן, וגם הקלחים צריך לבודקן^ס.
 - ט. בלע מרור לא יצא, לפי שהתורה הקפידה שיטעום טעם מרירות^{סא}.
 - י. מברכים על אכילתו "אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מרור"^{סב}, אבל "בורא פרי האדמה" אינו מברך, שברכה זו בירך באכילת כרפס ונפטר על ידה^{סג}.
- בורך
- א. יקח כזית מצה מן המצה השלישית וכורכו עם כזית מרור, ומטבל בחרוסת ואומר: "זכר למקדש כהלל הזקן" וכו' ואוכלם בהיסבה, ויזהר מאוד שלא ישיח בדבר שאינו מענין הסעודה בין אכילת מצה לאכילת "כורך", ולכן יאכלם בזה אחר זה תכף ומיד בלא עיכוב^{סד}.

עיונים והארות

סג. גמ' בפסחים (שם) ורש"י ורשב"ם (שם). ועי' כה"ח (סי' תעג ס"ק קט).

נו. רשב"ם פסחים (קיד).

נז. תוס' (שם ע"ב ד"ה זאת).

נח. פסחים (קה). ורש"י ורשב"ם שם.

נט. ב"י (ס' תעה).

סד. שו"ע (סי' תעה סעי' א) וכתב שם מרן הטעם שלא ישיח כדי שתעלה ברכת אכילת מצה וברכת אכילת מרור גם לכריכה זו. ועיין עוד פ"ח (שער כא פ"ג). וטעם הכריכה עם המרור הוא שבמסכת פסחים (דף קטו) פליגי הלל ורבנן בזמן שבהמ"ק קיים אם היה כורך מצה ומרור ביחד או אוכל כל אחד בפני עצמו ואמרו שם בש"ס עתה שלא נאמר הילכתא לא כמור ולא כמור עושים כמו שניהם מתחלה אוכלים בזה אחר זה, ואח"כ שניהם יחד, וכן פסקו הרמב"ם הרא"ש והטור, כף החיים (שם ס"ק קט). ולכתחילה צריך לבלוע המצה והמרור ביחד כאשר הם מרוסקים בפיו ואם קשה לו לבלוע שני הזיתים ביחד אזי

ס. עיין בשו"ע (סי' תעג סעי' ה) שהזכיר כמה מיני עשבים. אמנם היום התפשט המנהג לאכול חסא, וכמו שאמרו במס' פסחים (דף לט). א"ר אושעיה מצוה בחזרת ואמר רבא מאי חזרת-חסא, מאי חסא-דחס רחמנא עילון.

סא. גמ' פסחים (שם). והטעם הוא שנאמר (שמות א, יד) וימררו את חייהם, וכתב הרשב"ם (שם) שהבולע אינו מרגיש את המרירות.

סב. גמ' בפסחים (קיד): וכן פס' הרמב"ם (פ"ח מהלכות חמץ ומצה ה"ח), וטוש"ע (ס' תעה ס"א).

שולחן עורך

א. יערוך שלחנו ויסעוד ליבו בשמחה ובטוב לבב כיד ה' הטובה עליו, ולא ישבע הרבה כדי שיוכל לאכול אפיקומן בתיאבון^{סה}.

ב. הזרוע שנהגו לצלותו ולהניחו בקערה של הסדר, אסור לאכלו בליל פסח^{סי}, אמנם יאכל ביצה, וקודם שיאכלנה יאמר "זכר לקרבן חגיגה"^{סז} ובתוך הסעודה ישורר ויזמר בקול נעים וטוב ללמוד לשונות הזוהר הקדוש המובאים במחזורים בתוך הסעודה.

צפון

א. אחר שגמר סעודתו יאכל בשמחה את האפיקומן השמור בתוך המפה, וקודם שיאכלנו יאמר "זכר לקרבן פסח הנאכל על השבע", ויאכל ממנו שני כזיתות למצוה מן המובחר, שהם כזית אחד זכר לפסח, וכזית אחד זכר למצה הנאכלת עם הפסח ויאכלנו "בהיסבה" ואם קשה לו לאכול שני כזיתות, די לו בכזית אחד זכר "לקרבן פסח" וזה חובה^{סח}.

ב. יאכל האפיקומן לתיאבון, ויזהר שלא ימלא כריסו בשעת האכילה, כדי שלא יהיה שבע הרבה עד שיהיה קץ באכילת האפיקומן, כי אז אינו יוצא ידי

עיונים והארות

שהונחה בקערה לזכר קרבן חגיגה, ויש נוהגין לומר בעת אכילת הביצה זכר לקרבן חגיגה. כף החיים (שם ס"ק כו). חזו"ע (שם הלכה ד).

סח. הנה מר"ן פסק בשו"ע (סי' תעז סעי' א) שלאחר הסעודה יאכל כזית זכר לפסח הנאכל על השובע. אמנם כיון שהסכמת האחרונים לאכול שני כזיתות אחד זכר לפסח, ואחד זכר למצה הנאכלת עמו לכן ראוי לאכול שני כזיתות ומי שקשה לו יעשה כפסק השו"ע, ועיין בא"ח (שם אות לה). וכתב בחזו"ע יכוין זכר לפסח וזכר למצה הנאכלת עימו וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

יכול לבלוע מעט מכזית זה ומעט מכזית זה בבת אחת, ואח"כ יחזור ויבלע מעט מזה ומעט מזה בבת אחת עד שיאכל כל השני כזיתים. מג"א (ס"ק ח), כף החיים (שם ס"ק ל), בא"ח (שם).

סח. בא"ח (שם), חזו"ע (סדר ליל הסדר - שלחן עורך הלכה א), ואם ירצה לאכול בהיסבה הרי זה משובח.

סו. ואפי' במקום שנהגו לאכול בליל פסח צלי מודה הוא שבשר שמניחים על השולחן זכר לפסח אין אוכלים אותו בליל פסחים. כף החיים (סי' תעז ס"ק ג).

סז. מור"ם (שם סעי' ב), וטוב לאכול ביצה

חובת אכילת האפיקומן ס.

ג. לא יאכל את האפיקומן בשני מקומות, ואפילו בחדר אחד בשני שולחנות אסור לאכול^ג, אולם אם היו פני המסובין אלו כנגד אלו נחשב כמקום אחד^ד, ויזהר לאכול האפיקומן קודם חצות^ה.

ד. אם שכח ולא אכל את האפיקומן עד שנטל ידיו למים אחרונים, או שאמר הב לך ונברך, יאכל אותו בלא ברכת המוציא, ואם לא נזכר עד שבירך ברכת המזון אם עדין לא שתה כוס שלישי יטול ידיו ויברך המוציא, ויאכל האפיקומן^ו, ואם שתה כוס שלישי ואחר כך נזכר, אם אכל בתוך סעודתו מזאת המצה השמורה משעת קצירה שיעור "כזית" סומך על זה, ואם לא אז אפילו לא נזכר אלא עד לאחר ההלל, יטול ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן, ויחזור ויברך על הכוס^ז.

ה. אחר האפיקומן אסור לאכול שום דבר משום דבעינן שיהיה טעם מצה בפיו עד שישן^ח, אמנם מים מותר לשתות, ויש מתירים לשתות קפה, ואפשר לסמוך עליהם לצורך גדול^ט ויש שמשירין ממצה זו של אפיקומן, לשמירה לחיוב מצוה^י.

עיונים והארות

ברכה (חזו"ע).

עד. שו"ע (סי' תעז סעי' ב), בא"ח (שם), וכתב שם המ"ב (ס"ק ט) אם יודע שלא הסיח דעתו מהנטילה יחזור ויטול בלא ברכה, והביאו כף החיים (ס"ק ח"). ובחזו"ע (סדר ליל הסדר - צפון הלכה ט) כתב בשם הב"י והרשב"א שלפי מה שנוהגים לברך ברהמ"ז בכל השנה בלא כוס גם בזה יאכל האפיקומן בלא כוס.

עה. אם טעה ואכל אחר האפיקומן יחזור ויאכל אפיקומן כדי שישאר טעם מצה בפיו. אולם אם ברך ברהמ"ז א"צ לחזור ולאכול (חזו"ע).

עו. שו"ע (סי' תעז סעי' א), בא"ח (שם), וזה ששנינו במשנה אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן והביא הרב כף החיים (שם ס"ק ב) אפיקומן הוא

סט. רמ"א (סי' תעז סעי' א). אמנם אם אינו קץ באכילתו אלא שאינו תאב כלל לאכול יצא ידי חובתו. אלא שלא קיים מצוה מן המובחר כף החיים (שם), מ"ב (ס"ק ו).

ע. מג"א (סי' תעז סעי' ב) והטעם לפי שהאפיקומן הוא זכר לפסח ואסור לאכול מן הפסח בשני מקומות ואפילו בבית אחד, וכתב המגן אברהם אפילו בחדר אחד בשני מקומות אסור, כף החיים (שם ס"ק ה-ו).

עא. חזו"ע. (סדר ליל פסח - צפון הלכה ח).

עב. בן איש חי (שם). ובדיעבד יוצא גם אחר חצות (חזו"ע).

עג. ואם אינו אוכל אלא כזית אחד יטול בלי

ברך

א. יטול ידיו למים אחרונים, ויברך ברכת המזון על הכוס וקודם שיברך יאמר למנצח בנגינות וכו' ואחר כך יאמר לשם יחוד וכו' וטוב שיחזור אחר זימון, וכל המסובים יאחזו הכוס בידם בעת ברכת המזון, וצריך שיזהר שלא יסב בעת ברכת המזון ע"ה.

ב. צריך להזהר לומר בברכת המזון "יעלה ויבא" ואם טעה ולא אמרו ונזכר לאחר שאמר ברכת הטוב והמטיב צריך לחזור לראש ברכת המזון ע"ה. ואם נזכר בין בונה ירושלים לברכת הטוב והמטיב יאמר שם בא"י אלהינו מלך העולם אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה את יום חג המצות הזה את יו"ט מקרא קודש הזה בא"י מקדש ישראל והזמנים. וכן אם התחיל בא"י של הטוב והמטיב יסיים אשר נתן.

ג. לאחר שסיים ברכת המזון, יאמר כוס ישועות אשא וכו', ויברך בורא פרי הגפן, ויכוין לפטור כוס רביעי, וישתה הכוס בהיסבה פ.

הלל

א. ימזגו לו כוס רביעי, ויקרא עליו את ההלל בשמחה גדולה, ומתחיל "שפוך חמתך אל הגויים" וחותרם בהלל בברכת יהללך, והחתומה ברוך אתה ה' מלך מהולל בתשבחות פא.

עיונים והארות

קבלנו שזה סגולה להולכי דרכים, או לאדם שנמצא בבית האסורים.

עה. שו"ע (סי' תעט סעי' א) ומצוה גדולה לחזור אחר זימון כדי שיהיו שלשה גם בשעת קריאת ההלל. ובפרט בלילה קדושה זו, יהיו עניים אוכלי שולחנו לקיים מה שאמר כל דכיפין ייתי ויכול וכו', כף החיים (שם ס"ק יב).

ובן צריך ליזהר שלא ישתה יין בין כוס שלישי לכוס רביעי.

עט. שו"ע (סי' קפח סעי' ו).

פ. שו"ע (סי' תעט סעי' א).

פא. שו"ע (סי' תפ סעי' א), ויאמר ההלל בקול נעים, ואיתא במדרש שיר השירים "השמיעני את

שתי תיבות אפיקו מני, ופירושו אין פותחין פיהם אחר אכילת הפסח לומר אפיקו (תוציאו ותביאו) לנו מיני מתיקה כגון פירות לאכול אחריו.

והרב בא"ח הביא פירוש בשם אביו זלה"ה לפי הסוד וז"ל, אפיקו מ"ן ר"ת מיין נוקבין העולים מן מצות אכילת מצה ואכילה זו היא מצוה אחרונה.

עז. כף החיים (סימן תעו ס"ק ו), הגדת חיים לראש להגאון ר' חיים פלאג'י, והוא סגולה להנצל מגנבים ולהבריה הקליפות ממנו היות ותרגום של מצה ומריבה "מצותא", או יניח בביתו במקום מוצנע קיצור השל"ה, ובספר דרך ישרה כתב סגולה להשתיק הים מזעפו שישליך לארבע רוחות הספינה מכזית מצה של אפיקומן. ואנחנו

- ב. ישתה הכוס בהיסבה, ואם לא הסב יחזור וישתה בהיסבה. אם נשאר בכוס מעט יין ישתה בלי ברכת בפה"ג ואם לאו יחזור ויברך על כוס אחר ויסמוך על השו"ע שפסק לברך, ומי שרוצה לחוש לחולקים יברך בפה"ג בהרהור הלב^פ.
- ג. יזהר שישתה רביעית שלם בכוס שלישי או בכוס רביעי כדי שיברך ברכה אחרונה בשופי בלי שום ספק^פ.

נרצה

- א. אם עשה כסדר הזה יהיה רצוי לפני ה' יתברך, וצריך לספר ביציאת מצרים עד שתחטפנו שינה, ויש נוהגים להשאר ערים כל הלילה ומספרים ביציאת מצרים^פ.
- ב. יש נוהגים לומר לאחר הסדר "שיר השירים" ויש בזה טעם לפי הסוד^פ, ולאחר הסדר יאמר יהי רצון המסודר באיזה מחזורים^פ.
- ג. צריך לומר קריאת שמע על המטה עם הפסוקים הנוהגים בכל לילה כסדר רבינו האר"י ז"ל, ואם הוא ניעור עד אחר חצות יאמר אותה מעט קודם חצות^פ, ויש נוהגים להיות נעורים עד לאחר חצות כדי לשבח לה' יתברך בנקודת חצות בזאת הלילה זכר ליציאת מצרים, כמו שכתב בזוהר הקדוש פרשת בהעלותך דף קמ"ט ע"א, ואחר חצות יאמר ברכות השחר חוץ מברכות התורה, ואחר כך יקרא "פתח

עיונים והארות

שיש בו עשר אותיות והוא בחי' חכמה וכל סדר ליל פסח הוא בבחי' חכמה, בא"ח (שם).

פה. של"ה, ועיין בזוה"ק פי תרומה (דף קמד ע"א) שכתב על שיר השירים דאיהו כללא דכל אורייתא, כללא דכל עובדא דבראשית, כללא דגלותא במצרים וכדי נפקו ישראל ממצרים וכו'. ויש נוהגים לומר אחר שיר השירים פיוט חד גדיא שהוא מדבר בענין גאולת מצרים ושאר גלויות וגאולה אחרונה. כף החיים (סי' תפ ס"ק יב).

פו. בסידור הרש"ש מופיע י"ר זה ואנו העתקנו אותו בהגדה.

פז. בא"ח (שם אות לה), כף החיים (סי' תפא ס"ק יג).

קולך" זו קריאת הלל בנועם, והיינו דאיתמר בזוה"ק פ' בהעלותך (דף קמט ע"א) וישראל מזמרי ואמרין הילולא בקול רם, יעו"ש כף החיים (שם סי"ק ג).

פב. חזו"ע (סדר ליל פסח - הלל הלכה ח).

פג. חזו"ע (שם הלכה ח), ויש נוהגים למזוג כוס חמישי וקורין אותו כוס של אליהו הנביא ז"ל, לרמוז שאנו מאמינים שכשם שגאלנו הקב"ה ממצרים הוא יגאלנו עוד וישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב לבשרנו אמן.

פד. שו"ע (סי' תפא סעי' ב), וכתב כף החיים (שם סי' קי) שטוב לקרוא עשרה פרקים של מסכת פסחים ולכוין בהם כנגד שם ע"ב יוד הי ויו הי

אליהו" ויעסוק בדברי תורה, ושירות ותשבחות ואחר כך ישן פ"ה.

שחרית חול המועד

א. בימי חוה"מ ויו"ט אחרון אומרים הלל בדילוג ובלא ברכה תחלה וסוף. וטעם הדבר שבסוכות גומרים את ההלל בכל יום, משום שבסוכות כל יום חלוק מיום קודם בקרבנותיו, משא"כ בפסח שבכל יום קרבנותיו שוים ליום הקודם. ו עוד משום דביום שביעי של פסח טבעו המצרים, וכתוב בנפול אויבך אל תשמה, וכמו שאמר להם הקב"ה למלאכים: מעשה ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה, וכיון שבי"ט אחרון אין גומרים ההלל, גם בחוה"מ אין גומרים, שלא יאמרו שימי חוה"מ עדיפים מיו"ט, ויבואו לזלזל ביו"ט. ועוד, שבפסח אין חיוב מצה רק ביו"ט ראשון, משא"כ בסוכות חייבים בסוכה ולולב כל הימים.

ב. אחר ההלל אומרים קדיש תתקבל^ד, ואח"כ פותחין ההיכל להוצאת ס"ת, ובימי חוה"מ אין נוהגים לומר בריך שמיא אפי' שיש בו מוסף^ה.

עיונים והארות

פסח כמו בסוכות, לפי שעדיין לא נתקשרו קשר שלם באמונה העליונה בכלל כמו שנתקשרו אחר כך, כי בשני ימים ראשונים שלום בכל, ושלש מעלות הרובצים על הבאר בחיבור אחד. אבל בשאר הימים לא זכו עדיין ישראל להשתלם בהם, כי עדיין לא ניתנה תורה המחברת ביניהם, ולפיכך אין גומרים בהם את ההלל. אבל בימי החג, שכבר זכו ישראל לקבל התורה, כל הימים העליונים שהם על ישראל לעין כל, בסוד שבעה ענני כבוד, והכל בחיבור שלם, לפיכך גומרים את ההלל.

ד. לבוש. כה"ח (סי' תצ ס"ק יט).

ה. בן הוא המנהג מזמן מו"ר המקובל האלקי ראש הישיבה כמוה"ר מרדכי שרעבי צוק"ל. עי' ברב פעלים (ח"ג סוד ישרים סח) שהביא מדברי מרן החיד"א שאין אומרים אותו אלא בשבת,

פח. כף החיים (שם ס"ק יא).

א. בגמ' בערכין (י.) איתא לגבי אמירת הלל "מאי שנא בחג [הסוכות] דאמרין כל יומא, ומאי שנא בפסח דלא אמרין כל יומא? דחג חלוקין בקרבנותיהן, דפסח אין חלוקין בקרבנותיהן. שו"ע (סי' תצ סעי' ד).

ב. ב"י (שם).

ג. כל בו (סי' נב).

והשל"ה (מסכת פסחים, מצה שמורה קנו) כתב, שאף שנכנסו ישראל לקדושה בחג הפסח, עדיין לא נתקשרו לגמרי בקדושה עד אחר שספרו ימי הספירות, שהם כאשה הסופרת ימי ליבון, ואחר כך היה הזיווג והתקשרות, דהיינו קבלת התורה, כמו שכתב הזהר (ח"ב קפב, ב) שטעם זה אין גומרים ההלל בכל שבעת ימי

ג. מוציאין שני ספרים, בראשון קוראים שלשה קרואים בפרשיות הפסח, ואין אומרים קדיש אחר ס"ת ראשון. והעולה הרביעי קורא בס"ת שני בקרבנות מוסף שבפרשת פנחס בכל יום, ומתחיל מ'והקרבתם', וכו' עד סוף הפיסקא¹.

ד. סדר הפרשיות של ימי הפסח: משך תורא, קדש בכספא, פסל במדברא, שלח בוכרא. והיינו שביום ראשון קורין משכו וקחו לכם צאן, וביום שני שור או כשב או עז, ובשלישי קדש לי כל בכור, וברביעי אם כסף תלוה, ובחמישי פסל לך שני לוחות אבנים, ובשישי וידבר וכו' במדבר סיני ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו, ובשביעי פ' בשלח מתחילתה עד כי אני ה' רופאך, ובשמיני [ביו"ט שני גלויות בחו"ל] קורין כל הבכור אשר יולד. וזה הסדר לא ישתנה אלא כשחל יום ראשון של פסח ביום חמישי, שאז ביום שבת שהוא יום שלישי של פסח קורא פרשת ראה אתה אומר אלי פסל לך, ובימי ראשון, שני, ושלישי, קורין: קדש, בכספא, במדברא².

ה. אחר קריאת הרביעי אומרים חצי קדיש³. ומנהג ק"ק חסידים בית אל להחזיר הס"ת מיד לאחר הקדיש שלאחר קריאת התורה גם בימי חוה"מ⁴.

עיונים והארות

ושאר הפרשיות קוראים כסדר כתיבתם בתורה ויש בהם מענינו של פסח.

ח. ב"י בשם רבינו ירוחם, מג"א (ס"ק ד). כה"ח (שם ס"ק ה"ו).

ט. ועי' בספר דברי שלום (מנהגי בית אל אות כב) שכתב וז"ל: ביום שיש בו קריאת ס"ת, אחר קדיש של הקריאה מחזירין הס"ת למקומו ואומרים אשרי ובא לציון. והובא בכה"ח (סי' קלה ס"ק ב) וז"ל: וכן הוא מנהג בית אל יכב"ץ שתיכף אחר הקריאה קודם אשרי ובא לציון מחזירין הס"ת למקומו בין בחול בין ר"ח בין חוה"מ, רק בשבת ויו"ט אחר אשרי. עכ"ל. וכתב שם הכה"ח שכן הוא ע"פ דעת רבינו האריז"ל, כי זה לשונו בשעה"כ (דרוש ב מקריאת התורה, דף מט ע"א), והנה הארה זו אינה נשארת כך רק לפי שעה,

והאריך שם לומר שאין חסרון לאומרו גם בימות החול, אלא שכיון שכן כתב מרן החיד"א, אין נוהגין לאומרו בימי החול. ומ"מ כתב שאפשר שטעם הדבר לימנע מלאומרו בחול מפני שאומר בתחלת הבקשה "ברוך כתרך ואתרך", ודבר זה מורה על יום שיש בו הארה גדולה של כתר, והוא שבת ויו"ט שאומרים בו מוסף שיש בו קדושת כתר, ולפ"ז בר"ח שיש במוסף קדושת כתר אומרים אותו. עכ"ד.

י. שו"ע (סי' תצ סעי' ו).

ז. שו"ע (שם סעי' ה).

וטעם קריאת פרשיות אלו, כתב הר"ן במגילה לפי שביום הראשון קוראים על עניני קרבן פסח, וביום השני יש בו פרשת ספירת העומר שמתחילין למנות היום, ובשביעי קוראין פ' בשלח שנאמרה בו ביום בזמן יציאת מצרים,

חול המועד

א. אין אומרים תיקון לאה בחול המועד של פסח ויזהר בכל חול המועד לעסוק בתורה ובמוסר, כי לא ניתנו שבתות ומועדים אלא לעסוק בהם בתורה.

ב. חז"ל אסרו עשיית מלאכה בחול המועד, אמנם יש סוגי מלאכות שמותרות, והם חמשה: א. דבר האבד אם לא יעשנו עתה. ב. צרכי המועד אוכל נפש אפילו מעשה אומן, או מעשה הדיוט לשאר צרכי המועד. ג. עבודת פועל עני הצריך לשכרו כדי לקנות אוכל לחג. ד. צרכי רבים. ה. מעשי הדיוט לעצמו. וכיון שהמלאכות האמורות הותרו בתנאים המפורטים לפרטים רבים בשולחן ערוך, לכן הנצרך לכך יעשה שאלת חכם.

עיונים והארות

ואח"כ חוזרין ומתעלמין בפנים כמתחילה, ולכן י. בא"ח (שם אות מג). תיכף אחר הקריאה סוגרין הספר תורה ומחזירין אותו למקומו תוך ההיכל. ע"כ.

מאמרי הזוה"ק

זוהר על פסח

אמר רבי אלעזר, מזה שכתוב "כל מחמצת לא תאכלו" היא הנקבה של הקלי' שהיא יותר חזקה מן הזכר שבקלי', ומש"כ "לא יאכל חמץ" הוא הזכר שבקלי'. ואמר רשב"י: לכן בחמץ כתוב דרך בקשה לא יֵאָכַל ובנוק' של הקלי' שהיא מפתה לעשות חטאים וכו' נאמר בה לשון צווי "כל מחמצת לא תאכלו". ועוד, מחמצת ריח של מיתה יש בה כי האות הראשונה והאחרונה הוא מ"ת כזה" מחמצת ובאמצע חמץ, ולכן מוי שאוכל ח"ו חמץ היא מקדמת לו מיתה כי מת הוא בעוה"ז ונשמתו נכרתת בעוה"ב כמ"ש ונכרתה הנפש ההיא, והוא נחשב לבחמה שמתה שאין לה חלק לעוה"ב כך הוא ר"ל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וּבְתִיב וּכְתוּב (שמות יג) לֹא יֵאָכַל חָמֵץ אֲלָא דָּא דְּכָר וְדָא נְוִקְבָּא מה

הטעם רבוי הלאוין שיש באיסור אכילת חמץ, ומדוע פעם קורא לו מחמצת ופעם קורא לו חמץ, אלא חמץ הוא הזכר של הקלי' ומחמצת היא הנקבה של הקלי'. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, בְּדָא בְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ** תירצת את הענין יפה אבל עדיין למה במחמצת כתוב לא תאכלו, לשון של ציווי ואזהרה, **וּבְדָא בְּתִיב לֹא יֵאָכַל** בחמץ כתוב לא יאכל, לשון בקשה, **אֲמַאי לָא בְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ** מדוע לא כתוב גם בחמץ לא תאכלו, לשון ציווי? **אֲלָא נְוִקְבָּא דְּאִיחֵי אֶסְטִיאת אֲרַחָהּ, בְּאִזְחָרָה וְדָאִי** אלא נוק' דקלי' שהיא מפתה ברמאות לבני אדם בדרכיה של הטומאה לפתות ולרמות בני אדם לעשות

חטאים, כי קלי' הנקבה יותר חזקה מהזכר, לכן כתוב בה באזהרה כל מחמצת לא תאכלו, דְּכָר
 דְּאִיהוּ אֶחֶיד בְּחוּמָא דְּדַכּוּ יִתִּיר בְּבִקְשָׁה הזכר של הקלי' שהוא נאחז בחוט
 של טהרה יותר מן הנקבה, לכן האיסור חמץ שבו בלשון בקשה. וְעַל דָּא בְּתִיב לֹא
 יֵאָכֵל לֹא תֵאָכְלוּ ועל זה כתוב לא יאכל בלשון בקשה לא תאכלו לשון ציווי בנקבה.

אָמַר לִיָּהּ, אֲבָא, וְהָא בְּתִיב (דברים טז) לֹא תֵאָכֵל עָלָיו חֻמֵּץ שאל
 ר' אלעזר את ר' שמעון והרי שגם זכר שהוא "חמץ" כתוב לשון אזהרה ולא בקשה.
 אָמַר לִיָּהּ, אֲסִינִי תִיבִין יִתִּירִין לִיקָרָא לְקַרְפָּנָא השיב לו, הירבה הכתוב
 מילים יתרות כלומר אזהרות ולאויז מרובים לכבוד הקרבן. וכתב "לא תאכל" כאילו יש אזהרות
 רבות. והעיקר הוא שבפעם הראשונה אמר בלשון בקשה ואח"כ לכבוד הקרבן האריך באזהרות,
 אֲכַל בְּקִדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא יֵאָכֵל אבל בתחילה כתוב לא יאכל להראות לנו
 שהזכר פחות טמא וקשה מן הנקבה. אֲכַל לְבִתֶּר בְּאַזְהָרָא אבל אח"כ באזהרה, (לא
 תאכלו, דְּהוּא שהוא המחמצת) קִשָּׁא מִתְרוּוִייהוּ מִחֻמְצָת קשה משניהם כלומר
 משאור וחמץ היא מחמצת כי מילת "מחמצת" קשה מחמץ ושאור. ושואל, מַאי טַעְמָא,
 בְּגִין דְּרִיחָא דְּמוֹתָא אֵית תַּמָּן מה הטעם שהיא קשה משניהם? ומשיב מפני שריח
 של מות יש במחמצת והיא כוללת זכר ונקבה. חֻמֵּץ, דְּכָר חמץ הוא בזכר. מִחֻמְצָת,
 נֻקְבָּא. רַגְלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מוֹת (משלי ה) מחמצת בנקבה שרגליה יורדות למקום המות
 קרוב לקליפות. וזה נאמר על הקדושה וב"ש בקלי' שהיא המות עצמה, בְּרִישָׁא וְסִיפָא
 דְּתִיבָה תִּשְׁכַּח לָהּ בראש התיבה אות מ' ובסופה אות ת' תמצא שם את המלה "מת"
 כזה מחמצת. וּבְגִין דָּא מֵאן דְּאָכִיל חֻמֵּץ בְּפֶסַח ובשביל זה מי שאוכל חמץ

בפסח, **אִיהִי אֶקְדִּימָת לִיָּה מוֹתָא** הנוקבא דקלִי' מקדימה לו את המיתה שהיא בברת, **וְלִיִּנְדַּע דְּמִית הוּא בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאֵתִי** ולדעת שהוא מת בעולם הזה וגם נפשו נכרתת בעולם הבא, ור"ל שלא תתגלגל נפשו בגלגול ישראל אלא בבהמה ובגוים ערלים, **דְּכִתִּיב (שמות יב) וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא** שאין לה חלק לעוה"ב והרי הוא כאותה בהמה שמתה. עד כאן ביאר חמץ ומחמצת.

"מצה" היא בחי' מלכות דאצילות, והיא עושה מצה ומריבה עם החיצונים והקליפות, ומרחיקה אותם מעם ישראל, כמו המזוזה שיש בה שם שד"י שהוא מבריה את המזיקים והשדים מן הבית, כן המצה עושה מריבה עם החיצונים להבריה אותם מהאדם, וגם עושה קטטה ביניהם עצמם בין המזיקים שיהיו מפורדים ולא יוכלו להזיק, וכן היא עושה מריבה עם המחלות שיש לאדם ומגרשת אותם מגופו, וכמו שאומר הזוה"ק, שהמצה היא "מיכלא דאסוותא" לחם של רפואה כי היא מרפא את גופו ונשמתו של האדם, והיא נלחמת עבור האדם בעליונים ובתחתונים ואשרינו שזכינו.

מִצֵּה אִמְאִי [א] מצה שהיא השכינה למה היא נקראת בשם מצה, **אֶלָּא חֲבִי תַנִּינָן**

שְׂדֵי אלא כך למדנו, המלכות נקראת פעמים בשם שד"י כי היא חותם היסוד הנקרא שד"י. ואמר מדוע נקראת כך, **בְּגִין דְּאָמַר לְעוֹלָמוּ דִּי דִּיאֲמַר לְצְרוּתֵינוּ דִּי**

עיונים והארות

מתקנים את האותיות האלו ח' דחמץ וה' דמצה ועושים חיבור. והרמז, אור בגימ' 207, חושך בגימ' 334 ושניהם ביחד גימ' 541 כמספר ישראל. וידוע כי היצה"ר נדמה כחוט השערה, וע"י שהואדם מתגבר עליו, שובר את הח' דחמץ ונעשה אותיות מצה.

א. "חמץ" "מצה" בשתייהם אותיות מ"ץ, וההבדל רק באות ח' ו-ה', הח' בראש חמץ וה' בסוף מצה בסוד ויהי ערב ויהי בוקר, ברישא חשוכא ואח"כ נהורא. ואנחנו צריכים להפוך החושך לאור ע"י תשובה, תורה, ושמחה, אז החוטא נהפך לצדיק. וזה סוד שמחה אותיות שם ח"ה כאשר

בשביל שאמר הקב"ה לעולמו די והעולם הוא עולם האצילות, והמלכות היא סוף עולם האצילות, ויאמר שיבטל מעלינו כל הצרות והגזירות. **אִוְף הָכִי מָצָה** גם כך מצה מדוע נקראת המלכות מצה, **בְּגִין דְּקָא מְשִׁדְּד דְּמִבְרַחַת לְבָל סְטָרִין בִּישׁוּן וְעֵבִיד קְטָטָה בְּהוּ** לפי שהיא משדדת ומבריחה לכל החיצוניים הרעים ועושה מריבה בהם, כדי להציל את ישראל, **בְּגִוּוֹנָא דִּשְׂדֵי דְּמוּזוּזָה דְּמִבְרַיַח לְשָׁדִים וּמִזִּיקִים דְּתִרְעָא** כעין שם שד"י במזוזה שמבריח את השדים והמזיקים משער הבית, **אִוְף הָכִי אִיהִי מִבְרַחַת לִזֶּן מְבַל מְשַׁבְּנֵי קְדָשָׁה** כך גם השכינה היא מבריחה אותם מכל משכנות הקדושה שלא יהיו שם, **וְעֵבִיד מְרִיבָה וְקְטָטָה בְּהוּ** ועושה מריבה וקטטה בניהם אחד בשני והם פרודים ולכן קשה להם להזיק. **בְּמָה דָּאֵת אָמַר** כמו

עיונים והארות

"עץ הדעת" עם האותיות בגימ' 645, בדיוק כמס' חמ"ץ שאו"ר שהם הזו"ן דקלי' מרכבה הטמאה. ואברהם אבינו כידוע תיקן הרבה ניצוצות בסוד ואת הנפש אשר עשו בחרן, ובזכות זה אמר לו הקב"ה, ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו' ואח"כ יצאו ברכוש גדול שהוא ניצוצות הקדושה. וע"כ ציונו הקב"ה שבעה ימים להשבית חמץ ושאור כדי לבטל כח הנחש שעירב הרע בעולם ע"י לשון הרע. וע"כ הימים האלה הם שמירה מעולה לכל ימות השנה לביעור ולביטול זוהמת הנחש. וע"כ תמצא סך ימות השנה שס"ה פחות שבעה ימים דפסח שנ"ח ימים בגימ' נח"ש. ולכן ימי הפסח שהם סוד פ"ה ס"ח בקדושה תיקון לפה וללשון ולחטא עץ הדעת, כי כאשר יתבטל הנחש יבוא המשיח, ואז והיה ה' למלך על כל הארץ, ה' מלך ה' מלך ה' ימלוק בגימ' משיח, ולכן ישתדל בפרט בליל הסדר לשמור את פיו ולשונו מתחילת תפילת ערבית עד סוף ההגדה, ואפי' עד אחר תפילת שחרית..

ידוע כי בליל פסח, האיר הקב"ה אור גדול ונפלא אתערותא דלעילא בלי איתערותא דלתתא בסוד דודי לי ואני לו, וכתוצאה מכך נדחו כל הס"א ונתעלו ישראל מעלה גדולה כמ"ש בתרגום יונתן בן עוזיאל שעם ישראל עשו את הפסח בבית המקדש, ובאותו לילה הופיע עליהם אור קדושת המקדש שמבטלת הקליפות. והרמז שרפת חמץ בגימ' 1118 שהוא כמס' שמע ישראל וכו'.

זוה עתה ראינו שאומר רשב"י, שחמץ ושאור מרמזים לזכר ונוק' הטמאים שהם מרכבת הטומאה היונקים מהקדושה. והמרכבה הזאת התחילה לגדול כאשר אדה"ר חטא בעץ הדעת טו"ר, אז נפלו ניצוצות לתוך הקלי'. וכן בכל יום ויום בעוונות הרבים, ע"י החטאים בולעים הקלי' עוד ניצוצות קדושה ואז גדלה המרכבה שלהם. ולכן יש שליטה לאומות עלינו עד שנבשר ניצוצות הקדושה כי זה נותן להם חיות וכו'. ופלא הוא כי

שנאמר, (שמות יז) **מִסַּה וּמְרִיבָה. עַל דָּא פְּתִיב מַצָּה** ועל זה כתוב מצה שפי' מריבה. **וְהָא מִסַּה בְּסַמְךָ אִיהוּ** והרי המילה מסה היא בס' ולא בצ' ואיך אמרת שנקראת ע"ש מסה ומריבה, **אַלְא תַּרְגּוּמוֹ דְּמִסַּה אִיהוּ מְצִיתָא** אלא התרגום של המלה מסה הוא מריבה כי היא נלחמת בס"א ומבריחה אותה.

פְּתִר כָּל דָּא פְּתִיב אחר כל זה כתוב, (דברים טז) **לֹא יֵאָכֵל חֻמֵּץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכֵל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֻנִּי. וּכְתִיב** ועוד כתוב (שמות יב) **כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, אִמָּאי מִנִּי דִּלָּא לְמִיכַל חֻמֵּץ שִׁבְעַת יוֹמִין** ושואל משה רבנו, מדוע צוה הקב"ה שלא לאכול חמץ שבעת ימים, ועוד **וּלְמִיכַל בְּהוֹן מַצָּה** מה הטעם שצוה הקב"ה לאכול מצות שבעת ימים. **וְאִמָּאי לֹא יֵאָכֵל, וְאִמָּאי לֹא תֹאכְלוּ** ומדוע כתוב לאוין הרבה לא יאכל, לא תאכלו. **אַלְא** אלא הטעם לזה **ז' כִּכְבֵּי לֶכֶת וְאַנּוֹן שְׁעִ"ם חֲנֻכָּ"ל** הנה נודע שיש שבעה כוכבי לכת והם: שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. **וְאַנּוֹן מִסְטָרָא דְטוֹב וְרַע** והם מצד הטוב והרע, מצד הטוב שולט בהם מטטרו"ן, ומצד הרע שולט הס"מ, **נְהוֹרָא דִּלְגוֹ מַצָּה** האור שבפנימיותם היא השכינה שנקראת "מצה". **קְלִיפָה דְלִבְר חֻמֵּץ** הקליפות ששולטת עליהם מבחוץ הוא חמץ, ומפרש **וְאַנּוֹן חֻמֵּץ דְּכָר מַחְמֶצֶת נִוְקְבָא** ואלו הקליפות שמבחוץ הם בחי' חמץ שהוא הזכר שבקליפה ס"מ ומחמצת היא נקבה של הקליפה לילי"ת ר"ל.

מִצָּה דְלָגְנוּ שְׁמוּרָה המצה שהיא השכינה שמבפנים שבפנימיות השצ"ם חנכ"ל היא שמורה מהקליפות. **וְאֲנֹן** ואלו השומרים הם בחי' (אסתר ב') **שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ** שהם מלאכי השכינה השומרים אותה. **וְאֵתְמַר עֲלֶיהָ** ונאמר עליהם, (שמות יב) **וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַמִּצּוֹת** שישמרו את השכינה מהקליפות. **מִצָּה אִיהִי שְׁמוּרָה לְבַעֲלָהּ, דְּאִיהָ ו', וְכִיָּה אֶתְעַבֵּיד מִצָּוָה** מצה, זו שהיא השכינה הקדושה, היא שמורה לבעלה שהוא אות ו' דהוי"ה ב"ה שהוא פרצוף ז"א, וביחוד, ז"א נותן לה אות ו' ואז נעשית ממצה "מצוה".

וּמֵאֵן דְּנִטִיר לָהּ לְגַבֵּי יָהּ ומי ששומר אותה את השכינה ע"י שממשיך הארת י"ה שהם פרצופי או"א שיאירו בה המוחין מאו"א, **דְּגִנְיֹון בְּמ"ץ מִן מִצָּה** שהם גנוזים ונרמזים באותיות מ"ץ ממצה, **וְאֲנֹן י"ם ה"ץ** והם אותיות מ"ץ מתחלפות בא"ת ב"ש האות מ' באות י' ואות צ' באות ה', והם שומרים את השכינה מהקליפות כאשר היא יורדת לבריאה ע"י שבע הנערות שהם המלאכים דשצ"ם חנכ"ל. **וּמִנֵּי קִדְשָׁא בְּרִידָה** הוא לְבִרְךְ לָהּ שְׁבַע בְּרָכוֹת לִיל פֶּסַח וצוה הקב"ה לברך את השכינה בשבע ברכות בליל פסח [ב], **דְּאֲנֹן שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת דִּילָהּ** שהם שבע הנערות שלה

עיונים והארות

לה שבע ברכות, ושבע ברכות הם: א' ברכת הגפן, ב' ברכת הקידוש, ג' שהחינו, ד' ברכת פרי האדמה לרפס, ה' ברכת גאל ישראל, ו' על אכילת מצה. ברכת נטילת ידים לסעודה וברכת המוציא שישנן גם בכל סעודה, אינם בחשבון השבע ברכות, עיי"ש.

ב. ענין השבע נערות שיש בליל פסח הנזכר לעיל, הנה מובא ברא"ש (פ"ג דפסחים אות ז' בשם הירושלמי), שהאוכל מצה "בערב פסח" הוא כאילו בא על ארוסתו בבית חמיו. ופי' שם הקרבן נתנאל (אות ל') וז"ל, וטעמא כי מצה יש לפניו שבע ברכות, וברכת נשואין גם כן יש

שכנגדם שצ"ם חנכ"ל, שצ"ם חנכ"ל. וּמִי לְאַעֲבָרָא מִנְהוֹן חֻמֵּץ
 וּמִחֻמָּצַת וְצוּה לְהַעבִיר מֵהֶם מִהוּזוֹן דְּקִלִּי שְׁהִם חֻמֵּץ וּמִחֻמָּצַת, דְּאֲנוּן עֲנָנִים
 חֲשׂוּבִין דְּמִכְסִּין עַל נְהוּרִין דְּשִׁבְעָה כֹּכְבֵי לֶכֶת שְׁהִם עֲנָנִים שְׁחוּרִים
 וְחֲשׂוּבִים שְׁמִכְסִּים עַל הָאוּרוֹת שֶׁל שִׁבְעָה כֹּכְבֵי לֶכֶת דְּאִתְמַר בְּהוֹן שְׁנֵאמַר בְּהִם
 (בְּרֵאשִׁית מֵא) וְתִבְאֵנָה אֶל קִרְבָּנָה וְלֹא נֹדַע כִּי בָּאוּ אֶל קִרְבָּנָה
 וּמֵרֵאִיהֶן רַע, חֲשׂוֹד בְּאֶשֶׁר בְּתַחֲלָה כִּי שִׁבְעַת הַפְּרוֹת הַטּוֹבוֹת מִרְמּוּזוֹת עַל
 שִׁצ"ם חֲנֻכ"ל, וְשִׁבְעַת הַפְּרוֹת הַרְעוֹת הֵם מִצַּד הַקִּלִּי וְבָאוּ נִיצוּצֵי קְדוּשָׁה בְּתוֹכָם לְהַנְהִיגַת הָעוֹלָם,
 וְלֹא נֹדַע שְׁבָאוּ מִחֻמָּת הַקְּלִיפּוֹת שִׁגְבְּרוּ בִּיטוּר, וְזֶה שְׁאֵמַר דְּכָל כֶּךָ חֲשׂוּבָא דְּעֲנָנִין
 דְּלִהוֹן, דְּלֹא יִכְלִין נְהוּרִין לְאַנְחָרָא לְהוֹן שְׁכַל כֶּךָ חֻזַּק הַחוּשֶׁךְ שֶׁל הָעֲנָנִים
 שֶׁל הַקְּלִיפּוֹת שֶׁלֹּא יִכְלוּ הָאוּרוֹת לְהֵאִיר לָהֶם, וּבִגְוִין דָּא וּבִשְׁבִיל זֶה וְלֹא נֹדַע כִּי
 בָּאוּ אֶל קִרְבָּנָה וְזֶה הִטְעַם שְׁצוּה הַקַּב"ה שֶׁלֹּא לֵאכּוֹל חֻמֵּץ שִׁבְעָה יָמִים כְּדִי לְהַרְחִיק
 אֶת הוּזוֹן דְּקִלִּי, וְצוּה אוֹתָנוּ לֵאכּוֹל מִצָּה שִׁבְעַת יָמִים כְּדִי לְהֵאִיר אֶת נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה הַרְמּוּזִים
 בְּמִצָּה בִּשְׁבְּעָה כֹּכְבֵי לֶכֶת. (ע"כ רַעִיא מֵהִימָנָא).

ח"ב קפ"ג ע"ב

אוֹמֵר הַזוּה"ק, מִי שֶׁנִּזְהָר לֵאכּוֹל מִצּוֹת שְׁמּוּרוֹת וּמִחֻדְרוֹת בְּלִיל הַסֹּדֵר וּבְכָל יְמֵי חֵג
 הַפֶּסַח, בְּיוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה יֵצֵא זְכָאִי בְּדִינוֹ וּשְׁלִים שְׁנָתוֹ וְיִזְכֶּה לַחַיִּים טוֹבִים.

בְּיוֹמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּדִינָא בְּיוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁהוּא
 יוֹם הַדִּין, (בְּכָל יוֹמָא) דְּלֹא אִיהוּ אֶלָּא לְאִינוּן דְּלֹא נִטְלוּ
 מִיכָּלָא דְּאִסּוּרוֹתָא שְׁאִין הוּא יוֹם הַדִּין דְּר"ה אֵלָּא לְאוֹתָם שֶׁלֹּא לְקַח הַמֵּאכֵל שֶׁל

רפואה שהיא המצה בפסח, אבל אם אכלו בפסח [ג] מיכלא דאסותא, השטן אינו יכול לקטרג עליהם וְשִׁבְקוּ לְאַסוּתָא דְאוּרֵייתָא, בְּגִין מִיכָלָא אַחְרָא דְאִיהוּ חֲמִיץ ועזבו את רפואת התורה שלא למדו תורה שהיא רפואת הנפש ועזבו אותו בשביל מאכל אחר שהוא חמץ, כלומר תאות יצר הרע. דְּהָא בִּיּוֹמָא דְאֶרְאֵשׁ הַשָּׁנָה שהרי ביום ראש השנה, הָהוּא חֲמִיץ סֻלָּא, וּמִקְטַרְגָּא עָלֶיהָ דְּבֵר נֶשׁ, וְאַלְשִׁין עָלֶיהָ זה החמץ שהוא יצר הרע הוא השטן עולה ומקטרג על האדם, וְאִיהוּ קֵיִימָא בִּיּוֹמָא דְאֶרְאֵשׁ הַשָּׁנָה עַל עֲלָמָא והוא עומד ביום הזה להיות מקטרג על העולם כי ביום הזה ניתן לו רשות לקטרג אבל רק למי שאכל חמץ, אמנם אם אכל מצה שמורה שאז נשמר מִיִּצְה"ר לא מקטרג עליו השטן. וְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא יְתִיב בְּדִינָא עַל כָּלָא וְדָאִין עֲלָמָא והקב"ה יושב בדין על כל בני האדם ודן את העולם.

וּבְגִינִי כִּדְ פִּד יְהִיב קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אוּרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל ולכן כאשר נתן הקב"ה את התורה לעם ישראל, אִטְעִים לְהוּ מִתְּהוּא נִהְמָא עֲלָאָה, דְּהָהוּא אֲתֵר הטעים אותם מאותו הלחם העליון של אותו מקום שהוא עץ החיים שהוא "המך", וּמִגּוֹ הָהוּא נִהְמָא, הוּי יְדַעִין וּמִסְתַּבְּלִין בְּרִי דְאוּרֵייתָא, לְמִתְּךָ בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל ולפי שטעמו מאותו הלחם הרוחני

עיונים והארות

בליל פסח ואומר הזוה"ק שמי שאוכל מצות בפסח לא יקטרג עליו השטן ויצא זכאי בדינו.

ג. מלשון זה של הזוה"ק מביא רבנו חיים פלאג'י שבר"ה לסימן טוב יבא מצות שאכל בליל הסדר ויאמר רבוש"ע זה המצה אכלתי

היו יודעים ומסתכלים ומתבוננים בסודות התורה כדי לילך בדרך הישרה, וְהָא
 אֲנִי מִלֵּה אֵינוֹן חֲבֵרִיָּא בְּרִיִּין (ס"א אֵלִין דְּקֶאֱמָרִין) אֵלִין
 בְּדִקְאָמָרִין וכבר העמידו החברים את הסודות האלו כמו שאמרנו.

ליל שימורים

דרוש בענין הלילה הקדושה והנשגבה – ליל הסדר

כל העבודה שלנו בחודש הזה היא לרומם את השכינה הקדושה, לפדות אותה מאחיזת החיצונים, ולאקמא שכינא מעפרא. ובפרט בימי הפסח הקדושים, שכידוע יש בהם גילוי אורות עצומים, ויורדים מוחין גדולים מאוד, בסוד "ותרבי ותגדלי ותבואי" וכו' "ואת ערום ועריה" (יחזקאל טז, ז) שעם ישראל באו בעדי עדיים של אורות ומוחין גבוהים מאוד מאוד, וזכו להגיע בלילה הקדוש הזה לאור של יום ממש, אפילו שהיו ערום ועריה מן המצוות ומעשים טובים, כי הגאולה הייתה מחמת החסד הגדול שעשה עמנו ה' יתברך, והביא בתחילה את האורות העליונים-הקומות הגבוהות, ואחר כך בנה את הקומות התחתונות של הפרצופים הקדושים, כמו שביארנו.

כל שנה מתגלה אותו אור

בתחילה על ידי התפילה אנחנו מתקנים את הפנימיות, ואחר כך מתקנים את החיצוניות בסדר ההגדה. כמו שאמר בעל ההגדה 'ובמורא גדול' (דברים כו, ח) - זה גילוי שכינה, ולמה קראו בעל ההגדה 'מורא הגדול', מפני שלא היו לבני ישראל את הכלים, ולא היו מוכנים לקבל את האור הגדול של הלילה הקדוש הזה. וכלשון המקובלים תיקון הגדלות לפני הקטנות. וזה שכתוב "ופסח ה' על הפתח" (שמות יב, כג) כי הקב"ה דילג, ופסח, והעביר על מדותיו, ולא הסתכל על הפשעים של עם ישראל, ועל הריקנות שהיתה בהם, וגאלם.

וידוע מה שכתב רבינו האר"י ז"ל (שער הכוונות ענין פסח דרוש ג) שכל שנה בחג הפסח חוזר אותו מצב שהיה בזמן יציאת מצרים, ועם ישראל ממש יוצאים לחירות בליל פסח, כמו שהיה אז בימים ההם, ומקבלים כידוע בתפילת ערבית אורות ומוחין גדולים מאד, בדרגה של יום שבת לאחר תפילת מוסף כנ"ל, שאין יום בשנה שבתפילת ערבית נקבל כזה שפע.

וכן כתב הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע (קדושת לוי שבועות עמ' ריג), דהקשה מדוע אנו אומרים בפסח "זמן חרותנו" ובשבועות "זמן מתן תורתנו" והרי כבר עברו זמנים טובא [-הרבה], והיה לנו לומר "זמן שיצאנו לחרות" ולא "זמן חרותנו", וכן זמן שנתן לנו תורתנו ולא "זמן מתן תורתנו", דמשמע מכך שגם עכשיו בכל שנה ושנה הוא 'זמן חרותנו' ו'זמן מתן תורתנו', והענין בזה הוא, שבכל שנה ושנה בעת שאנו מקיימין מצוות החג, כגון בזמן השבתת חמץ, ובזמן אכילת מצה בפסח, מתעוררת עלינו הארה גדולה כמו שהיה לאבותינו בעת יציאת מצרים, בשכר המצוות שקיימו, כמו כן גם אנחנו, כשאנו מקיימים המצוות מקבלים הארה שהיתה לאבותינו, ועל ידי קיום מצוותיו אנו מעוררים בכל דור הארה זו...

וכן מובא בספר דרך ה' לרמח"ל זי"ע (ח"ד פרק ז ו): "ושורש כולם הוא סדר שסדרה החכמה העליונה, שכל תיקון שנתקן, ואור גדול שהאיר בזמן מהזמנים, בשוב תקופת הזמן ההוא, יאיר עלינו אור מעין האור הראשון, ותחודש תולדת התיקון ההוא במי שקבלו".

ומבואר בספר מכתב מאלהו (ח"ב עמ' 21), כי לא הזמן הוא שעובר על האדם, אלא הזמן הוא כמו גלגל, והאדם נוסע בתוך הזמן. למשל: בשבת הראשונה כאילו נקבעה 'תחנה' ששמה שבת, ובכל שבוע ושבוע מגיע האדם לאותה 'תחנה' עצמה - ומושפע ממש מאותה השפעת קדושה עצומה של שבת בראשית. וכן במועדים: בכל שנה ושנה חוזר האדם ומגיע אל 'תחנת' גאולת מצרים, אשר בזמן ההוא אפשר להשיג השפעת הגילוי של חירות ולכן אנחנו אומרים 'זמן חירותנו' ממש.

האור החיים הק' זי"ע הקשה על הפסוק "אל מוציאים ממצרים" (במדבר כג, כב), שהיה לכאורה נכון יותר לומר, 'הוציאים' בלשון עבר? ומבאר בקדושתו על פי מאמר חז"ל (פסחים קטז:): "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", שידמה בנפשו כאילו זכה זה עתה בפועל ממש לצאת מעבדות לחירות, על כן אמרו יודעי פנימיות התורה, כי כל ליל פסח מתבררים כוחות הקדושה מהקליפה ונוספים לעם בני ישראל, והיא הבחינה עצמה של יציאת מצרים, והוא אומרו 'אל מוציאים', כי לא יציאה ראשונה לבד, אלא בכל שנה ושנה מוציאים כנוצר.

לילה מכונה ומזומנת מששת ימי בראשית

ידוע שכל האורות הגדולים הללו של ליל חג הפסח התגלו עוד לפני יציאת מצרים, כי לילה זה של ליל הסדר הוא מוכן ומזומן מששת ימי בראשית (ראש השנה יא:), וכבר הרגישו אבותינו הקדושים בהארה הגדולה של הלילה הקדושה הזאת, כמו שכתב בתרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק (בראשית כז א-ד): "ויהי כי זקן יצחק וכו' ויקרא אל עשו וכו' ויאמר וכו' וצא השדה וצודה לי ציד ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי", ז"ל: "וקרא ית עשו בריה רבא בארביסר בניסן ואמר ליה ברי הא ליליא דין עילאי משבחין למארי עלמא ואוצרי טלין מתפתחין ביה וכו'".

[תרגום: וקרא את עשו בנו הגדול, בארבעה עשר בניסן, ואמר לו בני הרי הלילה הזה (ט"ו ניסן) העליונים משבחים לריבון העולם, ואוצרות של טל נפתחים בן]

ומצינו קודם לזה גם כן, כאשר הגיע ליל יו"ט הראשון של חג הפסח אמר אדם הראשון לבניו - בליל זה עתידין ישראל להקריב קרבנות פסחים לה', הקריבו גם אתם לפני בוראכם. (פרקי דר' אלעזר פרק כא).

וכן ראינו במדרש (רבה לך לך פרשה מב ח) "ויבא הפליט" (בראשית יד, יג) אמר ריש לקיש בשם בר קפרא, הוא עוג הוא הפליט, ולמה נקרא שמו עוג, שבא ומצא את אברהם אבינו ע"ה יושב ועוסק במצות ועוגות. שהיה ערב פסח ועשה אברהם עוגות מצות. ובאותה הלילה רדף אחרי המלכים ונצח אותם.

כמו כן בט"ו בניסן באו המלאכים לבשר על יצחק, וביום זה נולד יצחק (פסיקתא רבתי פרשה ו אות ה).

כמו כן בט"ו בניסן נגזרה גזירת ברית בין הבתרים. ובאותו לילה התגלה הקב"ה על אברהם ואמר לו (בראשית טו, ה): "ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספור אותם, ויאמר לו כה יהיה זרעך" (פרקי דר' אלעזר פרק כח).

והנה גם בימינו רואים את סגולתה של הלילה הקדושה הזאת. כמו שהיה מעשה עם ר' יהודה אסד רבה של הונגריה, שעלה בליל הסדר על הר עם טלית ותקע בשופר ונפל פחד גדול על הגויים. (תולדות מהרי"א הובא בתחילת שו"ת מהרי"א ח"א עמ' ח).

לילה היחיד כיום הכיפורים

כתב החיד"א שבתפילת ערבית של ליל פסח יכולין בה מאוד, כי רבו מאוד רזין עלאין וסודות ואורות גדולים בשמים, ולגמור ההלל בבית הכנסת סודו רם ונישא. והלילה הזאת מאירה כשמש בצהרים בתוקף האורות העליונים, ועל כן היצר הרע מחפש עילה להיכנס, והחכם עיניו בראשו מוציא 'מצה' ומריבה [וכעס וקפידה], ומכניס אהבה [שמחה וויתור]. וכתב עוד שזה הלילה היחיד כמו יום הכפורים. (שמחת הרגל לימוד ג רמז שלישי ד"ה מוציא).

כתב המהר"ל מפראג זצ"ל בספרו גבורות ה' (כת"י פרק נא). הטעם שעורכים את הסדר בבגד לבן הוא דוגמת הכהן הגדול הנכנס ביום הכפורים לפני ולפנים. ולדבריו, נאמר שזה גם טעם של לבישת הקיטל [-בגדי לבן] ביום הכפורים. שכל יהודי קורא בסדר העבודה והוא ככהן הגדול המשרת פני דר עליון.

חג החירות

וחובה מוטלת על כל אחד מישראל להרגיש בן חורין בלילה הקדושה הזאת.

ומסופר, שבערב פסח שנת תרפ"ו הגיעו מחו"ל ארבעה יהודים תלמידי חכמים גדולים אב"ד פרשבורג ועוד, והביעו את חפצם העז להסב על שלחן הרב יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל בליל הסדר בתנאי שהרב יסכים לקבל מהם תשלום הגון ורב עבור ההוצאות. והוציאו סכום נכבד והניחו על השולחן.

ביום ראשון דחול המועד הופיע ר' יוסף חיים במלון בו הם מתארחים, והמתין שיסיימו את תפילתם, לאחר מכן הכניסו אותו לחדרם בכבוד גדול, והניח להם הכסף על השלחן ולא היו יכולים לעשות כלום מחמת שהוא יו"ט שלהם [שהיו בני חו"ל ויש להם יו"ט שני].

ושאלו את הרב מה קרה, מעיקרא מאי סבר הרב.

והשיב להם, היות וזה חג החירות, וידעתי שאם לא תשלמו לא תוכלו להרגיש בני חורין שאוכלים משלהם, לכן מעיקרא לקחתי את הכסף מכם אבל עכשיו הרי שלכם לפניכם.

(האיש על החומה ח"א עמ' 384).

חירות הנפש

העיקר הגדול שיש לנו ביום זה הוא חירות הנפש, דהנה ביציאת מצרים היו שתי גאולות, גאולת הגוף [מעבדות לחירות], וגאולת הנפש [שיצאו ממ"ט שערי טומאה]. גאולת הגוף היום

אין לנו, כי אנחנו תחת אומות העולם, אבל גאולת הנפש זכינו לה, כי עשה לנו השי"ת נס ופלא והוציא אותנו מטומאת מצרים, רגע אחד לפני שנכנסנו לשער החמשים של הטומאה, וכמו שאומרים בהגדה "אילו לא הוציאנו ה' ממצרים עדיין אנחנו ובנינו וכו'", וכמו כן לא היינו מקבלים את התורה הקדושה. וזכינו שיתקיים בנו "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים" (שמות ו, ז) ולכן אפילו שגלינו מארצנו, ונחרב בית המקדש וחירות הגוף אין לנו, אבל חירות הנפש נשארה לנו.

על פי זה יובן שאנחנו אומרים בתפילת ערבית "ויוציא את עמו ישראל מתוכם לחירות עולם", וחירות עולם חוזר על הנפש הקדושה, דמאז שזכינו לה במצרים ואחר כך קיבלנו את התורה, אין שום כח בעולם שיכול בשום אופן להוציא את החירות הזאת של הנפש מאיתנו לעולם, וזה סוד "חרות על הלוחות" (שמות לב, טז) כי זכינו לחירות הנפש בזכות הלוחות.

זה שאמר בעל ההגדה, "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח", ופירושו שאם יושב אדם כעת, שאנחנו בגלות קשה תחת אומות העולם והורגים בנו וכו', ועם כל זה הוא מרבה לספר, ויושב בהסיבה דרך חירות, בזה הוא מורה דהעיקר אצלו הוא ה'חרות על הלוחות' - 'חירות הנפש' ולא חירות הגוף, ובוהו הוא משובח. וזה שסמך אחר כך מעשה בר' אליעזר וכו' שהיו יושבים כל אותו הלילה, והדגיש בעל ההגדה 'הלילה', שרומז לחשכת הגלות שלא הפריע להם כלל, כי העיקר אצלם היה חירות הנפש. (וחם השמש דרוש א לפרשת צו עמ' שע).

וינצלו את מצרים

כתב הרב חיד"א זיע"א, מדוע "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח" יותר מכל שאר הגלויות כגון גלות בבל, או גלות מדי, או גלות יון, וביאר על פי דברי האר"י ז"ל (שער המצות פרשת ראה מצות זכירת יציאת מצרים) שכתב על מצוות זכירת יציאת מצרים, שבגאולת מצרים היה בירור ניצוצי הקדושה של 'הראש' של כל עם ישראל שהיו מעורבים שם.

ולא נגאלו עד שנתבררו מתוכם, כמו שאמר הכתוב "וינצלו את מצרים" (שמות יב, לו), ולכך יש אזהרה "לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם" (שמות יד, יג), כי שם היתה גאולה שלמה ואמיתית, מה שאין כן בשאר גלויות שלא נתבררו לגמרי.

אם כן הנשמות של הראש נתבררו לגמרי במצרים, ושל הגוף זה גלות בבל, ולא נברר לגמרי, ושל שתי הזרועות גלות מדי ויון, ושל שני הרגלים זה עכשיו אדום וישמעאל, ובסיום הברור תבוא הגאולה.

והמתבונן יראה שהרי בגלות בבל היו שם תורה וקדושה גדולה, ובכל זאת לא הצליחו לברר לגמרי, ואילו במצרים היו בירורים קשים מאד של הראש והצליחו, שיד ה' היתה שם, והוא עשה את עיקר הבירור, ולכן היתה גאולה שלימה. (מדבר קדמות מערכת ז אות טו"ב).

מסוגל לטהרה שלא כדרך הטבע

והנה עיקר שמחת המועדים הוא להיות בקדושה בטהרה בחירות עולם חירות הנפש 'מקראי קודש' וכדי לזכות לזה צריך לבער החמץ והשאור שבעיסה מקרבנו. ועל זה רמז בעל המשנה (פסחים א, א) "אור לי"ד בודקין את החמץ לאור הנר" - בחורין ובסדקים, בכל מקום שיש חשש שמא יכניס שם חמץ. ובפרט עתה בחג הפסח שיש בו סגולה נפלאה יותר מכל המועדים, להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה ובדרגה גדולה בדילוג גדול שלא כדרך הטבע. (וחם השמש דרוש א' לפרשת צו עמ' שע).

האיר להם הלילה

מובא בזוהר הקדוש (ח"ב דף לח ע"א) שאותו הלילה האיר כאור יום, אמנם כיון שבחצי הראשון של הלילה היינו עדיין עבדים, אם כן מוכרח לומר שמחצות לילה היה כבר אור יום. ולפי טעם זה מובן שיטת ר' אלעזר בן עזריה שאכילת פסח עד חצות (ברכות ט), והקשו התוס' (ד"ה ר' אלעזר) והרי מפורש כתוב "ולא תותירו ממנו עד בוקר" (שמות יב, י), ואם כן משמע שעד הבוקר אפשר לאוכלו.

אולם לפי דברי הזוהר הקדוש הדברים מיושבים, כי הבוקר החל כבר בחצות הלילה בפסח מצרים. גם לפי זה יבואר מדוע אמר משה 'בחצות הלילה' ולא בחצות, כי באותו לילה לא היה חצות לילה, אלא בחצות הלילה נהיה סוף הלילה, כי כבר בחצות היה אור יום. ולכן אמר בחצות - דהיינו כמו חצות הלילה של אתמול או של מחר. (ישועות מלכו ליקוטי תורה בא ד"ה ויהי).

ועל דרך זה אפשר ליישב את מה שכתוב בהגדה של פסח 'מעשה בר' אליעזר וכו' והיו מספרים כל אותנו הלילה', דהרי הוי ליה למימר כל 'אותה' הלילה, ולא 'אותו', כי לילה זה לשון נקבה. אלא דלא קאי על אותה הלילה, שהיו מספרים בה, אלא קאי על הלילה הקדוש שיצאו בו ממצרים ממש, שהפך ליום, ולכן קרא לזה 'אותו' שיום הוא לשון זכר, וכיון שהיו מספרים על אותם סודות העליונות והארת השמות והספירות שהיו בלילה שיצאו בו ממצרים, לכן אמר שהיו מספרים ב'אותו' - לשון זכר, ולא אותה לשון נקבה, כי היה אותו לילה מאיר כשמש בצהרים.

אם יחד הקב"ה שמו על הלילה

הגאון חיד"א (פני דוד פרשת בא אות ה) הביא בשם מהור"ר חיים אלפאנדרי ז"ל שעל פי דברי הזוהר הקדוש שהבאנו, אפשר לדייק את לשון הפסוק בתהילים (עד, טז) "לך יום אף לך לילה אתה הכינות מאור ושמש", שהנה מצינו במדרש (בראשית רבה פרשה ג, ה) על הפסוק (בראשית א, ה) "ויקרא אלוקים לאור יום ולחושך קרא לילה" - אמר רבי אלעזר לעולם אין הקב"ה מייחד שמו על הרעה, אלא על הטובה, ויקרא אלוקים לאור יום 'ולחושך קרא אלוקים לילה' אין כתיב כאן, אלא ולחושך קרא לילה [ולא נזכר מי הוא שקרא לחושך לילה]. ולפי זה יש להקשות שהלוא מקרא מלא דיבר הכתוב (שמות יב, מב) "ליל שימורים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל לדורותם", והרי שנזכר שמו של הקב"ה על ה'לילה', והביאור בזה כי הלילה הזה היה מאיר הוא לישראל כמו יום ולכן שפיר נקרא שמו של הקב"ה עליו. וזהו שאמר הכתוב 'לך יום' - תמיד נקרא היום שלך, שהקב"ה מייחד שמו רק על היום, 'אף לך לילה' - שיש לך גם לילה אחד, כמו שנאמר "הוא הלילה הזה לה'", וטעמא מאי משום ש'אתה הכינות מאור ושמש' - שבליל זה הארת לנו כשמש בצהריים בתקופת תמוז.

בלילה הזה קודם אתערותא דלעילא

ידוע מה שכתב הרב משנת חסידים (מסכת ניסן א, א) כי הצירוף של חודש ניסן הוא י'שמחו ה'שמים ו'תגל ה'ארץ (תהילים צו, יא), ר"ת הוי"ה ב"ה כסדר, וסודו הוא כי ידוע (עי' שער הכונות פסח דרוש ג ודרוש ד) בליל התקדש החג היה 'אתערותא דלעילא' וירדו מוחין גדולים וחסדים עצומים בלי התעוררות של התחתונים מלמטה כלל, ובאו כל האורות והמוחין לא כסדר הרגיל, אלא בסדר מיוחד, בתחילה באו המוחין הגדולים והגבוהים, וברגע אחד הגדיל הבן הבכור העליון וקיבל את כל המוחין כולם. ואחר כך באו המוחין דקטנות, כדי לנסור הקליפות מהעורף ולהחליש אותן, ולבטלן, ובזה נכנעו כל כוחות הטומאה, ונדחו כל הכוחות החיצונים המעכבים את היציאה.

ולכן מתחיל הצירוף "ישמחו השמים" - שהשמחה באה קודם מהשמים, ואחר כך "ותגל הארץ" - כלומר ביום למחרת מתחילים ימי העומר, שבהם המוחין באים על ידי התחתונים כסדרן, והם מוחין דקטנות.

ונודע כי עיקר האורות באים בליל הסדר הוא על ידי ד' כוסות היין ששותים, והג' כזיתות של המצה שאוכלים [אחד במוציא מצה השני בכורך והשלישי באפיקומן].

וראה פלא הגימטריא של 'ג' מצה ד' כוס יין' ועוד "תספר"ו המשי"ם יו"ם" (ויקרא כג, טז),
 עולה גימ' "ישמחו השמים ותגל הארץ" (עם ד' כוללים), ו"ישמחו השמים ותגל הארץ"
 גימ' "שמחה בעלינים ובתחתונים" (עם הכולל).

וכתב מוה"ר צבי לצדיק (מבלוזוב ח"א השמטות למאמרי ניסן דף קא ע"ב) שכל המוחין דליל פסח
 נרמזו בפסוק (תהלים קלו, ז) "לעשה אורים גדלים" "לעשה" - גימ' ג' פעמים 'מצה',
 'אורים גדולים' - גימ' ד' פעמים 'כוס', 'כי לעולם חסדו' - כי עתה הוא החסד.

עוד כתב (שם מאמרי ניסן מאמר ג' אות ל) כי ההבטחה של הבורא יתברך לאברהם אבינו ע"ה
 ואחרי כן יצאו ברכו"ש גדו"ל (בראשית טו יד), הכוונה על עצם היציאה ממצרים, שהיציאה
 היתה על ידי הגדלות דו"א, והרי ז' מידו"ת עם מוחי"ן עולה כחושבן ברכו"ש גדו"ל.

הכנה לכל השנה בקדושה

הקדושה שמשג האדם בימים אלו היא הכנה לקדושה שתהא לו כל השנה כולה, ורמז לדבר
 'להזהיר גדולים על הקטנים' כי הימים 'הגדולים' הללו שזוכים בהם למוחין דגדלות
 מאירים ומזהירים את ימי 'הקטנות'.

והנה אף שבכל מקום אנו יודעים כי טהרה קודמת לקדושה, כמ"ש "טהרה מביאה לידי...
 קדושה" (סוטה פרק ט משנה טז), וכן כתוב "טהרו וקדשו" (ויקרא טז, יט) אמנם פסח אינו
 כן אלא כמו שאמר הכתוב "אנכי ה' אלהיך" (שמות כ, ב), ואחר כך "לא יהיה לך", לרמז שבחג
 הפסח שאפשר קודם 'קדש' ואחר כך 'רחץ', וזה חסד עליון שיכולים לקפוץ לתוך הקדושה אף
 על פי שעדיין לא נטהרנו, וזה נעשה בליל החג שמקבלים אורות גדולים, אפילו שאנחנו עדיין
 לא מספיק נקיים, כמו שכתוב "כי 'בחפזון' יצאת ממצרים" (דברים טז, ג). כי בפסח יש אהבה
 גדולה מלמעלה, ואהבה מקלקלת את השורה, שהדרך שבה מתנהגים עם האדם כל השנה
 'מתקלקלת' בפסח. וכן אמר הכתוב קודם "מצות יאכל את שבעת הימים" ואחר כך "ולא יראה
 לך חמץ" (שמות יג ז), שאכילת מצה היא כבר הקדושה והריחוק מהחמץ הוא מסמל את הטהרה
 מעוונות, אף על פי כן הקדימה התורה את אכילת מצה.

והנה נאמר "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם" (שה"ש רבה
 פרשה ה ב), שקודם צריך אתערותא דלתתא, ואחר כך אתערותא דלעילא, וכן בחודש
 אלול קודם אני לדודי, ואחר כך דודי לי (שיר ו, ג), אבל בחודש ניסן נאמר "ופסח ה' על הפתח"
 (שמות יב, כג) דהיינו על אותו פתח שצריכים אנו לפתוח תחילה הקב"ה פוסח, והוא מקדשנו
 תחילה, בסוד "דודי לי ואני לו" (שיר ב, טז).

ולכן בפסח אנחנו גם כן מבקשים על הגאולה העתידה, כי נשבע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלה עד שיכנס לירושלים של מטה, אבל אנחנו מבקשים ממנו יתברך כדין הבית והעליה (ב"מ קיז). שאם נפל כל הבנין ואין לתחתון כסף כדי לבנות את הקומה שלו, הדין הוא שהעליון בונה ויושב שם עד שיהיה לתחתון לשלם, ואחר כך עולה ובונה את הקומה העליונה. וכן על דרך זו אנו מבקשים כשם שהקב"ה אמר לאברהם אבינו "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום" (בראשית טו, יג) אפילו שעדיין לא חטאו גזר עליהם שיעבוד קשה, כך אפילו שעדיין לא עשינו תשובה, אתה תבנה לנו בית המקדש, ואחר כך אנחנו נחזור בתשובה, כי קשה לנו עתה תחת היצר הרע ושיעבוד המלכויות.

בירור ניצוצות הקדושה גורם שמחה בעליונים

"ישמח"ו השמי"ם ותג"ל האר"ץ" (תהילים צו, יא) עולה למניין 'העלאו"ת ר"ב ניצוצי"ן קדישי"ן', וגם "ואחר"י כ"ן יצא"ו ברכ"ש גדו"ל" (בראשית טו, יד) [עם ה' כוללים עולה לחשבון מדויק 'ר"ב ניצוצי"ן קדישי"ן'. והנה כתב באוצרות חיים (שער רפ"ח ניצוצין פ"א) כי קלוקל של אדם הראשון נרמז ב"רו"ח אלהי"ם מרחפ"ת" (בראשית א, ב) [מרחפת אותיות מת רפ"ח]. והתיקון נרמז במצוות של ליל התקדש החג, שכן המילים "רו"ח אלהי"ם מרחפ"ת", [עם ג' כוללים] גי' מוחי"ן דאב"א עם ג' פעמים מצ"ה מוחי"ן דאמ"א עם ד' פעמים כו"ס, וכן מבואר בכתבי האר"י זיע"א (שער הכונות פסח דרוש א) שמצרים הוא עניין כור הברזל ששם מלבנים וצטרפים את הכסף והזהב, ולכן בני ישראל ירדו למצרים כדי לתקן את חטאו של אדם הראשון, וכתב הבני יששכר (מאמרי חודש ניסן מאמר ח אות ז) שכן "ע"ץ הדע"ת" כמניין "חמ"ץ שא"ר".

וכתב בספר שי למורא זיע"א (דף שע"ז) ש'מוחי"ן דאב"א, מצ"ה, מוחי"ן דאמ"א, כו"ס יי"ן עולה למניין "ברכו"ש גדו"ל" [עם ב' כוללים] והוא סוד הניצוצין שהעלו ישראל ממצרים ואתי שפיר שכן כל הניצוצין הם עצם המוחין כידוע לבאים בסוד ה' שתמיד אנו מעלים מבי"ע ניצוצין שהם עצמם הופכים להיות המוחין דכל פרט.

ד' פעמים 'מוח"י אמ"א', ד' פעמים 'כו"ס' יחד עם ג' פעמים 'מוח"י אב"א' עם ג' פעמים 'מצ"ה' יחד עם 'מ"ט' ימי העומר שהם הימים שנכנסים המוחין על ידי התחתונים יעלו כולם ביחד לחשבון 'ישמחו השמים ותגל הארץ' שהוא צרוף 'הוי"ה" כסדר בר"ת המאיר בחודש ניסן כמבואר בספר משנת חסידים (מסכת ניסן א, א) עיי"ש, והכוונה שבליל התקדש החג היה עניין של איתערותא דלעילא בסוד 'ישמחו השמים' ובימי העומר המוחין נכנסו על ידי התחתונים ולכן נאמר 'ותגל הארץ'.

ועוד אמרו דורשי רשומות 'פסח מצה מרור' כמניין "קר"ע שט"ן" והוא כמניין "בחזק יד הוציא הוי"ה אתכם" (שמות יג, ג) והוא צירוף הקורע את השטן כמבואר בשער רוח הקודש (יחוד ס) ובשער היחודים (פרק כ) למורינו האר"י זיע"א. והנה "קר"ע שט"ן" כמניין "ארבעי"ם ושני"ם" ועולה לחשבון "השבת אבידה" והוא רומז על המדרש שמות רבה (פרשה טו פסקא ה) וז"ל "אמר רבי שמעון גדולה חיבתן של ישראל שנגלה הקב"ה במקום עבודת כוכבים, ובמקום טינופת, ובמקום טומאה, בשביל לגאלו. משל לכהן שנפלה תרומתו לבית הקברות, אומר מה אעשה, לטמא את עצמי אי אפשר, ולהניח תרומתי אי אפשר, מוטב לי לטמא את עצמי פעם אחת וחזור ומטהר, ולא אאבד את תרומתי, והרי מפורש שהקב"ה הוא כהן, ומצא תרומה בבית הקברות שהם ישראל בתוך מצרים ע"ש.

כל אדם מקבל כל האורות ובפרט המכין עצמו

הזהר הקדוש כותב שאותה הארה של קדושה שהושפעה על עם ישראל בשעה שיצאו ממצרים, ניתנת בכל דור ודור, לכל יהודי, ואף אם לא עשה הכנות כראוי, וכל שכן אדם המכין את עצמו קודם הפסח כראוי, ובלילה הזאת מנצל כל רגע לעבודת ה', ונוהר מלדבר דברים בטלים חלילה, ומיד אחר התפילה מגיע לביתו בשמחה, ומתחיל את סדר ההגדה בשמחה, כאוסף מרגליות, ומספר בשמחה את סיפור יציאת מצרים באריכות גדולה. וגם לאחר שסיים את הסדר עם בני ביתו, ישב ויעסוק בסיפור יציאת מצרים, ובפרט בדברי רשב"י בזהר הקדוש, ששם מובא דברים שאין כמותם על יציאת מצרים הפלא ופלא, ויעסוק כך עד אור הבוקר, ואין קץ לשכרו, ומובטח לו שיוכל לעבוד את ה' בקלות בכל ימות השנה.

הגמרא בברכות (יז). אומרת, גלוי וידוע שרצוננו לעשות רצונך, אלא ששאור שבעיסה ושיעבוד מלכויות מעכבים. ועתה בפסח לאחר שביעורנו ושרפנו את השאור שבעיסה. וזכינו לגאולה, ואין שיעבוד מלכויות, אם כן יכולים להגיע לדרגה של עדות את רצון ה' האמיתי, ואחר כך אחרי ליל הסדר אפשר להגיע למדרגת "ותורתך בתוך מעי" (תהילים מ, ט).

שערי שמים פתוחים

מאחר שהלילה זמן ניסים הוא, ומעיין הניסים מתחיל לנבוע, על כן החכם שענינו בראשו ישא עיניו השמימה בתפילה, ובוה יזכה שהמעיינות יזובו גם עליו וירקו עליו שפע ברכה והצלחה וישועות למעלה מדרך הטבע.

בספר פרי צדיק (רבינוביץ ויצא אות ט) כתב לבאר מדוע 'מתחיל בגנות' את ההגדה של פסח כפי המבואר במשנה מסכת פסחים (פרק י משנה ד) ופותח את המגיד בפרשת "ארמי

אובד אבי" (דברים כו, ה), כיון שעל זו פרשה זו איתא במדרש (תנחומא פרשת תבא ב) וז"ל: אמר רבי אבהו בשם רבי יוסי בר חנינא, בוא וראה כמה מתחטאין, ויש להן פתחון פה לעושי מצות, אדם יש לו עסק אצל מלכות, פעמים שהוא נותן כמה ממון עד שמגיעין אותו אצל המלך. כיון שהגיע אצל המלך, ספק עושה שאלתו, ספק לא עושה. אבל הקב"ה אינו כן, אלא יורד אדם לתוך שדהו, ראה אשכול שביכר, תאנה שביכרה, רמון שביכר, מניחו בסל והולך לירושלים, ובא ועומד באמצע העזרה ומבקש רחמים על עצמו ועל ישראל ועל ארץ ישראל, שנאמר, "השקיפה ממעון קדשך וגו'" (דברים כו, טו). ולא עוד, אלא שהיה אומר, איני זו מכאן עד שתעשה צרכי היום הזה (כחוני המעגל בשעתו), וכתוב אחריו, "היום הזה ה' אלוקיך מצוך לעשות" ... (שם, טז). עוד מביא המדרש (שם א) אמר רבי חייא בר אבא, כמה מתחטאין עושי מצות לפני הקב"ה, שהקב"ה גוזר גזירה, וצדיקים מבטלין אותה, שנאמר: "באשר דבר מלך שלטון, ומי יאמר לו מה תעשה" (קהלת ח, ד). מי הוא (האומר לקב"ה מה יעשה -) שומר מצוה לא ידע דבר רע (שם, ה), זה ממחה על ידו של הקב"ה, עכ"ל המדרש.

הדברים הללו באים לרמז לכל אחד ואחד מאיתנו - אף שאין ביכורים בזמן הזה, אבל כוחן של מביאי ביכורים יש כהיום הזה לכל איש מעם ישראל בלילי פסחים, כי הוא יכול להיות כחוני המעגל בשעתו שהיה מתחטא 'כבן המתחטא לפני אביו' (ברכות יט.) - שהרי עתה יושב הוא על שולחן אביו, ויכול כל יהודי לומר לקב"ה איני זו מכאן עד שתעשה לי כל צרכי היום הזה, והוא מבטל כל הגזירות.

לנצל כל רגע בלילה הזה

מסופר שהרה"ק רבי יחיאל מאיר מגוסטינין זי"ע לא היה יכול לישן בליל הסדר, וכשנשאל מדוע הסביר זאת על פי משל לאחד שנודע לו ששמו עלה בהגרלת ה'לוטו', וזכה בסכום עצום של אלף אלפים דינרי זהב, הרי פשוט הדבר שמרוב אושר והתרגשות לא יוכל האיש להירדם כל הלילה, וכך הוא הדבר בחג המצות, מתעשר כל יהודי בעשירות נפלאה ברוחניות, ומי יכול לישן בעת כזאת. (מפי סופרים וספרים הגדה של פסח עמ' תפד).

עוד מהשפעות הלילה

בלילה הזה גם המזון מתברך בו, להיות בגדר מועט מספיק לרבים, ובזה יש לבאר מדוע מכריזים בבית פנימה 'כל דכפין יתי ויכול', והלא מן הראוי היה להכריז כן מיד לאחר תפילת ערבית - בעודו בבית הכנסת, למען ישמעוהו העניים הרעבים שאין להם היכן להיות בליל הסדר, אלא "כי מקום הקדושה אינו מחזיק מקום בעולם הזה הגשמי כלל... וזה אני חושב

במאמר 'כהא לחמא עניא די אכלו אבהתנא' יאמר זה הוא המאכל של עינוי ועוני שאכלו במצרים מחמת רעבון ועינוי, והוא בעצמו המאכל שאנו אוכלים ושמחים בו בהיות ברכת ה' חופה עלינו בספרנו ניסיו ונפלאותיו. ולא עוד אלא אף על פי שלא הכנו אלא לצרכינו, מכל מקום - כל דכפין ייתי ויכול, וכל דצריך ייתי ויפסח, ויהיה מספיק לכל הבאים..." [ובמקום אחר כתב תשלוט בו הברכה ויתרבה כמו שהיה אצל אלישע ואשת עובדיה ב'אסוך שמן' (מלכים ב פרק ד)]. גם דירתנו ומקום מושבנו לא יהיה דחוק לכל הבא, כי להיות עתה ביתנו מקום קידוש שמו הגדול, וסיפור נפלאותיו הרי הוא מעין ארץ הקדושה, כי עתידים בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל לקבוע בארץ ישראל (מגילה כט). והיינו השתא הכא לשנה הבאה תהיה הבית הזה קבוע בארץ ישראל. (חתם סופר דרשות ח"ב דרוש לשבת הגדול תקס"ב ד"ה כי תבואו).

וכבר אמרנו כי עיקר המשמעות של שם החג 'פסח', מלשון דילוג וקפיצה, ללמדנו שביד כל אחד לקפוץ מדרגות רבות, הרבה יותר ממה שבכוחו לעלות בכל השנה כולה.

הבן שואל - עת רצון למלא משאלותיו וביותר לזש"ק ופתיחת הלב בתורה

שנינו בפסחים (קטז). 'מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל' ופירשו צדיקים (בית אהרן פרלוב עט.: ועוד), שנרמז בדבריהם הקדושים כי בגשת האדם לשאלת 'מה נשתנה' נעשה 'עת רצון' בשמי מרום, ואפשר להתפלל ולבקש כל משאלות לבו, והיינו 'הבן שואל' יכול כל איש מבני ישראל הנקראים 'בנים למקום' לבקש בקשותיו מאביו שבשמים.

וביותר אפשר לפעול על חשוכי בנים שכבר יפקדו בזרע של קיימא, וגם זה נרמז במה שאמרו 'הבן שואל' - לבקש על הבן.

עוד יש להביא בסגולת אמירת 'מה נשתנה' וכמו שכתב בספר 'ויגד משה' (להגאון רבי משה יהודה כ"ץ מסעדראהעלי, סכ"א אות י"ג) וז"ל, ראיתי בכתב יד הרב הגאון בעל המחבר ספר שו"ת משנה שכיר (מועדים ב' ליל הסדר) ז"ל שכתב שבספר 'כורסייא דאליהו' ממקובל קדוש מירושלים, שהביא בשם בעלי מקובלים דעל ידי שאילת מה נשתנה גורמים פתיחת הלב לתורה, ועל כן נהגתי בביתי שכל המקובצים אצלי בליל הסדר כל אחד ואחד שואל 'מה נשתנה' - ומתפלל שיהיה לו לפתיחת הלב, ואחר גמר כל הנאספים גם אני בעצמי אומר מה נשתנה, עכ"ל.

מנהג להכין שולחן הסדר ג' ימים קודם הפסח

הגה"ק מהר"ם חאגיז כותב בשו"ת 'שתי הלחם' (סי' מו) בזה"ל: "שאלתני אודיעך קושט אמרי אמת מה סמכו בקצת קהילות מאשכנז ואיטליא ששלשה ימים קודם חג הפסח מכינים

את השולחן שעושין בו הסדר וכו' [נשאל שם על עוד כמה מנהגי ישראל, ובפרט באלו שמכניין כוס ומטה ואומרים שזה לאליהו הנביא, ובהמשך שם מביא מקור לכל המנהגים].

"ואען ואומר לך, הוה זהיר בדבריך ואל תלעיג במנהגן של ישראל, דכעין תורה היא לכל הפחות, אמנם אם נחקור נמצא שהוא תורה ממש. הנה המנהג הראשון שמכנינים השולחן ג' ימים קודם פסח, ודאי הוא זכר לקרבן פסח שהיו מבקרין אותו ג' ימים קודם פסח, כמ"ש בהלכות הפסח כי פסח דורות היה מבוקר ועומד ביד".

כמה טעמים מדוע נקרא ליל הסדר

והנה הטעם שנקרא הלילה הקדוש הזה "ליל הסדר", ביאר הרה"ק בעל ה"שפת אמת" מגו"ר זי"ע בשלשה אופנים:

א. יציאת מצרים הרי היתה בחפזון בלי סדר ולמעלה מהכלים והדרגה של עם ישראל. ותפקיד ליל הסדר בכל דור הוא, לסדר דבר דבור על אופנו וליישב את סיפור יציאת מצרים בלבו של כל אחד ואחד ולהחדירו בלב האיברים...

ב. ליל יציאת מצרים נקרא "ליל הסדר", כי בו נעשה 'סדר' בעולם, שכן כל זמן שהעם הנבחר הנקראים "בני בכורי ישראל" (שמות ד, כב) היו נתונים תחת השפלה שבאומות, היה העולם בלי סדר ראוי, בבחינת "שפחה כי תירש גבירתה" (משלי ל, כג), ויציאת מצרים החזירה את הסדר בעולם. וכן ענין ליל הסדר בכל הדורות הוא להעמיד את העולם ואת היהודי הפרטי על מקומו וכנו!.

ג. למרות שעניינו של לילה זה, הוא לפרסם את הניסים הגדולים שעשה הקב"ה לעם ישראל שהם ניסים "למעלה מן הסדר", עם זאת נקרא לילה זה "ליל הסדר", כי זה גופא החידוש של ליל זה, להורות שכל מציאותם של ישראל הוא למעלה מן הסדר והטבע, ולכן הניסים שנעשים להם אינם חריגים ושונים, אלא זה גופא הסדר שלהם. דהיינו שה"למעלה מן הסדר" הוא ה"סדר" שלהם! (שפת אמת שבת הגדול תרנ"ד).

ד. עוד טעם שנקרא לילה זה בשם ליל הסדר, היה מסביר הרה"ק משה רבינוביץ זי"ע - מכיון שלילה זה הוא כל כך קדוש למעלה מהשגותינו, שלפי הפשט הפשוט אין אנו מבינים זאת, אלא רק לפי עניינים גבוהים ורמים. וידוע שהתורה נלמדת בד' דרכים "פרד"ס" - פשט רמז דרש סוד. ואם אין אנו יודעים לפרש לילה זה לפי ה"פשט", אז חייבים לפרשו לפי שאר האפשרויות, ונשאר לנו רק "סד"ר, ולכן נקרא לילה זה "ליל הסד"ר. (הגיונות תורה פסח ה).

"ליל שימורים" - הלילה הזה יש בו כח לתת שמירה על כל לילות השנה

פסח במילואה, פ"ה, סמ"ך, ח"ת, בגימטריה תרי"ג, שהנוהר בה ניצול כל השנה מכל חטא וכהבטחת הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פרשת בא דף מא ע"א).

ואמר הרה"ק בעל ה"תפארת שלמה" זי"ע "ליל שימורים" (שמות יב, מב) - הלילה הזה יש בו כח לתת שמירה על כל לילות השנה, הרי קראו הפסוק ליל 'שימורים' לשון רבים, כיון שזה קאי על כל הלילות. וכך היא ההבטחה לעולם, שבכל ליל פסח, בבואם לאכול את המצה והמרור, וכל הסדר, יזכו לעורר כן למעלה, להמשיך עליהם בחינת גילוי שכינה וקדושה של מעלה!... (תפארת שלמה שבת הגדול ק"ג ע"ב).

סיפור יציאת מצרים

דרוש במעלת סיפור יציאת מצרים

ידועים דברי הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פרשת בא דף מ ע"ב) שנוהגים לאמרו קודם ההגדה, שמספר איך שהקב"ה וכל פמליא דלעילה יורדים לשמוע את השבח שעם ישראל משבח לקב"ה בליל הסדר, ואחר כך המלאכים עולים ומשבחים את הקב"ה איזה בנים חשובים יש לך, איך הם יודעים לספר ולשבח ולהודות על החסד הגדול שעשית איתם וכו'.

ולכאורה הרי דבר פשוט הוא שאדם צריך לשבח למי שעשה לו חסד וטובה, ובפרט להודות לקב"ה על שהציל את גופינו ואת נשמתינו, וממה מתפללים המלאכים כל כך.

אלא הדבר יבואר על פי משל לאיזה בחור שהתחתן בגיל עשרים ופתח עסק והצליל מאד ונעשה עשיר גדול, לאחר כמה שנים הפסיד את כל כספו ונעשה עני, והיה עובד פועל אצל איזה בעל בית, ובקושי רב היה מתפרנס, וכך היה עד שהגיע לגיל שבעים ומעלה ושכח את כל השבע שהיה לו בצעירותו, האם יעלה על הדעת שישבח לקב"ה על מה שהיה עימו כשהיה צעיר כי כבר למעלה מחמישים שנה הוא בעוני גדול וכו' ושכח כבר את כל הטוב שהיה לו בהיות בגיל עשרים.

כן הדבר עם ישראל אפילו אחר אלף שנה, אלפים שנה, שלשת אלפים שנה, משבחים ומהללים את הקב"ה על יציאת מצרים, ואף כעת שאנחנו שוב בגלות זה כאלפיים שנה עדיין אנחנו ממשיכים להלל, וזה הפלא הגדול, ולכן המלאכים עולים לפני הקב"ה ומשבחים אותו על בניו הנפלאים.

ועתה נשאלת השאלה ההפוכה אם כן מדוע עם ישראל במאת משבח לקב"ה, הרי חזרנו לגלות ועד היום אנחנו בגלות סובלים, ומעונים, וכל מיני צרות רבות ומשונות עוברות עלינו?

וראיתי בספרו של ידידי הגדה של פסח קול דודי (בקונטרס כל המרבה לספר שבסוף הספר עמ' סז) שהביא משל לאדם שהיה בור ועם הארץ, עני ואביון, ומחמת העוני שהיה בביתם לא למד, יום אחד התמזל מזלו והרויח במפעל הפיס סכום גדול מאד, וקנה לו בית גדול, וגם שכר מלמדים שילמדו אותו דברי חכמה מכל התחומים, לאחר מכן פתח מפעל גדול והיה מרויח טוב, והיה דרכו לעשות מסיבה גדולה באותו היום שנעשה עשיר בכל שנה ושנה, לימים הפסיד את המפעל ואת כל כספו, ובני משפחתו ראו שגם לאחר שהפסיד את ממונו עדיין הוא עושה שמחה ומסיבה, אמרו לו: מה קרא לך הרי עתה אתה כבר עני מרוד, ואין לך מה לאכול ולשמחה מה זאת עושה?

ענה להם נכון שהפסדתי את כספי אבל ב"ה בימי עושרי השכרתי חכמים שילמדו אותי ונעשיתי חכם גדול, ויש לי ידיעות בהרבה תחומים וכו' ועל זה אני עושה את השמחה כל שנה ושנה, וכן הדבר כאן אנחנו משבחים את הקב"ה על הצלת הנפש, והנשמה, לא על הגופות, אלא העיקר הוא הנשמות, והנשמות שלנו הם בני חורין אם אנחנו רוצים להתקדש אפשר לנו אשרינו.

ולמעשה הרב הקדוש בעל בני יששכר (מאמרי חודש ניסן מאמר ד דרוש א על דרך הדרוש) אף הוא מתרץ את התירוץ הזה הנפלא, ומביא את דברי הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא שם) ומדייק בלשונו שכתב שבני שמחים 'בפורקנא דמאריהון' כלומר בגאולה של קודשא בריך הוא, ולא נאמר בפרקנא דילהון, דהיינו בגאולה שלהם, של בני ישראל אל כתוב בגאולת הקב"ה.

ופירוש הדברים שעם ישראל כשהיו במצרים היו בבחינת עירום ועריה (יחזקאל טז, ז) בלי תורה ומצוות ונשתקעו במ"ט שערי טומאה כמבואר בזוהר הקדוש (זוהר חדש יתרו דף לט ע"א), ומאז שיצאו ממצרים זכו גם לגאולת גופם, אבל בעיקר לגאולת נפשם ונשמתם, כי נבחרו לעם סגולה, וניתנו להם התורה והמצוות, והם מאמינים בה' יתברך שמו, וקשורים אליו, ואפילו שחזרנו לגלות כל זה מבחינת הגוף, אבל הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל, שכתוב ויפח באפיו

נשמת חיים (בראשית ב, ז) וידועים דברי הרמב"ן (שם) מאן דנפח מדיליה נפח, ולכן כאשר גאל אותנו ה' יתברך, נחשב הדבר כביכול שגאל את עצמו, ואנו שמחים בגאולת אדונינו, כי לולי גאולת מצרים היינו נכנסים לשער החמישים של הטומאה, ולא היתה שום גאולה לנפש ולנשמה שהיא חלק אלוה, אלא אולי היתה גאולה לגופות, ולכן זה השבח הגדול שזכינו להיגאל ברוחניות בנשמות והנשמות הם חלק אלוה ממעל.

וזה הטעם שביום הראשון של פסח אומרים הלל גמור ואילו בשאר ימי הפסח אומרים הלל בדילוג.

וכן זה הטעם גם כן למה שכתוב בפרשת יתרו "ואשא אתכם על כנפש נשרים ואביא אתכם אלי" (שמות יט, ד) ובתרגום יונתן בן עוזיאל כתב שהקב"ה לקח אותם בליל יציאת מצרים לאכול ולזבוח את קרבן הפסח במקום המקדש לפי שעה והחזיר אותם, ולכאורה צריך להבין מדוע לקחת את עם ישראל לפי שעה למקדש ולהחזירם.

ועל פי מה שביארנו עד עתה יובן הדברים כי האור הגדול הזה שקיבלנו היה לפי שעה, ולכן אומרים הלל רק ביום הראשון, כי אחר כך האור מסתלק ועולה ומתחילים להביא האור דרך המדרגות הרגילות.

ונסביר על פי משל שראיתי בספר קול דודי על הגדה של פסח (קונטרס כל המרבה לספר דרוש ו עמ' עז) משל לאדם שהיה מהלך בחושך, ולא ידע לאיזה כיוון ללכת, מה עשה חברו הדליק אש במקום גבוה, כדי שמרחוק יראה את האש וידע לאיזה כיוון ילך.

כן גם עם ישראל הגיעו למ"ט שערי טומאה, ועתה מבקש ה' יתברך להוציאם ממ"ט שערי טומאה, ולהכניסם למ"ט שערי קדושה, אבל הם אינם יודעים קדושה מה היא, ועד היכן מסוגלים הם להגיע, מה עשה הקב"ה נתן לכל אחד את המתנה הגבוהה ביותר שהוא יכול להשיג, ואמר לו כך אתה צריך להיות, ומכיון שזה רק מתנה, וזה לפי שעה כדי להציל אותם, לכן זה מסתלק מיד, ובא האור האמיתי לאט לאט על פי הסדר, וזה נעשה בימי ספירת העומר, ומכיון שכבר השיג את המדרגות הגבוהות ידע עתה להיכן להגיע.

וכן הוא הטעם שאין אומרים הלל גמור בחוה"מ, אלא רק ביום הראשון, כי רק ביום הזה קיבלנו את האורות הגדולים ואת המתנה הגדולה, ולכן אנחנו מודים לו שהוא מראה לנו הדרך האמיתי.

וגם מובן מדוע לקח אותנו לפי שעה למקום המקדש, והוא כדי שנטעם מהקדושה הגדולה אותה אנחנו עתידים לקבל ולזכות בה, כי כל דבר שבקדושה משאיר רושם, ואותו רושם מלמד לנו את הדרך שאנחנו צריכים לילך ולהתקדם ולהשיג.

והנה נודע כי פסח הוא 'ימי עיבור' וימי העומר הם 'ימי יניקה' ושבועות הוא בבחינת 'גדלות'. והנה בימי העיבור התינוק במעי אמו מקבל את האוכל במתנה, ועוד בלי שיבכה, ובלי שייבקש, אמנם משנולד מגיעים ימי היניקה, והתינוק צריך לבכות, ועל ידי זה יודעים שהוא רעב ומאכילים אותו.

ועתה לאחר שיצאנו ממצרים נכנסים למ"ט שערי קדושה, אבל צריך לידע כי יש שני פתחים באדם, כאשר יוצאים שער אחד מהטומאה, נכנס שער של הקדושה וכו'.

לשמוח ביציאת מצרים

המתבונן יראה כי עשרת הדיברות מתחילות ב"אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" (שמות כ, ב), לא נאמר אנכי ה' אלהיך אשר 'בראתי העולם', או אשר 'בראתי את האדם וכל צאצאיו', אלא אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

והטעם לזה הוא, כי הקב"ה מחשיב את יציאת מצרים יותר מכל הדברים שעשה בעולם, אפילו יותר מבריאת העולם, מפני שרק ביציאת מצרים היינו ראויים להיקרא עם סגולה, כי עברנו את כור הברזל והשעבוד הקשה במצרים, ונודככה נשמתינו, והתנקינו ויצאנו ממ"ט שערי טומאה, כי היינו עמוק עמוק בטומאה גדולה שאין כמוה, שהרי היינו תחת יד פרעה שהוא התנין הגדול, והנחש הגדול שנס משה מפניו, ועוד שהיינו במצרים שהוא מקום הכי טמא שיש בעולם, ומצרים יושבת גם בעולמות העליונים כנגד טומאה הכי נוראה, ועשה עמנו ה' יתברך חסד שאין כמותו שהוציאנו ממצרים, כמו שמובא בזהר הקדוש ובכתב האר"י ז"ל, כי במצרים היתה כל כך התגברות הטומאה עד שאפילו מלאך שליח ה' אם היה יורד למצרים היה נטמא טומאה גדולה ולא יכול לעמוד בזה, ומצרים היתה גם סגורה ומסוגרת בטומאות וכשפים הגדולים ביותר שיש בעולם, שמי שנכנס לשם בשום אופן לא יכול לצאת לעולם.

עד שהשכינה בכבודה ובעצמה ירדה למצרים והוציאה את נשמתינו מהקליפה הנוראה והכשפים הגדולים.

וכמו שפירש היערות דבש (ח"א דרוש י עמ שו) על הפסוק "ועלו מושיעים לשפוט את הר עשו" (עובדיה א, כא) ובתרגום פירש שיבואו בני רומי לציון וירושלים, ושם יבואו מושיעים

ויהרגו, ויכלו כל הרשעים, וצריך להבין מדוע צריך להביאם לירושלים ולציון, שיהרגו אותם במקומם, אלא שהטומאה ברומי כל כך גדולה עד כי שקשה אפילו לשכינה הקדושה לילך שם, ולכן יתן הקב"ה בליבם לעלות לירושלים, ושם "ויצא ה' ונלחם בגויים" (זכריה יד, ג) כי בירושלים יש קדושה עליונה, והשראת השכינה, ועל ידי כן יוכלו לנצחם ולכלותם.

ולכן, חובה עלינו לשמוח שמחה גדולה, ולספר בניסי האל שהוציאנו ממצרים, ועשה עמנו ניסים ונפלאות שאין כמותם.

ונתן לנו תורתו תורת אמת

כל שנה ושנה אור גדול שאין לו סוף וזהו שאמר הכתוב (שמות יב, מב) "ליל שמורים לכל בני ישראל 'לדורותם'", והנה הבן התם שואל מה "זאת", ובא לרמז מה הארה הגדולה ה'זאת' של השכינה הנקראת 'זאת' (זוה"ק ח"ג דף רפו ע"ב), ואמרת אליו "בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים" (יג, יד), הקב"ה הוציא אותנו ממ"ט שערי טומאה למ"ט שערי קדושה, ואותה הארה מתגלית עתה בנשמותינו בכל שנה ושנה ביתר שאת, אשרינו.

וידוע שכל תכלית יציאת מצרים היא "קבלת התורה", ולפני קבלת התורה צריך הכנה, וליטוש של הנשמה הקדושה, ועתה בשעבוד מצרים זכינו ללטש הנשמה, אבל עדיין היינו שקועים במ"ט שערי טומאה, וה' יתברך עשה עמנו חסד גדול שאין כמותו, שהרים אותנו בליל פסח עד רום המעלות הגדולות, וקיבלנו מוחין גדולים, וכל זה כדי להטעימנו טעם הנפלא של שערי הקדושה שנגיע לשיא הפיסגה מ"ט שערי קדושה.

ואחר כך בחר שאנחנו בעצמו נתייגע, ונשתדל בכל כוחנו לאחר יום טוב ראשון של פסח עד חג מתן תורה.

והוא כמשל התינוק במעי אמו שנר דלוק על ראשו ולומד כל התורה כולה על ידי מלאך, וכל זה כדי להטעים לנו טעם התורה הקדושה ולעשות רושם בנשמותינו, ולהכין אותנו שנוכח ללמוד התורה הקדושה, ובסיום סוטר לו המלאך על פיו ומשכחו את כל מה שלמד, ואומר לו לך תלמד, ותשתדל בעצמך, לדעת את כל התורה כולה, ולקיימה. והארה הגדולה הזאת של ליל הסדר שהאירו גדלות המוחין דכל בחינותיהם בפעם אחת, מתעוררת בכל שנה ושנה בלילה הזאת ומרגיש כל אדם התעוררות בליל פסח וביום הראשון של פסח, ואחר כך יבא לאט לאט במשך מ"ט ימי העומר, עד יום מתן תורה.

ואומר בספר בני יששכר (מאמרי ניסן מאמר ד דוש ג על דרך הסוד) שזה הפירוש "כי ישאלך בנך 'מחר' לאמר מה זאת" 'מחר' דייקא, כי כל בן חכם מתפעל לשאול ביום ה'מחר' מה

זאת, הרי אתמול היה לנו גדלות המוחין, וכיום חזרנו לקטנות, ועוד איך יצויר גדלות קודם קטנות - והתירוץ ואמרת אליו "בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים" שזה היה בדרך נס, לא על ידי מעשינו, אלא שהיה ברצונו יתברך לעשות זה ברגע, כי לא יכלו להתמהמה, ומכיון שנעשה זה דרך נס לא על ידי מעשינו, לכן לא נתקיים הדבר עד אחרי ימי הספירה.

עשרת המכות הנסים והנפלאות

דרוש חוצב להבות בענין י' המכות והניסים והנפלאות שנעשו ביום בו יצאו בני ישראל ביד רמה ממצרים

תאור ארץ מצרים לפני המכות

"כגן ה' כארץ מצרים" (בראשית יג, י) - אין לך מעולה בארצות יותר מארץ מצרים, ונמשלה לגן ה' (כתובות קיב). היאור עולה ומשקה אותה ואינה זקוקה למי גשמים, ארץ נאה המלאה אילנות וצמחיה ירוקה. מדינה עשירה - כל הכסף שבעולם הגיע למצרים בשנות הרעב על ידי יוסף, מפותחת ומבורכת ומלאה בתענוגי העולם. אימפריה שמולכת על כל העולם. מרובה באוכלוסין, בתיים מתוקנים. תושביה עשירים בכסף וזהב ומקנה לרוב. נמצאים בה עם שלם של עבדים [מיליונים] שמשרתים את האזרחים המצרים המכובדים והמפונקים, בכל מה שחפצים וללא שום הגבלה.

הפגישה בין משה ואהרן לפרעה בארמון המפואר שהיה לו ת' פתחים כנגד ת' כוחות טומאה

הקב"ה שלח את משה רבינו לפרעה שישלח את בני ישראל מארץ מצרים. ויש לדעת כי הכניסה לארמון של פרעה לא היתה דבר פשוט כלל, וניסים גדולים נעשו למשה ואהרן בכניסתם אל פרעה, וכמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני פרשת שמות רמזים קעה) כי ארבע מאות פתחים היו לפלטין של פרעה כנגד ארבע מאות כוחות טומאה, ועל כל פתח ופתח היו אריות דובים נמרים וחיות רעות, ולא היתה שום בריה יכולה להכנס עד שמאכילים אותם בשר כדי

שלא יזיקו, וכשבאו משה ואהרן נקבצו כולם וסבבו אותם והיו מלחכים רגליהם וליוו אותם עד שבאו לפני פרעה, ואותו יום היה יום הולדת לפרעה ובאו כל מלכי מזרח ומערב, וכשראו אותם נפל פחדם עליהם ואחזו אותם זיע ורתת וחלחלה, והסירו פרעה וכל היושבים לפניו את כתריהם מעל ראשם, והשתחוו להם, ובאותה שעה נצרך פרעה לנקביו ונכנס לאחד החדרים שבתוך פלטין שלו ועשה צרכיו והקב"ה זימן י"ב עכברים והיו נושכים אותו מכל צד, וצעק צעקה גדולה, וכששמעו גדולי המלכים צעקתו ונכנסו לחדר וראו שעושה צרכיו ועכברים מנקבים בו, ונגלתה חרפתו לעיני כולם, כי היה עושה עצמו לאלוה כידוע. ואחר כך נתחזק ויצא וישב על כסאו ושאל למשה ואהרן מי אתם, מאין באתם, מי שלח אתכם אלי, "ויאמרו אלהי העברים שלחנו אליך לאמר שלח עמי ויעבדוני" (שמות ז, טז), אמר להם פרעה, "לא ידעתי את ה'" (שם ה, ב), מעולם לא שלח לי אגרת שלום, או דורון וכו'.

מדוע דוקא י"ב עכברים נשכו את פרעה

ופירש הרב "מגלה צפונות" (שמות ביאור הענינים סימן ג אות ב) שארבע מאות פתחים אלו הם כנגד ת' כוחות טומאה שיש לסטרא אחרא, כי שם היה מקום הס"א בסוד "והנה עשו בא ות' איש עמו" (בראשית לב, ז), ולכן היו בפתחים כל מיני חיות רעות לחזק את כח הס"א והטומאה להתגבר בכשפיו, כי פרעה היה ראש המכשפים, וכשבאו משה ואהרן נכנעו כל כוחות הטומאה והיו מלחכים רגליהם, להורות על השפלתם ועל הכנעתם, ומחמת כן כל מלכי מזרח ומערב נכנעו והוצרכו להסיר כתריהם ולהשתחוות להם, ואז נפל על פרעה פחד גדול והוצרך לנקביו, ושלח לו הקב"ה י"ב עכברים כנגד מה שעינה י"ב שבטים, וציערו אותו ונתגלה קלונו.

ופירש מו"ר הבן איש חי זצוק"ל בספרו עוד יוסף חי (פרשת וארא) הטעם שדווקא עכברים, כי ידוע מה שכתב הרב הגאון חיד"א בספרו יוסף תהילות (תהילים קיט, קסה) בשם המקובלים כי הסט"א רוצה להניח את האות 'כ' בין האותיות 'ש' ו' כדי להפוך את ה'ש' ל'ש' 'ל'מכשול', וכן עשה פרעה לישראל במצרים שהיו יושבים בשלום עם המצרים, והעביד אותם בעבודה קשה ועשה 'מכשול', לכן הביא לו 'עכברים' כי ישראל נקראו 'עברים', והוא הניח את האות 'כ' בשלום, אז שם לו הקב"ה 'כ' כ' ב'עברים' ונעשו עכברים ונשכו אותו.

מחלוקת אם מטה אהרן היה אותו מטה של משה

"וישלך אהרן את מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין" (שמות ז, י) - בזוהר (ח"ב פרשת וארא דף כח ע"א) מבואר להדיא שהמטה של אהרן לא היה מטהו של משה, ושני מטות נפרדים היו זו"ל הזוהר [בתרגום] ואמרת אל אהרן קח את מטך, מאי טעמא מטה אהרן ולא

מטה משה, אלא אותו של משה היה קדוש יותר, כיון שנחקק בגן העליון בשם הקדוש, ולא רצה הקב"ה לטמא אותו באותם מטות של המכשפים, ולכן היה לאהרן מטה אחר ולא מטהו של משה.

וכן כתב החתם סופר (פרשת חקת, ד"ה קח, וד"ה ויקח), עיין שם. ובשו"ת 'צפנת פענח' (סימן קיט, אות ז, מהדורת ווארשא) כתב, דמטה של משה היה של אבן סנפירנון, ומטה של אהרן היה של עץ.

אמנם, במדרש שמות רבה (פכ"ו) מובא שמטה אהרן היה אותו המטה שעשה בו משה את האותות, וכשעשה בו אהרן נסים נקרא המטה על שמו 'מטה אהרן', וכשעשה בו משה נסים נקרא על שמו 'מטה משה'.

התינוקות התחפשו לתנינים

"ויקרא גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם הם חרטומי מצרים בלהטיהם כן" (שמות ז, יא) - דבר פלא כתב המלבי"ם ויעשו גם הם חרטומי מצרים 'בלהטיהם' כן, ובמה שלא אמר ויעשו גם הם כן, בא לבאר את ההבדל בין מעשה אהרן ומעשיהם, שהם לא עשו תנינים בפועל רק עשו בלהטיהם, רצונו לומר בתחבולת, ובאחיות עינים, שעושה במהירות עד שמטעה את עין הרואה, וכן מבאר לנו את איכות התחבולה, במה שכתב ויעשו גם הם 'חרטומי מצרים', רצונו לומר שהביאו עורות של תנינים מתים, והחרטומים היו תחת עור התנינים, והתנענעו תחתיהם עד שנדמה שהוא תנין חי מתנענע ודולג ממקום למקום, ופועל 'ויעשו' מוסב על החכמים והמכשפים, שהחכמים והמכשפים הם אלו שעשו את חרטומי מצרים שיהיו לתנינים, על ידי שהתעטפו בעור תנין, ובעת שהשליכו המטות באו החרטומים המעוטפים בעור תנין וחטפו המטה תחת עור התנין, ומרוב המהירות ואחיות עינים נדמה להרואים שמן המטה נתהוה תנין.

ובמדרש רבה (וארא פרשה ט, ו) איתא אמר מיד שלח פרעה, והביא תינוקות מן האסכולי שלהם [בית ספר] ועשו אף הם כך, כמו שנאמר "ויעשו גם הם חרטומי מצרים" מהו גם, אפילו תינוקות של ד' וה' שנים קרא ועשו כן, רצה לומר שתחת עור התנינים התעטפו גם תינוקות המלומדים מאותה אסכולי שמלמדים אותם לעשות כן, ולאחוז את העינים ולבא תחת המעטפה ולחטוף המטה ולרוץ כתנין חי עד שיתעה עין הרואה, ותינוקות אלה קרא בשם חרטומים שהיו מלומדים לזה, ובהם עשו החכמים והמכשפים את פעולתם, ומפרש שעשו כן 'בלהטיהם', היינו באחיות עינים, כלהט המבריק ומחשיך את העין וכו'. מיד לאחר מכן מה

כתיב, "ויבלע מטה אהרן את מטותם וכו'" (שם, יב), רצונו לומר שבלע מטה אהרן את החרטומים בעצמם, דהא החרטומים הם היו התנינים שהתעטפו בעור תנין, והם עם המטות נצפנו תחת העור, ומטה אהרן בלע את התנינים עם החרטומים והמטות הצפונים תחתם.

הקב"ה התעלל במצרים

ואיתא במדרש ילקוט שמעוני (תהילים קה) שהקב"ה שיחק בהם ודאג להשאיר שיריים מכל מכה כדי שיהא למכה הבאה על מה לחול, ולא די בכך אלא היו המכות נרשמים בגופן באותיות. וכל המכות ניתנו במידה ובמשקל לכל מצרי כפי רמת שעבודו בבני ישראל. ועוד שכתב בילקוט מעם לועז (הגדה של פסח ד"ה ביד חזקה זו הדבר) שבכל מכה שקיבלו המצרים היה מעורב בה גם מכת דבר, דהיינו שעל ידי המכות מתו מצריים רבים, הם ומקניהם. וכל רפואה שמצאו למכה אחת היו מזיקות למכה אחרת, וניתנו מכות אלו דייקא כדי ללמד את בני ישראל שלמות האמונה בו יתברך, וזאת על ידי המצרים שהם גרמו לבני ישראל להתקלקל ממדרגתם העליונה שהיו בשעה שירדו לארצם, והקב"ה השאיר את פרעה קיים, וזאת למען הראות את כוחו יתברך, וכח הפורענות מהרשעים, ולספר שמו בכל בארץ על ידי פרעה האומר לא ידעתי את ה' ועל ידי בני ישראל שבכל דור ודור כל אחד ואחד מעביר את מה שראו אבותיו לבנו ובן בנו, וזאת שיכירו את מציאותו יתברך ושאין עוד מלבדו, ויתנו שבח והודאה על מעשה הנס.

דצ"ך עד"ש באח"ב

רבי יהודה היה נותן בהם (בעשר המכות) סימנים: "דצ"ך עד"ש באח"ב". ומקשים המפרשים מהי כוונת רבי יהודה בנתינת הסימנים הללו בראשי תיבות דווקא, ומה הוסיף לנו בחלוקת הסימנים בסדר זה. ובספר חיים של תורה (לוונשטיין, שמות ז, ד) מביא את דברי הרמב"ם בהגהותיו על נוסח ההגדה (הגהות מיימוניות סוף הלכות חמץ ומצה אות ב) שהביא בזה כמה פירושים מעניינים, ונביא כמה מהם:

א. אם נתבונן, נראה שסדר המכות וההתראות היו בצורה כזאת: "דס" "צפרדע" - בהתראה לפני כן. "כנים" - בלא התראה. "ערוב" "דבר" - בהתראה. "שחין" - בלא התראה. "ברד" "ארבה" - בהתראה. "חושך" - בלא התראה. ואם כן, המכות מסודרות בסדר של שלש שלש, כי לכל שלוש היה סדר בפני עצמו ביחס לאופן ההתראה, כי שתיים בהתראה, והשלישית בלי התראה, וחוזר חלילה, לכן חילק כך רבי יהודה את המכות.

ב. פירוש נוסף הביא בהגהות מיימוניות שם על פי דברי הראב"ן שפירש: דאם נתבונן היטב נראה, שהיו מכות שהיו "על ידי אהרן במטה", והיו מכות "על ידי משה שלא במטה", והיו

מכות "על ידי משה במטה". ואלו הם: דצ"ך - על ידי אהרן במטה. עד"ש - על ידי משה שלא במטה. באח"ב - על ידי משה במטה. ולכך סימנם רבי יהודה בסדר הזה. (יוצא לנו אם כן, שגם פירושו זה של הראב"ן בנוי על זה שהמכות מסודרים בסדר של שלוש, שלוש וכו', כי כל שלוש היו סדר בפני עצמו, אלא שהפירוש הקודם היה ביחס להתראה, ועכשיו נוסף ענין נוסף של תפקיד המטה, שהשתנה בכל סדר וסדר של סידרת המכות).

ג. עוד הביא הגהות מיימוניות את דברי הריב"א שפירש ענין נוסף: האותיות השלישיות שבסדר דצ"ך עד"ש באח"ב המה מכות "כינים, שחין, חושך". ושלושת המכות הללו היו משמשות כל אחת עם חברתה. כיצד, במכת כנים היתה עיקר המכה - כנים, ונתלו עמה גם חושך ושחין, אלא שעיקר המכה היתה אז מכת כנים. ובמכת "שחין" היתה עיקר המכה - שחין, אלא שנתלו עמה גם כנים וחושך. ובמכת "חושך" היתה עיקר המכה - חושך, אלא שנתלו עמה גם כנים ושחין. ולכך סידרם רבי יהודה בסדר זה של שלוש תיבות, כי האותיות השלישיות שבכל תיבה ותיבה, יש להן שייכות זו עם זו כמו הרמז הנ"ל. והוסיף שם, דאם תכתוב את שלושת המכות (בכתיב חסר) זו על גב זו (במאוזן), יהיו גם (במאונך) האותיות הראשונות מן השלוש מכות "חשך". והאותיות השניות "שחין", והאותיות השלישיות "כנס", להורות לך שקשורות שלושת המכות זו בזו...

ד. עוד אפשר לפרש שהרי רבי יהודה סידר את עשר המכות בראשי תיבות דווקא, היות שהפסוק לקמן בפרשת בשלח (פרק טו. פסוק כו) "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך" רומז על עשר המכות בראשי תיבות. כי תיבת "אשר" בגימטריא: תק"א (501) כמנין: "דצ"ך עד"ש באח"ב". וזהו פירוש הפסוק: "כל המחלה אשר" - בגימטריא 501 כמנין דצ"ך עד"ש באח"ב, "במצרים" - אותם שמתי והשארתי על מצרים, אבל "לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך" ... (ע"פ האגרת של ר' שמשון מאסטרופולי).

עשר מכות כנגד מה היו

במדרש (שמות רבה טו אות כז) איתא עשרה המכות - שהכה ה' במצרים היו כנגד עשרה נסיונות שעמד בהם אברהם אבינו ע"ה. ובפסיקתא זוטרתא (לקח טוב שמות ט יג) כתב יבואו י' מאמרות של י' המכות, ויפרעו מן המצרים שרצו לשעבד את בני ישראל שבעבורם נברא העולם ב' מאמרות. ובספר דברי משה (שוהם פרשת בשלח ד"ה ויאמינו בה') כתב שי' המכות באו כדי לשבר י' כוחות של מצרים שהם מכוונים כנגד י' כוחות הקדושה.

תכלית עשר מכות

הנה, יש כאן שאלה מרכזית שצריכה ביאור: לכאורה, מדוע צריך בכלל את עשר המכות בשביל להוציא את בני ישראל ממצרים? הרי ידועים דברי התרגום יונתן בן עוזיאל (שמות יט, ד), שאבותינו קודם יציאת מצרים שחטו את הפסח בירושלים. וכמובא על הפסוק (שמות יט ד): "אתם ראיתם את אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי". והיינו, שכל אחד מישראל עלה על ענני כבוד עם הכבש, הגיע לירושלים - שחט את הכבש וחזר בחזרה למצרים עם כוס דם ועם כבש שחוט. מרחו את הדם על המשקוף ושתי המזוזות וצלו את הכבש ואכלו אותו בליל ט"ו בניסן. אז אם אפשר לצאת ממצרים על ידי ענני כבוד ולהגיע לירושלים - אז בשביל מה צריך את כל המכות? ואפילו אם תאמר שצריך להביא מכות על מצרים כעונש על מה שעשו לבני ישראל, מדוע צריך עשר מכות? אפשר להביא מיד את מכת בכורות ובודאי שהמצרים היו נכנעים ומשלחים את בני ישראל לאלתר.

והתשובה היא יסודית מאוד: הבעיה היא לא להוציא את בני ישראל ממצרים, זה אפשר לעשות על ידי מכה אחת או על ידי כנפי נשרים, אלא הבעיה היתה להוציא את מצרים מאבותינו, וליטע בליבם את האמונה. (ע"פ דברי יואל נצבים ד"ה בקרב הגויים).

ממכת דם התעשרו עם ישראל

במדרש רבה (שמות ט, י) איתא שממכת דם העשירו בני ישראל.

באו ונתאר לעצמינו כיצד קרה הדבר, בא המצרי אל היהודי ושאל כמה עולה כוס מים? **"יש לנו כעת מבצע"** - השיב היהודי - "ליטר וחצי עולה מאה וחמשים דולר, אך כל זה בתנאי שאתה קונה ששיה..."

המחיר היה מופקע לכל הדעות, אך למצרים לא היתה ברירה, היו מוכרחים לשנות ונאלצו לקנות מים מהיהודים.

עד שבא מצרי אחד ואמר: "המחיר מופקע, אי אפשר להמשיך ככה!"

אמר לו היהודי: "אין בעיה. אתה תלך להביא דם מהיאור, ואני בעד מחיר סמלי - מאה דולר - נוגע לך אפילו בחבית ומיד כל המים שבה נהפכים למים".

המצרי הסכים. רץ ליאור, שאב חבית מלאה מים ונשא אותה לארץ גושן. לכן "ונלאו מצרים" (שמות ז, יח), מחמת כובד המשא.

כשהגיע לארץ גושן נגש אל היהודי, שלם לו מאה דולר והדם נהפך למים.

המצרי בא לשותות את זה, ולמרבה הגועל התברר שהמים מלאים דגים מתים, מדיפי ריח של רקבון... "זה מסריח! מקח טעות!" זעק המצרי. אמר היהודי: "מה פתאום מקח טעות אני את שלי עשיתי, נגעתי בדם, והוא אכן נהפך למים. אם אתה רוצה, לך ותביא דם טרי, בלי דגים מתים. ואז - "ויחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות" (שמות ז, כד), הם חפרו ומצאו דם טרי, נטול דגים, אותו הם נשאו על גבם לארץ גושן, ושוב, תמורת 'מחיר סמלי' נגעו היהודים בדם והפכוהו למים. כך העשירו אבותינו ממכת דם. (ומתוק האור פרשת וארא).

קרבן פסח במצרים

איתא במדרש רבה (שמות יט ה) קרא ה' למשה ואמר לו לך ומהול את בני ישראל... והרבה מהן לא היו מקבלים עליהם למול, אמר הקב"ה למשה שיעשה הפסח, וכיוון שעשה משה את הפסח גזר הקב"ה לארבע רוחות העולם, ונושבות בגן עדן מן הרוחות שבגן עדן, הלכו ונדבקו באותו הפסח, והם פיזרו בארבע כנפות הארץ את ריח 'בשר צלי' שהיה נודף מקרבן הפסח, שנאמר (שיר השירים ד טז) "עורי צפון ובואי תימן", והיה ריחו הולך כדי מרחק מהלך ארבעים יום. וכיוון שנתאוו בני ישראל לאכול מבשר הפסח נתכנסו אצל משה, ואמרו לו בבקשה ממך האכילנו מפסחך, אמר להם - אם אין אתם נימולין אין אתם אוכלין, מיד נתנו עצמן ומלו, ונתערב דם הפסח בדם המילה, והקב"ה עובר ונוטל כל אחד ואחד ונושקו ומברכו, שנאמר (יחזקאל טז, ו) "ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי" חיי בדם הפסח, חיי בדם המילה. משמע כל אחד ואחד בלי יוצא מן הכלל, כלומר שהקב"ה עבר ובחר בכל אשר בשם ישראל יכונה, ולא דווקא בצדיקים אלא אפילו באלו שנימולו רק בגלל ריח הבשר..., כי הקב"ה מתאוה לעבודתו של כל יהודי ויהודי באשר הוא שם. ויש לדייק מלשון המדרש 'והקב"ה עובר' - בלשון הוה, ללמדנו שבכל שנה ושנה מתעורר מחדש אהבת ה' יתברך לבניו אהוביו.

קדושת המצות

דרוש בענין קדושת המצות - מיכלא דאסוותא

נפתח בדברי הזוהר הקדוש שמסביר כמה חמור איסור אכילת חמץ שנכרת מן העולם ואין לו חלק לעולם הבא וז"ל:

איתא בזוהר הקדוש (פרשת פנחס דף רנא ע"ב) **אמר רבי אלעזר, פתיב (שמות יב, כ): "כל מחמץ לא תאכלו", ובתיב וכתוב (שמות יג, ג): "לא יאכל חמץ", אלא דא דכר ודא נוקבא** מה הטעם רבויי הלאוין שיש באיסור אכילת חמץ, ומדוע פעם קורא לו מחמצת ופעם קורא לו חמץ, אלא חמץ הוא הזכר של הקלי', ומחמצת היא הנקבה של הקלי'. **אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, בדא פתיב "לא תאכלו", תירצת את הענין יפה, אבל עדיין למה במחמצת כתוב "לא תאכלו", לשון של ציווי ואזהרה, ובדא פתיב "לא יאכל" בחמץ כתוב "לא יאכל", לשון בקשה, אמאי לא פתיב לא תאכלו מדוע לא כתוב גם בחמץ לא תאכלו, לשון ציווי? אלא נוקבא דאיהי אסטיאת ארחקה, באזהרה ודאי אלא נוק' דקלי' שהיא מפתה ברמאות לבני אדם בדרכיה של הטומאה לפתות ולרמות בני אדם לעשות חטאים, כי קלי' הנקבה יותר חזקה מהזכר, לכן כתוב בה באזהרה "כל מחמצת לא תאכלו", דכר דאיהו אהיד בחוטא דדכניו יתיר בבקשה הזכר של הקלי' שהוא נאחז בחוט של טהרה יותר מן הנקבה, לכן האיסור חמץ שבו בלשון בקשה. ועל דא פתיב "לא יאכל" "לא תאכלו" ועל זה כתוב "לא יאכל" בלשון בקשה, "לא תאכלו" לשון ציווי בנקבה.**

אמר ליה, אבא, והא פתיב (דברים טז, ג) "לא תאכל עלי חמץ" שאל ר' אלעזר את ר' שמעון והרי שגם זכר שהוא "חמץ" כתוב לשון אזהרה ולא בקשה. אמר ליה, אסגי תיבין יתירין ליקרא לקרבנא השיב לו, הרבה הכתוב מילים יתרות כלומר אזהרות ולאין מרובים לכבוד הקרבן. וכתב "לא תאכל" כאילו יש אזהרות רבות. והעיקר הוא שבפעם הראשונה אמר בלשון בקשה ואח"כ לכבוד הקרבן האריך באזהרות, אבל פקדמיתא בבקשה "לא יאכל", אבל בתחילה כתוב "לא יאכל", להראות לנו שהזכר פחות טמא וקשה מן הנקבה. אבל לבתר באזהרה אבל אח"כ באזהרה, ("לא תאכלו", דהוא שהוא המחמצת) קשיא מתרנייהו מחמץ קשה משניהם כלומר משאור וחמץ היא מחמצת, כי מילת

"מחמצת" קשה מחמץ ושואל, **מאי טעמא, בגין דריחא דמוֹתא אית תמן** מה הטעם הוא קשה משניהם? ומשיב מפני שריח של מות יש במחמצת והיא כוללת זכר ונקבה. **תמן, דבר** חמץ הוא בזכר. **מחמצת, נוקבא. "רגליה ירדות מות"** (משלי ה, ה), מחמצת בנקבה שרגליה יורדות למקום המות קרוב לקליפות. וזה נאמר על הקדושה, וכ"ש בקלי' שהיא המות עצמה, **ברישא וסיפא דתיבה תשפח לה** בראש התיבה אות מ' ובסופה אות ת' תמצא שם את המלה "מת" כזה מחמצת. **ובגין דא מאן דאכיל חמין בפסח** ובשביל זה מי שאוכל חמץ בפסח, **איהי אקדימת ליה מותא** הנוקבא דקלי' מקדימה לו את המיתה שהוא בכרת, **ולנידע דמית הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי** ולדעת שהוא מת בעולם הזה וגם נפשו נכרתת בעולם הבא, ור"ל שלא תתגלגל נפשו בגלגול ישראל אלא בבהמה ובגוים ערלים, **דכתוב (שמות יב, טו): "ונכרתה הנפש ההיא"** שאין לה חלק לעוה"ב והרי הוא כאותה בהמה שמתה. עד כאן ביאר חמץ ומחמצת.

מעלת המצה שהיא מברחת החיצונים והמזיקים והוא מאכל של רפואה כי נלחמת עם המחלה ומציאה אותה מגופו של האדם וז"ל:

מצה אמאי מצה שהיא השכינה למה היא נקראת בשם מצה, **אלא הכי תנינן שדי** אלא כך למדנו, המלכות נקראת פעמים בשם שד"י כי היא חותם היסוד הנקרא שד"י. ואמר מדוע נקראת כך, **בגין דאמר לעולמו די דיאמר לצרותינו די** בשביל שאמר הקב"ה לעולמו די, והעולם הוא עולם האצילות, והמלכות היא סוף עולם האצילות, ויאמר שיבטל מעלינו כל הצרות והגזירות. **אוף הכי מצה** גם כך מצה מדוע נקראת המלכות מצה, **בגין דקא משדד דמברחת לכל סטרינ בישין ועביד קטטה בהו** לפי שהיא משדדת ומברחה לכל החיצוניים הרעים ועושה מריבה בהם, כדי להציל את ישראל, **בגוונא דשדי דמיוזה דמברית לשדים ומזיקים דתרעא** כעין שם שד"י שבמזווה שמברית את השדים והמזיקים משער הבית, **אוף הכי איהי מברחת לון מפל משפני קדשה** כך גם השכינה היא מברחה אותם מכל משכנות הקדושה שלא יהיו שם, **ועביד מריבה וקטטה בהו** ועושה מריבה וקטטה ביניהם, אחד בשני, והם פרודים, ולכן קשה להם להזיק. **כמה דאת אמר** כמו שנאמר (שמות יז, ז) **"מסה ומריבה"**. **על דא פתיב מצה** ועל זה כתוב מצה שפ' מריבה. **והא מסה בסמך איהו** והרי המילה "מסה" היא בס' ולא בצ' ואיך אמרת שנקראת ע"ש מסה ומריבה, **אלא תרגומו ד"מסה" איהו מצותא** אלא התרגום של המלה "מסה" הוא מריבה כי היא נלחמת בס"א ומברחה אותה.

ההבדל בין חמץ למצה

'חמץ' 'מצה' בשתיים יש את האותיות מ"ץ, וההבדל רק באותיות ח' ו-ה', הח' בראש חמץ וה' בסוף מצה בסוד ויהי ערב ויהי בוקר (בראשית א, ה), ברישא חשוכא ואחר כך נהורא [החמץ שהוא חושך נמצא האות ח' בהתחלה, ומצה שזה האור נמצא האות ה' בסופה]. ואנחנו צריכים להפוך את החושך לאור על ידי תשובה, תורה, ושמחה, ואז החוטא נהפך לצדיק. וזה סוד 'שמחה' שהיא אותיות 'שם ח"ה' כאשר מתקנים את האותיות האלו והופכים את האות ח' דחמץ לאות ה' דמצה ועושים חיבור זה הוא סוד השמחה. ויש לתת רמז, אור בגימ' 207, חושך בגימ' 334 ושניהם ביחד גימ' 541 כמספר ישראל. וידוע כי היצר הרע נדמה כחוט השערה, ועל ידי שהאדם מתגבר עליו, שובר את הח' דחמץ ונעשה אותיות מצה.

ימי הפסח שהם סוד פ"ה ס"ח בקדושה תיקון לפה וללשון ולחטא עץ הדעת

וכמו שאומר רשב"י בזהר שהבאנו למעלה, שחמץ ושאור מרמזים לזכר ונוקבא של הקליפה שהם מרכבת הטומאה היונקים מהקדושה. והמרכבה הזאת התחילה לגדול כאשר אדם הראשון חטא בעץ הדעת טוב ורע, אז נפלו ניצוצות לתוך הקליפה. וכן בכל יום ויום בעוונות הרבים, על ידי החטאים בולעים הקליפות עוד ניצוצות קדושה ואז גדלה המרכבה שלהם. ולכן יש שליטה לאומות עלינו עד שנברר ניצוצות הקדושה כי זה נותן להם חיות וכו'. ופלא הוא כי "עץ הדעת" עם האותיות בגימ' 645, בדיוק כמנין חמ"ץ שאו"ר שהם הזו"ן דקליפה מרכבה הטמאה. ואברהם אבינו כידוע תיקן הרבה ניצוצות בסוד ואת הנפש אשר עשו בחרן (בראשית יב, ה), ובזכות זה אמר לו הקב"ה, ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו' ואחר כך יצאו ברכוש גדול (בראשית טו, יג-יד) והרכוש הגדול הוא ניצוצות הקדושה. ועל כן ציונו הקב"ה שבעה ימים להשבית חמץ ושאור, כדי לבטל את כח הנחש שעירב הרע בעולם על ידי לשון הרע (עי' ילקוט שמעוני תהילים רמז תריג). ועל כן הימים האלה הם שמירה מעולה לכל ימות השנה לביעור ולביטול זוהמת הנחש. ולכן תמצא סך ימות השנה שס"ה פחות שבעה ימים דפסח שנ"ח ימים בגימ' נח"ש. ולכן ימי הפסח שהם סוד פ"ה ס"ח בקדושה תיקון לפה וללשון ולחטא עץ הדעת, כי כאשר יתבטל הנחש יבוא המשיח, ואז והיה ה' למלך על כל הארץ (זכריה יד, ט), ה' מלך ה' מלך ה' 'מלוך בגימ' משיח, (ולכן ישתדל בפרט לבלי הסדר לשמור את פיו ולשונו מתחילת תפילת ערבית עד סוף ההגדה, ואם אפשר לו ישמור פיו עד אחר תפילת שחרית).

תיקון חטא אדם הראשון בפסח

הנה נודע כי כל שעבוד מצרים היה כדי לתקן את חטא אדם הראשון, כי אם לא היה חוטא היה העולם מתוקן וכבר היינו מקבלים התורה מיד ומקיימים כל מצוותיה וכו'.

אמנם מפני שחטא וצריך לתקן כל אותם ניצוצי הקדושה נשתעבדו אבותינו במצרים בעבודה קשה ורק אחר כך זכינו לקבל התורה.

ולכן נצטוונו בליל פסח בשתית ארבע כוסות ובאכילת מצה, כי עץ שאכל ממנו אדם הראשון יש אומרים חיטה היה, ויש אומרים גפן היה (ברכות מ.), לכן כדי לתקן חטאו ולברר ניצוצי הקדושה שנפלו לקליפה על ידי אדם הראשון, ובפרט הניצוצות שנפלו על ידי עוונותינו, כל זה נעשה לו תיקון על ידי אכילת מצות, ושתית ארבע כוסות, כי על ידי השימור למצות והטרחת בלישה ובאפיה וכו' יתבררו ניצוצי הקדושה ובפרט באכילה בלילה הקדושה הזאת. (ע"פ זרע קודש לפסח ליום ז).

עם ישראל עשו קרבן פסח בבית המקדש

והנה ידוע כי בליל פסח, האיר הקב"ה אור גדול ונפלא אתערותא דלעילא בלי איתערותא דלתתא בסוד דודי לי ואני לו (שיר השירים ב, טז), וכתוצאה מכך נדחו כל הס"א ונתעלו ישראל מעלה גדולה כמו שכתב בתרגום יונתן בן עוזיאל (שמות יט, ד) שעם ישראל עשו את הפסח בבית המקדש, ובאותו לילה הופיע עליהם אור קדושת המקדש שמבטלת הקליפות. והרמז לזה שרפת חמץ בגימ' 1118 שהוא בגימ' שמע ישראל וכו' (דברים ו, ד).

המצה נותנת לאדם קדושה גדולה ואור גדול לגופו ולנשמתו, כי גופו נעשה קודש ונשמתו קודש קדשים

הנה נודע כי חג הפסח שבו זכינו לצאת ממצרים נחשב כאילו "נולדנו מחדש", היות וכלל ישראל היו שרויים במ"ט שערי טומאה של מצרים, והגענו למצב שח"ו נתבטלו מלהיות לעם, והוצרכנו להוולד מחדש, והוא ההתחלה לקבלת התורה, והתחלנו להיות לעם ובנים ממש לקב"ה.

וכמו שביציאת מצרים נחשב כאילו נולדנו מחדש ועתה אנחנו ממש כקטן שנולד, כן נעשה בכל שנה ושנה בהגיע ליל הסדר נמצאים אנחנו כביכול במצב של לידה - לידת כלל ישראל, וכן בפרטיות כל יהודי נולד עתה מחדש, ומקבל כוחות חדשים למשך כל השנה כולה.

ולכן ציוו אותנו לאכול בימים הללו מצה שמורה, כי המצה היא רמז ליצר הטוב כנודע, ולכן נקרא בזוהר הקדוש (ח"ב דף קפג ע"ב) בשם מיכלא דאסוותא [- לחם של רפואה], מיכלא דמהימנותא [- לחם של אמונה]. ואם בימים הללו שהם ההתחלה של כל השנה והם היסוד של כל השנה שאנחנו נחשבים לקטן שנולד נשמר מן החמץ שהוא יצר הרע, אם כן כל השנה

כולה הוא שמור מן היצר הרע, ונדבק אך ורק ביצר הטוב ולא נחטא. כי הזהור הקדוש (שם) אומר שהמצה נותנת לאדם קדושה גדולה ואור גדול לגופו ולנשמתו, כי גופו נעשה קודש ונשמתו קודש קדשים.

וכידוע חג הפסח הוא ראש השנה לרגלים, והוא רישא דכל גופא, דגופא בתר רישא גריר.

המצה היחידה שבה אנחנו מעכלים לתוך גופינו את קדושת ה', היא מצוות אכילת מצה והנה המצה עשויה מלחם ומים בלבד, ללא שום תבלין או שמן וכו', כי היא מראה שהאכילה היא רק מתוך עצם הרצון לחיות ולא לשם תענוגות, וכמו שכתב החתם סופר (חו"מ השמטות סי' קצו): המצוות שבהם אנחנו מעכלים לתוך גופינו את קדושת ה', הם אכילת הקדשים בבית המקדש וכדו', וכיום נשארה לנו רק מצה אחת והיא מצות אכילת מצה, לכן בעת האכילה יש להיזהר מאד בקדושה, ובשמחה שזכינו לכך.

בספר בני יששכר (מאמרי ניסן מאמר ח אות ג) כותב: מה ההבדל בין חמץ למצה, שהחמץ לאחר שהאופה סיים את עריכת הבצק ולאחר שהכניסו לתנור ומשך ידו ממנו, תופח הלחם מעצמו ונעשה גדול יותר ממה שהיה לפני האפיה. מה שאין כן במצה אינה תופחת ואינה גדלה יותר ממה שהיתה לפני האפיה, לומר לך שפסח הוא בחינת "אתערותא דלעילא", בחג הפסח כל הפעולות וכל האורות לא מתבצעים על ידינו בהתעוררות שלנו, אלא הכל נעשה מאת השם יתברך, ומשפיע קדושה לאדם בלי הכנה מצידי.

וכך היא המצה, בלי הכנה, איך ששמנו אותה כך היא, ובכל זאת יש לה כח קדושה גדול מאד שמכניסה באדם רפואה ויצר הטוב ואמונה ועוד.

אמנם בכל זאת, אין לאדם לשבת באפס מעשה, לפני התקדש החג ולסמוך על כך, אלא יש להכין עצמו שיהיה כלי המחזיק ברכה, וכמו שכתב הרב "תפארת שלמה" (רמזי פסח מהדורה חדשה עמ' תסה): "מצות תאכל במקום קדוש" (ויקרא ו, ט), כלומר שצריך להכין עצמו טרם יבא החג הקדוש, לקיים מצות אכילת מצות במקום קדוש על ידי תשובה ומעשים טובים, ואז נזכה לבחינת "בערב" תאכלו מצות" (שמות יב, יח), וכתב התפארת שלמה (שם עמ' תנא) על זה 'בערב' לשון ערבות, שהמצות יהיו ערבות וטעימות לחיך, ומצפים מתי יגיע הזמן שנוכה לאכול מהמצות של מצוה, ולכן נהגו לנשק המצה להראות החביבות הגדולה שיש לנו.

אכילת מצה עת רצון

אכילת מצה בליל פסח גימ' "עת רצון" כי מתגלה המצח העליון ומבטל החמץ.

גם מצ"ה עולה במוכס"ז סוד השם הכתוב על המזוזה לשמירה מן המזיקים והטומאה לבל יכנסו אל הקודש פנימה ויגרמו אל החימוץ.

ובספר יושיע ציון (פרשת שמיני אות ח) כתב "משה בארץ מצרים" (שמות ו, כח) ס"ת **מצה**, והם הסיבה ליציאת מצרים, וגם נרמז בס"ת המעלה אתכם מארץ אותיות **מצה**, השומרת מכל מרעין בישין ולכן מכל צרה הצלני (תהילים נד, ט) ר"ת **מצה**. (יושיע ציון תהילים נד אות א).

מצה משומרת בליל פסח - והיא יחידה שנשארה לנו מכל מצוות אכילה שבכל התורה כתב ה' חתם סופר (חו"מ השמטות סימן קצו) וז"ל, 'מצות עשה של אכילת מצה משומרת בליל פסח - והיא יחידה שנשארה לנו שכל מצוות אכילה שבכל התורה, ואין לנו לא פסח ולא קדשים, לא תרומה ולא מעשר שני, רק מצוה אחת משנה לשנה, ואם גם היא לא תעלה בידינו בשלימות, הייטב בעיני ה' חלילה וחלילה', עכ"ל.

וכתב חותנו רבי עקיבא איגר זצ"ל (מכתבי רעק"א יב) וז"ל, 'בליל פסח יתנהג בקדושה וביראה, ולשמוח במצות שזיכה ה' אותנו בלילה הזה, מצות עשה של קידוש, ומצות עשה של אכילת מצה, ומצות מרור, וד' כוסות ואמירת הלל'. עכ"ל.

ואכן השל"ה הקדוש כתב (ח"ב מסכת פסחים נר מצוה אות לט) שחסידים ואנשי מעשה נהגו לנשק את המצה בעת שהגביהו אותה בליל הסדר.

נפלאים דברי ה'רוקח (הלכות פסח אות רצא) שהאוכל מצות בשבעת ימי החג כהלכתו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, וראייתו מהפסוק (שמות יג ז) "מצות יאכל את שבעת הימים", 'שבעת ימים' אין כתיב כאן, אלא 'שבעת הימים' בה"א הידיעה, ללמדנו שנעשה שותף בבריאת שבעת ימי הבנין.

אכילת מצה מזככת את נשמת ישראל מכל לכלוך ופגם

איתא בזהר הקדוש שאכילת מצה מזככת את נשמת ישראל מכל לכלוך ופגם, ולא רק על חטאים דלעבר אלא היא גם מסוגלת לטהר את הנפש על להבא. וכן איתא בספר ישמח ישראל (להגדה של פסח, אות נו) כי המצה מעוררת אותנו ל'אהבת ה' - וממילא כאשר נהיה בריאים על הנפש אחר אכילת המצה חולי הנפש אחר אכילת המצה - מכילא דאשוותא, לא נכסוף לשום דבר זולת ה' יתברך תורתו ומצוותיו, כי תגדל האהבה אליו, לאהבה את ה' אהבה שאין לה תכלית וסוף על כל אהבת עולם הזה, וזהו 'אפיקומן' שהוא נוטריקון 'אפיקו מיני מתיקה' שיסיר מעליו כל הנאת עולם הזה, להיות דבוק באלקים חיים.

ומכל מקום אין דברי הזוהר הקדוש יוצאים מידי פשוטן, שאכילת המצה מביא לאדם גם רפואת הגוף בפועל ממש, וכמרומוז בשמה 'מצה' - שהוא ר"ת מכל צרה הצילני.

מסירות נפש על כזית מצה בליל הסדר

הרב אונגאר זי"ע היה מספר שבשנת תשל"ח הגיע אליו יהודי אחד מקהילתו וסיפר לפניו חלום נורא - שבעת שהותו באושוויץ מצא תלמיד חכם ועובד ה' גדול, והתחזקו יחד בכל המצבים הקשים שעברו עליהם.

בהגיע ליל יו"ט ראשון של פסח שנת תש"ה היה בידו [של מספר החלום] רצון עז להשיג כזית מצה, ועל כן מסר נפשו למצוא חטים כשרים ולטווחנם ולהשיג מים שלנו וכל דבר עלה ממש במסירות נפש, ואחר כך מצא תנור לאפותם, עד שממש בערב פסח עלה בידו ממש ב' כזיתי מצה, כמה שברי מצות שהשיג כאמור במסירות נפש של אותם הימים, אשר יהיה כזית מצה למספר החלום, ואילו הכזית השני יהיה לידידו משכבר הימים.

וכמובן, שחשב שהשומר יגנוב ממנו את הכזית מצה על כן החביא בב' מקומות בבגדיו את המצה, כזית אחד במקום אחד, ואילו את הכזית השני במקום אחר, והנה רק נכנס האיש לפתחי הגיטו וישאל אותו השומר צורך היהודים מה אתה מחביא בכליך, ומשש בבגדיו, ויקח ממנו את הכזית מצה האחד, ועדין שמח שלכל הפחות עבורו יהיה לו כזית מצה.

אך כל ערב הפסח החתנן על נפשו ידידו התלמיד חכם והעובד ה' שיתן לו כזית מצה משברי מצותיו, וירא האיש שאינו יכול להיפטר מעמו, על כן אמר לו בא ונעשה פשרה, ואמר לו שאת כל שכר המצווה מוותר הוא עבורו ובלבד שיתן לו הזכיה לקיים מצות ה' באכילת הכזית מצה, עד שנעתר ידידו לבקשתו ובאמת ידידו אכל בפועל את כזית מצה משברי מצותיו, במסירות נפש ממש, כיון שאם היו תופסים אותו עם הכזית מצה בידו היו הורגים אותו בייסורים קשים ונוראים שייחדו ה'דייטשן' ימש"ו ליהודים שתפסו בעת קיום מצוות. אך את שכר המצווה לא נתן לידידו התלמיד חכם בשום אופן.

כעבור קצת זמן עשה אותו תלמיד חכם עוד מעשה מצוה במסירות נפש, ואז תפסוהו ה'דייטשן' ימש"ו והרגוהו בייסורים קשים רח"ל שבועות מספר קודם סיום המלחמה.

והנה בהגיע שנת תשל"ח הגיע התלמיד חכם בחלום לידידו שמסר לו את המצות ומסר לו סימנים שזה חלום אמת, ואמר לו - הנה ל"ג שנים ממתין הוא כבר להתגלות אליו, כיון ששרוי הוא בהיכל גבוה מעל גבוה בגן עדן שאין יכול לתאר ולשער לו גודלו ותפארתו, בשכר

שזכה להיפטר מן העולם על קידוש ה', ובשכר כל המסירות נפש, ובשכר של ריבוי תורה ועבודה שזכה במשך כל ימי חייו, אמנם השכר של הכזית מצה שאכל בליל הסדר תש"ה [שוויתר למספר החלום] פעלט איהם אויס פון אלע זייטן (-חסר לו על כל צעד ושעל), אלא שעד היום לא קיבל רשות לרדת מהיכלו הגבוה בגן עדן, לעולם התחתון אך עתה נתנו לו רשות להתגלות אליו, ובכן מתחנן הוא לפניו שעכשיו יתן לו את שכר המצוה של הכזית מצה.

ובשעה שחלם זה פנה אל הרב של הקהילה שלו הרב אונגאר זי"ע לדעת כדת מה לעשות והרב אונגאר השיב לו ברוב ענוותנותו שאין לו ידיעה בעניינים אלו אלא יפנה אל המאכנובקער רבי זי"ע שיפסוק שאלתו, והמאכנובקער רבי פסק - בזה "פסק נורא" שמרעיד כל נפש בשמוע אותו, וכך אמר, שבהיות שהתלמיד חכם נפטר כבר מן העולם, ושוב אין יכול לקיים מצוות ולהוסיף זכויות, ולעומת זאת היהודי מספר החלום עדיין נמצא בחיים חיותו ואף זכה להעמיד צאצאים ודורות ובידו לקיים עוד מצוות ולהוסיף עוד זכויות, על כן ילך היהודי מספר החלום אל ארון קודש פתוח ויאמר שמוחל הוא לידידו התלמיד חכם ומחזיר לו שכר הכזית מצה.

ואכן היהודי מספר המעשה עשה כדברי המאכנובקער רבי זי"ע ונפנה אל עבר ארון קודש פתוח ואמר בבכיות גדולות שמוחל הוא לידידו התלמיד חכם שכר הכזית מצה, ולאחר מכן הגיע שוב התלמיד חכם אליו בחלום והודה לו על המתנה העצומה והנפלאה ששיגר אליו. וזה לימוד גדול עבורינו, אשר עדיי אנו יכולים בחיים לקיים כל כך הרבה מצוות וגם לזכות במתן שכרם לאין שיעור חטוף ואכול חטוף ושתה.

ועתה שמענו עוד הוספה חשובה להמעשה - שאותו תלמיד חכם ועובד ה' בהגיעו לאושוויץ, אזי ביום הראשון גזלו הימנו את כל משפחתו עם ב"ב וצאצאיו ונשרפו רח"ל על קידוש ה', ואותו השאירו לעבודה והוצרך להמתין שעות ארוכות להיכנס למחנה, ובהגיע הלילה אחר היום הקשה, אמר התלמיד חכם לידידו [מספר החלום] לא למדתי עדיין כלום היום, ובהיות שידע הרבה מסכתות [ואולי אף כל הש"ס] בעל פה, קבע שיעור עם ידידו לחזור מדי לילה בלילה על מסכתות הש"ס, וזאת השיעור נמשך עד הלילה האחרון שלו עלי אדמות.

וכאשר מתבוננים במעשה זו יש בזה לימוד נורא לכל איש ישראל, שכן מדברים כאן מבעל מדרגה עצום שכל חייו בכללותו ושהותו באושוויץ בפרטות היה כל כולו תורה ועבודת ה' ומסירות נפש, וכל תיבה של תורה וכל מעשה מצוה שעשה באושוויץ היה כל כולו מסירות נפש, ועם כל זאת ציפה שלושים ושלוש שנה להתגלות לזה העולם ולקבל השכר של כזית מצה שלו באמרו אז שחסר לו על כל צעד ושעל.

ומזאת הלימוד לכל איש ישראל על כל עניני עבודת ה' בכללות ועל עניני שמירת הלשון בפרטות - כמה כל משהו התעלות מסייע לו לאדם באופן עצום ונשגב, עד שיעל כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכול לשער.

סך ימות השנה הם שס"ה פחות שבעת ימים הם שנ"ה, אותיות נח"ש. ואין הנחש שולט על מי ששומר ימי "הפה סח" ששבעת ימים סח בדברי תורה ואוכל מצה

רבי יצחק לוי מברדיטשוב בספרו קדושת לוי (פרשת בא ד"ה ואמרתם זבח) שואל, הרי השם של חג המצות שכתוב בתורה, הוא על שם המצות, שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ (שמות יב לד), וצריך להבין בשביל חמש דקות שלא המתינו עם ישראל ולא הספיק בצקם להחמיץ נקבע שמו של החג "חג המצות", הרי הרבה ניסים ונפלאות היו לאבותינו במצרים, עשר מכות, מכת בכורות, קריעת ים סוף, ועוד ועוד, ומדוע דוקא חג המצות?

ותירץ שבאותם רגעים הראו והוכיחו את בטחונם בקב"ה. לכאורה יכולים לטעון אם המתנו מאתים ועשר שנים, אם כן אפשר להמתין עוד מעט, עוד כמה דקות, פלא עצום! אף אחד מעם ישראל לא טען כן. וגולת הכותרת "וגם צדה לא עשו להם" (שמות יב, לט), עם ישראל נהג בתמימות, כי הם לא ידעו שהקב"ה יתן להם 'מן' במדבר, והסכימו לצאת ללא אוכל וכו', וזהו שאמר הכתוב "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר" וכו' (ירמיהו ב, ב), ולכן על שם זה נקרא 'חג המצות' על שם שעם ישראל הלך בתמימות אחר ה' יתברך.

ועל כן ציונו ה' כשיצאנו ממצרים להשביט ולבער את החמץ ואת השאור כל שבעת ימים, כדי לבטל כח הנחש שערבב את הרע בעולם על ידי שדיבר לשון הרע על הקב"ה, כמו שכתוב "כי יודע אלהים כי ביום אכלכם ממנו" (בראשית ג, ה) וכו' והימים הללו הם בחינת "מצה" שמורה לכל השנה, לביעור וביטול זוהמת הנחש.

ועל פי הדברים הללו כתב רבינו האר"י ז"ל (שער הכוונות ענין הפסח דרוש ד ד"ה ונרחיב) והביאו ר' אברהם אזולאי באור החמה (ח"ב דפו"ר דף מ ע"א ד"ה והרא"ג) וז"ל כל מי שישמור עצמו מכל מיני חימוץ במאכליו ומשתיו בימי הפסח ומדקדק בענין זה הרבה מאד, מובטח לו שלא יחטא כל השנה. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (מכילתא בא פרשה ט) "ושמרתם את המצות" (שמות יב, יז) אל תיקרי מצות אלא המצוות. ואפשר שבא לרמוז אם תשמרו את המצות מחימוץ כל שבעת ימי הפסח אז תזכו לשמור כל המצוות כולם כל השנה כולה, ואז ממילא אין חטאים ומובטח לו שלא יבוא חטא על ידו כל השנה כולה.

זהירות מאכילת חמץ ומאכלות אסורות

עד כמה יש לאדם להישמר מחשש איסור חמץ במאכלי ליל הסדר, ובפרט במצה של האפיקומן שקדושתה גדולה עד מאוד, נוכל ללמוד מן המעשה הנורא המובא בספר הקנה (סוד מי הם האנשים הראויים לשחיטה, [דף קל"ב ע"א קראקא תרנ"ח]) המיוחס לרבי נחוניה בן הקנה אשר היה ראש לכל המקבלים בכל הדורות, כמבואר בכתבי רבנו האר"י ז"ל (עיין בסוף ספר עץ חיים כללים שעשה מהרח"ו, דף קי"ט ע"א).

זוהי סיפור המעשה: פעם אחת בהיות רבי נחוניה בכרכי הים, ראה דייג אחד שנכנס אל הים ודג שבעה דגים, וכאשר יצא מן המים, זרק אותם כלפי מעלה ואמר: הרי אלו לכבוד ה' יתברך! יצאה כמין פס יד מן השמים וקבלה את הדגים, ואז יצאה בתיקול שהכריזה: הרי הדגים הללו מזומנים לך לחיי העולם־הבא.

כאשר ראה זאת רבי נחוניה, קרא לאותו אדם ושאלו למעשיו, והשיב לו שהוא מורה־הוראה בכפר בו הוא מתגורר, ומעולם לא הורה בספק של מאכלות אסורות, ועל כך זכה שהכינו לו משמים את מאכלו לעולם־הבא עוד בחייו בעולם־הזה. אמר לו רבי נחוניה: אשריך ואשרי יולדתך!

מכאן אנו למדים על גדל מעלת הזהירות באיסורי המאכלות, ובפרט יש להיזהר בזה בליל הסדר שקדושתו ומעלתו גדולים ונפלאים יותר משאר לילות השנה. ובפרט בעת אכילת האפיקומן שמצוותו גדולה, ויש בסגולת מצה זו להציל את האדם מן המזיקים ומן הגולנים ומן הרוצחים, בר מינן, כמו שנתבאר בדברי המפרשים.

סיפורים לפסח

אחד מי יודע

מספרים שבאחת המדינות פרצה מחלוקת, מכל צד במחלוקת יצאה קבוצת אנשים להילחם ביריביהם, עד שמאחת הקבוצות עמד איש והרג ברציחה את אחד הנלחמים, ותרב

בבית היריבים תאניה ואניה, מיהרו הללו וקראו את הרוצח למשפט, בהגיע היום המיועד עמדו התובעים והנתבע, וגם הסנגור והקטגור בבית המשפט. ראשונה שאל השופט את התובע: מה בפיך, ויען איש זה פלוני בן פלוני רצה אחד מחברנו, והקטגור הוסיף כי בידו הוכחות ברורות לכך, א. כי הלה ברח מהמקום מיד כשפרחה נשמת הנרצח, ב. כי אלו השנים עדי ראייה שהוא רצחו נפש. ויפן השופט אל הסנגור, מה תענה לנוכח הוכחות ברורות אלו, ענה הסנגור: אכן, ראיות ברורות יש בידם, אבל זאת אומר למעלת כבודו כשהוא מראה על אחד משערי האולם, בעוד כחמש דקות יכנס דרך שער זה הרוצח האמיתי... והיו עיני כל הקהל נשואות אל השער, גם עיני השופט והעדים וכו' כולם עמדו והביטו בכליון עיניים לצד השער, אלא שכבר עברו חמש דק', גם שש ושבע, אף עשר דק' עברו, ולא עבר איש את מפתן השער... מכיון שכן, ענה השופט: מדוע תדבר סרה בעדים, סתם משטה היית בנו, ובוודאי אלו העדים העידו נכונה וזה האיש הרוצח... ענה הסנגור ואמר: הנה הוכחה בידי שהעדים אינם עדי אמת, והראיה, שבשעה שכל הקהל עמדו נכוחים והביטו על השער לראות מי האיש שיכנס בו כעבור חמש דק', כפי שאמרתי, אזי גם העדים היו בכלל, ואף הם הביטו והתבוננו בנעשה בשער, הגידה נא לי, אם היו אלו העדים בטוחים בתכלית שזה העומד לפניהם הוא הרוצח וכי היו מביטים על השער... וכי היו מגיבים עפעפיהם לצד השער... אלא על כרחך, שאף הם מסופקים... ענה לו השופט מיניה וביה, כי הרוצח עצמו לא הביט אפילו פעם אחת לצד השער כי הוא יודע ובטוח שהוא הוא הרוצח...

אף אנו נאמר, עומד לו היהודי וזועק בתפילתו 'ה' אלוקינו ה' אחד', ולא עוד אלא שהוא מאריך ב'אחד', והנה אך גמר תפילתו יצא אדם לפעלו ומביט הנה והנה לארבע רוחות השמים לדעת מי הזיקו ואיך הזיקו, מה לך כי תביט, הרי זעקת 'ה' אחד' ורק אליו עליך להביט, אלא ודאי כי אינך בטוח דיין... מה לך כי תביט הנה והנה מי הזיק אותך, ומי דיבר עליך וכו' כיו"ב, אם הנך בטוח בכל לב ונפש שה' אחד, לא תביט על איש רק על הקב"ה בכל עת ובכל שעה. (באר החיים ספירת העומר עמוד ל"ד להרה"ג בידרמן שליט"א)

חד גדיא חי גדיא

מסופר, כי בעת שהתלקחה אש המחלוקת על הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע נסע מעירו לעיר אחרת. על אם הדרך, סר ללון בבית מלון אורחים. נקלע הגאון למקום שם לא הכירוהו, ושמע אנשים מדברים אודותיו, ומבקרים את מעשיו. ימים אלו היו ימים שלאחר הפסח, נענה ואמר להם: רבותי, מזה זמן רב מתקשה אני קושיא גדולה על הפיוט "חד גדיא", הטו אזניכם ושמעו: אם תתבוננו, התחיל ואמר, תראו כי בעצם אין כאן צדק בסיפור. כי השונרא שאכלה

את הגדי "דובין אבא בתרי זוזי", עשתה דבר פשע, וממילא הכלב שנשך אותה צדק, ולכן המקל שהיכה אותו לא צדק, ואם כן, טוב עשתה האש ששרפה אותו, ולכן, המים לא היו צריכים לכבות את האש, וטוב מאד עשה השור שהענישם ושתה אותם, ועל כן לא היה השוחט צריך לשחוט את השור, וטוב עשה מלאך המוות שנקם בשוחט והרגו, ואם כן, מדוע העניש הקב"ה את מלאך המוות?...

שמעו האנשים ותמהו: אכן, קושיא כברול! יגעו וחשבו ולא מצאו פתרון.

אמר להם רבי יהונתן: אני אתרץ לכם: אמנם, יתכן שהחתול אכל את הגדי שלא בצדק, ויש לו לאבא סיבה טובה לכעוס עליו ולהענישו, אבל אם יש סכסוך בין האבא לחתול, מי ביקש מהכלב להתערב בכלל? ולכן, אותם "כלבים" המתערבים בריב לא להם ומלבים את אש המחלוקת, הם האשמים יותר מכל!...

אם כן, עכשיו נתחיל מחדש את החשבון: צדק המקל שהכה את הכלב, ולכן האש ששרפה אותו לא צדקה, וצדקו המים שכיבוה, והשור ששתה אותם לא צדק, השוחט ששחטו טוב עשה, ולכן אסור היה למלאך המוות להענישו, הואיל וכך, צדק הקדוש ברוך הוא ששחט למלאך המוות.

הבינו האנשים את הרמז ומיד נפלו לרגליו של רבי יהונתן והבטיחו שיותר לא ילבו את אש המחלוקת ולא ידברו מאומה. (ע"פ גדולת יהונתן ח"ב פרק ו אות יח)

ועל דרך הסיפור הנ"ל ביאר הגה"ק בעל ה"בן איש חי" ("אורח חיים" "הגדת הבן איש חי") זי"ע את קושיית העולם: איזו שייכות יש לפזמון זה עם יציאת מצרים, שכל כך מקפידים לזמרו בסוף ליל הסדר?

ותירץ בהקדים השאלה ששואלים: מדוע לקו כל כך המצריים, הלא הקב"ה גזר מראש שהם ישתעבדו בעם ישראל? אלא התירוץ הוא: שבגזירת השעבוד נאמר (בראשית טו, יג): "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם", ולא ננקב בה איזו שהוא 'שם' מיוחד מי תהיה האומה המשעבדת, ולכן אומרים להם: נכון שנגזר שעבוד על עם ישראל, אבל מי אמר לכם המצרים להיכנס בכל העסק הזה, מה לאדם זר להתערב בענין שבין אב לבנו, לכך יצא עליהם הקצף, ונענשו בכל חומר הדין.

מכתב לשמים

הרב אברהם עבוד ז"ל היה מלמד תינוקות של בית רבן בעיר חאלב שבסוריה. יום אחד כשקבל משכורתו, עקב אחריו אחד הפוחזים וגנב ממנו את משכורתו, והימים ימי ניסן כמה ימים

לפני חג הפסח, נבהל הרב כשנוכח שאיבד את משכורתו. בבואו הביתה סיפר לאשתו על האבידה, ואמר: אני שם מבטחי בקב"ה והוא לא ישכחני. ישב וכתב מכתב וזה לשונו: רבונו של עולם, גלוי וידוע לך שאיבדתי כספי, ואין ברשותי פרוטה עבור הוצאות הפסח, איני רוצה להנות מאחרים, אני כותב לך פה רשימת מצרכים לפסח, בבקשה, תדע איך לשלוח לי אותם. חתם שמו ועלה לגג וזרק הפתק לשמים. למחרת בא סבל לביתו טעון כל מיני מצרכים וגם מצות לבית הרב. כשבא הרב שאלה אותו אשתו: מנין היה לך כל כך הרבה כסף לקנות לפסח, ואנו אין לנו פרוטה לפרוטה, אמר לה: אני לא שלחתי מאומה. ונשאר הדבר כחידה בעיניהם. בחאלב היה גביר ממשפחה מיוחסת, משפחת סלויירה, לאחר החג שלח הגביר לקרוא לרבי אברהם עבוד לבוא אליו, שוחחו יחד שעה קלה, אחר שאל אותו הגביר: האם קבלת את כל צורכי החג ששלחתי לך, הרב נודעזע ואמר: מנין לך שהייתי דחוק ושלחת לי בלי ידיעתי, מה פשר הדבר. הוציא הגביר המכתב שכתב הרב לשמים ושאל: זה כתב ידך, הרב הודה לגביר, נענה הגביר ואמר: מובן ששלחת המכתב לקב"ה והנייר בא והכה בחלון חדרי, כשהייתי נח, פתחתי החלון לקחתי המכתב וקראתי, ומיד הבנתי שאתה בצרה גדולה, הלכתי לשוק וקניתי הדברים לפי הרשימה. ומאת השם היה זה שהרשימה באה אלי ולא נפל במקום אחר. אמר לו הרב: אם כן אני חייב לך תודה ואת מחיר הקניה. אמר הגביר: חס וחלילה, אתה לא חייב לי פרוטה, מילאתי חובתי כלפי שמיא כי לא מאצלי נתתם לך, ושמחתי שנפלה בחלקי זכות זאת. (אוצר המעשיות ח"ה עמ' רסב)

ליל שימורים

פעם אחת הגיע רבי ישראל בעל שם טוב לקושטא בדרכו לארץ ישראל, כדי להתראות עם הגאון הקדוש רבי חיים בן עטר, ומן השמים עכבו אותו שלא יסע לארץ ישראל. כידוע שאם היו נפגשים הבעל שם טוב והאור החיים הקדוש, אזי היו מביאים את הגאולה. ונשאלת השאלה: אם מן השמים לא רצו שהבעל שם טוב יגיע לארץ ישראל, מדוע עזרו לו להגיע לקושטא? התשובה לזה תתבאר מהמעשה הבא.

כאשר הגיע הבעל שם טוב לעיר קושטא עם בתו, נסתלקה ממנו רוח הקודש, והיה אז ימים ספורים לפני חג הפסח. והיו בצער גדול שלא היה להם מה לאכול. הגיע יומיים לפני פסח, לקחה הבת את בגדי אביה והלכה על שפת הים כדי לכבסם לחג, והיתה בוכה מרוב צער שאין להם מאומה כדי לקנות לצורכי החג.

והנה עבר שם יהודי אחד עשיר, וראה אותה בוכה, ושאלה: מי את? ולמה תבכי? אמרה לו שיש לה אב קדוש וצדיק, וכאן אין להם מכירים, וכלתה פרוטה מן הכיס ואין להם במה

להחיות את עצמם, ובמה לעשות את חג הפסח. ויען ויאמר לה: אל תדאגי בתי, אמרי לאביך שברוך ה' יש לי כל טוב, ואמר לה שיבואו אצלו לחג, והראה לה היכן הוא גר, ולקח ממנה את הכתובת היכן הם דרים. בערב הפסח אחר תפלת שחרית הלך העשיר למעונו של הבעל שם טוב, ואמר לו העשיר: אינני זז מכאן עד שתבא עמי לביתי ונאכל יחד את סעודת החמץ האחרונה, וכן היה. וכאשר דרך הבעל שם טוב על מפתן ביתו של העשיר הרגיש פתאום שמחה גדולה בלבו, וידע שחזרה אליו רוח הקודש. ואכלו בשמחה את החמץ, ויבקש הבעל שם טוב מבעל הבית שיתן לו מקום לנוח, והעשיר ייחד לו חדר, והבעל שם טוב שכב על מטה וישן כל היום. והנה הגיעה שעת מנחה וילך בעל הבית להקיץ את הבעל שם טוב, וראה פלא שהוא נמצא בשינה עמוקה ובוכה ומתפלל ומבקש רחמים, ולא רצה להקיצו משנתו, אבל בראותו שהציבור כבר התחילו להתפלל הקיץ אותו, בהתעוררו קפץ הבעל שם טוב משמחה ואמר: "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו". והלכו להתפלל מנחה וערבית וחזרו לבית העשיר בשמחה. אחר הקידוש כשהתחילו לספר ביציאת מצרים אמר הבעל שם טוב: יש לי לספר לכם מעשה, אבל קודם נאמר את ההגדה על הנס שנעשה לאבותינו. והתחילו לומר את ההגדה בשמחה, וכאשר גמרו את ההגדה כבר היה אחר חצות. אמר הבעל שם טוב: שמעו נא את המעשה הנורא אשר אספר לכם, ושימו לב כי למחר בבוקר יתפרסם הדבר בכל העיר קושטא. אמר להם: ידוע בעיר קושטא היה שולטן אחד, והיה לו בן יחיד, וכן היה לשולטן יועץ יהודי ושמו רבי משה, והשולטן היה אוהבו מאד, אבל שרי המלך היו שונאים אותו על היותו יהודי, ופעמים רבות ספרו עליו לשון הרע, אבל השולטן לא היה מקבל דבריהם.

והנה המלך מת פתאום, והמליכו את בנו תחתיו. המלך היה צעיר, והשרים השתדלו בכל כחם לדבר סרה על כללות ישראל. והנה הגיע ליל פסח, והמלך התחפש בבגדי אדם רגיל ויצא לטייל יחד עם כמה משריו בשכונת היהודים, ובאותה שעה היו עם ישראל אומרים את ההגדה בשמחה ובקול רם. ויאמרו לו השרים: אדוננו המלך, רואה הנך האיך היהודים הם כבני מלכים נמצאים בעושר וכבוד, דע לך שכל העושר הזה משלנו הוא, כי ידוע שהיהודים רמאים וגזלנים. ואמרו לו שהוא מוכרח לגרש את ישראל מכל ערי טורקיה, אבל דע לך שכל זמן שרבי משה נמצא חי עמם לא תוכל עליהם, ולכן אתה צריך להתחיל עם רבי משה, ואחר כך עם כל ישראל. אמר להם המלך: וכיצד אעשה? אמרו לו: תן לנו את טבעת המלך, ובבוקר אנו תולים אותו. ויתן להם את טבעתו, והם לוו אותו לארמונו.

וכאשר נכנס המלך לחדרו, התחילה אמו המלכה לצעוק ולבכות, ותאמר לו: בני, היכן התאחרת כל כך, אין אתה יודע שמלך צריך לשמור על עצמו, וכל רגע ורגע נמצא הוא בסכנה. המלך אמר לה מה שעבר עליו הלילה, וסיפר לה את כל המעשה. כשמוע המלכה את דברי בנה, החלה להטיח ראשה בכותל ולתלוש שערותיה ותאמר לבנה: מה עשית בני? אנחנו אבודים! דע לך, שאביך היה אוהב את רבי משה הרבה מאוד, שכל הצלחת המלוכה היתה על ידו, ודע לך שהשרים הללו כל מה שעשו אינו אלא משנאתם את רבי משה, ואת כל משפחת אביך. ופעמים רבות קמו נגד אביך ומררו את חיי עלומיו. נדהם המלך ואמר לאמו: ומה אעשה עתה? אמרה לו: תיכף תקרא לרבי משה עצמו ותתייעץ עמו מה לעשות, כי הוא איש חכם ותמיד הציל אותנו בחכמתו. וכבוא רבי משה ויספר לו המלך את כל אשר קרה עמו, וישאל ממנו עצה מה לעשות. אמר לו רבי משה: אל תדאג, אדוני המלך, טרם יבואו לתלות אותי, תתלה אותם במקומי בעלילה שהם גנבו את טבעת המלך וחייבים מיתה. עד כאן סיפר להם הבעל שם טוב, והוסיף "לעושה נפלאות גדולות", עשה לנו הלילה תשועה גדולה, מחר יהיה האות הזה. בעל הבית רטט עבר בגופו, בידעו שדברי הצדיק עוסקים בכל ישראל שבכל תפוצות ערי טורקיה. והיה ממתין הגביר ככיליון עיניים לאור הבוקר. והנה ביום ראשון של פסח בבוקר נעשה רעש גדול בכל העיר קושטא, ונתפרסמה השמועה שתלו חמשה מהשרים הגדולים שגנבו את טבעת המלך, ורצו לתלות את רבי משה היועץ, במטרה לגרש את כל ישראל מכל ערי טורקיה. וכל זה חזה הבעל שם טוב ברוח קודשו בערב הפסח, ובכח תפלתו ביטל את הגזירה במרומים, וכך נצלו עם ישראל. ועל זה נאמר (שמות יב, מב): "ליל שמורים הוא לה'", שבכל דור ודור קמים עלינו, ובמיוחד בליל פסח, והקב"ה מצילנו מידם. (גדולת רבינו ישראל בעל שם טוב שער ג אות יב)

הגולם מפראג

בספר נפלאות מהר"ל (דף ג ע"א) מסופר שכאשר היתה אשתו של רבי בצלאל בחודש התשיעי להריונה, תפסוה חבלי לידה, ותתן קולה בצעקה להחיש את המיילדת, ובתוך המהומה לא השגיחו בדמות עמוסת השק שנרתעה מפניהם והחלה להמלט עם משאה, במרוצתו נתקל במשמר משטרת, ועצרוהו אל בית הסוהר הקרוב ושם פתחו את השק, ומצאו בו גוויית ילד נוצרי קטן עטופה בטלית ומגואלת בדם. השוטרים בקשו לדעת מה זה, גמגם הלה, ואמר שלביתו של רבי בצלאל... למרתף... רציתי להטיל את הגווייה.

בין כה וכה נולד לרבי בצלאל ילד יפה עינים מאיר וזורח.

לאחר שהושלך הפושע לבית הכלא, למחרת באו מטעם הרשות לבשר בביתו של רבי בצלאל על תפיסת הפושע, ועל הנס שקרה להם בלילה, לא היה קץ לשמחתם של בני הבית ולכל היהודים, ואז אמר רבי בצלאל זה נחמנו ויושיענו מעלילות הדם. הילד גדל ועלה לגדולות ושמו המקוצר הוא המהר"ל מפראג.

המהר"ל עשה שאלת חלום והשיבו לו ברמז שאפשר ליצור גולם שעל ידו יוכלו להנצל מעלילות הדם. וגילה הסוד לחתנו רבי יצחק, ותלמידו רבי יעקב ששון, ומסר להם כיצד להתנהג במשך שבעה ימים, ואחר שבעה ימים הלכו שלושת הצדיקים אחרי חצות הלילה לנהר אחד, ומן האדמה שליד הנהר צרו צורת אדם גדול קומה, אחרי צרופי שמות שעשו ותהא דמותו כדמות אדם ממש, עמדו שלושתם למרגלות הגולם, ואמרו כולם בבת אחת כל הפסוק של "ויפח באפיו נשמת חיים" (בראשית ב, ז), בכוונות הידועות, והנה התנענעו עפעפיו ופתח את עיניו. בקול מְצָנָה אמר המהר"ל: קום עמוד על רגליך, עמד הגולם נכנע לפניו. הלבישו אותו בגדים שהכינו מראש עבורו הדומים לשמש בית דין.

לפנות שחר התעוררה הרבנית הסתכלה סביבה וראתה את מיטת הרב ריקה, קמה בבהלה ויצאה לראות היכן נעלם הרב בשעה כזו, בפרוודור פגשה את בתה, אשת רבי יצחק, ואף היא אומרת כי רבי יצחק איננו בבית, ומה נבהלו כשראו שגם החדר של רבי יעקב ריק מאדם, ומי יודע איזו צרה הולכת ומתקמת, ובפרט שחג הפסח הולך ומתקרב. בעוד הנשים עומדות ומביטות באפלה, נראו ארבע דמויות הולכות ומתקרבות לכיוון ביתם, והכירו אותם, אך את הרביעי לא הכירו. כאשר נכנסו לבית, ראו את הדמות הרביעית נתנו קולם בצעקה איומה, וכמעט שפרחה נשמתן מעוצם גודלו, רחב כתפיים, עיניים גדולות וקפואות, ידיו הארוכות ירדו לצדי גופו בלי שום תנועה. המהר"ל הרגיע את רוחות הנשים הנבהלות, ואמר: ראינו הלך עני ואלם חזק ובריא הבאנו אותו, ויהיה עזר לנו כשמש בית דין.

המהר"ל עשה קמיע ותלה אותו על הגולם. סגולת הקמיע היתה שהנושא את הקמיע היה רואה הכל, אבל הוא עצמו אינו נראה. בכל שנה ושנה מאחרי פורים ועד חול המועד פסח היה הגולם מתלבש בבגדי נוצרים ולא היה ניכר לגמרי מי הוא, ומסתובב ברחובות היהודים בכל הלילות כדי לשמור עליהם, ומהר"ל הקדוש פקד עליו שאם במקרה יראה מישהו נושא חבילה על כתפו או בעגלה, תיכף יבדוק מה יש בתוך החבילה או בעגלה, ואם יש ילד מת ידע תיכף שרוצים להעליל עלילת דם על ישראל, ותיכף יקשור את בעל החבילה בחבל יחד עם מה שיש בידו, ויסחב אותו למשטרה ויניח את הכל שם ויברח.

נביא כאן מעט מהמעשים הכתובים בספר גדולת מהר"ל שהועתקו מכתב יד קודשו של מהר"י כ"ץ זי"ע שהיה חתנו של המהר"ל מפראג.

המופת הראשון אשר נעשה על ידי הגולם היה כך, בעיר פראג היה מתגורר יהודי עשיר גדול וירא שמים ושמו מרדכי. מסחרו היה שהיה מלווה בריבית לגויים. בין הלווים היה גוי אחד שלווה ממנו סכום גדול, וכמה שהיה תובע ממנו את כספו לא היה רוצה לפרוע לו. פעם אחת הגיעו לידי מריבה ומכות, והגוי גמר אומר בליבו לנקום מהיהודי. לילה אחד היה הגוי בבית המטבחים שהיה ליד בית הקברות, וראה שהביאו ילד נוצרי לקברו, והסתכל היכן קברוהו, ובחצות הלילה שחט חזיר והוריק את בטנו והלך למקום הקבורה והוציא משם את גופת הילד המת וחתך את ראשו כדי שלא יכירוהו שהוא כבר מת, ועטפו בטלית גדולה והכניס את הגופה בתוך בטן החזיר, ואת הכל שם בעגלה כדי להוליך לחצרו של מרדכי היהודי.

והנה יוסלי הגולם בשוטטו ברחובות היהודים כדרכו בימים אלה, ראה מרחוק עגלה. תיכף רדף אחריה כדי לעשות חיפוש, ובעלותו על העגלה התחיל הגוי להתקוטט עמו כי הגוי היה איש חזק וגבור חיל, ויוסלי הגולם בראותו שהגוי רוצה להכותו פצע את הגוי בפניו ובבטנו ועלה על העגלה, וראה והנה חזיר, ובתוכו נמצאת גופת ילד מת עטוף בטלית, תיכף קשר את הגוי לעגלה בחבל, וסחב את הכל הישר לתחנת המשטרה והניחם שם ברעש גדול וברח, השוטרים בשומעם רעש גדול לאחר חצות לילה, יצאו כדי לראות מה אירע. תיכף התירו את הגוי מכבליו ושאלוהו מה קרה? והוא השיב להם שנוצרי אחד סבל פצע אותו, וכשראו את החזיר שאלו אותו: מה זה? התחיל לגמגם ורצה להכחיש, אבל אחרי דרישה וחקירה היה מוכרח להודות על האמת. בבוקר נתפרסם הדבר בעיר שהגוי רצה להעליל עלילת דם על ישראל, ונתפס. ונעשה לישראל נס גדול בדרך פלא, ואף אחד לא ידע כיצד נעשה הנס, ורק המהר"ל הקדוש ידע את סוד הנס כיצד נעשה, ולגוי הענישוהו כראוי ועשו בו שפטים. "כן יאבדו כל אויביך ה'" (שופטים ה, לא).

אחד המופתים שנעשה על ידי הגולם הוא המעשה הבא: היה זה בחודש ניסן כאשר ניצני האביב כבר בצבצו, ברובע היהודי העתיק בפראג היתה תכונה לקראת חג הפסח, והיו כולם עסוקים בהכנות לקראת החג.

באותה שעה התהלך הכומר טדיאוס הרשע במעונו אשר במנזר הירוק, נזקף ורוגש כחיה צמאת דם, שזמן רב לא בא טרף אל פיה, וכל כולו שקוע מחשבות כיצד לטכס עצה להביא "עלילת דם" על היהודים, ומבלי משים לב נח מבטו על "הארמון המחומש" אשר בקרבת בית הכנסת הגדול. פתאום נצנץ במוחו רעיון בזק.

ארמון זה היה גדול עתיק יומין. והיה קרוי בפי הבריות הארמון המחומש. לפני זמן רב התגורר בארמון זה מלך מוזר ומסתורי אשר מעולם לא הראה את פניו לעיני אנשי העיר, והסתגר בחדרי חדרים של הארמון, וכיון שהיה צריך ללכת לכנסיה לתפלה, צוה לחפור מנהרה תת קרקעית ממרתף הארמון עד למרתף המנזר הירוק, כדי שלא יראהו, ודבר המנהרה הזאת היה כמעט בגדר סוד, ולא ידעו אותו כי אם הכומר טדיאוס ומתי מספר.

ובכן, נהם טדיאוס אל עצמו, הרי לפני מקום מוכן ומוזמן לקבל לחיקו קרבן דם, אולם מנין נוטלים קרבן כזה? ובעודו הולך אנה ואנה נתקל בפתע בילדיו של יוהן שמשו של הכומר שהיו משחקים בגן, שלח טדיאוס את ידו ותפש את הקטן שבהם, ואמר לו: רצונך בצפיחית מתוקה. ודאי רוצה אני, קרא הילד, טדיאוס העיף על סביבו מבט בוחן וסוקר, איש לא נראה מסביב, תפש בידו של הילד והובילו אחריו, עד מהרה הביאו לפתחו של מרתף חשוך, חלחלה עברה בגופו של הילד, וכמעט נפלטה מפיו צווחת חרדה. אולם כף ידו הגדולה של הכומר נחה חיש מהר על פיו וסתמה אותו בחזקה, ומיד ביצע את זממו ושחט את הילד, ואת דמו שפך לתוך צנצנות, ואת הגופה טמן בין הקרשים.

כאשר הגיע י"ג בניסן ירד הערב על הרובע היהודי, בחלל היתה הרגשה חגיגית, גם בבית המהר"ל שררה חרדת קודש ורוממות, שעה שערך הרב מצות בדיקת חמץ, ומשסיים המהר"ל את הבדיקה ניגש אל השולחן והיטה את הנר כלפי הסידור לומר "כל חמירא", לפתע כבה הנר ואפלה נשתררה בבית, המהר"ל הביט בתמיהה סביבו כי לא נשבה כל רוח, לבסוף רמז לשמשו אברהם להדליק את הנר, עד מהרה הדליק את הנר, אך כהרף עין חזר וכבה, שוב ניסה השמש להדליקו, אך האש לא אחזה בו, כל הנוכחים במקום נדהמו, ועמדו בפני תעלומה מבעיתה.

גם המהר"ל היה נפעם ונחרד, ופנה אל השמש שיגש עם הסידור אל המנורה הדולקת בחדר הסמוך ויקריא בקול רם את "כל חמירא", נרגש ורועד נטל השמש את הסידור ניגש אל המנורה והחל להקריא בקול נפחד, משהגיע למילים "דאיכא ברשותי" נטשטשו האותיות וקרא "דאיכא בחמשא".

"נו!" שסעו המהר"ל ורמזו לו לחזור שנית.

מבוכתו של השמש גדלה שבעתים, קולו רטט, "כל חמירא וחמירא דאיכא בחמשא ... ב.ב..חמשא".

דממת אימים נשתררה מסביב, המהר"ל קפא במקומו. אכן, טפח לפתע המהר"ל בידו על השולחן ואמר: הכל נהיר ומחוויר לי עתה, עת צרה היא ליעקב, שונאי ישראל מתנכלים שוב ליוזם עלילות על ישראל, אכן נתחוויר לי עתה פתרון של החלום הנורא אשר חלמתי בליל שבת הגדול.

בחלומי, והנה הארמון המחומש עולה בלהבות, האש השתוללה איומות, ופרצה לתוך חלונות בית הכנסת הגדול, הסמוך אל הארמון, בשעה שהיה מלא וגדוש ביהודים מתפללים, הרימותי קול צעקה, וננערתי. והוסיף, עתה אבין היטב פשרו של דבר, בארמון המחומש מתרקמת איזו עלילה נגד יהודי פראג, ויש לבער משם את הרע כדרך שמבערים את החמץ, זו היתה משמעותה של האש אשר פרצה מתוך הארמון, ומשום כך שיבשו מן השמים את המילים בפיו ואמר "חמשא" במקום "רשותי", להודיענו כי בארמון המחומש יש חמירא הטעון ביעור. עלינו למהר אפוא מבלי לאבד זמן יקר ולבער את החמץ אשר בארמון המחומש.

ובכן! קרא ואמר, אברהם, קרא לי את יוסלה הגולם, תוך רגעים ספורים כבר היו המהר"ל ובני לויתו נכונים לצאת לפעולתם. השעה היתה קרובה לחצות הלילה. יצאו המהר"ל עם השמש אברהם, ויוסלה הגולם, נשאו בידיהם סידורים עם נרות, כעבור רגע הגיעו עד פתח המרתף של הארמון המחומש, ירדו והתכנסו לפתח המרתף הדליקו את הנרות, ובמאמץ רב פתחו את דלתותיו הכבדות והחלודות של המרתף, צמרמורת חלפה בגופם של המהר"ל ושמשו בשמעם קול עמום של נביחת כלבים כעין יללת רוח שלא מהעולם הזה, ומיד פתחו את הסדורים ואמרו את הפרק "יושב בסתר עליון" (תהילים צא) שלוש פעמים רצופות, ואחר כך פנה אל יוסלה בהושיטו לו אבוקה דולקת ואמר לו: הכנס אל המרתף ובדוק היטב היטב, פשפש בכל פינה ופינה, ואם תגלה איזה חפץ חשוד, הביאהו מיד אלי.

חלפו רגעים ארוכים מלאי צפיה, לבסוף חזר יוסלה והביא אתו ארגז סגור, חיש מהר פתחו את הארגז ולזועתם הגדולה מצאו בו גוויית ילד מעוטפת בתוך טלית, ולצדה מספר גדול של צנצנות קטנות מלאות דם. על גבי הצנצנות היו דבוקים פתקים קטנים עם שמותיהם של המהר"ל ויתר נכבדי וחשובי העיר. נענה המהר"ל ואמר ליוסלה: קח אתך את הגויה הזאת ושא אותה אל מרתפו של המנזר הירוק, והחבא אותה בין חביות היין של הכומר. ובינתיים נטל המהר"ל ושמשו את כל הצנצנות ונפצו אותן לרסיסים, אחר חפרו גומא עמוקה באדמה וקברו בתוכה את כל רסיסי הזכוכית והדם, וכן את שברי הארגז, בטשטשם אחריהם את כל עקבות המעשה, ואחר כך חזרו לביתם כשלבם טוב ושמה.

באותו ערב, כאשר נטתה השמש, נתפנו יוהן ואשתו, ויצאו לגן מקום שם שחקו הילדים וקראו להם בקול. חיש מהר נתכנסו סביבם הילדים, היכן גוסטב? שאלו ההורים, כולם החלו לצעוק בקול גויס-ט-ב. אך הד קולם נתגלגל וחזר אליהם ריקם, בחרדה נפוצו כולם חיש על פני הגן לחפש אחרי הילד, אך לשוא.

מה העניין, נשמע לפתע קולו של הכומר טדיאוס, אשר ניגש אליהם בפסיעות חפוזות - גוסטב הקטן נעלם! מה? פתח הכומר את עיניו לרוחה, גוסטב הקטן? והעמיד פנים נבוכים, הלואי ואתבדה, פתח ואמר, אבל לבי מנבא לי רעות, הלא מחר חל חג הפסח של היהודים, אשר לצורך לישת המצות זקוקים הם לדמו של ילד נוצרי, ומי יודע אם לא גוסטב הקטן נפל הפעם למנהגם האכזרי של היהודים. ומוטב כי תמהרו למשטרה ותודיעו להם על המקרה, ודרשו מהם לערוך חיפוש דחוף בכל הרובע היהודי, ומוכן אני להצטרף אל עורכי החיפוש. כסופה פרצו האב והאם לעבר בית המשטרה. לאחר ששמע הקצין את כל המעשה, הבטיח להם כי עוד טרם עלות השחר יערך חיפוש קפדני ברובע היהודי, ונשמח מאוד לקבל את עזרתו של האב טדיאוס.

בשעת בוקר מוקדמת נתעוררו יהודי פראג משנתם המתוקה, לקול שאון והמולה שבקע מן הרחוב, גדודי שוטרים פשטו על הרובע היהודי, וערכו חיפוש מדוקדק מבית לבית. אחר חיפושים מיגיעים שכמובן לא הביאו כל תוצאות, יצאו השוטרים את הרובע, בבית הכנסת חיפשתם? שאל טדיאוס, חיפשנו ולא מצאנו מאומה השיבו השוטרים, כאשר עברו בקרבת הארמון המחומש נענה טדיאוס ואמר, שמעו בקולי וחפשו היטב גם במרתפו החשוך של ארמון זה. ננסה בפעם האחרונה, אמר קצין המשטרה, ונכנס עם שוטריו, מששמע את קול השוטרים בחזרתם, קפץ כנגדם מבלי להסתיר את שמחתו, ובכן מצאתם? "אכן, מצאנו את הרוח", השיב הקצין בזעף, והושיט את ידיו הריקות. מה? הביט טדיאוס, לא מצאתם מאומה? יחפש נא הכומר בעצמו - הציע הקצין - שמא ימצא הוא. כהרף עין נכנס טדיאוס למרתף, נגש ישר אל הקרשים שביניהם הסתיר את הארגז עם הגויה, וחיטט שעה ארוכה, לבסוף רפו ידיו אין אונים, ומעומק לבו בקעה נהימה פראית כשל חית היער, כך יצא החוצה כשהוא מרכין ראשו בבושת פנים, השוטרים פנו ונסתלקו להם, והכומר שב לביתו אבל וחפוי ראש.

כאשר נכנס לחדרו, קם בו רצון עז להטביע את יגונו ביין כדרכו מתמיד, נתן אות במצילה, ותוך רגע הופיע על סף החדר המשרת יוהן, 'צר לי עליך יוהן', ברור לי ללא צל של ספק כי היהודים הסתירו את ילדך, אולם יבוא היום והצדק ידרוש את שלו, בינתיים הבא נא לי מן המרתף קנקן יין ישן נושן, כי זעפה עלי נפשי מאוד בשל האסון שקרה לך.

באין אומר ודברים, שחוח ורצון, פנה יוהן אל המרתף. כשהגיע למרתף החל לחטט בין קנקני היין הישן נושן, ובעודו מחטט נתקל בגופת בנו, חשכו עיניו, ונסתחרר ראשו ונתעלף וצנח ארצה, קמעה קמעה התאושש יוהן מעלפונו, ופתאום קפץ על רגליו, תפס את הגויה והחל רץ כמטורף, עוד טרם נפתחה הדלת קרא הכומר בהנאה: וזיוותך, יוהן, ראויה לשבת. אך בין רגע נדם, כאלו הוכה בברק.

מה זאת? שאל יוהן קצרות בהצביעו על גוויית הילד, ופניו הביעו זעם לאין קץ. אימה נפלה על טדיאוס, כל שרירי גופו רפו, והחל לגמגם בקול נבהל.

הו, חי נפשי, ל..א..לא אני שחטתיו... מבטו של יוהן נקב וחדר כשפוד, 'וכי מי אמר שאתה שחטת אותו?'

הו, יוהן יקירי, פשט הכומר נואשות את זרועותיו, למען טובתה של הכנסיה הקדושה עשיתי זאת, לזכות גדולה יחשב לך קרבן גדול זה אשר הקרבת על מזבח אמונתנו הקדושה: האב האומלל לא עצר עוד ברוחו והחל להטיח בכומר את אשר בלבו: איש נאלח, מזוהם ומתועב שכמותך, חית יער טורפת וצמאת דם, על מה ולמה רצחת את ילדי המסכן החף מכל פשע? כדי להעליל על עדת אנשים חפים מפשע, שפל ונבזה, טמא, רוצח ילדים, חסר לב, דם בני הטהור ידרוש נקמה, לא יצאו ימים מספר עד שנודע בכל העיר כי הכומר טדיאוס נתגלה כרוצחו של הילד גוסטב. הורשע בדין ונידון למאסר עולם. וליהודי פראג היתה אורה ושמחה וששון ויקר...

ישועה מהירה

שבועות מעטים הפרידו עד לחג הפסח, העניים מרובים הם בירושלים, ועיניהם נשואות אל רבם, ה"ראשון לציון" דאז, הרב אליהו פניז'ל זצ"ל, אולם, למרבה הצער, הקופה ריקה לחלוטין, לשאלת רבים "מה יהיה", נאנח הרב עמוקות ומרים עיניו לשמים: "מאין יבוא עזרי"? **ימי** הפסח מתקרבים וכל משלוח של כספים טרם הגיע אל הרב כדי לחלק בין העניים.

באותם הימים של ערב פסח, מצויים היו תיירים שעלו לרגל להתפלל ליד ה"כותל המערבי", ומהם, כאלה שעשו את החג כולו בירושלים, והנה, תייר יהודי הבא מלונדון, חשקה נפשו להכיר את ה"ראשון לציון" ופנה בדרכו אל חצרו של הרב, אולם, בבואו לא מצא איש, השמש יצא לצרכי ביתו, והאורח, מטעמי נימוס, לא רצה לדפוק על דלת הרב ללא נטילת רשות, ולפיכך התיישב בחדר ההמתנה עד לשובו של השמש.

תוך כדי ישיבתו, הציץ האורח דרך חרך שבדלת חדרו של הרב, ומה נדהם בראותו את הרב הדור הפנים יושב על הארץ ומנגב דמעותיו הזולגות מעיניו ללא הרף.

עוד הוא ממתין ומשתומם למראה עיניו, והשמש חזר על משמרתו, האורח ביקש רשותו להיכנס אל הרב, נכנס השמש והודיע לרב על אורח מאנגליה החפץ לקבל שלום, הרב הורה לו להכניסו, לאחר מספר דקות, משנכנס האורח, קיבלו הרב בסבר פנים יפות, הושיבו לידו וקשר עמו שיחה ערנית ולבבית, האורח לא יכול היה להתאפק יותר, ולאחר שהתנצל כראוי, שאל את הרב מדוע זה יושב על הארץ ובכה, הרב ניסה להתחמק מהנושא, אך האורח לא הירפה ממנו.

סוף דבר, סיפר הרב לאורח את המצב הקשה בו נתונים עניי ירושלים, אשר כל ימות השנה אינם חיים ברווחה, ועתה ימי הפסח קרבים ובאים, ההוצאות מרובות, הקופה ריקה לגמרי ואין במה להחיותם ולספק להם גם את הצרכים ההכרחיים, מצב ירוד זה דיכא אותי מאד, ואמרתי לעצמי: אוי לו למנהיג הרואה בצערם של התלויים בו ואין בכוחו לעזור ולהקל סבלם, ברי לי כי עוונותי גרמו לכך, ובשל חטאיי הינם סובלים, הואיל וכן, הסתגרתי בחדרי לשפוך מר לבי לפני הכל יכול, ותפילתי ובקשתי לכל ייענשו אלה הצאן בעטיי פשעיי!

דבריו הכנים, שנאמרו ללא העמדת פנים, זיעזעו את האורח עמוקות, והוא פונה אל הרב: "מהו הסכום הדרוש כדי לחלק לעניי העיר צרכי הפסח?"

ענה הרב: "באם הינך חש, ידיד, צורך לעזור לנו, הרי כל פרוטה תתקבל ברצון, אך, אם מחמת הבושה ואי הנעימות, הנני משחררך מכל וכל!"

כבוד הרב - מתעקש האורח - יגיד נא לי מהו הסכום הדרוש? - "ארבע מאות זהובים נפוליונים!" ענה הרב קצרות.

ללא התרגשות וללא ניד עפעף מוציא האורח את פנקסו, רושם צ'ק על הסכום הנקוב ומגישו לרב, הרב הרעיף עליו ברכותיו על שזכה להציל את העניים בשעה קשה זו.

האורח נישק ידי הרב ונפרד ממנו לשלום בהוסיפו, כי כל עלייתו לרגל היתה כדאית בשביל זכות גדולה זו. (סיפורי החג עמוד כ)

מכתב למלך

יהודי תמים שכר מהפריץ בכפרו את בית המרוח, עבד מהבוקר השכם עד שעה מאוחרת בלילה, וחרף זאת לא היתה לו פרנסה ועוד נשאר בעל חוב גדול, הגיעו הדברים לידי כך, שלא היה לו לשלם דמי שכירות, והפריץ התרה בו פעמים רבות שיענישהו.

בתענית אסתר, בא אליו הפריץ בעצמו ואמר לו, שאם לא ישלם לו עד חודש ימים את כל החוב, יקח את הילדים שלו. היהודי ואשתו לא ידעו מה לעשות ונתעצבו מאד, אבל יהודים מאמינים היו, וקיוו לה' שבודאי יעזור להם.

עבר שבוע, והאשה אמרה לבעלה: באתי לידי מסקנה שאין לך עצה אחרת רק כתוב מכתב בקשה לריבונו של עולם בעצמו, במכתב תספר הכל ממצבך בכלל, ומהגזירה האחרונה של הפריץ בפרט, והוא בודאי יעזור לך. שמע היהודי לקול אשתו, לקח עט ונייר וכתב מכתב 'לכבוד המלך הכל יכול וכו' וכו'', הוא פירט את כל הצרות, אין לו מה לתת לילדים לאכול, כל בני הבית הולכים יחפים בלי נעלים, אין לו לשלם שכר לימוד בשביל הילדים! והעיקר, אין לו במה לכסות את החוב לפריץ, אשר רוצה לחטוף ממנו את הילדים, לכן מתחנן לפני השי"ת שיעזור לו...

בשולי המכתב חתם את שמו ומקום מגוריו, שם את האגרת במעטפה וכתב עליה "לכבוד המלך שלנו". אחר כך הלך עם המכתב ליער הסמוך וכשעבר מהלך של כחצי שעה בתוך היער, הניח את המכתב על אבן ושב בחזרה לביתו.

בשבוע שלפני פסח יצא מלך פולין לצוד חיות ביער עם הפמליא שלו כמנהגו בכל חודש, לפתע ראה מול עיניו מכתב המונח על אבן אחת, מיד צוה לשלישו להביא לו את המכתב, הוא פתח את המעטפה וראה שהכתב הוא בלשון הקודש, התפלא המלך כיצד בא לכאן מכתב כזה? היתכן שבא איש לכאן, לטבורו של היער שנמצאות בו חיות טורפות, והשאיר כאן את המכתב?

מיד צוה המלך למלוויו לא לצוד כלום היום, כי אם ליסע לעיירה הסמוכה, סוסיו דהרו במהירות מסחררת, משהגיע אל העיירה, שאלו על מקום מגוריו של הרב.

המלך בכבודו ובעצמו נכנס אל הרב וביקשו לקרוא את המכתב ולתרגמו לפולנית, עשה הרב כרצון המלך ותירגם את המכתב מלה במלה 'והמלך שמח מאד ואמר: אם היהודי הזה פנה אלי במכתב הזה (כי חשב שהתכוין אליו) כי ידע שאני הולך אל היער לצוד שם, אזי אני אמלא את מבוקשו במלואו.

נתן המלך לרב שטר על סכום גדול ואמר לרב, שיקנה בשביל יהודי זה כל מה שחסר לו ולמשפחתו, בגדים, כלי בית, עופות יין ומצות לפסח לרוב, וישכור עגלות להוביל את הכל אליו, וגם סך כסף יתן לו, כדי שיהיה לו לשלם את החוב לפריץ, ומיתר הכסף שיקנה לו סחורות שיהיה לו במה להתפרנס, אחר הודה המלך לרב על טרחתו ועזב את המקום.

שמח מאד הרב על כי השי"ת הזמין לו להיות שליח לדבר מצוה, וקרא לכמה ממקורביו וביקש מהם לקנות הכל ולשכור עגלות, כשסיימו את הקניות נסעו כולם לכפר, אל היהודי שהחזיק את בית המרוח.

כששמעו היהודי ואשתו שעגלות באו לחצר ביתם, חששו שהפריץ בא לקחת את ילדיהם, מיד סגרו את התריסים והחביאו את הילדים מתחת למטות, וישבו בפחד גדול.

והנה הם שומעים שהעגלות נעצרו ואנשים ירדו מהם והתחילו לדפוק בדלת ביתם, בתחילה פחדו לפתוח, אבל הדפיקות לא חדלו, אמרה האשה לבעלה: אין לנו ברירה, היות והם יכולים בין כך לפרוץ את הדלת בכוח לכן מוטב שנפתח בעצמנו.

ניגש היהודי בלב שבור לפתוח את הדלת, אך מה הופתע לראות לפניו את הרב של העיירה השכנה, עם אנשים נוספים ועגלות מלאות כל טוב.

תחילה לא האמין האיש למראה עיניו ולא הבין פשר הדבר, הרב ציוה לאנשיו שיכניסו את הכל אל הבית, ואת העופות אל החצר, האשה פתחה בינתיים את החלונות והילדים יצאו ממחבואיהם, השמש שזרחה דרך החלונות סנוורה את עיניהם, כי זה זמן רב ששכבו בחושך, עמדו בני המשפחה תוהים: מה קרה כאן? האם זה חלום או מציאות, שאכן שלח לנו השי"ת עזרתו?

טרם הספיקו לשאול פי הרב וכבר שמעו אותו אומר להם: השי"ת שמע לתפילתכם! ומכיון שגם הרב ואנשיו נחפזו להתכונן לחג הפסח הם מיהרו לעזוב את הכפר.

לשמחתם של בני המשפחה לא היה גבול, והיו מברכים ומודים להשי"ת על גמולו.

אך הנה נשמעה צהלת סוסים, ועד שלא הספיקו לגשת אל החלון לראות מי בא, נפתחה הדלת והפריץ נכנס בכעס אל ביתם וצעק: "היכן הכסף שאתם חייבים לי?"

היהודי לא התרגש עכשיו מרוגזו, כי אם ניגש אל מגירת השולחן, הוציא חבילת שטרות כסף ונתן לפריץ את המגיע לו במלואו.

הפריץ לא הבין מה מתרחש כאן, מאין לקח היהודי את כל הכסף? אך לא שאל דבר, נתן קבלה על הכסף שקיבל, עלה על הכרכרה שלו ונסע לביתו.

חג הפסח עבר על המשפחה בשמחה רבה וברוב פאר, מעודם לא טעמו שמחת חג כזו, הם הזמינו אורחים לליל הסדר, חלקו צדקה בעין יפה מכסף המעשר שלהם.

באותו היום נסע הפריץ לעיר הבירה, ובכמה ימים, הוציא את כל הכסף שקיבל מהיהודי על הוללות ושכרות, חזר לארמונו ומצא את הקופה ריקה. מחוסר ברירה החליט למכור ליהודי את בית המרוזח עם חלקת אדמה גדולה במחיר נמוך, כדי שיהיה לו למלאות תאוותיו, שוב נסע לעיר הבירה ואיבד את ממונו.

הדבר נמשך כך כל הקיץ, והיהודי רכש מאת הפריץ כמעט את כל רכושו, והלך וגדל, בעוד שהפריץ ירד מטה מטה.

היועצים של הפריץ היו שונאי ישראל גדולים, והתחילו להסית את הפריץ על היהודי, שהוא רימה אותו, הגיש הפריץ קובלנה נגד היהודי לבית המשפט, כי איך אפשר שיהודי עני כזה רכש לו במשך זמן קצר את כל נכסיו של הפריץ? ממי לקח את כספו, אם לא שרימה את הפריץ? - כך טענו אנשי הפריץ.

ביום בהיר אחד קיבל היהודי הזמנה לבוא לבית המשפט, הוא לא הבין את הדבר, למה מסר אותו הפריץ למשפט, כשיש לו את כל הקבלות, על הכספים שנתן לו, וכן המכירות נעשו כדת וכדין על ידי עורך דין, ומה רוצה הפריץ עוד ממנו?

ביום המיועד הלך היהודי לבית המשפט, הפריץ טען בפני השופטים, שיהודי זה היה עני מדוכא ומאין לקח הכסף לקנות את כל רכושו, אם לא שעשה איזו עורמה בכדי לירש אותו?

שאל השופט את היהודי: מהיכן לקחת את כספך? השי"ת שלח לי את הכסף, היתה תשובתו של היהודי, כולם צחקו, והשופט שאלו עוד הפעם: איך זה, והוא בשלו: השי"ת שלח לי את הכסף.

השופט לא ידע לתת עצה לעצמו והעביר את המשפט לעיר הבירה, לבית המשפט העליון, וגם שם חזר אותו מחזה, עד שהחליטו לשאול את עצת המלך.

המלך ששמע מכל הענין, אמר להביא לפניו את היהודי, והוא שאל אותו:

כן, השי"ת שלח לך את הכסף, אבל מי היה השליח?

אז התחיל היהודי לספר את כל הסיפור איך שכתב מכתב להשי"ת ואחר כך בא הרב של העיירה והביא לו את הכל.

קם המלך ואמר לשופטים: אמת דיבר היהודי! מאת השי"ת היתה זאת, ואני שלחתי את הכסף על ידי הרב, וכל רכושו שקנה לו הוא שלו, ואסור לערער על זה.

המלך נפרד מהיהודי בחביבות ופטר אותו לשלום, ואת הפריץ שלח לבית הכלא על שהלשין על היהודי ללא עול בכפו. (סיפורי החג פסח עמוד טז)

קרוב ה' לכל קוראיו

מחלק היה רבה של ירושלים קמחא דפסחא לעניי העיר, והיה משתדל שכל אחד יקבל את המגיע לו לצרכי החג.

בימים ההם היה בירושלים איש חכם אחד וצנוע מאוד, עני מרוד היה, ובחלוקת הקופה לא זכר הרב את האיש ולא נתן לעני התלמיד חכם והצדיק מעות לחג. ויהי כי קרבו ימי ניסן ובא החג, ואין מאומה בידו, ויקומו כל בניו וכל בנותיו וילחצוהו, כי הגיע זמן ביעור חמץ ולמה נמות לעיניך, כי לא נעשה כפסח הזה לאכול חמץ בפסח.

ויהי כי לחצוהו, נתן את קולו בבכי על דלותו וצערו, הרבה והפציר בתפילה. ותעל שוועתו אל האלוקים וישמע ה' את צעקתו ויחר אף ה' על העיר להשחיתה מקול שוועת העני החסיד ההוא השרוי ברעב ומרחם אין, עד שעמד אליהו הנביא בתפילה לפני ה' יתברך להשיב חמתו מהשחית ואמר: ה' ה' אל רחום, אל תשחת עמך ונחלתך, אנכי ארדה נא שמה ואשימה עיני עליו, אחלצהו ואכבדהו, כי לא בזדון ולא במרד שכחוהו אלא מפני צניעותו!

כאשר העני החסיד ההוא יצא אל רחוב העיר, וירא אליו אליהו ז"ל ונתן לו שלום והחזיר לו שלום, וישאלהו האיש: מה תבקש? ויאמר לו: אין איש מאסף אותי הביתה, ואם נא מצאתי חן בעיניך, כבדני נא לאספני בתוך ביתך בפסח הזה ואנכי אתן את שכרך.

ויען לו החסיד העני: בוא ברוך ה', בטוב בעיניך שב, אתה תהיה בביתי עד כמה שתחפוץ, רק הודיעני נא מה שמך, כי יבא נא דברך וכבדונך. ענה לו: שמי רבי נסים המצרי, וקח נא את הכסף.

החסיד בא אל ביתו שש ושמש ויספר לאשתו את כל הדברים האלה, אשר בא אורח לביתו ויתן לו הכסף, ויצוום על כבוד האורח הנכבד לכבדו, כי זקן ונשוא פנים הוא ומראהו כמראה מלאך אלוקים, והכינו והביאו לחג פסח כשר את כל צרכי החג כאשר ראוי והגון בכל מילי דמיטב.

בערב פסח אמר החסיד: אלכה נא ואראה את האיש האורח ואקראנו לבוא כאשר דיבר, ויסובב את כל העיר בשווקים וברחובות וישאל לאמר: הידעתם וראיתם את האיש האורח רבי נסים המצרי? ויענו לאמר: לא ידענו ולא שמענו את שמו בלתי היום מפי כבודך.

ויחפש בכל העיר ולא נמצא, עד שנתן אל לבו החסיד לאמר: אכן נודע הדבר כי לית דין בר נש, רק אליהו ז"ל, על כן קרא שמו נסים המצרי, על שם הנס שנעשה לו לכלכל את צרכי חג הפסח כמשפט שנעשה על נס ישראל במצרים, ומיתר הכסף אשר נשאר בידו לא חיסר כלכלתו ופירנס את בני ביתו בכבוד כל ימי חייו.

בליל התקדש חג הפסח, בא בחלום לרב העיר ירושלים, איש אשר מראהו כמראה מלאך האלקים ויבהילו בלהות לחונקו ויצעק אליו לאמר: מדוע עשית ככה לשכוח את החסיד העני ההוא וכפשע ביניכם ובין המוות, כי העלה חרון אפו יתברך שמו עד להשחית, לולא אליהו ז"ל שעמד בפרץ להשיב חמתו מהשחית ויפן על העני ברחמים להחזיק בידו.

ויהי בבוקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את העני ההוא ויבקש ממנו מחילה לכל ימות ויספה בעוון ההוא, ומאז קיבל על עצמו לחפש ולפשפש אחרי כל דל ועני והלך צנוע, להחזיק בידו לתומכו ולסעדו. (סיפורי החג פסח עמ' יג)

אגרת אל הרב

מורה צדק היה בעיר פאס, ור' יהונתן סירירו שמו, האיש היה חסיד וקדוש, ולו יד ושם בקהילה, חכמתו מרובה ומעשיו הטובים עוד יותר, והיה לו בית כנסת נאה, שטרח ובנה מכספו ומכספם של נדיבי לב, שראו חובה וטובה לעצמם לעזור לו, ולהיות שותפים עמו במקדש מעט זה.

בבית כנסת זה היה שמש, אדם פשוט וכשר, ושמו יוסף, והאיש היה תם וישר, עושה את מלאכתו באמונה, משמש את הרב ואת בית הכנסת בלב שלם, את שניהם אהב בכל לבבו ובכל נפשו, כבוד הרב היה גדול בעיניו.

הגם שהיה עם הארץ, ולא היה בו ריח תורה, אהב אותו הרב אהבת נפש, כאשר ראה בו יהודי תמים וירא אלוקים שכל מעשיו לשם שמים, ומכיון שהשמש היה עני ומטופל בבנים, והכנסתו לא היתה גדולה, עמד הרב לימינו ועזר לו בממונו בעת צרה, ובפרט בערבי שבתות וערבי מועדים, כששעתו של השמש היתה דחוקה, לפרקים, היה נכנס אל הרב ונתן לו די צרכו, הרב נתן על מנת שלא לקבל בחזרה, אולם השמש היה שונא מתנות, ובזמן שהיה לו ריווח, בא והחזיר את הכסף לבעליו בתשואות חן.

לימים נפטר אותו רב, וגדול היה צערה של הקהילה ביציאת צדיק מן העולם, כשהיה חי הוא היה הודה של העיר, ועכשיו פנה זיוה פנה הדרה, שקעה השמש בצהרים, ועולמה של

הקהילה החשיך, אין מורה דרך, איש אשר יצא ויבוא לפניהם, עם פטירתו של הרב היו שרויים כולם באבלות, במיוחד אין לתאר את אבלותו של השמש, כי הוא נשאר בלי משען, בכל פינה שהוא פונה חסר לו הרב. על כל צעד ושעל הוא רואה, שהרב הלך למנוחות ואותו השאיר לאנחות. בעיקר הרגיש בחסרונם בפרוס חג הפסח, כשהכנסותיו מועטות והוצאותיו מרובות, וידו לא השיגה לקנות את צרכי החג, העולים ביוקר רב, ומצבו בכל רע.

לפנים לא היתה דאגתו מרובה כל כך, בשעה כעין זו היה בא אצל הרב, והוא פתח את ידו הקדושה והרחבה, ונתן לו תמיד מכספו בעין יפה, אולם כעת למי יפנה? עלה על דעתו לילך אל העשירים, המתפללים תדיר בבית הכנסת, ולבקש מהם הלואה על מנת שישלם להם קימעה קימעה, בא אליהם והם קיבלו אותו בסבר פנים יפות, גלגלו בשיחה, שמעו את דבריו ושתקו, ולבסוף יצא מהם בידים ריקות.

הגיע השבוע האחרון שלפני הפסח, וכיסו ריק אין בו אף פרוטה קטנה. מה עשה אותו תמים? ישב וכתב אגרת אל הרב הקדוש, וביקש אותו שיעמוד לימינו, ויעזור לו בשעת דחק במותו כמו בחייו, ובא לבית מועד לכל חי, אל מקום מנוחתו של הרב הצדיק, ושפך לפניו את לבו, כאשר כילה את שיחתו, הוציא את האגרת מכיסו, הניחה על מצבת הקבר, ושם עליה אבן לבל ישאנה הרוח. בצאתו מבית הקברות, היה לבו נכון ובטוח, שעתידה תשועתו לבוא בזכות הרב, שצדקתו עומדת לעולם ועד.

בנו של הרב הצדיק ר' יהונתן, עלה בערב פסח להשתטח על קבר אביו, בבואו שמה, ראה אבן על קבר אביו הקדוש ואמר להסיר אותה, הרים את האבן וראה מכתב אל אביו המנוח, חתום בחתימת ידו של השמש יוסף, לא מצא הדבר חן בעיניו, באשר יש בזה משום דורש אל המתים, ואמר להעיר את אוזנו לעת מצוא. בחול המועד בא השמש להקביל את פניו, הסביר לו פנים, ושח אתו שעה מרובה בנחת, בצאתו מאת פניו אמר לו: "חביבי! ידוע לי שכתבת אגרת לשוכן עפר, שהוא יעזור לך, התחת אלוקים הוא? מותר להשתטח על קברי צדיקים ולהתפלל שם לאלוים, כי מקום מנוחתם קדוש הוא, אבל לא לפנות אליהם במכתבים! כדבר הזה אל תעשה עוד!"

השמש התפלא לשמע דברי הרב ואמר בתמימותו: "אל יאמר כבוד תורתו כדברים האלה, לא לשוא שלחתי את האגרת לכבוד רבינו אביו הקדוש, זכרוננו לברכה, ישמע מעלתו וידע כמה גדול כוחם של צדיקים אפילו במיתתם, מאמין אני באמונה שלמה, שכל מה שקרה לי יום לפני ערב פסח, רק על ידו בא לי.

אין אני ראוי לנס זה!

אספר דברים כמו שקרו, לא אוסיף ולא אחסיר, ישמע ויראה את נפלאות ה', אשר הוא עושה לבני אדם בזכות הצדיקים הקדושים!"

כאשר התיישבו השנים התחיל הלה בסיפורו: "הלא כבודו יודע, שבשנה זו לא נמצא כלל העשב הנקרא באבוניז', שאנו נוהגים להניחו על השולחן בחג הפסח, לא קל היה ליראי ה' לוותר על מנהג אבותיהם, ודאגו מאוד על אשר אין בידם לקיימו, הבריות לא שקטו, הלכו וחזרו אחרי עשב זה בעיר ובכפר, אמרו לשלם כל מחיר אשר ידרשו מהם, אבל טרחו לשוא, הם העלו חרס בידם. יום אחד לפני ערב פסח, בא אלי גוי אחד עם עלות השחר, ודפק על הדלת, לבשתי בגדי ופתחתי את הדלת, ישב ואמר בפנים שוחקות: "יוסף חביבי! שמעתי עליך שאתה זריז ונאמן ואפשר לסמוך עליך, על כן באתי אליך, דע לך שיש לי הרבה מאותו מין העשב, שאתם היהודים נוהגים לקנותו בערב פסח, ואין לי אלא חמור אחד, ולא אוכל להעמיס עליו את כל העשב אשר תחת ידי, היום קצר והמלאכה מרובה, ואין סיפק בידי לעשות שתי מלאכות, להביא את העשב ולמכרו, לפיכך אמרתי למסור לך את המכירה ותיטול שכר טרחה, ואני אלך עם החמור ואביא את הסחורה, וכך נעבוד שנינו באין מפריע!"

שמעתי את דברי הגוי ושמחתי מאוד. אף שלא ידעתי מי הוא הסכמתי לדבריו, מיד עמדתי והתפללתי תפילת שחרית, וכשגמרתי את התפילה יצאתי לשוק הירקות, ומצאתי שם את הגוי ועל ידו חמור עמוס חבילות עשב, כשראה אותי, התחיל עוסק בפירוק המשא.

מיד כשנודע הדבר בעיר, שהביאו אלי העשב, נתאספו ובאו יהודים מכל קצות העיר, כל מי ששמע רצה לזכות בעיטור מצוה זו שנודמנה כמעט לאחר יאוש, כולם דחקו ובאו אצלי, נטלו את העשב, ושילמו את המחיר שדרשתי בלי פתחון פה, יחידי הייתי בשוק והקונים רבו והלכו, וידי מלאות עבודה, אני עמדתי ושמשתי את הקונים, מכרתי את הסחורה במחיר מלא, בכסף עובר לסוחר, ואותו גוי משמשני ומביא לידי מדי פעם בפעם חמור מלא עשב, מפרקו ונעלם, וככל שנתרבו הקונים היה זריז יותר, עוד לא מכרתי מה שלפני, והנה הוא כבר חוזר ומביא משא חמור שלם, וכך היה כל היום, מן הבוקר עד שעה מאוחרת בלילה היינו שנינו עסוקים, ולא היה לנו פנאי אף לשיחה קלה, עד שעה ראשונה בלילה עבדנו שנינו.

פתאום הוא נעלם, לא די שלא דרש ממני את הממון שאספתי בשבילו כל היום, אלא הניח לי גם את החמור והלך לו, אנשים באים ורוצים לקנות עוד, אך העשב כלה, והוא אינו חוזר, לא ידעתי מה זאת, עמדתי והמתנתי שעה מרובה, והוא לא בא, אחר כך הבאתי את

החמור אל ביתי, נתתי לו לאכול, והלכתי לחפש את בעליו, ביקשתי אותו בכל העיר ולא מצאתיו, שאלתי עליו בשווקים וברחובות, בבתי אוכל ובבתי מלון, ואיש לא ידע לענות לי דבר, חזרתי הביתה בלב מלא צער, כי לא ידעתי מה קרה לו, גם למחרת לא חזר, לקחתי לי את שכר עבודתי, כפי התנאים שהתנינו בינינו, וסידרתי חג כדת וכדין. את שאר הממון הנחתי למשמרת עד אשר יבוא בעליו. יום יום אני מחכה לו שיבוא, ואחזיר לו את כספו במנין וחשבון, ככל אשר ידרוש, ועדיין לא בא". עתה - מסיים המספר את סיפורו המרתק לבן שיחו - יואל נא מעלתו ויאמר מי שלח לי את הברכה הזאת? מה אני ומה הם מעשי, שאהיה זכאי לרחמי שמים אלה? הלא מאת ה' היתה זאת, בזכות אביך הצדיק שטרם בשבילי! אין זאת כי אם תשובה על האגרת שהנחתי על קברו, וביקשתי ממנו עזרה בעת צרה!".

בן הרב שישב כל הזמן ושתק, שמע את סיפורו של השמש בתימהון, ולא הפסיק את שיחתו, כאשר כילה לדבר, פתח בן הרב ואמר: "מי יודע את דרך הצדיקים, גדולים הם במיתתם יותר מבחייהם, ואולי היה גוי זה "ההוא טייעא", הנזכר בגמרא ובזוהר הקדוש!" [שהיה אליהו הנביא כידוע] משיצא השמש והלך לו, הוסיף ואמר: "אשרי תמימי דרך, ההולכים בדרך השם!" (סיפורי החג פסח עמ' כב)

האם אפשר לצאת בד' כוסות חלב

בפרוס הפסח, נכנס אדם אחד אצל הגאון ר' יוסף מבריסק, ושאלה בפיו: רבי, מהו לצאת ידי חובת ד' כוסות בחלב, היות והיין ביוקר, ואינו לפי כיסי? קרא הגאון את אשתו הרבנית, ולחש לה לתת לאיש עשרים וחמשה רובל כסף, כדי שיוכל לקנות יין לד' כוסות, משנגשה לתת לו, סירב האיש ולא קיבל, באמרו: לשאול שאלה באתי, ולא ח"ו לפשוט יד. אולם ר' יוסף שידלו בדברים, שהמעות נתונות לו בהלואה, עד שירחיב ה' גבולו.

משיצא האיש עם המעות, שאלה הרבנית לר' יוסף, מה ראית לתת לו עשרים וחמשה הרובל, הרי יין לד' כוסות אינו עולה על שנים שלשה רובל? ויען הרב: דברים כפשוטם, הרי שמעת את שאלתו, "מהו לצאת ידי ד' כוסות בחלב?" ואילו היה לו סדר ליל פסח כהלכתו, בשר ודגים, הרי אסור היה לשותות חלב אחר הסעודה, והיאך יקיים מצות ד' כוסות בחלב? הא למדת שאין לו לצרכי פסח, לכן נתתי לו די מחסורו. (הגדה של פסח מבית לוי עמ' רצו)

כיצד אוכל לשבת על השולחן עם בני ביתי, בשעה שאשה עניה זו תהא שרויה בצער

בליל פסח לפני הסדר, נכנסה אשה אחת אצל הגאון ר' יחיאל מיכל מנובהרדוק (בעל ערוך השלחן), ובפיה שאלה בהלכות תערובת חמץ, והיתה שאלה חמורה מאד. נכנס ר' יחיאל

מיכל אל חדר הספרים שלו, והתחיל לעיין בספרי הפוסקים ודפדף בספרי השאלות ותשובות, למצוא צדדי היתר, בחדר החיצון היו יושבים ומחכים בני ביתו, שהיו מוכנים ומזומנים לסדר, ור' יחיאל מיכל אינו יוצא מחדר הספרים, בינתיים עוברת שעה, ור' יחיאל מיכל סגור בחדרו, ומעיין בשאלה.

לא יכלו כל בני הבית להתאפק, נכנס אליו נכדו ואמר: סלח נא סבא, עד אימתי נשב ונחכה, הרי ליל פסח הלילה, ושבת משוש החג, אם אין צד היתר, אוסרים! ענהו ר' יחיאל מיכל: מה אתה סח, בני, כיצד אוכל לשבת על השולחן עם בני ביתי, ולשמוח בשמחת החג, ולערוך הסדר, בשעה שאשה עניה זו תהא שרויה בצער ולא תדע שמחה בחג.

והתחיל שוב לדפדף בספרים. לאחר שעה יצא מחדר ספרייתו בפנים צוהלות והורה לאשה: "מותר!" ורק אז ישב על השולחן לסדר פסח כהלכתו. (הגדה של פסח מטיב נגן-צפנת

פענח עמ' קי)

מעשה נורא באשה שלא האמינה בניסי יציאת מצרים

כאשר ירבה האדם לספר לבני ביתו הנסים ונפלאות שאירעו לאבותינו ביציאת מצרים, הזהיר מרן החיד"א ז"ל בשמחת הרגל (דף יא ע"ב פסקא מגיד): שיהירם להאמין בכל דברי התורה ומפרשיה רבותינו ז"ל בסיפור הנס, ויגלה טפח ממעשה נורא בימי רבינו מהרח"ו זצ"ל שאשה אחת לא היתה מאמינה ביציאת מצרים ולקתה על ידי רוח נשברה".

וזה דבר המעשה שעליו כיון החיד"א ז"ל, מספר המקובל רבי שלמה שלומל ז"ל מגורי האריז"ל: מעשה היה בימי הרב הקדוש והטהור המקובל האלקי כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל בצפת תובב"א, באשה אחת אלמנה שנכנס בה רוח אחד וציער אותה צער גדול ורב עד למאוד, ונכנסו בני אדם הרבה אצלה ודיברו עמה, והרוח השיב לכל אחד ואחד והודיע נגעי לבבו ודי מחסורו אשר יחסר לו, ובתוך הבאים נכנס חכם אחד אצלה ושמו מוהר"ר יוסף ארזין ז"ל, מיד אמר לו הרוח, "ברוך הבא אדמו"ר, אינו זוכר אדוני שהייתי תלמידו במצרים זמן רב, ושמי פלוני ושם אבי פלוני".

וכראות קרובי האשה את כאבה וצערה כי גדול הוא עד למאוד, הלכו אצל הרב הקדוש מרן האריז"ר ז"ל לחלות פניו לילך עמהם אל האשה ושיציא הרוח מן האשה, ובהיות שלא היה להרב זצ"ל פנאי לילך הוא לשם, שלח עמהם את תלמידו מוהר"ר חיים וויטאל זצ"ל, וסמך ידיו עליו ומסר לו הכוונות בשמות, גם ציוה לו שיגזור עליו נידויים וחרמים, ושיציאנו בכל כוחו.

ויהי כשנכנס הרב מהרח"ו ז"ל אצלה מיד הפכה האשה פניה אצל הקיר, אמר לה הרב ז"ל: רשע, למה הפכת פניך ממני, השיב הרוח ואמר, איני יכול להסתכל בפניך, שהרשעים אינם יכולים לראות בפניך מפני השכינה, גזר עליו שיהפוך פניו, אז הפך את פניו, אמר לו הרב: אמור לי מה חטאת ומה פשעת כי הענישוך עונש חמור כזה וכו'.

ושאל לו הרב: מי נתן לך רשות שתכנס בגוף האשה הזאת, השיב הרוח ואמר: לנתי לילה אחת בביתה, ובאשמורת הבוקר קמה האשה הזאת ממטתה, והיתה רוצה להוציא אש מן האבן והברזל, והסמרטוט השרוף לא קיבל הניצוצות, והפצירה האשה ולא עלתה לה, אזי נתכעסה האשה כעס גדול עד מאד, והשליכה האבן והברזל והסמרטוט השרוף הכל מידה לארץ, ואמרה בכעס גדול 'תהא לשטן', ותיכף ומיד נתנו לי רשות להיכנס בגופה.

שאל אותו הרב: וכי בשביל עוון קל כזה נתנו לך רשות להיכנס בגופה. השיב הרוח ואמר: תדע, אדוני החכם, שזאת האשה אין תוכה כברה, כי היא אינה מאמנת בנסים שעשה הקב"ה לישראל, ובפרט ביציאת מצרים, ובכל ליל פסח שכל ישראל שמחים וטובי לב, ואומרים הלל הגדול ומספרים ביציאת מצרים, הוא הכל בעיניה היתול ושחוק, וחושבת בלבה שמעולם לא היה נס זה. (ע"פ נשמת חיים בן ישראל מאמר ד פרק כ' ד"ה מעשה)

לא ינום ולא יישן, שומר ישראל

פעם אחת לפני ימי הפסח, העלילו הנוצרים בספרד על התושבים היהודים וספרו, כי מצאו בבית איש יהודי גוי הרוג, אשר הרגוהו היהודים כדי להשתמש בדמו לשם אפית מצות. ושר אחד, אשר היה מיועצי המלך עמד לפני המלך ודבר רעה על היהודים, והמון העם החרו החזיקו אחריו ודרשו מאת המלך כי יקום נקמת ההרוג.

ובמדינה מהומה גדולה עד מאד, הגוים מתאספים בשווקים וברחובות וצועקים שהיהודים הורגים בגויים, וכי על המלך להביא אותם במשפט ולהענישם, "למען ישמעו ויראו".

המלך שלח לקרוא את כל חכמי היהודים, ראשיהם, זקניהם, ושופטיהם. וכשבאו לפניו, שאלם לאמר: מהו זה שכתוב בספר תהלים (קכא, ד) "הנה לא ינום ולא יישן, שומר ישראל", שהרי אם לא ינום, כל שכן שלא יישן. עמדו חכמי היהודים ולא הבינו את פשר השאלה, הנה הם נקראים בדבר עלילה נוראה וחשבו שהמלך ישאל אותם על כך, והנה הוא מדבר על פירוש פסוק אחד, ויהי אחד מביט על השני בתימהון גדול, עד שהמלך המשיך לאמר: אם אתם אינכם יודעים לפרש את כונת הפסוק, אספר לכם מה שראו עיני, ומזה נבין את כונת הכתוב, - הנה

בלילה ההוא - התחיל המלך את ספורו - לא יכולתי לנוח ולישון, ומתוך אי מנוחה קמתי ממטתי ויצאתי אל החצר החיצונה והבטתי דרך החלון החוצה, היה זה ליל ירח, אפשר היה לראות כל מה שנעשה בחוץ. פתאום קולטות אוזני שאון רב, ועד שאני מתאמץ לשמוע, והנה רואה אני בעיני כמה אנשים הולכים ונושאים את כתפם כדמות אדם. תיכף שלחתי אחריהם משומרי המלך לראות ולספר לי את פשר הדבר. עבדי הלכו ועשו כאשר צויתי, התחבאו לראות היטב את הנעשה, וראו כי נושאים איש הרוג במסיבות חשודות, שאלתים: למה לא תפסתם אותם? והשיבו לי, כי מיהרו וזרקו את ההרוג בחצר איש יהודי וברחו להם, ועוד שהיו בידיהם כלי זין, ולכן פחדו לתפוס אותם. והנה היום באו אלי אותם האנשים שנשאו את ההרוג לספר שנמצא איש הרוג בבית יהודי: ואז - גמר המלך את דבריו - הבינתי את דברי הכתוב "הנה לא ינום" - ה' אינו נם, "ולא יישן" - ואף אינו נותן למלך שיוכל לישון, "שומר ישראל" - בשעה שרוצה לשמור את עמו ישראל מצרות ומעלילות שקר.

המלך העניש את הגוים המעלילים, וליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר. (סיפורי החג פסח עמ' שלה)

הכוס שלא שתו ממנה

בסביבות הכותל יושבים עניים מוגרבים, ערביים, מוצאם של אלו הוא ממרוקו, ושיחתם נסובה סביב מולדתם הרחוקה. אבני הכותל העתיקות, הנשקפות ממרחק לא גדול, יכולות להעיד על התופעה המתרחשת שם, בין עדת המוגרבים הערביים, אותם ערבים אינם מניחים לאף יהודי להתקרב אל הכותל, מעדיפים הם בסביבתם את יוצאי מרוקו בלבד, להם הם שומרים אמונים, היהודים שעלו ממרוקו נגישים בחביבות מדי פעם אל הערביים המוגרבים, שכניהם מארץ המוצא ומשוחחים בשפת האם שלהם, מספרים הם להם מעשי נסים ומתקרבים אליהם, על כן רק להם מרשים הערבים לשבת ליד הכותל, כמו מסורת נוצרה: רק יהודים מוגרבים מעדת יוצאי מרוקו ישבו ליד הכותל! רבי מרדוך הוא אחד מראשוני העניים שהורשו לשבת ליד הכותל, לפני כמאה שנים ויותר, בפי חבריו באותם ימים נקרא האיש "בעל הנס", נס גדול ארע עם היהודי המרוקאי, נס אותו סיפר בהתלהבות מסעוד מכרו של רבי מרדוך וזה דבר המעשה: שוחר טוב ליהודים הוא השולטן הטורקי, שפניו אל היהודים מסבירות ומתחשבות, תקופה נעימה כזו בארץ נכר, בין הגויים, היא מן הנדירות, סובבים היהודים במדינה בלי פחד וחשש ואינם יודעים טעמה של התנכלות כזו או אחרת. הרב הראשי באיסטנבול הוא רבי נחום, קירבתו אל השולטן רבה וידידותו בביתו אינה מוטלת בספק, אנשי איסטנבול כינוהו בחיבה יתרה: "קאימאקאם".

אולם ראש דתם של הערבים הטורקים, הוזיר הגדול, קינא מאוד ברבי נחום, מצב היהודים הנינוח לא מצא חן בעיניו והוא חפץ להרע להם - לכל היהודים. 'מה אעשה?' חשב לעצמו 'שהשולטן כה מחבב את היהודים וליבו טוב עליהם? כמה שמנסה אני, יחד עם חברי הוזירים, לדבר סרה אודותם ולהוציא את דיבתם רעה לפני המלך, אין הדברים מתקבלים עליו.

המלך לא סר מדעתו המשוונה: היהודים הם טובים ונאמנים לי! לא אוכל לחטוא ולעשות להם רעה! היפך הוזיר בדעתו יום וליל מה לעשות בנידון, ובאיזה אופן יוכל להתנכל ליהודים. איזה מעשה יעשה כדי להפוך את לב המלך לרעה, וכך להמיט עליהם רעה. רעיון משונה הבלח ביום מן הימים בדעתו של הוזיר הגדול, הוא מחא כף לעצמו וניגש לביצוע זממו, בירכתי ביתו החלה להחפר תעלה, שכיוונה היה ביתו של השולטן, רגבי העפר הוצאו מן האדמה אחד לאחד והפתח הלך והתרחב, העמיק ונעשה ארוך יותר ויותר, מידי יום הביט הוזיר בעבודתו בסיפוק, הנה מתארך לו המעבר ותיכף יגיע הישר אל חדרו של השולטן, אח, כמה שהוא יהיה מופתע, והעיקר - היהודים יסבלו קצת, סוף סוף. כעבור זמן מה, יכול היה הוזיר להנות מן המוגמר, מביתו עד לחדרו של השולטן היתה חפורה תעלה המתאימה להפליא להוזיר הגדול, דרכה יוכל לעבור אל בית השולטן בהחבא וכמובן איש לא ידע, ברחבי העיר שוררת דממה עמוקה, הכל שרויים בשינת לילה שגרתית, אף היהודים שבעיר עלו זה מכבר על משכבם בסיפוק רב.

העבודות לקראת חג הפסח, שיחול בעוד שלושה ימים, מתקדמות, ועם העייפות הרבה נמסכת בשנתם מתיקות וערבות, הם לא היו מסוגלים לעצום עין אילו היו יודעים לאן מועדות כעת פניו של הוזיר הגדול ומה מטרתו, במערה המובילה מבית הוזיר אל מתחת לחדר משכבו של השולטן המושל, פוסע צורך היהודים כשהוא מחופש לזקן, הוא מגיח מן הפתח אל חדרו של השולטן, שהדממה עוטפת אותו, רק קול נשימות המושל נעים ההליכות נשמע בחדר הריק, מלבד קול הלמות ליבו של הוזיר, הוזיר העיר את המלך משנתו והלה מצמץ בעיניו בעלטה השוררת ושמע את הקול מדבר אליו: "שולטן מחמוד! האם תדע מי הוא העומד לידך?", "לא!" רעד קולו של השולטן, המבולבל מן היקיצה. "קומה מהר, טיפש! אני מוחמד!" הרעים בקולו העומד מולו - מוחמד הוא נביאם הקדום של המוסלמים - גם השולטן, שחונך לכך מילדות, יודע כי מדובר בדמות 'קדושה' ומיוחדת, במוחמד מאמינים המוסלמים הטיפשים בעינים עצומות ויראים ממנו, כעת קם השולטן ממיטתו ביראה ונפל על ברכיו, "מה מבוקשך הנביא?" שאל בקול מתרפס, שהרעד בו רק הלך והתעצם. "בעוד שלושה ימים חג ליהודים, מבקש אני שתגרש את כל היהודים מאיסטנבול בעצם יום החג, מן הרב הגדול שבהם עד הבזוי ביותר! כולם ללא יוצא מן הכלל!", השולטן הנדהם פתח בתחנונים: "אדוני מוחמד, הרב הוא יועצי

הנאמן ואין דבר שנסתר ממנו, כיצד אוכל לפנותו מביתו, יחד עם כל עדתו ולגרשם?", "סתום פיך" הפסיקו מוחמד בגערה, בתוספת מספר מילות גנאי בלתי מחמיאות, "גם מחר וגם מחרתיים אבוא אליך, אם תמרה את פי ולא תגרש את הכופרים היהודים, אחריב את כל העיר ואת כל הערבים אשמיד! ועתה, שכב כשפניך אל הקיר ועצום עיניך מיד!", כך פקד הוזיר - "מוחמד", והמלך הפוחד עשה כמצוותו. כך יכול היה הוזיר להרים את האבן בריצפת החדר ולהעלם בתוך התעלה, שם חיכך ידיו בסיפוק מרושע ומיהר לעלות על יצועו בביתו. המלך הנסער ניסה לשחזר את הדברים. 'האם היה זה רק חלום או מציאות?' התחבט בנפשו, הוא ירד מן המיטה ושאל את השומרים שבחוץ, שהשתחוו לפניו בכבוד: "האם ראיתם איש זקן יוצא מן הבית?". "לא, אדוננו השולטן" השיבו שומרי ראשו, שלא ידעו במה מדובר, השולטן חזר למיטתו ושנתו נדדה, מסתבר שמוחמד אכן היה אצלו ומה יעשה? האם ישפוך שיחו לפני רעו היהודי ויצערו? או שמא בפני הוזירים יגלה את סוד הלילות האחרונים? והרי הוזירים שונאים את היהודים ואין ספק שלא ייטיבו עם הרגשתו, כאשר יחלוק עימם את הדברים. במשך כל היום היה ליבו נסער ואפילו הנרגילה אהובתו, ממנה שאף במשך היום כולו, לא הפיגה את המתח הרב בו היה שרוי, רק קפה שחור שתה ולא היה מסוגל לאכול. ליל המחרת הגיע ושוב התגלה 'מוחמד' אל השולטן ונזף בו "לא עשית כל דבר בנידון! היוזהר לנפשך! גם בלילה הבא אבוא אליך... ואז כבר לא יהיו רחמים בלבי עליך!..." "שוב ציוה על השליט להסתובב אל הקיר ונעלם. המלך היה נסער, למחרת היום התחפש ויצא אל רחוב היהודים, מכל עבר נראו מסולסלי הפיאות מתכוננים לחג, אלו נושאים אריות של מצות, ואלו סלסלות של בשר ודגים, ריח של ניקיון שרר ברחובות והילדים כבר לבשו בגדי חג, עיניו זלגו דמעות צער וליבו חישב להישבר: כיצד יוכל לגרשם מביתם? איך יוכל לעמוד בזאת ולהציגם בחרפה כה נוראה?! בשוב השולטן לביתו פגש את הוזיר, ששאלו פנים מתעניינות, כביכול: "מדוע פניך כה עגומות?" "חש אני בבטני" השיב הסולטאן, "יודע אני את הסיבה!" הצהיר הוזיר, "מפני שאתה מצוה לקנות את האוכל שלך מהיהודים! ומאכליהם, כידוע, הם באושים ועבשים". "לכל בני ביתי הם לא עשו רע, וכולם מקבלים מאותם מאכלים", השיב השולטן בתרעומת על נזיפתו של הוזיר. גם על כך נכונה להוזיר תשובה מרגיזה: "רק אותך ייסר האללה, כיון שאתה מצוה על הטבח היכן לקנות את המאכלים!",

השולטן שילח את הוזיר מעל פניו ולא השיב לו, אולם ליבו הרהר נוגות: 'מדוע אתרעם על הוזיר, הרי הנביא מוחמד בעצמו כה שונא את היהודים?!', במר ליבו שלח להביא את רבי נחום אהוב נפשו, שמיהר והגיע אליו למרות השעה המאוחרת כל כך של ערב חג הפסח.

"אתה צדיק, אתה חכם!", בכה השולטן ונפל על צווארי רבי נחום, לאחר שסיפר לו את מצוקתו, דברים כהווייתם, אין לי ברירה, זהו דבר של דת וחייב הוא לקיימו... הוא הציע לו ללכת לסלונקי והוא יחזירו כשוך הסערה לאיסטנבול. אולם הרב לא הסכים, חפצו ללכת יחד עם אחיו, עימם בגורלם, ישוב הוא רק כאשר ישובו הם עימו. השניים בכו זה על צווארי זה. "האם אין בפיך עצה?" שאל השולטן, "גלוי וידוע לפני הרבנו של עולם, שלא עשינו כל רעה למוחמד ולמאמיניו, אין זאת אלא כי חטאנו לה' והוא שלח לנו עונש כזה...". השולטן ליווה את הרב עד לשער, לעיני שומרי הסף המופתעים, נישקו שוב ונפל על צווארו בקונו בעיניים דומעות: "מתי אראה אותך שוב?!", והרב בירך את השולטן: "יהי שלום בחילו שלוה בארמנותיך". כך נפרדו השניים והרב מיהר לעלות על פרדתו ושם פעמיו אל ביתו, כיצד יביא את הבשורה הרעה אל בני עדתו? איך יאמר דבר כזה בעצם ליל השימורים, חג החרות? תוך כדי הרהורי האבל הנוגים, עבר על הגשר ונתקל בזקן אחד, כמעט שנדרס הזקן תחת רגלי הפרדה שנשאה את רבי נחום. "סלח לי" התנצל בפני הזקן "מחשבות עצובות בלבי, וכמעט שאיני שת ליבי אל הדרך שלפני!" "דאגה בלב איש ישיחנה" (משלי יב, כה) נענה הזקן והציע את עצמו.

הרב המודאג שטח בפני הזקן את הדברים. מחשבה מהירה כברק חלפה בראשו: אולי הזקן אינו אלא אליהו הנביא זכור לטוב? צחוק קצר נשמע מפיו של הזקן, עת שטח רבי נחום את הדברים בפניו. "אל תירא הרב, אל לך לדאוג!" אמר בשלווה והוסיף "שוב אל השולטן ואמור לו כי לא מוחמד נגלה אליו, היה זה הוזיר הגדול, שונא היהודים, שחפר מנהרה מביתו לחדר השולטן והוא זה שהפחיד את אדונו".

מול רבי נחום הנדהם התגלתה האמת, שערותיו סמרו והזקן זירזו: "מהר ושוב על עקבותיך, לך אל השולטן ואמור לו דברים כהווייתם, אל תתמהמה!", רק כאשר היה הרב מצוי כבר סמוך לארמון, נזכר שלא שאל את הזקן לשמו ולמקום מגוריו. כאשר הודיעו לשולטן שרבי נחום מחפשו קרנו פניו, הוא היה בטוח שהיהודי הנאמן מביא בפיו בשורה משמחת ותקוותו לא נכזבה, בחדר הסגור סיפר הרב לשולטן את הדברים. הם ניסו יחד להקיש על המרצפות בחדר, עד שגילו אבן אחת רופפת, תחת האבן התגלה בהדרו פיתחה של המערה, השניים פתחו בשבב והודיה לבורא. השולטן השיב את הלוח למקומו בריצפה, וזרז את רבי נחום לשוב לביתו, "אתה לא תגלה לאיש את הדברים, ואני כבר יודע מה אעשה!", בשמחה ובצהלה שב הרב אל ביתו, הוא קיבל את החג בשיר ושבחה. באחד מבתי הכנסת שבאיסטנבול ניצב זקן ליד הדלת, בין העניים, שמש בית הכנסת הבחין בכך שהוא זר וביקש מאחד התושבים שיזמין את האיש

לליל הסדר. אדם עשיר היה זה שהכניס את האורח לביתו במאור פנים, הוא כיבדו עד מאוד והאורח מצידו התגלה כאדם נעים קול בקריאת ההגדה ואף דרש בשעת הסעודה, אולם הוא השתמט מלנקוב בשמו ומקומו, בעל הבית הבין לרוחו, הוא חשב לעצמו, כי יתכן שהאורח הוא עשיר שירד מנכסיו ולכן מתבייש לגלות את שמו. האורח היה אותו זקן שהתגלה בדרך לרבי נחום וגילה את אוזניו בדבר מוחמד - הוזיר, לאחר שירות ותשבחות, כשתם הסדר, ביקש הזקן מבעל הבית: "אנוח מעט ובשעה השניה אחר חצות אקום לומר תהילים!", "גם אני אקום!" אמר מיד בעל הבית, "האם תרצה שאכין לך קפה?" "כן, הכן שלוש כוסות של קפה!", העשיר התפלא על המספר, שהרי הם רק שניים, אולם כעבור זמן מה, כאשר שמע את האורח קם, הכין כדבריו שלוש כוסות ונכנס אל החדר. הוא לא שיער בנפשו למי תהיה מיועדת הכוס השלישית ומה יתגלה לו...

חצות לילה בחדרו של השולטן הגיע, ועימו הגיע גם 'מוחמד', "קומה שולטן, מוחמד עומד לפניך!" הרעים בקולו, "אתה עדיין עומד במריך! רשע בן רשע..." המלך נפל על ברכיו והתנצל: "אקיים את דברי הנביא, לא אפיל דבר, אך בקשה אחת לי, ברכני אחרי שזכיתי לראות את פניך!", "עכשיו לא אברך אותך" השיב מוחמד, "אך מחר, אם לא תשאר רגל יהודית עד הצהריים בכל איסטנבול, אברך אותך ואת ביתך, אני אתן לך פתק שיפתח בפניך את כל שערי גן עדן ואתה תהיה גדול יותר מכל המלכים שהיו לפניך!", "אנא ברכני" הפציר שוב השולטן "רבים מתענים רבות, ואינם זוכים לכזה גילוי, ואני זכיתי ולא אתברך?!" כך טען השולטן ומוחמד סירב, שוב הצטוו השולטן לשכב כשפניו אל הקיר, הוא עשה כך כשבליבו לעג גדול, ברגע שנכנס הוזיר אל תוך הפתח וסגר בעדו, השמיע המלך קול כחכוך בגרוננו, אל החדר זינקו חמישים איש חמושים ונכנסו אל תוך המערה, גם מביתו של הוזיר נכנסו חמישים אנשי חרב מלומדים, בתוך המנהרה נתפס הוזיר המופתע והובא לפני השולטן, "שלום מוחמד!" צחק השולטן בפני הוזיר, אך מיד לבשו פניו ארשת כעס, הוא צעק על הוזיר: "מנוול שכמוך, שונא יהודים, שקרן אתה! רצית להמיט עליהם רעה ולהחטיא אותי. עוד העזת לגעור במלכך כאילו הוא אדם שפל ונקלה וכך להפחידו, מה יעשה בך?" בציווי המלך הובאו מקלות של שיח ערמונים והוזיר הוכה עד זוב דם, אחר כך שלח אותו השולטן לכלא ודחה את משפטו ליום המחרת, השולטן ציוו להביא לפניו את רבי נחום הקאימאקאם, כאשר הגיעו השליחים, היה עסוק הרב באמירת מזמורי תהילים. "האם בא כבר מוחמד?" שאל בבדיחות, אנשי השולטן השתוממו לשמע ידיעותיו של הרב, דברים שגם בארמון לא היו ידועים קודם לכן. בבית השולטן התקבל הרב בשמחה רבה, השולטן חלק עימו את חוויות הערב ושאל: "מה דעתך רבי?

מה יהיה המשפט שיחרץ על המרושע הזה?", לא רצה הרב לבקש שימחל המלך להוויר, כי חשב שהשולטן יכעס, ולכן ביקש הארכת זמן כדי להתייעץ עם טובי העדה, "מחר בשעה העשירית אתן את תשובתי!", כך אמר ונפרד לשלום מלווה בברכת המלך.

כאשר חזר הרב מבית המלך, הבחין לפתע באור הבוקע מביתו של העשיר, שם התארח הזקן לליל הסדר, הרב סר אל הבית והתמלא פליאה למראה הזקן המוכר ועוד מזמינו אל השולחן לשנות את כוס הקפה, שכאילו הוכנה במיוחד בשבילו, היא באמת הוכנה עבורו! "האם אליהו הנביא אתה?" שאלו שניהם, הרב והעשיר פה אחד, אולם הזקן חייך והשיב: "יהודי פשוט אני, אנא רבי, ספר לבעל הבית מארחי את הקורות אותי בערב החג!", לאחר שסיפר הרב בקצרה את המעשה והוסיף כי הישועה באה על ידי הזקן, אמר לו שוב: "אין זאת כי אליהו הנביא אתה!", הזקן השיב בחיוך נעים, תשובה החזקה יותר מכל: "אם הייתי אליהו הנביא, הייתי שותה את כוסו של אליהו...". והוא פתח וסיפר את מוצאו: "מעניי הכותל המערבי בארץ ישראל אני! בלילה האחרון נתגלה אלי אליהו הנביא זכור לטוב והעבירני לכאן כהרף עין, הוא שלחני כדי לגלות לרב מה שגילה לי, ועל ידי כך להציל עדה שלמה". רצו הרב ובעל הבית לשאול עוד, אולם הזקן הזהירם לא לשאול מאומה, כי לא יוכל לגלות להם. הוא רק הוסיף מה יהיה עונשו של צורר היהודים: "אמרו לשולטן: לא עשה לנו הצורך דבר, וה' שומר ישראל מגן עלינו תמיד, אך בגלל שהוא השליך את אימתו על המלך וקילל אותו יעשה בו השולטן כרצונו וכרוב חוכמתו!", וכך היה, שופטי השולטן דנו את הוויר הגדול והרגוהו ורכושו חולק לעניים. כאשר בוצע גזר הדין, כבר היה הזקן, רבי מרדוך, ליד הכותל המערבי שריד בית מקדשנו, אותו נס התגלה ברבים אחר פטירתו. אליהו הנביא שלח להציל את היהודים על ידי שליח ולא בעצמו. וההוכחה היא: הזקן שהיה השליח, לא שתה מכוסו של אליהו! (סיפורי אליהו הנביא ח"א עמ' שג)

"היין שהציל"

מנהג היה לסבא משפולי בליל הסדר שלאחר הטפת היין בעת אמירת "עשרת המכות", היה אוסף את היין ושופכו, בהזהירו את הנוכחים לבל ישתו מיין זה מחמת הסכנה. באחת השנים שינה ממנהגו וכשהגיעו לאמירת "עשרת המכות" ולהטפת היין אסף את היין שהטיף אל תוך צלוחית קטנה והחביאה במקום משומר למשמרת, בני הבית תמיהו לפשר השינוי מהמנהג המקובל אצלו, אך הבינו כי לא לשווא שומר הצדיק את היין, ובוודאי יש דברים בגו, ולא העיזו להטרידו בשאלותיהם. ואכן ברבות הימים נודעה סיבת הדבר ואז נוכחו כולם כי עיני הצדיק רואות למרחוק. ומעשה שהיה כך היה: בחול המועד של אותו חג הפסח הגיע אחד

מחשובי החסידים, רבי זאב הפונדקאי לביקור חג בבית הסבא משפולי. הצדיק קיבלו במאור פנים וכיבדו כיאה לבן תורה חשוב ובעל צדקה גדול כרבי זאב, הסבא ואורחו השתעשעו בדברי תורה, וכשהגיע זמנו של רבי זאב להיפרד אמר לו הצדיק "הא לך רבי זאב תשורה נאה, אין ספק כי תפיק ממנה טובה גדולה", ובדברו הושיט הסבא לרבי זאב את צלוחית היין ואמר: "בצלוחית זו אספתי את 'יין המכות', שמרהו היטב בביתך".

פניו של רבי זאב הביעו תימהון ודאגה, הסבא הרגיעו "לא בעבורך, חלילה, שמור יין זה ועוד תיווכח בתועלתו המרובה". טמן רבי זאב את הצלוחית בתרמילו, וכשהוא מעודד מדברי רבו יצא לדרכו. בהגיעו לביתו הזהיר את בני ביתו לבל יגעו בצלוחית, והצפינו בארון נעול. כפי שכבר סיפרנו היה רבי זאב פונדקאי, ואת פרנסתו מצא מהפונדק שאותו ניהל, איכרי הסביבה היו באים לפונדק להינפש מעמלם ולהרטיב את גרונם בכוסית וודקה שהיה רבי זאב מגיש להם, ובדרך אגב היה רבי זאב קושר קשרי מסחר, קונה תבואה מזה ומוכרה לזה, רוכש פירות מכאן ומחליפם שם, כך פרחו עסקיו, פרנסתו היתה מצויה לו ברווח ובני משפחתו לא ידעו מחסור.

ליל חורף, בחוץ משתוללת סערה, רוחות עזות מיכבות בקול מאיים והגשם אינו חדל. "בלילה שכזה אורחים אינם צפויים להגיע לפונדק", חשב רבי זאב, לפתע פתאום נשמעה בין שריקות הרוח חריקת עגלה, העגלה עצרה בסמוך לשער הפונדק ומתוכה יצאו שלושה איכרים מגושמים. "הבה לנו לגימת יין שרף" הכריזו בהיכנסם לפונדק, "רטובים אנו עד לשד עצמותינו", רבי זאב מזג להם מן המשקה והגיש לפניהם. לאחר שלגמו מעט מן המשקה החלו הללו צורחים לעבר הפונדקאי "הסבור אתה כי בליל חורפי וסוער זה באנו אליך לשם כוסית יין שרף? טעות בידך! מגמתנו אינה הלגימה, אלא כספך וזהבך, אם חייך יקרים לך אל תשתהה אפילו לרגע אחד והוציאם מהר אלינו", בדברם שלפו השוודדים חרבות, את רבי זאב והילדים כבלו באזיקים והשליכו אותם על הרצפה כשאחד מהשוודדים משגיח עליהם באיימו עליהם בחרבו, ואילו השניים האחרים בדקו כל פינה בבית ואת שללם ערמו בתוך ארגז, משעמדו לסיים את מלאכתם הנבזית, הגיעו אל הארון הנעול, הם פרצו אותו ובתוכו מצאו את צלוחית "יין המכות" שקיבל מרבו הסבא משיפולי, "סבור אני", פנה אחד השוודדים אל חבריו, "שבצלוחית זו מצוי יין מיוחד ומופלא, ומשום כך הוא מבודד מכל היתר", הוא לגם לגימה קלה מתוך הצלוחית והכריז בתדהמה "מעולם לא טעמתי משקה בטעם נפלא שכזה, נסו גם אתם ותיווכחו בדבריו!", השניים לא סירבו וטעמו אף הם מהיין הנפלא, לא ארכו כמה רגעים ושלושת האיכרים השוודדים נפלו על רצפת הבית כשהם שוקעים בשינה עמוקה... כל אותה עת עקב רבי זאב אחר מעשיהם, בראותו אותם טועמים מ"יין המכות" כאשר מיד נופלת עליהם תרדמה, נזכר

בדברי הצדיק "יין זה יביא לך תועלת..." , לא החמיץ רבי זאב את השעה, גרר את עצמו עד למטבח ובמאמץ גדול נטל סכין בידו ושיחרר את עצמו מהאזיקים, לאחר מכן הביא חבלים ארוכים וכבל בהם את שלושת השודדים הישנים, עתה, אחר שהוא ובני ביתו נשמו לרווחה רץ להזעיק את המשטרה, וכאשר אלו הגיעו למקום היתה מלאכתם די קלה. שלושת השודדים עדיין היו שקועים בשנתם כשלצידם מונח היה השלל שעמדו לשדוד. רבי זאב נתן שבח והודיה לקדוש ברוך הוא על שהצילו בעת צרתו, בזכות הצדיק ה"סבא משפולי" שענינו חזו למרחוק, בליל הסדר של השנה ההיא ראה ברוח קדשו את הצרה המתרגשת לבוא על רבי זאב, ולכן שינה ממנהגו ואסף את "יין המכות" אל הצלוחית, ובכך הזמין רפואה למכתו של רבי זאב. (פרדס ההגדה עמ' ר)

מסירות נפש בסיביר הרחוקה

היה זה במחנה עבודה בסיביר, לשם נשלח רבי אהרן בעוון פעילות מחתרתית נגד המדינה, הפעילות המחתרתית התבטאה בכך שהיה יהודי דתי, שומר תורה ומצוות, ואף השתדל להפיץ תורה בסביבתו הקרובה. על "חטא" זה נאסר ונשפט לעשר שנות גירוש למחנה סיבירי "חינוך מחדש". פסח תש"ג היה בשנה השביעית לגירושו, בשנים הקודמות הצליח לקבל חבילות מהבית ובהן מצות ומצרכים כשרים לפסח, וכך התקיים בימי החג, גם בשנה זו קיבל עוד בתחילת חודש אדר מכתב מביתו, שבו הודיעה לו משפחתו כי נשלחה עבורו חבילה עם מצרכי הפסח ושידאג לקבלה. עברו הימים והחבילה טרם הגיעה, ימים אחדים אחרי ראש חודש ניסן באה אליו מפקחת מטעם מחלקת ההסברה הפוליטית, היא היתה ממונה גם על הצנזורה ועל המכתבים והחבילות שקיבלו האסירים מדי פעם, עילת בואה אליו היתה כדי להכירו ולדעת אם עודנו מחזיק בהשקפותיו הדתיות. היא התעניינה לדעת אם הוא מקפיד על אי עבודה בשבתות ובחגים ועל אוכל כשר, כמו כן ביקשה לדעת מהי מצה. רבי אהרן השיב בכנות על שאלותיה. היא ביקשה לדעת מתי יחול חג הפסח, "בעוד עשרה ימים" השיב רבי אהרן, "ומה תעשה אם לא יגיעו המצות לפסח?" שאלה המפקחת, "אסתפק בתפוחי אדמה" השיב, "ואם לא יהיו לך תפוחי אדמה?" הוסיפה להקשות, "במקרה כזה לא תהיה לי ברירה אלא לרעוב" אמר. "שמונה ימים?" תמהה, רבי אהרן הנהן בראשו ואמר "אני מקווה שבעזרת השם אוכל להחזיק מעמד". הגיע הפסח והחבילה לא הגיעה, אין מצות ואין יין, אין ירקות ואין פירות, גם תפוחי האדמה אזלו באותה תקופה. בליל הסדר הזמין אליו רבי אהרן שני יהודים נוספים שהיו במחנה, על השולחן פרשו נייר לבן, ובמקום יין מזוגו ארבעה כוסות תה, לתדהמת הכל הוציא רבי אהרן שלוש מצות והניחן על השולחן, "יש לי, השגתי", סתם ולא פירש, כך ערכו את

הסדר עם מעט מצות ותה, כאשר קריאת ההגדה נעשית מתוך הזיכרון. בליל הסדר השני כבר לא היו להם מצות, עתה יכול היה רבי אהרן לגלות את הסוד "מאז היותי במחנה נהגתי להותיר שלוש מצות לשנה הבאה, הרי לא יכולתי להיות בטוח שאקבל בשנה הבאה מצות טריות, ואכן, השנה לא קיבלתי, ויכולנו לקיים את המצוה במצות של אשתקד". חבריו כעסו למשמע דבריו, "אילו היינו יודעים שאין לך עוד מצות לא היינו אוכלים את פירוריק האחרונים" אמרו, "לכן לא גיליתי" אמר רבי אהרן בחיך, "רציתי שגם אתם תקיימו את מצוות אכילת מצה", "אבל מה יהיה איתך? ממה תתקיים שמונה ימים?" באה השאלה, "הקדוש ברוך הוא יעזור", השיב רבי אהרן. עברו הימים, רבי אהרן הכניס לפיו רק חתיכות סוכר שהשיג, כוחותיו אזלו אט אט, חבריו ניסו לשכנעו שיאכל חמץ, שהרי זה פיקוח נפש, אך הוא התעקש, באמצע הפסח באה המפקחת לבקר בעבודתו, היא הבחינה בחיורו ובידיו הרועדות, "הבאתי לך משהו לאכול" אמרה והוציאה לחמנייה לבנה, ריחה כמעט גרם לו להתעלף, הוא הודה על הרצון הטוב אך הסביר שבפסח אינו אוכל חמץ. היא הלכה מבלי לומר מילה, למחרת באה שוב לבקרו, "הבאתי לך עוגות שאפיתי בעצמי, אתה מוכרח לאכול, אחרת תמות", ניסתה שוב, רבי אהרן דחה את ההצעה בנימוס אך בתקיפות, היא הלכה נרעשת כולה. בימים האחרונים כבר לא היה יכול לרדת מהמטה, חבריו השקו אותו במים מתוקים ומזה חי. בחג האחרון של פסח כבר היה על סף עילפון, הוא ניסה לקחת את הסידור ולהתפלל אך ראשו הסתחרר, וכשהתעורר מצא מולו אחות ממחלקת העזרה הראשונה של המחנה, שהזריקה לו חומר שגרם לו לחוש חום עז בכל גופו, כך בין עילפון להכרה מעורפלת, עבר היום, כשהחשיך באו חבריו היהודים ובישרו לו שכבר יצא החג, הם הביאו לו כמה צנימים ותה והאכילו אותו בכפית כשם שמאכילים תינוק. עברו עוד ימים אחדים עד ששב לאיתנו. יום בהיר אחד נקרא רבי אהרן למפקד המחנה, בחדרו מצא את המפקחת, חיוורת כסיד. המפקד אמר, כי נודע לו שהמפקחת החזירה חבילה שהגיעה על שמו, אחר כך השמידה שני מכתבים שנשלחו מהבית, כדי שלא יודע לו שהחבילה הוחזרה. עתה הבין רבי אהרן מדוע המפקחת דאגה לו כל כך, היא פחדה שמא ימות ומותו ירבוץ על מצפונה. המפקד ביקש ממנו לחתום על כתב תלויה נגדה והבטיח שהוא עצמו ידאג שתענש כדיון, היא החלה לבכות ולהתחנן למען ילדיה, אשר אביהם מת במלחמה למען המולדת. "לא ממני תבקשי, אלא מהאיש שכמעט גרמת למותו" אמר המפקד בזעם. רבי אהרן אמר שניכר עליה שהתחרטה על מעשיה ואף ניסתה לתקן את המעשה הבלתי אנושי שעשתה, הוא מצידו אמר ש"מוכן לסלוח לה". "אתם אנשים מופלאים" אמר המפקד ובזאת הסתיימה הפרשה, אבל הפסח ההוא לא נשכח לעולם. (פרדס ההגדה עמ' רט)

"מוכר החיטים הפלאי"

ימים קשים באו על הישוב היהודי בעיר הקודש, שנת בצורת פקדה את הארץ, השמים היו אטומים כברזל וטיפת גשם אחת לא ירדה, השמים היו כברזל והארץ כנחושת, עץ השדה לא נתן פרי, כל עשב מוריק בל יראה ובל ימצא, הרעב הופיע ובעקבותיו היוקר, רוטל (שלוש קילו) קמח אחד עולה דינר זהב ולא קל היה להשיגו. מעט התבואה של אשתקד כבר נאכלה כמעט, ומה יעשו כשתאזל כליל. הרעב נשקף מהפנים הנפולות ואימת הבאות ניבטה מהעיניים הכבדות. יהודי ירושלים היו מודאגים לא רק בגלל הרעב שפגע בהם בכל חריפותו, אלא גם בגלל שאלת המצות, מהיכן יקחו חיטה שמורה לאפיית מצות שמורה? בשנים כסדרן, משמגיע זמן קציר החיטה היו יוצאים הנכבדים וראשי הקהל אל השדות וקוצרים ברינה את החיטה, אחר מביאים את החיטים העירה ומאחסנים אותם במחסנים המוגנים מפני גשם וטחב, שם היא מונחת עד זמן הפורים, שאז מוציאים וטוחנים אותה, והקמח מתחלק בין התושבים היהודים, כך בשנים כסדרן, אבל בשנה זו כלל לא היה קציר, רק קוצים כסוחים היו בשדות, אין חיטה שמורה, ולא יהיה קמח שמורה. יצטרכו להסתפק אז ב"מצות פשוטות", אבל האם מצות פשוטות כן יהיו, אוי, גם זה ספק גדול, אמנם יש עוד מעט חיטה בארץ, אבל דמיה יקרים ביותר וקופת הקהל ריקה, הנה כבר נגמר "שוק החיטים" ומחסני החיטה של הקהל נשארו ריקים. בראש העדה בירושלים עמד בימים ההם רבי ישראל משקלוב, תלמידו של הגאון מוילנא זצ"ל. הוא התהלך מודאג, פניו היו קודרים וגבו שחוח מכובד הדאגה הרובצת עליו, כבר עברו עליו תקופות קשות רבות, אבל דומה שתקופה קשה כזאת עוד לא ראה, הוא מקווה שעוד תבוא עזרה מיהודי חוץ לארץ, לא אחת הראו הללו את מסירותם לאחיהם יושבי ארץ הקודש, שהם רואים בהם את שליחיהם בקיום הישוב בה, ברם, האם תבוא העזרה בעוד מועד, היספיקו עוד לקנות חיטה למצות, אה, הסיכויים לכך אינם מעודדים מדי... הנה כבר נגמר "שוק החיטים" ומהיכן ישיגו אחר כך חיטים, אפילו אם הכסף אכן יגיע? מתהלך רבי ישראל מודאג, מבקש עצות ואין, בערבו של יום בהיר אחד שומע פתאום רבי ישראל פעמוני גמלים מקישים סמוך לביתו, כאשר ניגש אל החלון ראה והנה שיירה של גמלים עמוסים שקי תבואה ובראש השיירה צועד ערבי אחד.

ובטרם הספיק רבי ישראל להתבונן מהיכן באה לכאן שיירה עם תבואה, כבר היה הערבי בביתו ואמר לרבי ישראל: "אתה הינך הראש של היהודים בירושלים? יש לי חיטה למכור, וביודעי שהיהודים זקוקים לחיטים למצות עבור הפסח הבאתי הנה את חיטי, חושבני שאתם תיקנו אותם ממני במחיר הוגן". - "אנו צריכים חיטים והיינו קונים ברצון את חיטיך, אבל אין

לנו במה, כי קופת הקהל ריקה לגמרי" ענה רבי ישראל באנחה. הערבי חשב מעט ואמר "אני מוכן להמתין לכסף, בטוחני שאתם תשלמו". - "קבע מועד לתשלום" אמר רבי ישראל, "בערב פסח או במוצאי הפסח" ענה הערבי, "פיתחו את המחסנים, ואצווה למנהיגי הגמלים שלי לפרוק את מטען התבואה". המחסנים שעמדו בסמוך לביתו של הרב נפתחו לרווחה והערבים החלו לפרוק במהירות את התבואה ולהכניסה למחסנים, עזרו להם בעבודתם זו יהודים רבים שמיהרו להתאסף במקום. בתוך כל זה החשיך היום, רבי ישראל פנה לביתו להביא נרות ולהאיר לערבים בעבודתם, אולם כשחזר כבר לא היה זכר לא לערבים ולא לגמליהם. רבי ישראל סקר בשמחה את המחסנים המלאים, אך בליבו כרסמה הדאגה: האם יהיה בידו לשלם לערבי עבור חיטיו? הערבי נעלם עוד לפני שהספיקו לדבר על מחיר התבואה, ומי יודע אם הוא לא יבקש מחיר מופרז שיעלה על גבול האפשרות שלו לשלם? רבי ישראל החל לעשות מאמצים להשיג סכומי כסף גדולים, הוא פנה פעם נוספת במכתבים ליהודי חוץ לארץ בבקשת עזרה דחופה. העזרה באה, ועוד בטרם הגיע מועד התשלום, היה כבר צרור הכסף מוכן בידו של רבי ישראל לשלם לערבי עבור חיטיו. החיטה במחסני הקהל היתה דיה והותר, חילקו חיטים למצה לכל אחד לפי מכסת נפשות ביתו, ועוד נשאר במחסנים לחלק תבואה גם לאחר הפסח. והנה הגיע ערב הפסח, היום כבר פנה להעריב ובעת שכל יהודי ירושלים הלכו כמנהגם אל הכותל המערבי נשאר רבי ישראל בביתו, הוא ציפה למוכר הערבי שיבוא לבקש את דמי חיטיו, אולם הערבי לא בא. גם במוצאי פסח חיכה לו רבי ישראל והוא לא בא. במשך שנים שמר רבי ישראל על צרור הכסף עבור הערבי בעל החיטים, אבל הוא לא נראה ולא נשמע אודותיו כלום כל הזמן. כשהגיעה שעתו של רבי ישראל להסתלק מן העולם, קרא לחתנו ואמר לו "את צרור הכסף הזה החזקתי תמיד מוכן בידי בשביל לשלם לערבי ההוא שהביא לנו את החיטים באותה שנת בצורת, יהא הצרור הזה שמור ולא יגעו בו עד תקופה של עשר שנים, אולי יבוא הערבי במשך זמן זה לתבוע את כספו, ואם יעבור הזמן הנקוב הזה והוא לא יבוא יוכלו להשתמש בכסף הזה לפרנס בו עניים, ומפני "דרכי שלום" יפרנסו גם את עניי הערבים". המוכר הערבי שהופיע נעלם בנסיבות פלאיות ולא חזר מעולם לדרוש את כספו. (פרדס ההגדה עמ' ריט)

סעודת הבעל שם טוב

בספר היכל הבעש"ט (ח"ו עמ' קב) מביא באריכות מעשה, שמקובל שהבעל שם טוב הקדוש עשה תמיד סעודה זו, לסעודת הודאה על הנס שאירע לו בים בדרך הליכתו לארץ הקדושה להראות עם האור החיים הקדוש. וזה סיפור המעשה: בחול המועד יצא לדרכו בנסיעתו לארץ ישראל, ושכר ספינה, ובהיותו על הים היה בסכנה גדולה כי השטן עיכב בעדו

לבל ימשיך בנסיעתו. ואודות הסכנה יש בזה שלוש גירסאות, לגירסא אחת (הרה"ק מקאמארנא בנתיב מצותיך נתיב מצותיך שביל אמונה שביל א אות ט) נשברה הספינה ונשארו רק דפים אחדים ועמדו להיטבע בים, ולגירסא אחרת (ספר דורש טוב) נפלו עליהם שודדי ים על הספינה ורצו להורגם, ולגירסא שלישית (עדת צדיקים) קם רוח סערה על הים, והנוסעים עמו כשראו שהם בצרה גדולה התחילו להתחנן אליו שיתפלל עבורם ויוציאם מהצרה, אך הבעל שם טוב לא זכר מאומה כי נטלו ממנו כל המדרגות (בעדת צדיקים כתוב שאמרו לו מן השמים שיחזור ולא שמע, ולקחו ממנו כל המדרגות וכו' ולא השגיח על זה), וביקש הבעל שם טוב שיקראו לפניו אותיות פשוטות של אל"ף ב"ת גימ"ל וחזרו אליו המדרגות וניצלו, וביום טוב האחרון של פסח באו בחזרה לאיסטאנבול. וזכר לאותו נס קבעו בהרבה חצרות הצדיקים לעשות סעודה ביום טוב האחרון של פסח (כן מובא בלוח "מעגל השנה" לחסידי סקווירא ליום אחרון של פסח, וכן מוזכר ב"ילקוט אוהב ישראל" אות נה), ולפי המקובל נקבעו אז כמה עניינים זכר לנס הגדול. גם אחרי שלא עלה בידו להגיע אז לארץ ישראל, השתוקק כל ימיו מתי תבוא לידי האפשרות לעלות לארץ ישראל.

ביאור ההפטרה

הפטרת יו"ט א' של פסח

יהושע פרק ה פסוק ב' ופרק ו' פסוק א' ו-כו

בָּעֵת הַהִיא אָמַר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ עֲשֵׂה לָךְ חֲרָבוֹת צָרִים

סְכִינִים וְחֲרָבוֹת חֲדָיִם (ת"י) וְשׁוּב מִלֹּא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנִיתָ כִּי בַלִּיל צֵאתָם מִמִּצְרַיִם

נִמְּלֹךְ כָּל יִשְׂרָאֵל (רש"י), [ואמר לו' ה' ליהושע חזור פעם אחר פעם במחנה למול ולצוות על המילה (רד"ק עי"ש)]

[א]: וַיַּעַשׂ לוֹ יְהוֹשֻׁעַ חֲרָבוֹת צָרִים סְכִינִים חֲדָיִם (מ"צ) וַיִּמַּל אֶת בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל אֶל גְּבַעַת הָעֵרְלוֹת וְנִקְרָא עַל שֵׁם הַמְּאוֹרֵעַ (מ"ד): וַזֶּה הַדָּבָר [ב] זֶה

הַסִּיבָה אֲשֶׁר בִּגְלָלָהּ מָלַ יְהוֹשֻׁעַ לִבְדֹּת אֶת כָּל הָעָם הַיֵּצֵא מִמִּצְרַיִם

הַזְּכָרִים וְלֹא מָלָה זֶה אֶת זֶה, כִּי כָל אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה שֶׁהָיוּ כָּבֵד נִימְּלִים וְרַאשֵׁי לַמָּוֶל

יָמָתוּ בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם: הַכִּי רַק מְלִים הָיוּ (ט"ד)

עיונים והארות

א. ורבותינו אמרו שנית זו פריעת מילה שלא נתנה לאברהם אבינו (רש"י).
ב. על ידי דבור מל אותם, אמר להם סבורים אתם לירש את הארץ ערלים, לא כך נאמר את ארץ מגוריה (רש"י).

א. ורבותינו אמרו שנית זו פריעת מילה שלא נתנה לאברהם אבינו (רש"י).
ב. על ידי דבור מל אותם, אמר להם סבורים אתם לירש את הארץ ערלים, לא כך נאמר את ארץ מגוריה (רש"י).

כָּל הָעָם הַיִּצְאִים מִמִּצְרַיִם וְכָל הָעָם הַיִּלְדִּים בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ
 בַּעֲצָתָם מִמִּצְרַיִם לֹא מָלוּ וּלְכֵן הָיָה צָרִיךְ לְמוֹל אוֹתָם יְהוֹשֻׁעַ: ^ו כִּי אֲרֻבְעִים
 שָׁנָה הָלַכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר עַד הָיָה כָּל הַגּוֹי עַד שֶׁתָּם וּנְגַמְדוּ כָּל
 הָעָם אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיִּצְאִים מִמִּצְרַיִם וְאִם כֵּן לֹא הָיָה מִי מִהַנִּימּוּלִים שִׁימוּל אֲחֵרִים
 (ט"ד), וְהַטַּעַם שֶׁלֹּא נִשְׁאָר מִן הַיִּצְאִים מִמִּצְרַיִם הוּא: **אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה** בַּמַּעֲשֵׂה
 הַמִּרְגְּלִים **אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לָהֶם לְבָלְתִּי הָרְאוֹתָם אֶת הָאָרֶץ**
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתָם לָתֵת לָנוּ אֶרֶץ זָבֹת חָלָב וּדְבָשׁ:
^ז **וְאֵת בְּנֵיהֶם אֲשֶׁר הָקִים תַּחֲתָם** וְהַעֲמִיד אוֹתָם בַּמָּקוֹמָם **אֹתָם מָל יְהוֹשֻׁעַ**
כִּי עֲרֵלִים הָיוּ עַד זֶמֶן הַהוּא (ט"ד) **כִּי לֹא מָלוּ אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ** מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִשְׁבַּח
 רוּחַ צְפוֹנִית (רש"י לַעֲלֵי ב'): ^ח **וַיְהִי כֹאֲשֶׁר תָּמוּ כָּל הַגּוֹי לְהַמּוֹל וַיֵּשְׁבוּ**
תַּחֲתָם בַּמָּחֲנֶה עַד חֵיוֹתָם עַד שֶׁנִּדְּפְאוּ וַהֲבִיאוּ (ט"ז): ^ט **וַיֹּאמֶר יְהוָה**
אֶל יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם גִּלּוֹתִי הַסִּירוֹתִי (רש"י) אֶת הַחֲרָפַת מִצְרַיִם מֵעַלֵּיכֶם
[ג] כִּי הַמִּצְרִים הָיוּ מַחֲרִפִּים אֶתְכֶם וְאוֹמְרִים לָכֵן גַּם אֶתְּם עֲרֵלִים כְּמוֹנוֹ (ט"ד) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם

עיונים והארות

מילה, וכשملו בימי יהושע ובא אותו הדם, הוסרה אותה החרפה שעדיין ערב רב שעלו עמוהם היו מונים להם, כך דרש ר' משה הדרשן: גלותי. הסירותי, כמו (תהלים קיט, כב) גל מעלי חרפה, (בראשית כט, י) ויגל את האבן (רש"י).

ג. **הסירותי** את חרפת מצרים, שהיו אומרים ראו כי רעה נגד פניכם, כוכב אחד יש ששמו 'רעה' והוא סימן של דם, רואין אנו אותו עליכם במדבר, והוא שאמר משה במדבר (שמות לב, יב) למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם, והם אינם יודעים שהוא דם

הַהוּא גִלְגָּל עַל שֵׁם "גִּלְגָּל" שֶׁהוּא לְשׁוֹן גִּלְגּוּל וְסָבִיב (מ"צ) עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיַּחֲנוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגִלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח קֶרֶבֶן פֶּסַח בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעָרֶב אַחֲרֵי חֲצוֹת הַיּוֹם קְרוֹי עָרֶב (מ"ד) בְּעָרְבוֹת בְּמִישׁוֹר: יְרִיחוֹ:
יֵא וַיֹּאכְלוּ מַעֲבֹר מִתְּבוּאֹת וּדְגַן הָאָרֶץ (מ"צ) מִמַּחֲרַת יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל הַפֶּסַח
לֵאחֲרֵי הַקֶּרֶב הָעוֹמֵר (מ"ד) מִצּוֹת וְקָלוּי שְׂבֻלִים קָלוּיִם וְצֻלִּיִּם בֹּאֵשׁ בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
בְּגוֹפּוֹ שֶׁל יוֹם וְלֹא בְלִילָה שֶׁלִּפְנֵינוּ (מ"צ): יב וַיִּשְׁבֹּת וּפֶסֶק (ת"י) הַמֶּן מִמַּחֲרַת וְאִפִּילוֹ שֶׁמִּפְטִירַת
מֹשֶׁה בִּשְׁבַעַת בְּאֹדֶר פֶּסֶק הֵמֶן מְלִירָד, מְכַל מְקוֹם הָיוּ נִיזוֹנִים בְּנֵי מִהֶמֶן שֶׁבְכֻלֵּיהֶם, וּבְאֹכְלָם מַעֲבֹר
הָאָרֶץ וְלֹא הָיָה עוֹד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מֶן לֶכֶן (מ"ד) וַיֹּאכְלוּ מִתְּבוּאֹת
אֶרֶץ כְּנַעַן בַּשָּׁנָה הַהִיא: יג וַיְהִי בַּהֲיוֹת יְהוֹשֻׁעַ בִּירִיחוֹ בְּגִבּוֹל יְרִיחוֹ
וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אִישׁ עֹמֵד לִנְגִידוֹ וְחָרְבוֹ שְׁלֹפָה נְחֻלְצָה
מִתְעַרָה (מ"צ) בִּידּוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ הֲלָנוּ אֹתָהּ הָאֵם בֹּאת
לְעֻזּוֹר לָנוּ אִם לְעֻזְרֵינוּ אוֹ בִּאֲמַת לְעֻזּוֹר לְאוֹיְבֵנוּ (מ"ד): יד וַיֹּאמֶר לֹא בֹאתִי לְעֻזּוֹר לְאוֹיְבֵי
יִשְׂרָאֵל כִּי אֲנִי יֵשֶׁר שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאִים עֲבָא יְהוָה (מ"ד) עֲתָה בֹאתִי לְעֻזְרָתְךָ כִּי
אֵין אָדָם יָכוֹל לְהִלָּחֵם עַל יְרִיחוֹ וְלִתְּפֹשֶׁה וְלִהְפִּיל הַחוּמָה (רש"י) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פָּנָיו אֶרְצָה
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיֹּאמֶר לוֹ מָה אֲדֹנִי מְדַבֵּר אֶל עַבְדּוֹ וְהִנֵּנִי לְקִיּוֹמִם כַּעֲבַד הַמִּקְיִים
דְּבְרֵי הָאֲדוֹן (מ"ד): טו וַיֹּאמֶר יֵשֶׁר עֲבָא יְהוָה מֵלֶאךְ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִנֵּקְרָאִים עֲבָא ה', וְיִמְכָּאֵל
הָיָה (רש"י) אֶל יְהוֹשֻׁעַ שֶׁל חֶסֶד וְחֻלּוֹן (מ"צ) נַעֲלָךְ מֵעַל רִגְלֶךָ כִּי הַמְקוֹם

**אֲשֶׁר אֶתָּה עֹמֵד עָלָיו קִדָּשׁ הוּא וּמִהֲרָאוֹי לַעֲמֹוד עָלָיו יִחַף (מ"ד) וַיַּעַשׂ
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן:**

פרק ו - א' וַיִּרְיָחוּ סִנְאֶת וּמִסְנְאֶת ר"ל מַעֲוֹלָם הִיתָה סְגוּרָה בְּדִלְתָיִם וּבְרִיחַ וְעַתָּה הוֹסִיפוּ לַחֲזֹק
אוֹתָהּ בְּיוֹתֵר בַּחֲוֵמָה דְּלִתִּיִּם וּבְרִיחַ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוּ לַצּוֹר עֲלֶיהָ, וְגַם אֵין יוֹצֵא
וַאֲיֵן בָּא כְּדֵי שֶׁאִישׁ לֹא יֵרָאֵם אֶת מְבוֹא הָעִיר (מ"ד):

כז וַיְהִי יְהוָה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שְׁמֵעוֹ בְּכָל הָאָרֶץ שֶׁמּוֹ הִתְפָּרְסָם בְּכָל הָעוֹלָם:

הפטרת שבת חוה"מ דפסח

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על תחיית המתים והגאולה האמיתית וזה מעניינא דיומא כי בניסן נגאלו, ובניסן עתידין ליגאל [א].

תוכן ההפטר

הנביא יחזקאל מספר ששרתה עליו נבואה מאת ה', והנה רוח באה והוליכה אותו לבקעה שהיתה מלאה עצמות אדם של שבט אפרים, שיצאו ממצרים בכח לפני הזמן, והרגו אותם אנשי גת. הרוח העבירה את הנביא סביב העצמות והבקעה, אך לא הכניסה אותו לתוך הבקעה כי היה כהן.

אחרי כן ה' שואל אותו: הנראה לך שהעצמות היבשות האלו יחיו? יחזקאל עונה לו שאם רצונך בכך, אין מי יאמר לך מה תעשה ומה תפעל.

ה' אומר לו אם כן הנבא על העצמות שיחיו, ואכן מיד שהתנבא היה קול של הרוח

עיונים והארות

והוא, לפי האמור במסכת סנהדרין צב:, שהמתים שהחיה יחזקאל הם בני אפרים שיצאו ממצרים שזמנו לקץ וטעו שנאמר (דברי הימים-א, ז): "ובני אפרים שותלח וברד בנו, ותחת בנו ואלדעה בנו, ותחת בנו וזבד בנו... והרגום אנשי גת... ולכן מתאים לומר הפטר זה בפסח.

א. רבותינו קבעו לומר בחול המועד פסח - הפטרת העצמות היבשות, כי תחיית המתים תהיה בניסן ומלחמת גוג ומגוג בתשרי (כן כתב הבאר היטב בשולחן ערוך אורח חיים סימן ת"ץ סעיף קטן ט, בשם הטור, והטור כתב רעיון זה, בשם רבנו האי גאון ז"ל ששמע מן החכמים), והצדיק רבנו חיים משאש ז"ל - נשמת חיים - הוסיף טעם משלו

ואחר כך היה קול רעש של העצמות שהתקרבו אחת לשניה, אחרי כן ראה שעלה עליהם גידים ובשר ועור נרקם עליהם, אך רוח חיים לא היתה בהם, ה' אומר לו להתנבאות ולקרוא לרוח שתבוא ותיפח בהם ויחיו, ואכן מיד לאחר שהתנבא נכנסה בהם רוח חיים וקמו על רגליהם, חיל גדול מאד מאד.

ה' אומר ליחזקאל, שהמתים שהחיה הם סמל ודוגמא לעם ישראל שמתו בגולה ואומרים יבשו עצמותינו, אבדה תקותנו ונכרתנו, וכשם שאלה קמו וחיו כך גם עם ישראל לעתיד, ה' יחיה אותם, יפתח את קברותיהם ויעלה אותם לארץ ישראל ואז כולם יכירו את ה' ויעבדו אותו, ישראל ישבו לבטח, ה' יהיה להם לאלהים והם יהיו לו לעם סגולה.

יחזקאל פרק ל"ז, פסוק א' – י"ד.

א הִיִּתָּה עָלַי יְד־יְהוָה כֹּחַ וְחוּזֹק הַנְּבוּאָה מֵאֵת ה' וַיּוֹצֵאֵנִי מִמְּקוֹמִי בְּרוּחַ יְהוָה

ברצון ה' דהיינו שרות ה' הוציאני (מ"ד) וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבְּקָעָה הָעֵמֶק (מ"ז) וְהִיא

מִלְּאָה עֲצָמוֹת בְּנֵי אָדָם שָׁמְתוּ וְהֵם מִבְּנֵי אֲפָרַיִם שְׁמִיִּהְיוּ אֶת הַקֶּץ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם וְהָרְגוּם אֲנֹשִׁי גַת

(רש"י): ב וְהֶעֱבִירֵנִי עֲלֵיהֶם בְּמֵרָאָה הַנְּבוּאָה (רד"ק) סָבִיב | סָבִיב לְבִקְעָה וּסְבִיב

הָעֲצָמוֹת וְלֹא הִכְנִיסוּ לְתוֹכָהּ לִפִּי שֶׁהִיָּה כְּחֹן (רש"י) וְהִנֵּה רַבּוֹת הֵם מְאֹד עַל-פְּנֵי

הַבְּקָעָה וְהִנֵּה יִבְשׁוֹת מְאֹד כִּי אֵין עֲלֵיהֶם לֹא עוֹר וְלֹא בָשָׂר וְלֹא גִידִים: ג וַיֹּאמֶר

אֵלַי בֶּן-אָדָם הֲתַחְיֶינָה הָאֵם נִרְאָה בְּעֵינֶיךָ יוֹכְלוּ לַחְיּוֹת (רש"י) הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה

וַאֲמַר אֲדֹנָי (יְהוָה) אֱלֹהִים אַתָּה יִרְעֵתָ רַק אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת רִצּוֹנְךָ וְאֵם תִּרְצָה

בּוֹדְאֵי יַחֲיוּ (מ"ד): ד וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא עַל-הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה [ב] כִּי תַחְיֶה

עיונים והארות

בלה בעפר וזו דומה כמו בריאת האדם בבטן אמו, שתחילה יקרה עור סביב הטיפה הזרעיית, ואחר

ב. הַנְּבִיא עַל הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה - אומר המלבי"ם ז"ל: כי התחיה העתידה, שיהיה הגוף

העתידה יהיה הגוף בלה בעפר וזה דומה כמו בריאת האדם בבטן אמו ובתחילה יקדם עור סביב הטפה הזרעית

וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם הָעֲצָמוֹת הַיְבֹשׁוֹת שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָה: (מלבי"ם)

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי (יְהוָה) אֱלֹהִים לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה הִנֵּה אֲנִי

מְבִיא בָכֶם רוּחַ חַיִּים (מלבי"ם) וְחַיֵּיתֶם [ג] וְעִי"ז יביא בהם מעט חיות שיתנענעו ויתקרבו

אחד לשני (מ"ד): וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים [ד] לחבר ולקשר העצמות זה בזה וְהָעֵלְתִי

עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקַרְמִתִּי אַעֲשֶׂה עֲלֵיכֶם קָרוֹם שֶׁל עוֹר ואחר זה וְנָתַתִּי בָכֶם

רוּחַ הַחַיּוֹנִי וְחַיֵּיתֶם ותשארו חיים וקיימים וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה והכל בידי (מ"ד):

וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיְהִי־קוֹל מִן הָרוּחַ והאוויר הנושב בְּהִנָּבְאִי

וְהִנֵּה־רֹעַשׁ נדנוד ותנועה מהעצמות (מ"ד) שהיו טופחין זה לזה (רש"י) וְתִקְרְבוּ עֲצָמוֹת

עַצָּם אֶל־עַצְמוֹ כל עצם התחברה למקום חיבורה כמו שהיתה בחיים (מ"ד): וְרָאִיתִי

עיונים והארות

ובאיוב כתוב: "עור ובשר" (עיין בפסוק שלפני זה), שבתחילת יצירתו של האדם, כולו בשר, ואחר כך מתקשה הבשר ונעשה ממנו גידים וממנו - עצמות (משמחי לב - לרבי רפאל בירדוגו זע"א).

ד. ונתתי עליכם גידים - ובספר איוב הוא אומר עור ובשר תלבישני תחילה, ואחר כך ובעצמות וגידים תסוככני, אלא למה היו אלו דומים, לאדם שפושט וחוזר ולובש, שמה שפשט אחרון לובש ראשון, אבל בתחילת בריית הוולד עור ובשר תחילה ואחר כך עצמות וגידים. וקרמתי - לשון קרום, איקרוטיירי"א בלע"ז (רש"י).

כך יתהווה שם בשר, ככתוב (איוב ט, י-יא): "הלא כחלב תתיכני (מדבר הוא על יצירת הוולד, מראה האדם בראשיתו הוא כטיפת חלב, אחר כך מתקשה כגבינה) וכגבינה תקפיאני; עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני (תארוג אותי). ואחר כך יתקשרו האיברים בגידים ועצמות. יוצא איפוא מכאן, שטיפת הזרע שיש בה חיות ממנה יצמח הגוף, לא כן העצמות האלה היבשות בלא רוח חיים, ולכן ציווה להינבא.

ג. הנה אני מביא בכם רוח וחייתם - זה דרך כלל, וחזר ומפרש ונתתי עליכם גידים, שהגידים נוצרו תחילה על העצמות, ומהגידים מתהווה הבשר כמו שיתהווה השומן על הגידים ואחר כך עור.

וְהִנֵּה נָתַן (ט"ד) עֲלֵיהֶם גִּידִים [ה] וּבִשָּׁר עָלָה עַל הַגִּידִים (רד"ק) וַיִּקְרָם

עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמַעְלָה וְרוּחַ הַחַיּוּנִי עֲדִיין (ט"ז) אֵין בָּהֶם: ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי

הַנֶּבֶא אֶל הָרוּחַ הַנֶּבֶא בֶּן אָדָם וַאֲמַרְתָּ אֶל הָרוּחַ כֹּה אָמַר |

אֲדָנִי (יְהוָה) אֱלֹהִים מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם שֶׁהֵלְכוּ נִשְׁמוֹתֵיהֶן לְשׁוֹט (רש"י)

בָּאֵי הָרוּחַ וּפְתִי תִנְשְׁבִי (ט"ז) וְתַעֲלִי (ת"י) בְּהַרְוִגִים וְ הָאֱלֹהֵי וַיִּחְיוּ:

עיונים והארות

אותם לתוך כבשן האש, וירד מיכאל והציגם. אמר להם הייתם יודעים שיש לכם אלוה משזיב ומציל למה עזבתם אלקיכם והשתחויתם לאילילים שאין בהם כח להציל, אלא כדרך שעשיתם בארצכם והחרבתם אותה כך אתם רוצים לעשות בארץ הזאת להחריב אותה, וצוה ונהרגו כולם, שנאמר ויאמר אלי הנבא וגו' בן אדם וגו', ופחי בהרוגים האלה וגו'.

ר' פנחס אמר לאחר עשרים שנה שנהרגו הרוגי בבל שרתה רוח הקודש על יחזקאל והוציא לבקעת דורא והראהו עצמות יבשות הרבה מאד, אמר לו בן אדם מה אתה רואה, אמר לו עצמות יבשות, אמר לו יש בי כח להחיותם או לאו, אמר לו ה' אלקים אתה ידעת, ולפי שלא האמין לא נקברו עצמותיו בארץ טהורה, כמו דאמר, ואתה על אדמה טמאה תמות. אמר לו הנבא על העצמות, אמר לפניו רבונו של עולם מה הנבואה מביאה בשר וגידים שאכלו מהם חיה ועוף שמותו בארץ אחרת, מיד הקב"ה השמיע קולו מבין שני הכרובים ורעשו הארץ, שנאמר ויהי קול כהנבאי והנה רעש ותקברו עצמות עצם אל עצמו.

ה. והנה עליהם גידים - בית שמאי ובית הלל, בית שמאי אומרים לא כשם שיצירתו בעולם הזה יצירתו לעולם הבא, בעולם הזה מתחיל בעור ובשר וגומר בגידים ועצמות, אבל לעתיד לבא מתחיל בגידים ועצמות וגומר בעור ובשר, שכן הוא אומר במתי יחזקאל, וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור. אמר רבי יוחנן אין מביאין ראיה ממתי יחזקאל, ולמה היו מתי יחזקאל דומים לזה שהוא נכנס במרחץ, מה שהוא פושט ראשון הוא לובש אחרון. ובית הלל אומרים, כשם שיצירתו בעולם הזה כך יצירתו לעולם הבא, שכן איוב הוא אומר הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני, התכתיני אין כתיב כאן, קפאתני אין כתיב כאן, עור ובשר הלבשתיני אין כתיב כאן, ועצמות וגידים סוככתני אין כתיב כאן, אלא תתיכני, תקפיאני, תלבישני, תסוככני (ב"ר י"ד).

ו. ופחי בהרוגים - ר' יהושע אומר כשהביא נבוכדנאצר עלילות דברים על ישראל להרגם העמיד צלם בבקעת דורא, והוציא כרוז ואמר כל מי שלא ישתחוה ישרף באש. וישראל לא בטחו בצל יוצרם ובאו הם ונשיהם ובנותיהם לאילילים, חוץ מדינאל חנניה מישאל ועזריה, ונתנו

וְהִנַּבְּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוֵּנִי וַתָּבוֹא בָּהֶם הָרוּחַ וַיִּחֲיוּ וַיַּעֲמְדוּ
עַל-רַגְלֵיהֶם [א] חֵיל גָּדוֹל מְאֹד-מְאֹד: ^א וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם

עיונים והארות

נשים והולידו בנים ובנות. עמד ר' יהודה בן בתירא על רגליו ואמר, אני מבני בניהם והללו תפילין שהניח לי אבי אבא מהם. ומאן ניהו מתים שהחיה יחזקאל.

אמר רב אלה בני אדם שמונו לקץ וטעו, שנאמר ובני אפרים שותלח בנו וגו' והרגום אנשי גת הנולדים בארץ כי ירדו לקחת את מקניהם ויתאבל אפרים אביהם ימים רבים ויבואו אחיו לנחמו.

ושמואל אמר אלו אנשים שכפרו בתחיית המתים, שנאמר ויאמר אלי בן אדם העצמות האלה בית ישראל המה וגו'.

ר' ירמיה בר אבא אמר אלה בני אדם שאין בהם לחלוות מצוה, שנאמר העצמות היבשות שמעו דבר ה'.

ר' יצחק אמר אלה בני אדם שחיפו את ההיכל כולו בשקצים ורמשים, שנאמר ואבא ואראה והנה כל תבנית רמש ובהמה שקץ וכל גלולי בית ישראל, וכתב התם והעבירני עליהם סביב סביב.

רבי יעקב אמר אלה מתים שבבקעת דורא, ואמר ר' יוחנן מנהר אשל עד רבתי בקעת דורא היא, שבשעה שהגלה נבוכדנאצר את ישראל היו בהם בחורים שהיו מגנין את החמה ביפים, והיו כשדיות רואות אותם ושופעות דם זיבה, אמרו לבעליהם ובעליהם למלך, וצוה המלך והרגום, והיו עדיין שופעות דם זיבות, וצוה המלך ורמסום (סנהדרין צ"ב).

ז. תניא ר' אליעזר אומר, מתים שהחיה יחזקאל עמדו על רגליהם ואמרו שירה ומתו, מה

ר' יהושע בן קרחה אומר ירד עליהם טל תחיית המתים מן השמים כמעין שהוא נובע, כך היו המים נובעים עליהם גידים. אמר הנבא אל הרוח, שנאמר מארבע רוחות בואי הרוח ופחי, ופתחו אוצרות נשמות והחזירו להם כל רוח ורוח לגוף בשר. כתיב במצרים וירבו ויעצמו במאד מאד, מה להלן ששים רבוא, אף מתים שהחיה יחזקאל ששים רבוא, וכולם עמדו על רגליהם חוץ מאיש אחד. אמר לו הנביא רבון העולמים, מה טיבו של זה האיש, אמר לו בנשך נתן ותרבית לקח וחי חיה לא יחיה. באותה שעה היו ישראל יושבים ובוכים, היינו מקוים להקבץ עם כל בית ישראל, ועכשיו עזרנו לנו, היינו מקוים לאור ובא חושך, היינו מקוים לעמוד עם כל ישראל לתחיית המתים, עכשיו אבדה תקוננו, באותה שעה אמר הקב"ה לנביא, חי אני שאני מעמיד אתכם בתחיית המתים ומקבץ אתכם עם כל ישראל, שנאמר הנה אני פותח את קברותיכם (ילק"ש).

שנו רבותינו, בשעה שהפיל נבוכדנאצר הרשע את חנניה מישאל ועזריה בתוך כבשן האש, אמר לו הקב"ה ליחזקאל לך והחיה מתים בבקעת דורא. באו עצמות וטפחו לו לאותו רשע על פניו, אמר מה טיבן של אלו, אמרו לו חברים של אלו מחייה מתים בבקעת דורא. פתח ואמר אתוהי כמה רברבין ותמהוהי כמה תקיפין.

ר' יהודה אומר אמת משל היה. אמר לו רבי נחמיה אם אמת למה משל, ואם משל למה אמת, אלא באמת משל היה.

ר' אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר, מתים שהחיה יחזקאל הלכו לארץ ישראל ונשאו

הַעֲצֻמוֹת הָאֵלֶּה אֹת וְסִמֵּן עַל כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל הַמֵּתִים בַּגּוֹלָה הַכֹּהֵן הַנֶּה

הַגּוֹלִים אֲמָרִים עַד שֶׁלֹּא תִבּוֹא הַגְּאוּלָּה כְּכֹר נִהְיוּ מֵתִים יְבֹשֵׁי עֲצֻמוֹתֵינוּ [ח] וְאַבְרָהָ

תִּקְוָתֵנוּ נִגְזַרְנוּ [מִלְשׁוֹן כְּרִיתָה (ט"ז)] לָנוּ וְמָה תוֹעֵלָת לָנוּ עִם הַגְּאוּלָּה כִּי לֹא נִחְיָה עוֹד שְׁנִית

כְּשִׁיחֵיו הַמֵּתִים (רד"ק, ט"ד): יְבֹשֵׁי לֶכֶן הַנֶּבֶא שְׁעֵתִיד אֲנִי לִהְיוֹתֶם שְׁנִית (רש"י) וְאַמְרָת

אֱלֹהֵיכֶם כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי (יְהוָה) אֱלֹהִים הֵנָּה אֲנִי פִתַּח בְּזִמָּן הַגְּאוּלָּה

אֶת-קְבֻרֹתֵיכֶם וְהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מִקְבְּרוֹתֵיכֶם חַיִּים וְקַיִימִים אִתְּם עַמִּי

וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-אֲדֻמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא בַּגְּלָגוּל דֶּרֶךְ מַחֲלוּת [וּמִכָּאן מוֹכַח כִּי בַחֲוִ"ל

יִחְיוּ כְמוּ מֵתֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל], וְאִ"כ גַּם אִתְּם תִּרְאוּ אֶת הַגְּאוּלָּה: יְבֹשֵׁי יִדְעֵתֶם כִּי-אֲנִי יְהוָה

עיונים והארות

מקברותיכם עמי", רוצה לומר אותם הגופים שירדו לקבריהם - אותם אני מעלה מהקברים (פתח השער - שער בת רבים).

ובזה אפשר להבין את המאמר המובא במסכת (סנהדרין ז): שאלה קליאופטרה המלכה את רבי מאיר: יודעת אני שהמתים חיים, אלא כשהם עומדים - האם הם עומדים ערומים או בלבושיהם הם עומדים? אמר לה: קל וחומר מחיטה: ומה חיטה שנקברה ערומה יוצאת בכמה לבושים, צדיקים שנקברו בלבושיהם - על אחת כמה וכמה. אומר בעל "יד השער": שקליאופטרה שאלה, האם המתים יעמדו גם כן בגוף הנקבר או לאו, כי לא הבינה, איך יכול להיות, גוף שנרקב ישוב לתחייה, לכן הראה לה ראייה מהחיטה, אחר שהיא נרקבת מצמיחה הגרעינים.

שירה אמרו ה' ממית בצדקו ומחיה ברחמים רבים, ר' יהושע אומר שירה זו אמרו, ה' ממית ומחיה מוריד שאול ועל.

ח. העצמות האלה כל בית ישראל המה הנה אומרים יבשו עצמותינו... הנה אני פותח את קברותיכם - ויש לשאול, הרי אמרו שההרוגים האלה היו כופרים בתחיית המתים והכופר בתחיית המתים - אין לו חלק בתחיית המתים, וכיון שאמרו: "יבשו עצמותינו..." איך החיה אותם יחזקאל? ואפשר לומר, כי ההרוגים האלה סברו לאמר, שהתחיה תהיה לנפש, ולא לגוף, כי לא האמינו בזה, היתכן שגוף הנרקב יחזור לתחייה? וחשבו בדעתם שלעתיד יבא הקב"ה גוף חדש, ולכן אמרו: "יבשו עצמותינו", ולזה באה תשובת ה': "הנה אני פותח את קברותיכם, והעליתי אתכם

בַּפֶּתַחִי בַעַת אִפְתַּח (ת"י) אֶת־קִבְרוֹתֵיכֶם וּבִהְעֵלוֹתִי אֶתְכֶם

מִקִּבְרוֹתֵיכֶם תִּדְעוּ שְׁאֵתֶם (ט"ד) עַמִּי: יְדִ וְנִתַּתִּי רוּחִי בָכֶם וְחִיִּיתֶם אֵתֵן

בְּכֶם רוּחַ הַחַיּוּנִי רוּחַ הַשְּׂכָל שִׁיתֵן בָּהֶם דְּעָה וּבִינָה וְהַשְּׂכָל וְלֹא תַחֲסֹאוּ עוֹד וְתִשְׁאָרוּ חַיִּים וְקִיִּימִים וְהִנֵּחֵתִי

אֶתְכֶם עַל־אֲדָמַתְכֶם הַבְּטִיחָם שְׁלֹא יִגְלוּ מִמֶּנָּה עוֹד וְיִדְעֶתֶם כִּי־אֲנִי יְהוָה

כִּי כֹלֶם יִדְעוּ אוֹתִי מִקִּטְנִים וְעַד גְּדוּלָּם, וְכֵן אֲנִי הַנֶּאֱמָן בְּמֵאמְרִי דְּבִרְתִּי הַבְּטַחְתִּי וְעֲשִׂיתִי וְקִיַּמְתִּי

נֶאֱמַר יְהוָה (רד"ק וט"ד):

הלכות ספירת העומר

מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר שנאמר (ויקרא כג, טו) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה", ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר (שם, טז) "תספרו חמשים יום".^[א]

א. כתוב בתורה: (שם) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום", ודרשו חז"ל: וספרתם לכם - שתהיה ספירת העומר לכל אחד ואחד, דהיינו שכל אחד יספור לעצמו. ממחרת השבת - היינו ממחרת יום טוב ראשון של פסח שהוא יום שבתון, ולכן

עיונים והארות

שקולין אותן באור שוטחין הכל שהרוח תנשב עליו, וטוחנין השלש סאין ומנפין בשלש עשרה נפה, ומהכל מוציאין עשרון (כמדת העומר) למנחה.

הלכה למשה מסיני שהעומר יהיה משעורים, ולכתחילה היה צריך להביא את העומר

ממקום הקרוב לירושלים, ובדיעבד ממקום אחר בארץ ישראל, והיה בא מן הלח ולא מן היבש (ואם לא מצא מביא מן היבש. מנחות ע"א). הקרבת העומר התירה לאכול מהתבואה החדשה בכל חמשה מיני דגן, כמו שכתוב בתורה: "ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד הביאכם את קרבן אלהיכם", אמנם בזמן הזה שאין עומר קרב, אסור לאכול כל היום כולו מהתבואה החדשה עד ליל י"ז בניסן.

א. **מצות** העומר הקרבתו ביום שני של חג הפסח שהוא "ט"ז בניסן". בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים יתר על המוסף של כל יום כבש לעולה עם עומר התנופה, והוא מנחה של ציבור, ודוחה אפילו שבת.

העומר (שהוא עשירית האיפה) היה נקצר בעסק גדול. מערב יום טוב יוצאים שלוחי בית דין ועושים כריכות על גבעולים המחוברים לקרקע כדי שיהיה נוח לקצור, ובליל ט"ז אפילו בשבת היו נקצרים, וכל העיירות הסמוכים לשם מתכנסות למקום, וקוצרים שלש סאים בשלשה אנשים ובשלש קופות ובשלש מגלות. קצרוהו ונתנוהו בקופות, והביאוהו לעזרה וחבטוהו, וזורין ובוררין ולוקחין ומהבהבין אותן באור, ואחר

מצות עשה לספור ספירת העומר החל מליל ט"ז בניסן עד גמר שבעה שבועות².

עיונים והארות

אולם הר"ן (פסחים דף כח.) כתב: רוב המפרשים מסכימים שספירת העומר בזמן הזה שאין הבאה ולא קרבן אינה אלא 'מדרבנן בעלמא זכר למקדש'. וכתבו התוספות (מגילה דף כ: ד"ה כל): ולכן אחר הספירה אומרים 'הי רצון שיבנה בית המקדש' וכו' לפי שאין בזה עשיית מצוה מן התורה, אלא אזכרה לבנין בית המקדש.

וע"פ הסוד בכתבי הקודש לרבנו האריז"ל לא מצאנו שכתב מה דעתו, ומנוסח הלשם יחוד שבסידור הרש"ש נראה גם כן שסובר שהוא מדאורייתא כמו שכתוב שם "הרינו באים לקיים מצות עשה דאורייתא".

וכתב הרב החסיד חו"ר מסעוד הכהן אלהדד זי"ע בספרו שו"ת שמחת כהן (סימן צ"ו דף ע"ז ע"א) לעשות חילוק דאין הכי נמי דהרש"ש סובר כדעת רוב הפוסקים שהספירה בזמננו זה מדרבנן, אבל מה שכתב שהיא מדאורייתא כיון ששורשה במקום עליון הוא מדאורייתא ואף שחרב בית המקדש אין שורש המצוה יורד מדרגתו אלא נשאר השורש בשורשו. וז"ל, ועל שאלה הראשונה זאת אשיב בקיצור כי האמת הלכה רווחת דמצות ספירת העומר בזמן הזה היא דרבנן וכדפסק מרן ז"ל נגד דברי אבי העזרי שכתב רבינו הטור ז"ל דגם בזמן הזה היא דאורייתא וכשיטת הרמב"ם ז"ל כי רוב הפוסקים סבירא להו שהיא דרבנן והלכתא כוותיהו זה ברור באין תפונה (היינו בלי ספק). אמנם דברי מוה"ר שר שלום (שרעבי) ז"ל הוא מילין לצד עילאה ממלל בשורשן של יסודות הכוונה בגובה מרומים שבעוה"ר נחרב הבית ואין קרבן העומר בבחינת המעשה ממש למטה עם כל זה השורש לא יחזק בגבהי מרומים אשר לא יחסר כל טוב בבחינת המתייחס לשורש המצוה ההיא בתיקונה ובחינת המשכת המוחין ע"י הכוונה במחשבה

ב. נחלקו הראשונים האם גם בזמן הזה שאין קרבן עומר יש מצוה מן התורה בספירת העומר. הרמב"ם (הל' תמידין ומוספין פ"ו הל' כד) כתב: מצוה זו של ספירת העומר מוטלת על כל איש מישראל בכל מקום ובכל זמן, ע"כ. משמע שסובר שאף בזמן הזה היא מצוה מן התורה.

ובספר המצוות (מצוה קס"א) מנה הרמב"ם אותה כא' מתרי"ג המצוות וז"ל: מצוה זו היא שציונו לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום. והוא אמרו יתעלה וספרתם לכם ממחרת השבת וגו'. ודע כי כמו שנתחייבו בית דין למנות שנות יובל שנה שנה שמטה שמטה כמו שביארתי במה שקדם כן חייב כל אחד ואחד ממנו למנות ימות העומר יום יום ושבווע שבוע. והוא שאמר תספרו חמשים יום ואמר שבעה שבועות תספר לך. וכמו שמצות מנין השנים מצוה אחת כמו שבארנו כן ספירת העומר מצוה אחת, וכן מנה אותה כל מי שקדמנו מצוה אחת.

ואל יטען אמרם (מנחות ס"ו) מצוה לממני יומי ומצוה לממני שבועי ותחשוב שהם שתי מצוות כי כל חלק וחלק מחלקי מצוה שיהיו לה חלקים מצוה לעשות כל חלק ממנה. ואמנם היו שתי מצוות אילו אמרו מנין הימים מצוה ומנין שבועות מצוה, וזה מה שלא יעלה למי שלא יטעה אותם הדבור. כי אתה כשתאמר מצוה לעשות כך וכך הנה לא יתחייב מזה המאמר שהפעולה היא מצוה בפני עצמה. והראיה הברורה על זה היותנו מונים גם כן בכל לילה שהם כך וכך שבועות כך וכך ימים, ואילו היו השבועות מצוה בפני עצמה לא היינו מסדרין ענינה אלא בליל השבועות והיינו אומרים שתי ברכות על ספירת העומר ועל ספירת שבועי העומר. ואין הדברים כן אלא המצוה היא ספירת העומר יומי ושבוועי כמו שתקנו וכו' עכ"ל.

ב. "שבע שבתות תמימות וכו'" - דרשו חז"ל - שצריך שיהיו השבועות תמימות, ולכן יזהר כל אדם לספור תיכף ומיד בצאת הכוכבים היות וכתוב תמימות וכו"ל, והואיל שצריך בלילה הראשון לספור תיכף בתחילת הלילה, הוא הדין בשאר הלילות, ובפרט שעל פי הסוד צריך לזהר לספור מיד.

עיונים והארות

נימולו נכנסו בחלק הקודש שנקרא ברית. כיון שנתחזקו בה נפסקה הטומאה מהם, כאשר זו כשפסקו ממנה דמי טומאה שלה. אחר שפסקו ממנה מה כתוב (ויקרא טו, כח) 'וספרה לה שבעת ימים', אף כאן כיון שבאו בחלק הקודש פסקה הטומאה מהם, ואמר הקב"ה מכאן ולהלאה חשבון לטהרה וכו'. ולמה, כדי לטהר במים עליונים הקדושים דהיינו בהארת הבינה על ידי ספירת העומר, ואחר כך בשבועות לבא ולהתחבר במלך ולקבל תורתו. כי למקוה העליונה שהיא בחינת בינה צריך שבע שבועות ולא שבעה ימים.

והרמח"ל (חוקר ומקובל פ' יח) ביאר: מ"ט ימים של ספירת העומר, וביום נ' ניתנה התורה וכו', וכשם שיש מ"ט פנים טהור כן יש מ"ט פנים טמא, וכשישראל היו במצרים היו מלוכלכים במ"ט פנים טמא, והוצרכו לצאת מן הטומאה [קודם מתן תורה], והוציאים הקב"ה ע"י מ"ט פנים טהור וכו', ואת זה לעומת זה עשה אלקים, יצר טוב ויצר הרע, זה בטהרתו וזה בטומאתו, בבחינות מחולקים, כוחות הטומאה כנגד כוחות הקדושה, לכן כשרצה הקב"ה להכניע המ"ט פנים טמא, הוציא כנגדו השער הטהור והכניע [פנים אחד בכל יום ויום מפסח עד שבועות].

ג. **בשו"ע** (סימן תפ"ט סעיף א') כתב, בליל שני אחר תפילת ערבית מתחילין לספור העומר. ואם שכח לספור בתחילת הלילה, הולך וסופר כל הלילה. וכתב מו"ר חכם בן ציון אבא שאול בשו"ת אור לציון (ח"ג פט"ז הערה א) וז"ל, משמע מדברי מרן שאין הענין לספור מיד בתחילת הלילה משום זריזין מקדימין למצוות בלבד, אלא שלכתחילה

ובדיבור המעולה מהמעשה אשר היה בו חילוף זמן וביטול אבל הכוונה והמחשבה והדיבור אינם מקבלים סוג החילוף והביטול בתיקונם בבחינה המיוחדת לשורש אליהם כמאז וכמקדם ואי לזאת עדיין יכולים ליחס במצות ספירת העומר בסדר הכוונה והמחשבה והדיבור גם בזמן הזה שהיא דאורייתא ואין לה יחס ושותפות עם סדר הגדה דליל ב' לבני חו"ל שהיא דרבנן ואין לה שום שורש מבחינת מצות עשה דאורייתא המתייחס אליה ביו"ט שני של גלויות כי היא מתורת מנהג, אבותיהם גם כי ידענו בקביעותא דירחא ואין שום ספק עם כל זה מתורת מנהג אם כן מצות ספירת העומר בזמן הזה וסדר הגדה דליל ב' של גלויות לא שוו בשעוריהם בכוונתן ובשורשן, ואם כן דברי מוה"ר שר שלום (שרעבי) ז"ל דברי אלקים חיים ודברי הרב תורת חכם (דף כ"ד) הוא בבחינת המתייחס לאותה מצוה בכל פרטיה. ובזאת ינח לנו גם מ"ש מוה"ר שר שלום (שרעבי) ז"ל בהקדמת ד' כוסות דליל פסח דהקידוש הנאמר על כוס א' הוא דאורייתא יעו"ש והנה קיימא לן דקידוש יום טוב, היין הוא דרבנן לכולי עלמא ואיך יאמר נא מורינו ז"ל דהיא דאורייתא ולפי האמור נחא ועיין בתורת חכם [דף מ"ו ע"ב] ודון מינה ואוקי באתרין ואת אשר נראה לי כתבתי ודו"ק עכ"ל.

ובטעם המצוה

בזוהר (אמור דף צז: אות קסב): כתוב 'וספרתם' וגו'. מה פירושו. ישראל כשהיו במצרים היו ברשות אחרת, והיו אחוזים בטומאה, כאשר זו היושבת בימי טומאה שלה. אחר שבני ישראל

ג. מצות ספירת העומר צריך לקיים אותה בעמידה שנאמר (דברים טז, ט) "שבעה שבועת תספר לך מהחל חרמש בקמה", ודרשו חכמינו ז"ל אל תקרי בקמה אלא בקומה, דהיינו בעמידה. ואם מנה מיושב יצא יד"ח. וזקן או חולה שקשה להם לעמוד רשאים לספור העומר לכתחילה כשהם יושבים שכל שעת הדחק כדיעבד דמי.¹

ד. קודם ספירת העומר יאמר לשם יחוד וכו', ובלילה הראשון קודם שיספור טוב שיאמר פרשת העומר מפרשת אמור, וידבר וכו' כי תבוא אל הארץ וכו' עד מנחה חדשה לה', ואחר כך יאמר פרק י' דמנחות, ר' ישמעאל אומר העומר וכו', כמובא במחזורים.¹

עיונים והארות

תקרי בקמה אלא בקומה, וראו לומר אל תקרי מפני שהכתוב מיותר, כי ודאי קצירת העומר אינו אלא בקמה, אלא ודאי הכתוב בא ללמד ענין אחר לענין הספירה שהיא בסוף הפסוק, והשמיענו בזה שתי הדרשות שזכרנו. ועוד למדו בנין אב מכאן, כל מקום שנאמר "לכם", הוא מעומד. ונהגו הקהל לספור אחר "תתקבל", משום דכל הקהל נמצאים בבית הכנסת ו"ברוב עם הדרת מלך" (משלי יד, ח), כדמצינו קצירת העומר שהיה נקצר בעסק גדול, כדתנן (מנחות סה.) כל העיירות הסמוכות מתכנסות לשם. עכ"ל.

וכתב בספר המנהגים (טירנא הגהות המנהגים חג הפסח), אל תקרי בקמה אלא בקומה. עצת השם לעולם תעמוד (תהלים לג, יא), עצ"ת נוטריקון, עומר ציצית תפילין עכ"ל.

ה. **מו"ר** מופת הדור בחזון עובדיה (שם הלכה ח).

ו. **כ"ב** הכה"ח (ס"ק ז) וקודם שיספור טוב לומר פרשת העומר בפרשת אמור וידבר וכו' כי תבוא אל הארץ וכו' עד מנחה חדשה לה' ואחר כך יאמר פרק יו"ד דמנחות רבי ישמעאל אומר העומר וכו'. ואחר כך יאמר נוסח זה הכתוב בסידור הרש"ש ז"ל, ונוהגין לאמרו חסידי בית אל יכב"ץ ההולכים על פי דברי האר"י ז"ל. וכו'.

יש לספור דוקא בתחילת הלילה. ולכן נקט מרן לשון דיעבד, שאם שכח לספור בתחילת הלילה הולך וסופר כל הלילה, שאין זה אלא בדיעבד שלא ספר מיד בתחילת הלילה.

וטעם הדבר נתבאר בספר אור לציון (תשובות ח"א חא"ח סימן ל"ו), שמרן חשב לשיטת התוס' ור"ת במסכת מנחות (דף ס"ו ע"א ד"ה זכר), שגדר תמימות שנאמר בספירת העומר הוא שבכל לילה ולילה תהיה ספירה תמימה, והיינו לספור בתחילת הלילה. וכן היא דעת הרא"ש (בסוף מסכת פסחים סימן מ'), ע"ש. (וראה גם במ"ב בסימן תפ"ט ס"ק ב', שכתב דכל מה דאפשר לאקדומי מקדמין. ובכה"ח שם אות י"ב כתב, שכל מה שמתאחר יותר, גורם אחיזה אל החיצונים ביותר, ע"ש. וראה גם במורה באצבע להחיד"א סימן ז' אות רט"ז). ועל כן יש להשתדל לספור בתחילת הלילה דוקא.

ד. **שו"ע** (שם) כ"כ הרא"ש בסוף פסחים (ס"י מא) וכי מברכי מברכין מעומד דת"ר בקמה תחל לספור (דברים טז ט) אל תיקרי בקמה אלא בקומה, וכתב הב"י בדק הבית וכ"כ הרמב"ם ז"ל (בפרק ז' מתמידין ומוספין הכ"ג) ואין מונין אלא מעומד ואם מנה מיושב יצא.

וכתב בספר סדר היום (סדר ספירת העומר), ויספור מעומד כמו שלמדו (שם) מ"ב קמה" אל

- ה. כתב רבינו מהרח"ו בספר הכוונות: טוב לאדם לכיין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל השבע ספירות, והמשל בזה - בהיותו בשבוע א' יכין לתקן מה שפגם וחטא בספירת החסד, ובשבוע ב' מה שפגם וחטא בספירת הגבורה, ובשבוע ג' וכו' ע"כ. ועוד כתב: גם ראיתי למורי ז"ל שהיה מקפיד וזהיר לומר אחר ספירת העומר מזמור "למנצח וכו' אלהים יחננו ויברכנו" כולו מעומד (וטוב לאומרו בצורת המנורה), ולכין בכל יום מן המ"ט ימים מתיבה אחת ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור.¹
- ו. צריך כל אדם להזהר מאד שאחר הברכה והספירה של העומר יאמר "הרחמן הוא יחזיר

עיונים והארות

החסדים המתפשטים בגופו, ועלו למעלה אל הדעת שבו, במקום הגרון אשר שם יסוד דאימא תוך הז"א כנודע. ושם בגרון היא אחיזת מצרים במיצר העליון כמבואר בארוכה, ושם נאחז פרעה סוד העורף, וכן נאחזו שם ח"ו החיצונים, בלבושי המוחין של ז"א. וידוע הוא כי הדעת יש לו שתי בחינות, האחת למעלה במוח הדעת בראש ז"א, והשנית בבחינת התפשטותו למטה מן החסד ועד ההוד, וכללותם ביסוד, וכללות כללותם במלכות. וכן על זה הדרך הוא התפשטות הגבורות בנוקבא דז"א.

ומכין שבגלות מצרים היה הפגם בדעת דז"א, לכן לא היו החסדים והגבורות מתפשטים למטה בגופא דז"ן, אלא חזרו להסתלק ולעלות בשרשם, בדעת העומד בראש ז"א, ומזה נמשך גלות מצרים, כי כבר הודעתין שהקלי' הנאחזות בגרון דז"א, שהוא מקום צר יותר מכל הגוף, הוא נקרא מצרים. ובהיותם מתעלמים שם, היו המצרים ופרעה מלכם נאחזים שם במקום העורף אשר באחורי הגרון, ולכן היו משעבדים לבני ישראל בגלותם, כי לא היו החסדים מתפשטים בגופא דז"א הנקרא ישראל, ולא היו מאירים להם זולתי אותם הלבושים של החסדים והגבורות, שהם עשרה אחוריים דיסוד דאימא שהם עשרה שמות אהי"ה בריבועם, שהם סוד עשרה דמים כנודע.

ז. **בה"ח** (שם ס"ק ז) ואחר כך יאמר תפלת אנא בכח וכו' כולו בכל לילה, ואחר כך יאמר מזמור אלהים יחננו ויברכנו וכו' כולו מעומד בכל לילה, וכשאומר המזמור יכין בכל לילה תיבה אחת מן המזמור דהיינו בליל ראשון יכין בתיבת אלהים ובליל שני יחננו וכו' עד תשלום מ"ט ימים, וכן יכין בכל לילה אל אות אחת מפסוק ישמחו וירננו וכו' דהיינו בליל ראשון יו"ד של ישמחו בליל שני ש' של ישמחו וכו' עד תשלום מ"ט ימים, וכן כשאומר אנא בכח וכו' יכין בכל לילה אל ר"ת של תיבה אחת דהיינו בליל ראשון יכין אל א' של אנא ובליל שני ב' של בכח וכו' עד תשלום ששה ימים ובליל שביעי יכין בראשי תיבות של הפסוק כולו דהיינו אבגית"ץ, וכן על זה הדרך בשבוע שני דהיינו בליל ראשון של שבוע שני יכין באות ק' של ר"ת קבל ובליל שני ר' של רנת וכו' ובליל שביעי ראשי תיבות של הפסוק כולו דהיינו קר"ע שט"ן, וכן על דרך זה עד תשלום שבעה שבועות, כמבואר כל זה בשער הכוונות בענין ספירת העומר (דרוש י"א) ופרי עץ חיים (שער כ"ב פרק ג' ופרק ה') יעו"ש.

ובמו שביארנו בסידור רחובות הנהר (בהקדמות לספירת העומר) הנה נודע כי עיקר גלות מצרים היתה לסיבת הדעת דז"א, כי בו פגמו ישראל, וחזר ז"א לסוד העיבור דתלת כלילן בתלת תוך אימא עילאה, ואז נסתלק ממנו בחינת

עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", היות ודברים אלו לצורך גדול נתקנו, כי על ידי כן נתקן איזה תיקון מבחינת אור הפנימי, כידוע ליודעי ח"ן, ועל ידי הברכה עצמה אנו ממשיכים אור מקיף^ה.

ז. בליל ראשון של ספירת העומר נוהגים ליקח כל אחד חתיכת מלח בעת הספירה וקודם אומרים סדר קרבן העומר ככתוב בסידורים וסדר זה עושים גם ביום^ט.

עיונים והארות

עבודת בית-המקדש", להתפלל לה' שיבנה בית המקדש. לתקן פנימיות של כל הבחינות האלה על ידי מעשה הקרבת עומר שעורים, שהוא סוד חמש גבורות המתחילות להיכנס ביום ראשון דספירת-העומר, כי כן מנצפ"ך (גימטריא פ"ד) כפול, עם עשר אותיות וחמישה כוללים (גימטריא תקע"ה) של כל אות בחברתה, הוא מספר "שערה", שעתה שאין לנו קרבן אין לנו אלא כח הדיבור, סוד הבל מקיף. עכ"ל.

ט. **דברי שלום** (אות נ"ב). וכ"כ הרב הגדול המקובל רבי אברהם חמווי ז"ל בספרו דבק מאח (מערכת י, אות טז), ימי העומר, סגולה נפלאה בלילה ראשונה של ספירת העומר, יקח בידו מעט מלח, ויקרא עליו מזמורים אלו "שיר המעלות שמחתי באומרים לי" (תהלים קכב), ומזמור "שיר המעלות לדוד, ה' לא גבה לבי" (שם קלא), ומזמור "הנה מה טוב ומה נעים" (שם קלג). ואחר כך יאמר פרשת העומר, ואחר כך יאמר תפילה זו: "יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שבזכות ספירת העומר אשר ציינתו בתורתך, ובזכות שמותיך הקדושים והטהורים היוצאים מהמזמורים הללו, מראשי תיבות ומסופי תיבות, ובזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, שיהיה זה המלח לי לשמי [עבדך] פלוני בן אמתך פלונית. או לפלוני שירצה], ולכל מי שישא עליו המלח הזה, להיות לו למגן וצינה, מדבר, וממגפה, ומעין הרע, ומכל דבר רע, אמן כן יהי רצון". ואחר כך יתן המלח בידו ויספור העומר. וכן יעשה בכל ימי הספירה. ויזהר שלא

ח. **בה"ח** (שם). כ"כ מו"ר האר"י ז"ל בספרו שעה"כ (דף פה ע"ג) וז"ל: דע כי בזמן שביהמ"ק קיים על ידי קרבן מנחת השעור' בלילה הזה היו יורדין בחי' החסדים והגבו' אל הדעת ומשם נתפשטו עד הגרון אבל עתה אין בנו כח להמשי' אור הפנימי כי אור הפנימי לא היה נמשך אלא על ידי קרבן השעורים כנז'. ואמנם עתה אנחנו צריכים שיתפשטו אלו החסד' והגבו' בגופא דז"א ובכל לילה ממ"ט ימי ספירת העומר אנחנו מורידים בחי' החסד' והגבו' למטה כל מדריגה ובחינת' ביומו עד מלאת ימי העומר והנה כל כונתנו עתה אינו אלא בבחי' אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה ואחר צאתו נעשה אור מקיף כנ"ל. וזה הוא סוד הברכה של על ספי' העומר כי בבחי' דיבור והבל היוצא דרך הפה והוא בחי' אור המקיף כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבהמ"ק קיים ע"י קרבן העומר והנה עתה שנחרב בעוה"ר ואין בנו כח להמשיכו לכן אנו אומרי' אחר ברכ' העומר שהוא בחי' אור המקיף הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת ב"ה למקומה ב"ב וע"י כך נתקן איזה תיקון בבחי' אור הפנימי. ונמצא עיקר כל הכוונ' היא באור המקיף כי עדיין לא יצא כלל אבל האור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד ולכן כאשר תכוין בבחי' אור המקיף תכוין ג"כ להמשיך אור הפנימי אבל עיקר הכוונ' תהיה באור המקיף כנז'. עכ"ל.

וכ"כ בספר משנת חסידים (מסכת העומר פרק ח, א), אחר כך יאמר בעודו עומד "הרחמן יחזיר

ח. בליל שבעה לעומר צריך לומר "היום שבעה ימים לעומר שהם שבוע אחד", ואם שכח לומר שהם שבוע אחד אלא מנה ימים בלבד, יכול להמשיך לספור בשאר הימים עם ברכה'.

ט. אם שכח לספור ספירת העומר באחד מן הימים, סופר שאר הימים בלי ברכה, וזה דוקא אם דילג לגמרי, דהיינו שלא ספר לא בלילה ולא ביום י"א. וכששכח לספור בלילה, יספור ביום בלי ברכה י"ב, ובשאר הלילות הולך וסופר עם ברכה י"ג.

עיונים והארות

לספור באחד מן הימים שלא יברך עוד בימים שלאחריו. כן כתבו התוספות בשמו בפרק רבי ישמעאל (שם) וטעמו משום דבעינן תמימות. וכ"פ השו"ע (שם סעי' ח).

יב. ב"י (ס' תפס) כתב בה"ג (הל' עצרת ל ע"ד) שאם שכח לברך כל הלילה שיספור ביום. כן כתבו התוספות בפרק רבי ישמעאל (מנחות סו. ד"ה זכר) בשמו וכתבו שכן נראה מדתנן (שם ע"א) מצותו בלילה לקצור ואם נקצר ביום כשר אבל נראה לר"ת (ספר הישר ח"ד סי' תי) עיקר אידך סתמא דפרק ב' דמגילה (כ:) ומייתי לה בסוף פירקין (עב.) כל הלילה כשר לקצירת העומר ודייקינן מינה דקתני לילה דומיא דיום מה דיום בלילה לא אף דלילה ביום לא ומפני כך העלה הרא"ש בסוף פסחים (ס' מא), והר"ן (ז:) והמרדכי (ס' תתג) בפרק ב' דמגילה שאם שכח ולא ספר בלילה יספור ביום בלא ברכה.

להלכה פסק השו"ע (שם סעי' ז) שכח ולא בירך כל הלילה, יספור ביום בלא ברכה.

יג. כמבואר בתרומת הדשן בהערה הבאה, והביאו הכה"ח (ס"ק פ') ומ"ב (ס"ק ל"ד). וכתב הכה"ח ועל כן יש נוהגים דבכל יום אחר תפלת שחרית מגביה החזן קולו לספור מה שספרו בלילה וחוזרים לספור עמו גם הצבור כדי שאם שכח אחד לספור בלילה תעלה לו זו הספירה ולספור שאר הימים בברכה.

ישים המלח על הארץ [ולא על השלחן] ושיהיה בידו בשעת הברכה, ואחר כך יהיה המלח הזה מסוגל הרבה לעין הרע מאוד, ויועיל כמו קמיע מומחה ופקיע. מספר כתיבת יד". עכ"ל.

י. בפרק רבי ישמעאל (סו.) אמר אב"י מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי וכתבוהו הרי"ף (כח.) והרא"ש (ס' מ) בסוף פסחים. וכ"פ השו"ע (שם סעי' א).

וכתב מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה כז) אם ספר הימים ולא ספר השבועות, או שבועות ולא ימים, נחלקו בזה המהר"ש הלוי והכנסת הגדולה, דעת מהר"ש הלוי בתשובה (סימן ה) שלא יצא. וכן כתב הפרי חדש (סימן תפט סוף ס"א). והמגן שאול (סימן כ). אולם הכנסת הגדולה בהגהות בית יוסף (סימן תפט) חלק עליו ופסק דבדיעבד יצא. וכן כתבו המגן אברהם (ס"ק ד), והחק יעקב (ס"ק ח). ואם נזכר באותו לילה יחזור ויספור בלא ברכה, ואם לא נזכר עד הלילה שאחריו ימנה משם והלאה בברכה, כדין המסופק אם ספר העומר, שסופר בברכה מטעם ספק ספיקא. והוא הדין למי שטעה במספר הימים, ולא טעה במספר השבועות, או להיפך, שטעה במספר השבועות ולא טעה במספר הימים, שאם לא נזכר עד הלילה שאחריו, סופר מכאן ואילך בברכה.

יא. כן כתב בה"ג (הל' מנחות קלג ע"ג) שאם שכח

י. אדם שמסופק אם דילג יום אחד ולא ספר, יספור שאר הימים עם ברכה, היות והוי ספק ספיקא י". ומי ששכח לגמרי, טוב שישמע הברכה מחבירו ויבקש ממנו שיכוין לפטור אותו טו.

יא. אדם ששואל את חבירו כמה ימי הספירה הלילה, יזהר חבירו לומר לו: אתמול היה כך וכך, שאם יאמר לו היום כך וכך ועדיין הוא לא ספר העומר, אינו יכול לחזור ולספור העומר עם ברכה טו, ונכון ליזהר בזה כבר משעת פלג המנחה י".

יב. נשים פטורות ממצות ספירת העומר, ואם רצו לספור בלי ברכה - רשאות, והיותר

עיונים והארות

שיאמר לו אתמול היה כך וכך שאם אומר לו היום כך וכך, נמצא שכבר מנה ואינו יכול לחזור ולמנות בברכה, ודוקא כשהגיע זמן הספירה דהיינו בין השמשות אבל אם שאל אותו מבעוד יום ואמר לו כמה יהיה לנו מהספירה זה הלילה יכול לומר לו כך וכך הם ואין בזה חשש עכ"ל. והביאו השו"ע (שם סעי' ד').

וב"פ מו"ר מופת הדור (שם הלכה כ"ד) וכתב שם עוד ומכל מקום אם ענה רק המספר של הלילה ההוא, ולא אמר תיבת "היום" יוכל לחזור ולספור בברכה. ואם בשעה שאמר היום כך וכך נתכוין בפירוש שלא לצאת ידי חובה, חוזר וסופר בברכה. וכן אם היה קורא בשלחן ערוך אחר השקיעה [קודם צאת הכוכבים], "היום יום אחד לעומר" יכול לחזור ולספור אחר צאת הכוכבים בברכה.

ואם אמר מחר כך וכך, נראה שיספור אחר כך בברכה. (ועיין בשו"ת ועין אברהם (סימן לה) מה שכתב בזה).

ובל זה קודם שיגיע למספר שבועות, אבל אם היה משבוע אחד ואילך, והשיב רק מספר הימים בלא שבועות, חוזר וסופר בברכה באותו ערב.

יז. **כה"ח** (שם ס"ק ב"ן) לפי השיטות שיוצאים בספירה מפלג המנחה.

יד. **כתוב** בתרומת הדשן (ח"א סימן ל"ז) אם ספק לאחד אם ספר לילה אחד או לא יראה דיספור בברכה מכאן והלאה, ולא מיבעיא אם נזכר ביום ההוא שאז ודאי צריך לספור בלא ברכה מתוך הספק ושוב יספור בשאר לילות בברכה והכי נהגין, אפילו בודאי שכח בלילה לספור וסופר ביום בלא ברכה סופר שוב בברכה דמיקרי שפיר תמימות הואיל ולא דילג יום אחד לגמרי, אלא אפילו לא נזכר הספק עד ליל השניה אף על פי כן סופר בברכה מתוך הספק ואף על גב דבודאי שכח יום אחד נהגין כהלכות גדולות שכתב שכח יום אחד שוב אינו סופר, פירוש בברכה, דבלא ברכה מאי נפקא מינה. דלא כתוספות דפרק רבי ישמעאל ודלא כאשיר"י דשילהי פסחים, מכל מקום בספק מצוין למיסמך עלייהו ע"כ. **וכ"פ** השו"ע (שם סעי' ח). וכתב המ"ב (ס"ק ל"ח) דאיכא ספק ספיקא שמא לא דילג כלל ואת"ל שדילג שמא הלכה כאותן פוסקים דכל יום הוא מצוה בפ"ע. וה"ה בכל דבר שדינו לחזור ולספור בלי ברכה מוחמת ספק, אם לא חזר וספר יספור שאר לילות בברכה (אחרונים).

טו. **כה"ח** (שם ס"ק ט').

טז. **כתב** הרמב"ם (תמידין ומוספין פ"ז ה' כה) אם מנה ולא בירך יצא וכן עיקר, ולפיכך צריך ליזהר מי ששואל אותו חבירו כמה ימי הספירה

טוב שלא יספרו כלל, מכיון שלפי הסוד אין לנשים לקיים מצות ספירת העומר י"ח.

יג. לפני שמברך צריך לדעת מקודם המספר של אותה הלילה, ולכתחילה לא יברך

עיונים והארות

אורייתא ולמקרב אתתא לבעלה, ובגין דאלין יומין יומין דעלמא דדכורא לא אתמסר חושבנא דא אלא לגברי בלחודייהו, ועל דא חושבנא דא בעמידה איהו ומלין דעלמא תתאה בישיבה ולא בעמידה ורזא דא צלותא דעמידה וצלותא מיושב, עכ"ל.

ומהר"א מני ז"ל בספרו זכרונות אליהו (מערכת עי"ן חלק אור"ח אות ג') גם הביא הזוה"ק הנז"ל ופסק כמותו.

עוד עיין להרי"ח הטו"ב בשו"ת רב פעלים חלק א' בקונטרס סוד ישרים (סימן י"ב ד"ה ועוד) שפסק שעל פי רבנו האריז"ל אין לנשים לקיים מצות ספירת העומר וכל שכן שאינן רשאיות לברך על זה.

ועיין שעה"כ (דף פ"ה ע"ג) טעם על פי הסוד שנודע כי כל כוונת מצות ספירת העומר הוא בבחינת אור המקיף שעדיין לא יצא כלל אבל אור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד ולכן כאשר מכין בספירת העומר בבחינת אור המקיף צריך לכוין גם כן להמשיך אור הפנימי, אבל עיקר הכוונה צריכה להיות באור המקיף. ובזה יובן הטעם למה מצות ספירת העומר היא רק באנשים ולא בנשים, לפי שאין בחינה זו של אור המקיף נעשית אלא בפה הזכר ז"א שהוא בחינת דכורא עכ"ד.

נמצאנו למדים שעל פי רבנו האריז"ל אין לנשים לספור כלל ועיקר כיון שאינן אחוזות שם.

יח. ג"ע החיד"א בספרו ברכי יוסף (סימן תפ"ט אות כ"ב) כתב להביא דברי הרמב"ם (פ"ז מהלכות תמידין ומוספין הכ"ד) והוסיף וז"ל: וכך כתב בזוה"ק ברעיא מהימנא פרשת אמור (דף צ"ז ע"א).

ולי נראה דאי נוהגות בלולב וכיוצא כרבנו תם, גם בספירה ינהגו כי אורחיהו. וכך כתב מגן אברהם (סימן תפ"ט ס"ק א').

והביאם כף החיים סופר (שם ס"ק ט'). ובלאו הכי כתב בשולחן שלמה (מביאו כה"ח הנ"ל) דעל כל פנים הנשים לא תברכנה אף על פי שמקלות לנהוג כדעת רבנו תם כיון דבדואי יטעו ביום אחד וגם על פי רוב אינן יודעות פירוש המילות עכ"ד.

ובזוה"ק פרשת אמור (צו ע"א) ברעיא מהימנא כתב דאין מקום לנשים לספור כלל ועיין שם שדבר זה לא ניתן להאמר בסברה אלא על פי המציאות שאין מקום לאשה לברך וטעם הדבר כתב שם וז"ל,

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו', פקודא דא לספור ספירת העומר הא אוקימנא, ורזא דא ישראל אף על גב דאתדכו למעבד פסחא ונפקו ממסאבו לא הוו שלמין ודכיין כדקא חזי, ועל דא לאו הלל גמור ביומי דפסח דעד כען לא אשתלימו כדקא יאות, כאתתא דנפקא ממסאבו, וכיון דנפקא מתמן ולהלאה וספרה לה, אוף הכא ישראל כד נפקו ממצרים נפקו ממסאבו ועבדו פסח למיכל בפתורא דאבוהון מתמן ולהלאה יעבדון חשבנא למקרב אתתא לבעלה לאתחברא בהדיא ואינן נ' יומין דדכיו לאעלא לרזא דעלמא דאתי ולקבלא

ויסמוך על מה ששומע מאחרים, דספירת ספק לאו שמיה ספירה, ובדיעבד יצא י"ט.

יד. אונן שמתו מוטל לפניו, ולא ספר ספירת העומר לא בלילה ולא ביום, מכאן ולהבא יספור ללא ברכה. אמנם אם ביום לאחר הקבורה ספר בלא ברכה, מכאן ולהבא יכול לספור כל לילה בברכה.^י

טו. אדם שבירך על ספירת העומר והיה בדעתו שהיום הוא למשל חמשה ימים לעומר, ובדיקוק לפני שספר נזכר מיד שהיום ששה ימים לעומר, וסיים ששה ימים לעומר, אינו חוזר ומברך כ"א.

טז. מי שמנה בראשי תבות, כגון שאמר היום י"ז לעומר, יספור בלא ברכה באותו יום, ומכאן ואילך בברכה כ"ב. אמנם אם אמר לחבירו בליל ל"ג לעומר בא עימי הביתה ונשמח ונלמד כיון שהיום הוא ל"ג לעומר, כיון שלא כיון לחשבון יכול לספור בברכה כ"ג.

עיונים והארות

הר"ן שרוב המפרשים מסכימים דספירת העומר עכשיו אינה אלא מדרבנן ספיקא במידי דרבנן לקולא ואינו חוזר ומברך יעו"ש.

וכ"פ השו"ע (שם סעי' ו) אם פתח ואמר: בא"י אמ"ה אדעתא דלימא היום ד', שהוא סבור שהם ד', ונזכר וסיים בה', והם ה'; או איפכא, שהם ד' ופתח אדעתא דלימא ארבעה, וטעה וסיים בה', אינו חוזר ומברך.

כב. כה"ח (שם ס"ק כ"ד) בשם אחרונים. וכן אם לא חזר באותו יום וספר בלא ברכה בשאר הימים יש למנות עם ברכה (מ"ב ס"ק ל"ח).

כג. מו"ר מופת הדור (שם הלכה כד) אם אמר לחבירו אחר שקיעת החמה של יום ל"ב לעומר, אל תאמר וידוי כי היום ל"ג לעומר, יוכל לחזור ולספור בברכה, שהרי לא ספר שבועות. ועוד שלא ספר המספר רק בראשי תיבות, ובזה

יט. כתב הטור בשם אבי העזרי והביאו השו"ע (שם בסעי' ה) אם אינו יודע החשבון, ופתח אדעתא דלסיים כמו שישמע מחבירו, ושתק עד ששמע מחבירו וסיים כמוהו, יצא. וכתב הכה"ח (ס"ק ע"ד) משמע בדיעבד, אבל לכתחילה לא יברך עד שיהיה לו בירור בשעת הברכה כמה צריך לספור אח"כ.

כ. כ"כ כה"ח (שם ס"ק פ"ה) ובחזו"ע (שם הלכה כב) והוסיף שם בחזו"ע שאם האונן רואה שישאר באנינותו לילה ויום, כגון שבית הקברות רחוק מן העיר, וכיוצא בזה, יספור ספירת העומר בלי ברכה, בעודו אונן, (לאחר שנמסר המת לחברה קדישא) ויועיל לו לספור בשאר הימים בברכה. וכ"פ כה"ח (ס"ק פ"ו).

כא. בטור הביא בשם אבי העזרי דלא יצא. אלא שבבית יוסף כתב דזה למאן דאמר ספירה בזמן הזה דאורייתא אבל לפי מה שכתבתי בשם

יז. קודם שקיעת החמה לא יאכל סעודה של יותר מכביצה פת (58 גרם) כל עוד שלא קיים מצות ספירת העומר. אמנם אם התחיל בסעודה קודם לכן, והגיע זמן ספירת העומר, אינו צריך להפסיק סעודתו, ויספור כשיסיים הסעודה, ולכן אותם הנוהגים להתפלל כר' יהודה מפלג המנחה ומסיימים ערבית קודם השקיעה, ועושין כן גם בלילי שבתות, ורוצים לבא לביתם ולקדש מיד, יכולים לקדש מיד ולאכול פת, רק יזהרו לאכול פחות מכביצה, וימתינו עד שיגיע זמן הספירה ויספרו, ואחר כך יגמרו סעודתם כד.

יח. בכל ימי העומר כשאומרים ברכת כהנים טוב לומר למנצח בנגינות בצורת המנורה, ויצליח בכל מעשיו ולא יהיה ניזוק כל אותו היום^ה. ומה טוב העושים תיקון כרת בכל ליל שישי של ימי הספירה בכל שבוע ושבוע, כלומר בכל יום שאומרים ששה ימים לעומר או שבוע וששה וכו' כז.

יט. נוהגים לקרות מסכת אבות ופרק קנין תורה בשבתות שבין פסח לעצרת, בכל שבת פרק אחד, היות ורוב ענייני המסכת הם זירוז על שמירת התורה והמצוות כז.

עיונים והארות

צריך להפסיק, הואיל וספירת העומר בזה"ז הוא רק מדרבנן, אלא לאחר ברכת המזון יברך ויספור ספירת העומר. אבל מכיון שאין טורח כלל להפסיק בכדי לברך ולספור, ומה גם שלדעת הרי"ף והרמב"ם וראב"י ספירת העומר בזמן הזה דאורייתא, פוסק באמצע סעודתו לברך ולספור ספירת העומר, ואח"כ יגמור סעודתו.

כה. **שלמי** ציבור (אות ל"ו) בשם אגרת הרמב"ן. מועד לכל חי (ס' ה' אות כא). כה"ח (שם ס"ק ק"ט).

כו. **מועד** לכל חי (שפ אות כ"ד), כה"ח (שם ס"ק ק"ז) והכל לפי כוחו של אדם.

כז. **וכן** הביא הכה"ח (שם ס"ק ק"ח) וז"ל, ונוהגין בספרד לקרות מסכת אבות ופרק קנין תורה בשבתות שבין פסח לשבועות בכל שבת פרק

יש לומר דלא יצא. ועוד שאין כוונתו לומר מנין ספירת העומר כלל, אלא לומר שהוא יום טוב כדי שלא יאמר וידוי (כנסת הגדולה). וכן עיקר. ועיין בשו"ת ויען אברהם (סוף סימן לה).

כד. **כתב** הרמ"א (שם סעי' ד') וכשהגיע הזמן, אסורין לאכול עד שיספור. ואפילו התחיל לאכול, פוסק וסופר; מיהו אם התחיל לאכול קודם שהגיע הזמן, אינו צריך להפסיק אלא גומר אכילתו וסופר אחר כך. וכתב המ"ב (ס"ק כג) וכשהגיע הזמן - ר"ל צאת הכוכבים. אולם כה"ח (ס"ק ס"ד) וש"ע הרב (ס"ק י"ז) כתבו בזמן השקיעה. ועיין בחזו"ע (שם הלכה כג הערה ל) בשם מרן החיד"א דהא דכתב הרמ"א כשהגיע הזמן לאו דוקא הוא אלא חצי שעה קודם.

וכתב שם עוד בחזו"ע ואם התחיל הסעודה לאחר שהגיע זמן הספירה, מן הדין אין

כ. נוהגים בכל תפוצות ספרד שלא לישא אשה בימי הספירה מפסח עד יום ל"ד בבוקר^{כה}, מפני שבאותו זמן מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי ר' עקיבא, ונהגו העם

עיונים והארות

שלא היו נוהגין כבוד זה לזה (עין יבמות ס"ב ע"ב ובסוף מדרש קהלת), וכאשר באו ימי העומר שבין פסח לעצרת שאז הוא זמן קטנות והם ימי הדין ואז הוא זמן ניקת החיצונים לכן פגעה בהם אז מדת הדין של הקטנות על שלא נהגו כבוד זה לזה ומתו בימים ההם בהיותם קטנים ולא הגיעו להגדיל ולהאריך ימים לסיבה הנזכרת, ובבוא יום ל"ג לעומר אז נתגלה קטנות שני שהוא שם אכדט"ם והנה הוא חילוף שם אלהים (עיין לעיל סימן תע"ג אות ד') אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים ואז פסקו מלמות. שער הכוונות (דף פ"ו סוף ע"ד וריש דף פ"ז), פרי עץ חיים (שער כ"ב פרק ד'). וכל זה שעושים זכר כדי להתרחק מהשנאה והקנאה והתאווה והגאווה והכבוד ולקנות מדת האהבה והענוה והשלום, ולכן כתב בשער הכוונות (דף א' ע"ג) להזהיר מאד בענין אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד יעו"ש.

ועיין עוד מש"כ (שם ס"ק כ"ו) וז"ל, עיין בשער הכוונות (דף פ"ז ע"א) שכתב ובבוא יום ל"ג לעומר אז נתגלה קטנות שני של אימא שהוא שם אכדט"ם אשר באימא והנה הוא חילוף שם אלהים (עיין לעיל אות ה') אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים וכו', ולכן סמך אחר כך רבי עקיבא את ה' תלמידיו הגדולים מבחינת ה' גבורות דגדלות שהם כנגד ה' אותיות אכדט"ם שהם רחמים ואלו נתקיימו בעולם והרביצו תורה בריבים, והם רבי מאיר ורבי יהודה ורבי אלעזר בן שמעון ורבי שמעון ורבי נחמיה יעו"ש.

וכתבו האחרונים הובא במ"ב (ס"ק א) וכה"ח (ס"ק ב), שאין חילוק בין נשואין של מצוה

אחד, וכתב הרב ישראל בן ישראל הטעם שקורין אותם באלו השבתות לפי שהם ימים מנויים למתן תורה ולכן נמנה אנחנו אלו הימים, כמו האוהב שהוא ממתין ביאת אוהבו מן הדרך והוא מונה הימים והלילות עד שיבא, ורוב עניני המסכת הם הזיוז על קריאת התורה ומעשה המצוות, וגם זה הזמן שהוא זמן הקציר הוא מזומן ומוכן לנווע החלק המתעורר מן הנפש ולהטות אחר רוב התאוה ובקשת רוב ההנאות וצריך להשקטו ולתקנו במה שיש בזאת המסכת מן המוסרים המביאין לפרישות והכנעת הנפש ושברונה ומניעתה מלבקש מה שיזיקנה כדי להציל אותה ולתקן נהיגת המדות להיותם הולכים על קו המוסר והדעת עכ"ד. ה"ר דוד אבורדה (דף צ' ע"ב), שלמי צבור (דף רצ"ה ע"ד). וכן כתב בארחות חיים (דף ס"ו ע"ב אות ז') דיש מקומות קורין אבות בשבת שלאחר הפסח עד שבת שלפני שבועות יעו"ש. ובאשכנז נוהגין לומר פרקי אבות במנחה בכל שבתות השנה בימי הקיץ כמ"ש (לעיל סימן רצ"ב ובהגה שם סוף הסימן ועיין בדבריו לשם בס"ד). ועיין בסה"ק עדות ביעקב דרוש על פרקי אבות שמנהגי לדרוש בבית הכנסת בין פסח לעצרת לפי שיש בו דברי מוסר יעו"ש.

כה. מור שו"ע (ס' תצג סעי' א). וחזו"ע (יו"ט הלכות ספירת העומר וימי הספירה הלכה ל).

ועיין בכה"ח (שם ס"ק ה') מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא - ולסיבת היותן ממוחין דקטנות לכן היו מבחינת הדינין הקשין והיו קנטרנין ושונאין זה את זה כמו שאמרו ז"ל

להתאבל עליהם ולהמנע משמחה יט. והיות וביום ל"ד פסקו מלמות, מותרים לישא מאותו יום ואילך, ואחינו האשכנזים נהגו לערוך נישואין כבר ביום ל"ג לעומר ל.

כא. מותר לעשות אירוסין הנקראים תנאים בימי הספירה, אמנם ריקודים ומחולות של רשות אסורים בהחלט בימי הספירה לא, ובכל שמחה של מצוה הנעשית בימים אלו, כגון מילה ופדיון הבן ובר מצוה וסיום מסכת, מותר לשמוע שירי קודש המלווים בכלי נגינה יב. ויש מחמירים ואוסרים בכלי תזמורת.

עיונים והארות

כט. ובחק יעקב (אות ג') הביאו כה"ח (שם ס"ק ו) וז"ל, ובשבלי הלקט וברבינו ירוחם כתבו עוד שני טעמים, אחד לפי שמשפט רשעים בגיהנם לרבי יוחנן בן נורי מפסח ועד עצרת (עדות סוף פרק ב'), ועוד שהם ימי דין על התבואה שלכך העומר היה בא מן השעורים יעו"ש. ל. רמ"א (שם).

לא. שו"ע (שם). שמא יקדמו אחר. וכתב המ"ב (ס"ק ג') ומותר לעשות ג"כ סעודת אירוסין ועכשיו שאין מקדשין אלא בשעת נישואין מ"מ מותר לעשות שידוכין ולעשות סעודה אבל לעשות ריקודין ומחולות נהגו איסור וכ"ש בשאר ריקודין ומחולות של רשות בודאי יש ליזהר.

וב"כ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה לב) מותר לעשות אירוסין הנקראים בזמנינו "תנאים" או "שידוכין", בימי הספירה, וימעיטו בשמחה, שיהיו רק משוררים בפה, ולא בכלי שיר ומותר לחלק מגדנות ומיני מתיקה. אבל ריקודים ומחולות של רשות אסורים בימי הספירה.

לב. כן כתב מו"ר חכם בן ציון אבא שאול בשו"ת אור לציון (ח"ג פי"ז תשובה א) וכתב שם במקורות וז"ל, במג"א סימן תצ"ג ס"ק א' כתב, לעשות ריקודין ומחולות של רשות נהגו לאסור. וכן כתבו האחרונים. ונראה שאעפ"כ לכבוד ברית מילה או בר מצוה יש להתיר. שמלבד שעצם

כגון שאין לו בנים או יש לו כי כן פשט המנהג במדינתנו שלא לחלק, ולהחזיר גרושה שרי שאינו כ"כ שמחה.

ועיין מ"ש מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם עמוד רנ"ו סוף הערה לח) וז"ל, ומכל מקום, חתן בחור ספרדי שלא קיים מצות פריה ורביה, שנרשם לנישואין בל"ג לעומר, מחוסר ידיעה, ושלה הזמנות לכלולותיו, רשאים לערוך לו חופה וקידושין בל"ג לעומר, כיון שמעיקר הדין רבו הפוסקים המתירים נישואין למי שלא קיים מצות פריה ורביה, אפילו בימי הספירה, וכמו שכתבנו לקמן בשם הרדב"ז חלק ב (סימן תרפז). וכ"כ הכנסת הגדולה (סימן תצג בהגה"ט) בשם הרב מהר"ם די לונזאנו. וכ"כ הפרי חדש (סימן תצג). והגאון רבי זלמן בשלחן ערוך (סימן תצג סעיף ג). וישועות יעקב (סימן תצג סק"א). ועיין מה שכתבנו בשו"ת יביע אומר חלק ה (חאור"ה סימן לח). ובמילואים שבסוף הספר (עמוד שמט). ובשו"ת עמק יהושע ח"ב (חאור"ה סי' מב). ע"ש.

עוד כתב (שם הלכה לא) וז"ל, מעיקר הדין מי שלא קיים פריה ורביה, (דהיינו שאין לו בן ובת), יכול לישא אשה בתוך ימי הספירה, ומכל מקום נהגו שלא לישא אשה כלל עד ל"ד לעומר, ואין לשנות המנהג. אולם אם יש שעת הדחק גדול יש להסתמך על עיקר הדין ולהתחשב בזה בתור הוראת שעה, כדי להתיר הנישואין.

כב. נוהגים שלא להסתפר עד ל"ד בבוקר, אלא אם כן חל ל"ג לעומר בערב שבת שאז מסתפרין בו מפני כבוד השבת. ואחינו האשכנזים נהגו להסתפר ביום ל"ג לעומר ל"ג. אמנם לפי הסוד אין איסור הגילוח משום אבלות, אלא יש סוד בדבר שאין לגלח עד ערב שבועות, וכן ראוי לכל ירא שמים לנהוג כן, ואם חל ערב שבועות ביום שבת, מותר לגלח ביום מ"ח לעומר ל"ד.

עיונים והארות

וז"ל, והאר"י ז"ל לא היה מגלח ראשו אלא בערב פסח ובערב חג השבועות ולא היה מגלח לא ביום ראש חודש אייר ולא ביום ל"ג לעומר בשום אופן. שער הכוונות (דף פ"ו ע"ד), פרי עץ חיים (שער כ"ב פרק ד). וכן כתב הנהר שלום (דף כ"ה ע"ד) דצריך ליזהר מאד שלא לגלח בשום אופן אלא ביום מ"ט וכמנהג האר"י ז"ל ולא כמו שכתבו קצת המקובלים לגלח במ"ח ויעו"ש טעם בסוד. וכן כתב הברכי יוסף (אות ו) ובספרו מורה באצבע (אות רכ"א) יעו"ש. וכתב עוד שם הנהר שלום דגם לחתן לא התרתי לגלח קודם שבועות בכמה ימים. וכן כתב המורה באצבע שם. וכן כתב באגרות הרמ"ז (סוף סימן ב') שלפי מנהג האר"י ז"ל אפילו אם יזדמן ברית מילה אין להסתפר בכל זמן העומר, שערי תשובה (אות ח'). וכתב עוד שם הנהר שלום דנסתפקתי אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח במ"ח ולא אפשר לי ולולי שהכרחוני כמעט לא הייתי מגלח. והביא דבריו המורה באצבע שם וכתב וכן עיקר לגלח בערב שבת שלא יכנס לחג כשהוא מנוול יעו"ש.

ועיינ' בשו"ת אור לציון (שם תשובה ו בהערה) שכתב וז"ל, שבדברים שאפשר בידו לנהוג כן, יש לנהוג כדברי האריז"ל, וכגון המנהג שלא להסתפר בימי העומר, ע"ש. וראה גם בספר ארץ חיים בקונטרס הכללים (כלל י"ג), וכן בדבריו (סימן תצ"ג סעיף ג') לענין תספורת בימי העומר כדעת האריז"ל, ע"ש. וכן יש לנהוג, שלא להסתפר בימי העומר עד ערב חג השבועות.

איסור ריקודין ומחולות לא הוזכר כלל בדברי מרן, ולמרן לא אסור אלא נישואין ותספורת, וא"כ לא היה לנו לאסור לבני ספרד ריקודין ומחולות בימי העומר, ובפרט למי שקשה לו בלא זה, ולא היה מנהג בני ספרד כדעת המג"א, נראה שאף להמג"א בכהאי גוונא שרי. שהרי אף בתספורת שאסורה בימי העומר, כתב הרמ"א שם בסעיף ב', שמי שהוא בעל ברית מותר להסתפר בימי ספירה לכבוד המילה, א"כ הוא הדין שמותר לנגן בכלי שיר לכבוד המילה, כיון שהיא שמחה של מצוה, וכלשון המג"א שם שנהגו לאסור ריקודין ומחולות של רשות, ומשמע של רשות דוקא ולא של מצוה. והוא הדין לענין בר מצוה שיש להתיר ללא חשש לנגן בכלי שיר לכבוד שמחת מצוה זו.

לג. שו"ע (שם סעי' ב'). והטעם כתב הב"י בשם ה"ר דוד אבודרהם (עמ' רמה) בשם אבן הירחי (המנהגי הל' ארוסין סוס"י קז) משמו של הר"ה וכ"כ ג"כ הר"י ו' שועיב (שם) וז"ל שמעתי שיש במדרש שמתו מפסח עד פרוס העצרת והוא ט"ו יום קודם העצרת כאמרם (שקלים פ"ג ה"ד) [עד] פרוס הפסח פרוס החג שהם חמשה עשר יום בניסן ובתשרי וכשתסיר חמשה עשר יום מארבעים ותשעה יום נשארו שלשים וארבעה והנה הם שלשים ושלשה שלמים ומגלחים ביום ל"ד בבוקר כי מקצת היום ככולו עכ"ל.

לד. כן הביא הכה"ח (שם ס"ק י"ג) בשם האר"י ז"ל

כג. יש מקומות שנהגו שלא ללבוש שום בגד חדש שיש צורך לברך עליו שהחיינו, ויש מקילין בזה, וטוב להזהר בזה ממידת חסידות. אמנם לברך שהחיינו על פירות אפשר, ואין להחמיר בזה לה.

כד. יום ל"ג בעומר יום פטירת רשב"י, ונהגו להרבות בשמחה ביום זה, ויש נוהגים לערוך לימוד מיוחד ביום זה כמו שסידר הרי"ח טוב, ומנהג יפה הוא. ויש נוהגים לעלות על קבר רשב"י במירון ולשמוח ולרקוד לכבוד התנא רשב"י, וזכות גדולה היא, אמנם במקום גילה שם תהא רעדה. ורבינו האר"י ז"ל העלה את בנו ועשה לו

עיונים והארות

להסתפר. ועל כן אין צריך להחמיר בזה, ואפשר לקנות ולתפור בגדים חדשים ולברך עליהם שהחיינו. וכן על פירות חדשים. וכן כתב במאמר מרדכי (שם ס"ק ב'), והביא להלכה במ"ב (ס"ק ב'). וכן כתב בכה"ח (שם אות ד') שכן מורים בי מדרשא, ע"ש. ואף שיש כתבו שלא לברך שהחיינו בימי העומר מלבד ביום שבת קודש, נראה שאין צריך להחמיר בזה, ואפשר לברך שהחיינו אף בימות החול. וה"ה שאין חשש לקנות בימי העומר אף דברים גדולים, ולא נאסרו בימי העומר אלא נישואין ותספורת בלבד.

וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (שם הלכה י"ד) אולם לענין בגדים כתב שטוב לחוש ממדת חסידות לא לחדש וז"ל, מותר לברך ברכת שהחיינו על פרי חדש בימי הספירה. ואף מי שנהג שלא לברך שהחיינו בימי הספירה מטעם אבלות, אין צריך התרה כדי לבטל מנהגו. אולם לענין לבישת בגד חדש בימי הספירה, טוב לחוש ממדת חסידות למה שכתב הגאון רבי יוסף יוזפא בספר יוסף אומץ (סימן תתמה), שמיום ראש חודש אייר ואילך נוהגים להחמיר שלא ללבוש בגד חדש. וכשיש צורך, יש להדר ללבוש הבגד החדש בשבת שבתוך ימי הספירה, ויברך עליו שהחיינו. ובמקום שמחת בר מצוה או ברית מילה בימי הספירה, יש להקל בזה פשיטות.

ועל כל פנים אין שער הזקן בכלל זה, שכן הטעם בסוד הוא משום שהם ימי דין, כמבואר בשעה"כ שם, (וראה גם בפע"ח שער כ"ב פרק ז' ובנה"ש דף כ"ה ע"ד), ועיקר הדינן בשערות הראש, (וראה בשעה"מ פרשת קדושים), ועל כן המסדר זקנו במשך כל השנה, וכמ"ש הגרי"ח בתשובתו בשו"ת רב פעלים (ח"ד קונטרס סוד ישירים סימן ה'), שעל המדה אין לחוש, הרי שלאחר ל"ד בבוקר שכבר אין קפידא מצד ימי העומר, רשאי לסדר את זקנו. והוא הדין לגילוח הזקן באופן המותר, עכ"ל.

לה. כתב מו"ר חכם בן ציון (שם תשובה ב) מותר לקנות או לתפור בגדים חדשים בימי העומר ולברך עליהם ברכת שהחיינו. וכן אפשר לברך ברכת שהחיינו על פרי חדש, ואף בימות החול. וכתב שם במקורות וז"ל, הגאון רבי חיים פלאגי בספר מועד לכל חי (סימן ו' אות י"ב) כתב, שמנהג טוב שלא לחדש מלבוש בימי העומר. וכן כתבו עוד אחרונים. ויש שהחמירו שלא לברך שהחיינו אף על פרי חדש. אולם נראה שהעיקר להלכה שאין צריך להזהר מלברך ברכת שהחיינו בימי העומר, בין על בגד חדש, ובין על פרי חדש. וכן נראה מדברי מרן, שרק לענין בין המצרים כתב (סימן תקנ"א סעיף י"ז), שטוב להזהר שלא לומר בהם שהחיינו, אבל לענין ימי העומר לא כתב מרן בסימן תצ"ג אלא שנהגו שלא לישא אשה ושלא

"חאלקה" ביום ל"ג לעומר, וכן כיום נוהגים ביום זה לקחת הילדים הקטנים ולגלח שערות ראשם ולקיים מצות הנחת הפאות, ומנהג יפה הוא ל"ו.

עיונים והארות

מקודם כשאמר בשנים שעברו יעו"ש, ולא יצא חודש ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומין, וכתבתי כל זה להורות כי יש שורש במנהג הזה הנזכר, ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא מה' תלמידיו הגדולים של רבי עקיבא ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר כפי מה שביאר לעיל ביום ל"ג לעומר עכ"ל. וכן כתב בספר פרי עץ חיים (שער כ"ב פרק ו). וכתב שם בפרי עץ חיים והטעם שמת רשב"י ביום ל"ג יעו"ש. וכן כתב הברכי יוסף שם. וכן כתב ה"ר זלמן בסידורו דיום ל"ג בעומר הוא יום פטירת רשב"י ע"ה. וכן כתב הרב בני יששכר (חלק א' מאמרי חודש אייר מאמר ג' אות ב' ואות ו). וכן כתב חיי אדם (כלל קל"א אות י"א) דביום ל"ג הילולא דרשב"י ולכבודו נוהגין קצת שמחה יעו"ש. והוא על פי מה דאיתא בזוהר הקדוש פרשת ויחי דף רי"ח ע"א ופרשת האזינו סוף אדרא זוטא דף רנ"ו ע"ב דיום פטירת רשב"י ע"ה קרי ליה הילולא יעו"ש. אכן מדברי שער הכוונות הנ"ל משמע דהשמחה היא משום דבאותו יום סמך רבי עקיבא את חמשה תלמידיו ורשב"י ע"ה הוא מתלמידיו הגדולים. וכן כתב הברכי יוסף בספרו טוב עין (סימן ח"י אות פ"ז) ובמראית העין בליקוטים שבסוף הספר (סימן ז' אות ח') יעו"ש. ואפשר דהא והא איתא. ועיין בסה"ק חפץ בחיים (דרוש ל"ג לעומר) מה שכתבתי עוד בזה יעו"ש:

עוד כתב שם (ס"ק כ"ז) יום ל"ג לעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע כי הוא יומא דהילולא דיליה ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה כידוע ממעשה מה"ר אברהם הלוי ז"ל ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם מפום רבנן קדישי, ויש מי שנהג לעשות לימוד בליל ל"ג לעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזוהר ואדרא זוטא והוא מנהג יפה. מורה באצבע (אות רכ"ג). וכן כתב בספרו טוב עין (סימן ח"י דף ב"ן ע"ד).

לו. **כתב** הרמ"א (שם סעי' ב) ומרבים בו קצת שמחה. וכתב הכה"ח (ס"ק כ"ו) וז"ל, עיין בשער הכוונות (דף פ"ז ע"א) שכתב ובבוא יום ל"ג לעומר אז נתגלה קטנות שני של אימא שהוא שם אכדט"ם אשר באימא והנה הוא חילוף שם אלהים (עיין לעיל אות ה') אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים וכו', ולכן סמך אחר כך רבי עקיבא את ה' תלמידיו הגדולים מבחינת ה' גבורות דגדלות שהם כנגד ה' אותיות אכדט"ם שהם רחמים ואלו נתקיימו בעולם והרביצו תורה ברבים, והם רבי מאיר ורבי יהודה ורבי אלעזר בן שמעון ורבי שמעון ורבי נחמיה יעו"ש.

וכתב עוד שם בשער הכוונות ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ורבי אלעזר בנו אשר קבורין בעיר מירון כנודע ואוכלין ושותין ושמחים שם, אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה פעם הראשונה שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אחר כך, וה"ר יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה יום משתה ושמחה, גם העיד ה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכרת הלך גם הוא שם והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון נחם וכו' וגם בהיותו שם אמר נחם וכו', ואחר שגמר העמידה אמר לו מורי ז"ל כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו אמור את האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתינו ולכן הוא יהיה בנחמה בקרוב (ועיין ברכי יוסף אות ד' שכתב אפשר דהקפידא היא שהיה שם על ציון רשב"י והראיה שלא נענש

דרוש לספירת העומר

מועלת ימי ספירת העומר

הנה עתה אנחנו נמצאים בימי הספירה שבהם עם ישראל עוסקים בכל שבת ושבת בלימוד פרקי אבות כדי לקנות מדות טובות, לתקן את עצמנו, כדי שנהיה כלים ראויים לקבלת התורה הקדושה.

ורבותינו אמרו לעולם יקנה האדם מנעלים לרגליו, הסבירו זה ע"ד החסידות כי נעל מלשון מנעול, לרגליו- "להרגליו", שצריך האדם לקשור ולנעול את הרגליו הרעים ולהסירם ממנו עד שיעזוב אותם לגמרי. וכן הפוך אם יש לו הרגלים ומידות טובות יקנה להם מנעול שלא יברחו ממנו.

הימים האלו ימי ספירת העומר ימים קדושים מאד מאד, שבכל יום ויום האדם קונה אור לנשמתו. (כתוב (ויקרא כג טו): "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה", "וספרתם"- מלשון ספיר ויהלום, כאבן טובה שמלטשים אותה, כן אנחנו מנקים ומלטשים את נשמתנו להאיר ע"י מצות הספירה את האור שמתנוצץ באותו יום. הקב"ה ציוה אותנו במוצאי יו"ט ראשון של פסח להקריב קרבן עומר, "והעומר עשירית האיפה" (שמות טז, לו), והיה בא מן השעורים, והיה נקצר במוצאי יו"ט אפי' שחל בשבת, ולהביא אותו למקדש ולהבהב אותו באור ולנפות אותו ב"ג נפה ולהקריב ממנו קרבן "מנחת שעורים". למה דוקא שעורים? כי זה מאכל בהמה, כל זמן שעם ישראל לא קבלו את התורה נחשבים בהמה, אח"כ כשקבלנו את התורה בחג שבועות אנחנו מביאים שתי הלחם של "חטים", שזה מאכל של בני אדם, ונחשבים אנחנו כבני אדם, ועכשיו עושים הכנה ליום מתן תורה, וכל יום סופרים היום יום אחד לעומר, וכן הלאה, עד שאנחנו מגיעים ליום הגדול והקדוש יום המיועד מתן תורה.

למעשה כשאדם מחכה לחתונה הגדולה לשמחה הגדולה הוא סופר בצורה אחרת, משל אם יש חמישים יום הוא סופר עוד ארבעים ותשעה יום, עוד ארבעים וחמשה יום, עוד ארבעים יום, עוד שלושים יום. מדוע אנחנו סופרים היום יום אחד, שני ימים, שלושה ימים.

אלא צריך לדעת שכל יום ויום שאנחנו סופרים אדם קונה לעצמו עוד קדושה, עוד אור, א"כ עצם הספירה שאדם סופר כך וכך לעומר בכל יום מקיים מצוה, והיא המטרה, כל יום הוא מטרה וענין בפני עצמו, מפני שהוא מכין את עצמו לקבל את התורה, כשיצאנו ממצרים יצאנו מהטומאה, אבל זה לא מספיק, צריך להיות ראוי להיות כלי לקבל קדושה, וכיצד נעשה את זה? ע"י שסופרים כל יום ספירת העומר, מוסיפים אור ותעצומות בנשמה וכל אחד מכין את עצמו להיות כלי ומרכבה לשכינה.

"לפני מ" אתם מטהרים ומי מטהר אתכם" (יומא פה:), מ"י זה גימ' חמישים שהוא יום חג שבועות. בימים שלפני מ"י אתם מטהרים מוספים קדושה וטהרה, ו"מי" יום החמישים מטהר אתכם, זה יום חג השבועות, שהוא שיא המעלה והאור הגדול, שזה הכתר העליון, וזו הזכות הגדולה ביותר שיש בעולם, כמ"ש הוזה"ק שהימים הללו הם כמו האשה שאינה טהורה שהיא סופרת שבעה ימים נקיים להטהר לבעלה, כן עם ישראל צריכים לספור לא שבעה ימים, אלא שבעה שבועות, כדי לטהר ולזכך את נשמתם לטבול במקוה העליון. אבל האשה מספיק לה שבעה ימים שטובלת במקוה התחתון, ולכן אומר הוזה"ק מי שהחסיר יום אחד ולא ספר לא ביום ולא בלילה, לית דין מסטרא דטהור, אם אדם לא ספר בלילה יכול לספור ביום בלא ברכה ומכאן ואילך יכול לברך. אם הפסיד גם ביום כבר לא יכול לברך. ולפי הוזה"ק זה חמור מאד, ועוד אומר הוזה"ק מילים חמורות, לית הוא כדאי לקבל אורייתא, אינו כדאי לקבל את התורה. והטעם, כי בכל יום ויום אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את התורה בתיקון המידות שלנו, השבוע הראשון אנחנו מתקנים את החסד, לא להיות אכזרי, ולעשות חסדים, שבוע שני מידת הגבורה, כל שבוע מידה אחרת.

וכתב החסיד רבי ישראל מסלנט זצ"ל, שבכל יום מימי העומר יקבל כל אחד על עצמו להתעלות באחד ממ"ח דברים שהתורה נקנית בהם, כפי שאמר לנו התנא באבות פ"ו, וביום הארבעים ותשעה יחזור על כולן.

ולכן עתה צריך שנמסור עצמנו חזק ללימוד התורה, ולהסיח דעתנו מכל עניני העוה"ז, כדי שנוכל לכתרה של תורה.

ולכן בימים אלו נעסוק במוסרים בספר "אבות", וכן בספר משלי, ובמ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם, כדי שנזדכך לקבלת התורה, ונקנה אותה ע"י הלימוד והחזרות בקנין גמור ושלם.

וזה שנאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת", כלומר לאחר ששבתה ועזבה אותנו הוזהמא של הטומאה הגדולה, עתה אפשר כבר לספור הימים, להתקדש ולהכנס אל הקודש פנימה.

והנה מצות ספירת העומר מעלתה אדירה וגדולה, כי היא הדרך והמסלול לעלות דרכה במסילה העולה בית אל להגיע ולהשיג האורות הגדולים העליונים והחשובים דפרצוף הבינה העליונה והחכמה העליונה, ואז נזכה לקבלת התורה.

ועוד יש בה שמירה גדולה מרוחות רעות וממקרים רעים ואסונות, וכל מיני מלחמות ואסונות וכו', ר"ל.

ולכן בימים האלו אומר מו"ר הרש"ש זי"ע, הם נקראים ימי הקטנות ימי יניקה, כאדם שנולד מחדש ומכין את עצמו לקבל מוחין גדולים כדי לקבל את התורה הקדושה, וכמ"ש (משלי כב, ו): "חונך לנער ע"פ דרכו", בדרך שאדם מתנהג בימים האלו, כך מתנהג כל השנה, שבעת ימי הפסח הם ימים שאדם מבטל ממנו כל היצר הרע, שלא אוכל חמץ, וכמו שאמר רבנו האר"י שמי שנוהר בפסח מחמץ כל שהוא מובטח לו שלא יחטא כל השנה ולא ינוק, ולכן בימים הקדושים האלו צריכים לדעת איך להתנהג, ושישמור עצמו מכל חטא.

מעלת מצות העומר עצומה, וכמה פעמים ראינו שהעומר הציל את עם ישראל.

כתוב במדרש (ויק"ר כ"ח ר) ריש לקיש אמר: לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך, כלומר שאינה אלא עשרון ומשל שעורים, שהם מאכל בהמה בלבד... אמר רבי אבהו ורבי סימון ורבי יהושע בן לוי מצות העומר היא שעמדה להם בימי גדעון השופט, להנצל במלחמה מן המדינים שעמדו אז על ישראל לשלול ולהשחית את יבוליהם שבשדות בימי טרם קציר, כמ"ש (שופטים ו, ג-יא) "והיה אם זרע ישראל ועלה מדין ועמלק ובני קדם ועלו עליו. ויחנו עליהם וישחיתו את יבול הארץ עד בואך עזה, ולא ישאירו מחיה בישראל ושה ושור וחמור... ויזעקו בני ישראל אל ה'... ויבוא מלאך ה' וישב תחת הָאֱלֹהִים אשר בעפרה אשר ליואש אבי העזרי, וגדעון בנו חובט חטים בגת להניס מפני מדין", (ומביא במעם לועז: יש מפרשים, שכיון שהיה הדבר ביום ב' של פסח והיינו כחול המועד לכן עשה שינוי שהיה חובט תבואתו במקלות, שהדין הוא שאין קוצרים תבואה במועד ואפילו בדבר האבד, אלא ע"י שינוי, וכן אסור לדוש בפרות, וזהו שמבאר הכתוב שהיה "חובט חטים בגת להניס מפני מדין", ואי אפשר היה להניחם בשדה עד אחרי המועד לכן חבטם בגת. ואז נבחר גדעון להלחם מלחמת ישראל במדין) וממשיך (שם שם י"ט) "וגדעון בא ויעש גדי עיזים ואיפת קמח מצות, הבשר שם בסל והמרק שם בפרור, ויוצא אליו אל תחת הָאֱלֹהִים ויגש" (ופרש"י: "למדנו שפסח היה, יום תנופת העומר, שע"כ הביא קמח מצות). אחרי כן יוצא גדעון בראש העם להלחם במדין ומתחיל תהליך בירור (שם ז' א') "וישכם ירובעל הוא גדעון וכל העם אשר אתו ויחנו על עין חרוד, ומחנה מדין היה לו מצפון מגבעת המורה בעמק. ויאמר ה' אל גדעון רב

העם אשר אתך מתתי את מדין בידם, פן יתפאר עלי ישראל לאמר ידי הושיעה לי. ועתה קרא נא באוזני העם לאמר מי ירא וחרד ישוב ויצפור מהר הגלעד. וישב מן העם עשרים ושנים אלף ועשרת אלפים נשארו. ויאמר ה' אל גדעון עוד העם רב הורד אותם אל המים ואצרפנו לך שם, והיה אשר אומר אליך זה ילך אתך הוא ילך אתך, וכל אשר אומר אליך זה לא ילך עמך הוא לא ילך. ויורד את העם אל המים, ויאמר ה' אל גדעון כל אשר ילוק בלשונו מן המים כאשר ילוק הכלב תציג אותו לבד וכל אשר יכרע על ברכיו לשתות. והיה מספר המלקקים בידם אל פיהם שלוש מאות איש, וכל יתר העם כרעו על ברכיהם לשתות מים. ויאמר ה' אל גדעון בשלוש מאות האיש המלקקים אושיע אתכם ונתתי את מדין בידך, וכל העם ילכו איש למקומו".

(וזמ"ש במדרש שבזכות העומר ניצלו, כי כשם שהעומר היה בא עשרון מג' סאין, דהיינו שהיה הרבה פסולת במנחה, והיו מנפים אותו בשלוש עשרה נפה, כך גם בהצלה בימי גדעון שמשלושים ושנים אלף איש היתה לבסוף ההצלה עם שלוש מאות איש שהיו נקיים כסולת, והספיקה זכותם של הנקיים להציל את ישראל מאויביהם הרבים).

ואז: "ויהי בלילה ההוא ויאמר אליו ה' קום רד במחנה, כי נתתי בידך. ואם ירא אתה לרדת, רד אתה ופורה נערך אל המחנה... ויבוא גדעון והנה איש מספר לרעהו חלום, ויאמר הנה חלום חלמתי והנה צליל לחם שעורים מתהפך... ויאמר אין זאת בלתי אם חרב גדעון בן יואש איש ישראל, נתן האלהים בידו את מדין ואת כל המחנה. ויהי כשמוע גדעון את מספר החלום ואת שברו וישתחו, וישב אל מחנה ישראל ויאמר קומו כי נתן ה' בידכם את מחנה מדין" (שופטים ז, ט-טו).

ובאמת לבסוף "ויכנע מדין לפני בני ישראל ולא יספו לשאת ראשם, ותשקוט הארץ ארבעים שנה בימי גדעון" (שם ח, כח). מהו "צליל לחם שעורים"? (שתרגומו "חררה" עוגה קלה ושטוחה צלוייה באש והיא תיבה אחת ויחידה בכל כתבי הקודש) רבנן אמרו: על שצלל עליהם אותו הדור (דהיינו נעשה צלול וריק) מן הצדיקים, ובזכות מה ניצולו בזכות לחם שעורים, ואיזו זו? מצות העומר (שהיה אותו הלילה ליל קציר העומר).

אמר רבי שמואל ב"ר נחמן: מצות העומר היא שעמדה להם בזמן חזקיהו המלך כאשר רצה סנחריב לעלות ולהלחם בעם ישראל. ידוע הוא שחזקיהו המלך היה מלך צדיק, ושם בטחונו בהקב"ה, ולא בצבא, בנשק ותחמושת, וכל תלמיד חכם שהיה פוגש בו היה שמח בו מאד, ומנשקו ומחבקו.

באותם ימים היו ימי צער לישראל, כיון שבא סנחריב המלך הרשע וצר על ירושלים - אין יוצא ואין בא, ולא היה להם אוכל כפי צרכם, והיו אוכלים ומקציבים לחם במדה והמים במשורה, כעין מה שהיה כאן בירושלים לפני עשרות שנים, שהיו ברעב, ואכלו לחם ומים ע"פ קצבה.

גם השמן היה יקר מאד ונתנוהו במדה מועטה, המלך חזקיהו נתן הוראה לעבדיו, שיתנו ללומדי התורה שמן כפי צרכם, וכל מקום תורה או תפילה קיבלו את כל כמות השמן הצריכה להם ללימודם ותפילתם, וז"ש הפסוק (ישעיה י, כז): "וחובל עול מפני שמן", עולו הכבד של סנחריב חובל ונשבר מפני שמנו של חזקיה, שהיה דולק בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובזמנו לא היה תינוק ותינוקת מדן ועד באר שבע שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה שהן הלכות קשות מאוד (סנהדרין צד:).

ובאותו הזמן עמד רבשקה, יהודי מומר שבגד בעמו, והלך עם סנחריב, ועמד על חומת ירושלים ע"פ צו סנחריב, ושאל בקול: במי אתם בוטחים בחזקיהו? והלא סנחריב מלך גדול ונורא, אשר כבש והרס כמה וכמה ממלכות, ועתה בא עם מליוני חייליו וחיילי המדינות שכבש, נגד ישראל. עמד רבשקה ונופף בידיו על חומת ירושלים ואמר להם, הנה אם רק ירקו את רוקם עליכם - העיר תתמלא מים ויטבעו בה. כי מתחילה חשב שירושלים גדולה ורחבה היא, וכשראה את קוטנה זילזל בה וחשב לכובשה בנקל. והוסיף ואמר לחזקיהו גם אם אני אתן לך סוסים ונשק להלחם אין לך בכלל מי שיוודע לרכב על סוס או להחזיק חרב ולהלחם, הרי כולם לומדים תורה.

חזקיהו שצדיק היה, תלה בטחונו בהקב"ה ונתן הוראה לבני ירושלים, כיון שהיה זה ליל פסח, שישחטו את קרבן פסח שה לבית אבות, ויחגגו את החג בשמחה ובדיצה, ויאמרו הלל להשם בשמחה רבה בתוף וכינור. וכולם עשו כן שמחו ושרו, והודו להשם, ואמרו את ההלל בהתלהבות רבה בעז ותעצומות. ולמחרת הפסח הקריבו את קרבן העומר.

והנה רבשקה ראה את כל שמחתם וצהלתם, שאינם שמים על ליבם כלל למצור בו הם נתונים. אמר איזה עם נפלא זה, וירד מהחומה וביקש מסנחריב שיעזבם הלילה, כי ראויים הם לנס, אך סנחריב מיאן לשמוע לקול רבשקה, והמשיך לצור על ירושלים.

באותו הלילה בא המלאך גבריאל והכה במחנה סנחריב, והרג בהם מאה שמונים וחמשה אלף ראשי גייסות, לבד ממליוני חיילים שמתו שלא הוזכרו בפסוק, [וכתב רבינו יוסף חיים הטעם דמתו ונשרפו מבפנים ונשאר שמים מבוהץ בשביל שעם ישראל יכיר גודל הנס הגדול,

וכן להוכיח להם שהעיקר זה הנשמה שהיא התורה ולא הגוף הנגוף, מה שוה גוף בלי נשמה] והנה סנחריב עם עוד ששה חיילים, שעליהם נאמר (ישעיה י, יט) "ונער יכתבם". [פירוש: שלנער קטן קל לסמן אות ו' שהיא בקו אחד], ברח כל עוד נפשו בו ונשבע לנסרוך אלוהיו, [היה זה עץ מתיבת נח שעשאה סנחריב לו אלוה], שאם ינצל מרודפיו יזבח קרבן לאלוהיו - את שני בניו אדרמלך ושראצר, ולא ידע כי הם שומעים את נדרו, וכששמעו זאת שחטו את אביהם... (שם לו, לח) "כן יאבדו כל אויביך ה'" (שופטים ה, לא).

וז"ש (ישעיהו ל, לב) "והיה כל מעבר מטה מוסדה אשר יניח ה' עליו בתופים ובכנורות, ובמלחמות תנופה נלחם בס", איזו תנופה? והרי חזקיהו לא נע ולא קם ללחום אלא המלאך הרגם? אלא "תנופה" זו מצות העומר שיש בה מצות תנופה, שמניפה הכהן לפני ה', וזכות מצוה זו נלחמה בסנחריב ובחילו.

וכן בזמן מרדכי היהודי עם המן הרשע אמר להם המן בזכות עשירית האיפה של העומר דחה עשרת אלפים ככר זהב.

למדנו מה זה מעשה הקרבנות, ואיזו זכות, לכן נשתדל חזק על ימי הספירה, כי ימים אלה כותב הרמב"ן, ימים קדושים כמו חול המועד שיש להם מעלה מיוחדת וקדושים במעלתם, ולכן חזק חזק נשמור קדושתם ומעלתם, והם קצת ימי דין כמו ילד קטן שאלו ימי יניקה, ועולים לאט לאט מדרגה אחר מדרגה, ולכן יזהר שלא יחטא, ולא ילך למקומות מסוכנים, מלבד שהם ימי אבל על תלמידי ר"ע שמתו מפסח ועד עצרת כ"ד אלף תלמידים שלא נהגו כבוד זה לזה, ולכן צריך להשתדל בימים האלו באהבה ואחוה שלום ורעות.

לפני מי אתם מטהרים

ועתה בימים אלו אנחנו נמצאים בתוך קדושת ימי העומר, שהם מ"ט ימים כנגד חמשים שערי בינה דקדושה, ובכל יום נכנסים ע"י האור הגדול של מצות ספירת העומר לשער נוסף אחד של קדושה, עד שביום שבועות-יום החמשים, נזכה בס"ד להכנס לשער הנ' של הקדושה. אמנם צריך לידע כי כנגד נ' שערים אלו ישנם גם נ' שערי טומאה, והם נקראים טמ"א, גי' נ', ונ' שערי קדושה נקראים מ"י, כמ"ש (יומא פה:) לפני מ"י אתם מטהרים, והקליפה לקחה אות י' של מ"י וחלקה אותה לשנים, אות ט' ואות א', ואז נהיה אותיות טמא. ואנחנו צריכים לבטל כח הטומאה, ע"י לימוד התורה, ובעיקר בלימוד הזוה"ק שהוא מסוגל מאד מאד לטהר את האדם, בפרט בימינו. וז"ש "אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים", כלומר בימי העומר לפני שתגיעו ליום הגדול יום החמשים-מ"י, אז אתם מטהרים, ומ"י שהיא הבינה יום החמשים הוא מטהר אתכם.

וראה פלא באותיות אלף ב' וכו', יש שש פעמים אות פ'. כיצד, באות אלף' בסוף פ', כ"ף וכ"ף סופית, הרי שלש, אח"כ אות פ' עצמה ופ' סופית הרי חמש, וגם אות קו"ף הרי שש פעמים פ', גי' 480 כמנין פלונית, לרמוז כי מי שמשמש בפה שלו לרעה ח"ו פלונית שולטת עליו. ואם שומר פיו ניצל ממנה. וראה עוד, כי אם נחשב האותיות עצמם באופן כזה, א' כ' ד' פ' ה' ק', גימ' א"ש, שאם ממשיך בדרכו אש אוכלתו ב"מ, אלא צריך להיות בבחי' ס'ע'פ'צ' ר"ת ס'וגר עין פ'ה-צ'דיק.

וידוע כי כאשר נבנה בית המקדש הראשון וכן ביהמ"ק השני היה יחוד גדול של קוב"ה ושכינתה-יחוד הויה' אדנות, והקליפות שהם ת' איש דעשו נפרדו ונתבטלו וירדו בנוקבא דתהומא רבא, והיתה שמחה בכל העולמות כי הקדושה הגדולה שהייתה בביהמ"ק דחתה את כל החיצונים והקליפות.

וזה רמוז בתיבת ק-דו-ש ד"ו באמצע שמרמוז שהשכינה שכנה בבית המקדש והיה יחוד גדול קובה"ו. כי האות ד' רומזת לשכינה ואות ו' לקוב"ה, וז"ש (קידושין ז. מא.): "טב למיטב טן ד"ו", ואותיות ק-ש-נפרדות כי הם ת' כוחות של ס"א בסוד ת' איש של עשו.

וז"ש בגמ' (ב"מ דף פ"ה ע"ב) "אסתרא בלגינא קיש קיש קריא" אסתרא - היא השכינה הקדושה שנקראת אסתר שמסתרת. בלגינא - פי' בגלות. קיש קיש קריא - כלומר השכינה קוראת קדוש קדוש כי עתה לאחר חורבן הבית השכינה בגלות ואין יחוד קובה"ו, ולכן היא מבקשת את בנין בית המקדש בחינת קדו"ש, כלומר שיהיה יחוד דקובה"ו הרמוזים באותיות ד"ו ואותיות ק-ש יהיו נפרדות ויכנעו ויתבטלו וירדו למטה למקום הקליפות. כלומר מבקשים שיבנה ביהמ"ק השלישי ועם ישראל ישכון לבטח.

וז"ש בירמיה (א' פסוק יא'): "מה אתה רואה ירמיהו, ואומר מקל שק"ד אני רואה". פי' כי בעוונותינו הרבים במקום שהיה בחי' קדו"ש נתחברו אותיות ק' ש' יחד, ואות ו' עלתה, ונשארה אות ד' לבדה שהיא השכינה אצל ק' וש', בסוד "כי כפש'ע ביני לבין המוות" (שמואל-א כ, ג), וזה סוד "מקל שק"ד אני רואה", ואמר לו "הטבת לראות" כי ס"ת אברהם יצחק ישראל-מק"ל, כי זכות האבות הגן עליהם שהועיל המעט, ששפך חמתו על העצים והאבנים. וז"ש (תהלים קכו, א) "אם ה' לא יבנה בית וגו', שוא שקד שומר", כלומר אם הקב"ה לא יבנה לנו בית מקדשנו ותפארתנו ונוכה לבחי' קדו"ש, אז "שוא" שהוא הס"א שמכונה בשם שוא שק"ד נעשה עתה בחי' שק"ד במקום קדוש כדלעיל.

קדושת רשב"י

ועתה נבין ונשכיל איך זה שבדורו של רשב"י זיע"א היתה זכות גדולה שאפילו סוחרים שעוסקים במשא ומתן ידעו סודות התורה, ולא זו בלבד אלא אפי' הציפורים היו מצפצפות דברי תורה, והבהמות הלכו על שתים כמו בני אדם, אלא כל זה מכח התורה הקדושה, ובפרט מכח סודות התורה שגילה רשב"י והקדושה הגדולה שהיתה באותו זמן. וכן העיד רשב"י בזוה"ק שבזכותו של אותו הדור יתקיים העולם עד ביאת משיח צדקנו, וכן אמר ר' אבא עד מלכא משיחא לא יהיה כדור הזה אשר רשב"י שרוי בתוכו.

והטעם הוא מכח קדושתו של רשב"י שהיה פרוש כנודע, שמיד אחר נישואיו הסתגר בשיבתו של ר' עקיבא י"ג שנה, ואח"כ במערה י"ג שנה, והיה כל הזמן דבוק במחשבות טהורות בבורא יתברך ובתורה ובסודות עליונים וכו', ועי"כ מכח קדושתו זאת השפיע על כל אנשי דורו שכולם עזבו את עסקיהם וטעמו "כי טוב סחרה מסחר כסף" (משלי ג, יד), והיו מתעלים ומתעלים מעולל ועד יונק במעלות נשגבות בתורה ובקדושה וטהרה.

צא וראה מה העיד רשב"י לפני פטירתו "אני לדודי ודודי לי" (שיר השירים ו, ג), כל הימים שהייתי בעולם הזה תשוקתי היתה אל הקב"ה "בלבד", וכמו שאמר כל ימי בחד קטרא אתקטנא ביה בקב"ה, כלומר בקשר אחד נתקשרתי עם הקב"ה, וכן ר' אלעזר וכל החברייא קדישא התקדשו בקדושה של מעלה, וכל תשוקתם היתה רק לה' יתברך.

וא"כ גם אנחנו צריכים לספוג קדושה ולילך אצל הרשב"י זיע"א, וללמוד שם בספר הזוה"ק ולעסוק בסודות התורה, ואז רשב"י ישפיע עלינו ג"כ קדושה ואור מכח לימוד התורה. ולא יאמר אדם מי אני שאזכה לקדושה, האם אוכל להגיע למעלות נשגבות אלו, שהרי כבר נאמר בפרשתנו (ויקרא יט, ב): "קדושים תהיו", וא"ת איך אוכל להיות קדוש, ממשיכה התורה ואומרת: "כי קדוש אני ה' אלהיכם". וידוע שכל אחד מישראל הנשמה שלו חלק אלוה ממעל, ויש לו כביכול אור ממש מא"ס ב"ה ודרך אותו אור יכול להתעלות ולהתקדש. וז"ש "כי קדוש אני ה'".

בא וראה מה אומר הזוה"ק (ח"ב ל"ח) באו ר' חייא ור' יוסי השתטחו לפניו ונשקו ידיו ובכו ואמרו החקיקות העליונות והתחתונות, זוקפים ראשם בגללך. [נ' שערי בינה שהם נקראים חקיקות שחקקה בהם החכמה, זוקפים ראשם בזכותך, פי' מקבלים שפע והארה וקדושה בזכות תורתך.] עשה הקב"ה ירושלים של מטה כירושלים של מעלה, עשה חומות העיר הקדושה ושעריה. מי שבא לא יכול להכנס עד שלא יפתחו השערים, מי שעולה לא עולה עד שיתקונו

מדרגות החומות, מי יכול לפתוח שערי העיר הקדושה, ומי יכול להתקין מדרגות החומות, זה רשב"י שהוא פותח שערי סודות החכמה. דהיינו שרשב"י בהקדמותיו פותח שערי חכמה, ומתריך כל הקושיות שבתורה, כי רשב"י מקור החכמה והקדושה, כמו משה רבינו בדורו, לו לבד ניתן לגלות סודות התורה, ועל ידו זכו ישראל להשיג השגות ולהתקדש. והוא תיקן מדרגות עליונות. וכתוב (שמות לד, כג) "יראה כל זכורך את פני האדון ה'" זה רשב"י.

וראה את מעלתו של רשב"י שבזכות תורתו וקדושתו הקב"ה משפיע שפע גדול בעולמות העליונים והתחתונים לאין ערוך, וזה ר"ת הרשב"י י'ושפע ש'פע ר'ב ב'כל ה'עולמות. וראה עוד בזה ק"ח ח"ג קלב: וכן דף קמ"ד.

והנה נודע מש"כ במדרש רבה שאדם הראשון נגזרה עליו מיתה, כמ"ש (בראשית ב, יז): "כי ביום אכלך ממנו מות תמות". ובא ס"מ ליטול את נשמתו אמר לו הקב"ה: הלווני נשמתו אלף שנים, ואני מוסר לך כל הנשמות שעתידים לבוא. וכך נשתעבדו כל הנשמות לס"מ. והנה לפי ההלכה הקדש מפקיע מידי שעבוד, לכן במתן תורה אמר הקב"ה למשה (ויקרא יא, מד) "והתקדשתם והייתם קדושים", לתורה ולמצוות, ואז תצאו משעבוד הס"מ, וזה שאומר הקב"ה "קדושים תהיו", לשון ציווי חובה, מדוע, כדי שע"י החיבור בתורה ובקדושה תצאו מתחת שעבוד הס"מ.

מעלת הקדושה באה ע"י שיעשה כל מעשיו לשם שמים

הרב החפץ חיים אומר עצה כיצד אדם יקדש את עצמו, ע"י שיעשה את כל מעשיו לשם שמים, וגם המעשים הגשמיים כמו האכילה והשינה לעשות אותם לשם שמים, כדי שיהיה לו כח לעבודת הבורא ולא להנאת גופו, והגמ' (ברכות דף ס"ג.) אמרה 'איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה' - "בכל דרכיך דעהו, והוא יישר אורחותיך" (משלי ג' ו'), וגם המשנה באבות (פ"ב מ"ב) אומרת 'וכל מעשיך יהיו לשם שמים', וידוע מ"ש במדרש (ויקרא רבה פרשה ל"ד ג') על הלל הזקן שהלך למרחץ ואמר שהוא הולך לעשות עבודת ה', שהרי הגוים שיש להם פסלים הם רוחצים אותם, וק"ו אנחנו שעובדים את ה' צריכים לנקות את הגוף לכבוד ה' יתברך שנהיה ראויים לעבוד אותו, וזה נקרא לעשות את כל המעשים לשם שמים - שגם בדברים הגשמיים לכוין בהם לשם שמים, וזהו דבר גדול ועצום וכמו שהגמ' אמרה 'שכל גופי תורה תלויין בה' - שהרי אם אדם זוכר את ה' בכל דרכיו ומעשיו ומכוין את מעשיו לפי זה, נמצא שבמשך כל היממה הוא עובד את ה' בלי הפסקה, שלכאורה אם היו שואלים אותנו האם שייך לעבוד את ה' עשרים וארבע שעות ביממה, היינו אומרים שזה לא שייך, שהרי אדם לא יכול כל הזמן

ללמוד ולעשות מצוות, הוא צריך לדאוג גם לצרכי הגוף לאכול ולישון וכו', אבל האמת היא לא כך, שאדם שעושה את כל מעשיו לשם שמים אז גם כשהוא עוסק בצרכי גופו זה נקרא שעוסק בעבודת ה', שהרי הוא לא אוכל או ישן בשביל הנאת הגוף אלא לשם שיהיה לו כח לעבודת ה' א"כ גם זה עבודת ה', וכמו שהלל אמר לתלמידיו שהרחיצה שלו היא עבודת ה', בגלל שהוא עשה את זה לשם שמים.

מיעוט התאוות

והנה ישנם שלשה דברים בהם צריך מאד להגביר את הקדושה, והם: א-הבית. האדם חייב הוא ואשתו לבנות את ביתם בקדושה. ב-ט' ירחי לידה. האשה צריכה להקפיד בכל חדשי ההריון על הקדושה כדי שהעובר שלה יזכה לקדושה. ג-שמונת ימי מילה, ע"י שמירה בקדושה בשמונת ימי המילה יזכה הילד לשמור ברית קודש. והנה שלשתם רמוזים באותיות ב"ת ט"ת ח"ת, כי ג' אותיות אלו בלבד מכל כ"ב אותיות התורה, מסתיימות באותיות י"ת-ג' קדוש, א"כ ב-הוא בנין הבית, ט-ט' ירחי לידה, ואות ח-שמונת ימי מילה. שצריך בשלשתם קדושה והם רמוזים בר"ת טב"ח, וז"ש (תהלים לו, ג): "בט"ח בה' ועשה טוב".

דרשו רבותינו על הפסוק (בראשית מז, כח): "ויחי יעקב", אם אתה רוצה לחיות בבחי' "ויחי", אתה צריך להיות בבחינת "יעקב"-שביטל עצמו מכל תאוות העוה"ז, כידוע שיעקב ועשו חלקו העולמות, ויעקב לקח את העוה"ב, וכמו שמובא בגמרא ששאל אלכסנדר מוקדון את חכמי הנגב מה יעשה האדם ויחיה, אמרו לו ימית את עצמו מתאוות וכו'. ושאל מה יעשה אדם וימות, אמרו לו יחיה את עצמו, ילך אחר התענוגים ולא יהיה פרוש וקדוש, ואז ב"מ ישנם ח"ו ייסורים ומידת הדין שולטת.

וכן דרשו על הפסוק (בראשית מג, ב): "ויאמר להם אביהם שובו שברו לנו מעט אוכל", פ"י ויאמר אבינו שבשמים שובו בתשובה שלמה תפרשו ותקדשו עצמכם מן המותרות המרגילים ליצה"ר, וע"ז שברו לנ"ו, לנ"ו גי' "אלהים" תזכו ע"י התשובה למתק ולשבר את מידת הדין, אבל התנאי לכל זה הוא "מעט אוכל" - למעט בתענוגי העוה"ז, ואפי' הכינו לו אוכל טעים וחשוב יאכל ממנו מעט, וימשוך ידו.

וראה בזה"ק בראשית דף כ"ב, כשהתחיל רשב"י לבאר את הפסוק (בראשית א, כו): "ויאמר אלהים נעשה אדם" וכו', נגלה אליהם סבא דסבין שרשב"י אמר שזה הקב"ה ושאל שאלות כמובא שם. ופלא פלאות כביכול הקב"ה נגלה אליהם מרוב הקדושה הגדולה של רשב"י.

וידוע הקטע בשיר בר יוחאי "נעשה אדם נאמר בעבורך" כלומר כאשר הקב"ה אמר "נעשה אדם" התכוין על רשב"י זיע"א, כי האדם חשוב יותר מן המלאכים, כי נשמתו למעלה מעולם הבריאה, והנשמה הזו תתלבש בגוף גשמי, ועי"ז יקשור העליונים עם התחתונים וישפיע שפע רב לעליונים ולתחתונים, דהיינו גם למלאכים, וכמ"ש בוזה"ק ח"ג קי"ז, ת"ח בשעתא דברא קב"ה לאדם עבד ליה בדיוקנא דעלאי ותתאי והוה כליל מכולא, והוה נהיר מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, וכל זה כידוע לברר ניצוצי הקדושה להביא את העולם על תיקונו, וכ"ז ע"י הרשב"י זיע"א.

מעלת האחדות

בפרשת שמיני (ט, ה) כתוב "ויקרב כל העדה ויעמדו לפני ה'", אמרו רבותינו, כי אם כל העדה מקרבים האחד את זולתו, ודואגים ומשתדלים לסייע אחד לשני ברוחניות ובגשמיות, אזי זוכים ל - "ויעמדו לפני ה'", לעמוד לפני הקב"ה.

וזהו שכתוב בפסוק שלאחריו: "ויאמר משה זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו, וירא אליכם כבוד ה'". כלומר, אם תיווצר אחדות אמיתית בקרב שבטי ישראל בלב ובנפש, וע"י כך תזכו להשראת השכינה כאמור, או אז אני מברך אתכם שתתנהגו תמיד בדרך זו - "זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו", ותושרש בכם אהבה ואחוה, ובכך "וירא עליכם כבוד ה'" בכל עת ובכל שעה.

בזאת מבאר האלשי"ך הקדוש את הפסוק (ויקרא יט, יח) "ואהבת לרעך כמוך, אני ה'", כי "אני" - הוא אחד מע"ב שמות, והוא שם של דין. ואמרו חז"ל (במדבר רבה ג, ד) שבכל מקום שנאמר "ואני" - הוא ובית דינו, כי 'אני' הוא דין כאמור וה - וי"ו הוא רחמים. וזהו שאמר: "ואהבת לרעך כמוך", ואז השם "אני" שהוא דין - נעשה הוי"ה - חסד גמור.

וזהו מה שאומר התנא באבות (פ"א משנה יד) אם אין אני לי - אם אין השם יתברך בבחינת דין עלי ח"ו, כי שם "אני" לא שולט עלי - אז "מי לי" - אין שום בריה בעולם שיכולה להרע לי. ועוד, מ"י הוא עולם הבינה, ובא לומר כי חמישים שערי בינה הם 'לי' - לטובתי, ומשם אני מקבל שפע.

והנה, הגמרא אומרת במסכת יבמות (סב:) שהיו י"ב אלף זוגות תלמידים לרבי עקיבא וכו'. ולכשנתבונן נראה, כי לא כתוב "עשרים וארבעה אלף" אלא "י"ב אלף זוגות". ובא ללמד, כי הצלחתם בתורה היתה האחד מכח השני, וסייעו זה לזה. אמנם, מכיון שלא נהגו כבוד אחד לשני כדבעי, נגזרה הגזירה ומתו.

מידה כנגד מידה

שואל רש"י, למה נצטווה לקחת דווקא עגל, והלא חטאת של כהן משיח הוא פר, ואהרון הוא כהן משיח? אלא להודיע, שכיפר לו הקב"ה על מעשה העגל.

והמתבונן יראה, שיש בזה מדה כנגד מדה. וכדברי הר"ן בדרשותיו (דרוש ג') שענין מדה כנגד מדה, בא לעורר את האדם שימצא הדבר שקלקל בו, ובכך ידע כיצד עליו לתקנו. וכן במידה טובה, ידע על מה הוא מקבל שכר.

השיניים נותרו שלימות

שח הרה"ג מרדכי מלכא שליט"א, רבה של העיר אלעד (אספקלריא, מטות תשע"ו עמ' 28): סיפר לי נכדו של הגאון רבי אהרן נויבירט זצ"ל, מעשה שהיה עם סבו. וכך סיפר לו סבו: מדי פעם הייתי נוסע לחפץ חיים כדי להתייעץ עמו בענייני רבנותי בגרמניה, באחת הפעמים, לפני שחזרתי לקהילתי בגרמניה, שאלתי את החפץ חיים מה לדבר בשבת הקרובה כדי לחזק את הציבור?

החפץ חיים שהיה אז בן פ"ג שנים לערך, שכב במיטתו בשל חולשתו, ולפתע הורה לי להתקרב אליו, וביקש שאפתח את פיו. הייתי נרעש ונפחד, לא הבנתי, לפתוח את פיו הקדוש של החפץ חיים?! אולם החפץ חיים הורה לי בשנית לעשות כך.

מתוך אימה ויראה פתחתי את פיו הקדוש, וגיליתי שתי שורות שיניים צחורות מסודרות ושלמות כשל בחור צעיר. עמדתי נפעם, ואז ביקש החפץ חיים: תספור נא כמה שיניים יש בפי! ואכן, בדחילו ורחימו מילאתי אחר בקשתו, וספרתי שלושים ושתיים שיניים! שן לא נעדרה, שן לא נפגמה.

ואז נטל החפץ חיים את ידי ואמר בחיוך: מדה כנגד מדה, אני שמרתי על הפה שנתן לי הקב"ה, והקב"ה שמר על הפה שלי! והוסיף ואמר: את זה תספר לבני עדתך בדרשה, שראית יהודי ישיש מאד שכל שיניו שלמות, והכל משום ששמר על פיו מלשון הרע ודיבורים אסורים!

מתי הסוסים יכולים לחלץ את העגלה?

כאשר נפוליאון בונפרטה כבש חלקים גדולים מרוסיה, הוא נהג מידי פעם להתייעץ עם גדולי ישראל אודות סיכוייו לנצח במלחמה. מסופר, כי הוא נפגש גם עם רבי חיים מוולוז'ין. היתה זאת שעת לילה מוקדמת, כאשר הגיעו חיילי הצבא הצרפתי לחניית לילה סמוך לוולוז'ין. עיירה זו השוכנת על הצטלבות דרכים ראשיות, איננה עיר מבצר ונוחה היתה להיכבש. רוב

תושביה ברחו מאימת המלחמה או התחבאו מאחורי סורג ובריה. כשנכנסו חייליו של נפוליאון ושרי צבאו אל העיירה, לא מצאו בה אלא בתים חשוכים ורחובות שוממים ריקים מכל נפש חיה. רק מבית המדרש של וולוז'ין גילה קצין הצבא להפתעתו כמה קרני אור בוקעים מבעד לחלונות. הוא ניגש אל הבית, פתח את דלת בית המדרש ונכנס פנימה. והנה בקצה האולם יושב אדם זקן, בראשית שנות השבעים שלו, בידו נר דולק, וספר פתוח לפניו. היה זה ר' חיים מוולוז'ין, אשר בעת מצוקה כבעת שמחה, מצא למפלט לו את בית המדרש. כל כך היה שקוע בתלמודו שלא חש בקצין הנכנס ומתקרב אליו, אך משפתח זה בקולו הרועם, ניתר הגר"ח ממקומו.

הקצין ניסה את כוחו של רבי חיים בצרפתית, אך משהראה סימנים שאינו מבין את דבריו עבר לדבר גרמנית, תוך שהוא שואל את הגר"ח אם מבין שפה זאת. השיבו רבנו, אינני בקי בה ביותר, אולם אשתדל להשיבך בשפה זו. אם כך - אמר הגנרל - אולי תגיד לי היכן גר פה הרבי שלכם, "חיים" שמו, עליו שמענו רבות כיודע צפונות ועושה נפלאות.

ענהו רבנו: חיים, האיש המבוקש על ידך, נמצא כאן בבית המדרש. אך מה שאמרת כי עושה הוא נפלאות, יכולני להגיד לך כי אין זה אמת. הבין הקצין כי הוא האיש המבוקש, ומיד ניגש אל העניין. המלך בכבודו ובעצמו רוצה להיפגש עמך! עליך להמתין כאן עד שיבואו לקחתך - הפטיר, והלך לו.

לא חלפה שעה, וכיתת אנשי חיל באו במרכבה קרבית מאובקת, והסיעו את ר' חיים אל אוהלו המהודר של נפוליאון אשר במרכז המחנה. בראותו את פני רבינו, המקרינים אצילות תורנית טהורה, שמח בונפרטה לקראתו, ואף הוא פתח במה ששמע כבר מיהודי המדינה, על כוחות נסתרים הטמונים בו כמחולל נפלאות. גם הפעם הכחיש ר' חיים בביטול כל קשר בינו לבין מעשי נפלאות, בסך הכל יהודי פשוט אנכי השוקד ולומד תורה, לא יותר... שוב פנה אליו נפוליאון ואמר: זה שאינך מסכים אודות סיפורי הנפלאות, נוחא, אבל שהנך איש חכם ופיקח, זאת כבר לא תוכל להכחישני. אם כן אמור לי, אפוא, מה דעתך על עתיד מלחמה קשה זו שפתחת בה. האם כקודמותיה תסתיים אף היא בנצחון כביר, או חלילה אסון נורא אורב לי אי שם בדרכי? חשוף מחשבותיך לפני בגילוי לב וללא מורא.

פתח רבי חיים וענה: משל למה הדבר דומה? נסיך אחד עשה את דרכו במרכבה רתומה לארבעה סוסים אבירים ומשובחים, מטובי היחס והאיכות. והנה בהגיעו לתוך יער עבות, מעדו רגלי אחד הסוסים לתוך ביצה טובענית, הסוס משך אחריו גם את שלושת חבריו, והמרכבה התהפכה על צידה. כל מאמצי העגלון והמשרתים לחלצם מן הבוץ עלו בתוהו. עברו

שעות אחדות והנה איכר פשוט מתקרב עם עגלתו הרעועה, רתומה לשלשה סוסים כחושים, ואף הם החלו מועדים ושוקעים בביצה. אולם האיכר שלף תיכף את שוטו, הצליף על הסוסים, אלו ואזרו את שארית כוחם, ופתאום משכו את העגלה אל מחוץ לביצה, ויהי הדבר לפלא בעיני הנסיך ומשרתיו.

ניגש הנסיך אל האיכר ותמה באזניו: לי ארבעה סוסים אבירים ומיוחסים, ולך שלשה סוסים צנומים ודקים. ובכל זאת, דוקא אלו שלך נחלצו ברגע אחד מן הבוץ, ואילו שלי כבר שעות מתבוססים בבוץ ואיננו יודעים כיצד נחלץ מצרה זו?! השיבו האיכר: שום סוד מיוחד לא עמד לי להצלחה זו, אלא שסוסיך שלך טהורי גזע ומיוחסים המה, נטלת אחד מכאן ואחד משם, מהטובים והמובחרים שבכל מדינה, לפיכך כשמצליף אתה על גבם מושך כל סוס לרוח אחרת, ואינם מצליחים להתאחד למען המטרה, ואדרבה, כשמוכה האחד, שמחים לאידו כל עמיתיו, מה שאין כן סוסי הדלים והכחושים, כולם משפחה אחת המה, אמא ושני בניה, לכן, כשמכה אני את האחד - חשים זאת גם השניים האחרים ונחלצים מיד לעזרתו.

כיוצא בזה אמר הגר"ח, בענין זה שאנו דנים בו, אתה, כבוד המלך נפוליאון, דומה הנך לנסיך ההוא, לרשותך צבא אדיר מחומש ומאומן היטב, אלא שאינו עשוי מעור אחד, מורכב הוא מצבאות אוסטריה, פרוסיה, ספרד ואיטליה, שנלוו אל הצבא הצרפתי אשר תחת פיקודך, לפיכך מתאמץ כל אחד מהם להסב לעצמו את תהילת הניצחון, ועוד שמח בנפילת עמיתו בן ארץ אחרת, מה שאין כן צבא רוסיה, אף כי דל הוא באמצעים, כיון שבנוי הוא כמקשה אחת, מבני עם אחד הלוחם להגנת ארץ אחת - ארצו שלו, הרי כל אחד חש בסכנה המשותפת, ועושים יד אחת לחרף נפשם למען הצלתם.

מכאן, הוד מלכותו, נובע הפקפוק שלי בניצחונכם, סיים הגר"ח את פרשנותו על עתיד המלחמה. ואכן, בהמשך המלחמה נחל נפוליאון מפלה גדולה ליד מוסקבה, לאחריה נחל מפלה מוחצת במעבר הנהר ברז'ינה, כמעט כל חייליו אבדו בקרבות. הערכתו של רבי חיים התאמתה במלואה. (מורשת אבות, פרשת חוקת עמ' 122)

אתם קרויים אדם

ומעשה שהיה בשנת תרע"ב, בעיר קייב שברוסיה התקיים משפטו המפורסם של מנדל בייליס, אשר העלילו עליו שרצח כביכול תינוק נוצרי להשתמש בדמו לאפיית מצות.

כל העולם היהודי הזדעזע וחרד לגורלו של בייליס, שהיה גורלו של העם היהודי כולו. הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל פנה אז לרבה הראשי של מוסקבה - הרב מזא"ה, וסיפק

לו חומר כדי להפריך את טענות הקטגוריה, אשר טענה כי התלמוד הוא המסית הראשי להריגת נוצרים.

ההוכחה הראשית של הקטגוריה, היתה מאמרו של רבי שמעון בר יוחאי (יבמות סא.): אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם. העולה ממאמר זה - טענו הקטגורים - שרק היהודים הם בני אדם, בני גזע עליון, ואילו אומות העולם אינם נחשבים לאדם!

כתב המהר"ם שפירא לרב מזא"ה, כי עליו להסביר לקטגורים ולחבר המושבעים, כי במאמר זה טמונה תכונה מסוימת המאופיינת בעם היהודי. כלל הוא, אמר מהר"ם שפירא, שכל ישראל ערבים זה בזה (שבועות לט.), ואם כן גורלו של מנדל ביילים למשל, שהוא גורלו של יהודי אחד בלבד, נוגע לכל העם היהודי החרד לגורלו, והעושה מיטב המאמצים כדי להסיר מעליו את הקולר. מה היה יחסו של העולם הגויי, אילו היה נשפט גוי על עלילה דומה באיזו שהיא ארץ נידחת?! ברור הוא כי רק בני העיר בה מתגורר האיש, היו מגלים ענין בעלילה. שאר בני מדינתו, היו מגלים לכל היותר מעט סקרנות, ואילו אנשים שמחוץ לגבולות המדינה בוודאי לא היו מתעניינים כלל.

זהו אפוא ההבדל בינינו לבין אומות העולם, אתם קרויים אדם, מדוע? כי אם נשפט אצלנו מנדל ביילים אחד, עומד כל העולם היהודי לצידו כאיש אחד בלב אחד וכאדם אחד, ואין הגויים קרויים אדם, שכן את המילה 'איש' ניתן להטות ללשון רבים, אך למילה 'אדם' אין הטייה בלשון הקודש לרבים 'אדמים'. לאמור, כי בני אומות העולם אמנם 'אנשים' בלשון רבים הם קרויים, אך לא 'אדם' אחד... (ניצוצי אור המאיר, עמ' רכג)

כשדואגים לזולת - מרויחים!

הקיסר האוסטרי פנה לרב המדינה השר רבי שמשון ורטהיימר זצ"ל ואמר לו: "נקעה נפשי מהסתת השרים והכמרים, שטוענים נגד גאוותכם על היותכם העם הנבחר. התוכל לענות להם תשובה שתסכור פיותיהם פעם אחת ולתמיד"? ענה: "ודאי, ועוד היום!". לפי הוראתו, נערך שולחן ארוך בטרקלין המלכות. במרכזו, לכל האורך, צלחות ובהן פלחי פירות העונה. בהוראתו, שקדו צורפי המלכות על כלי הסעודה.

כל השרים הוזמנו לצפות במבחן. עמדו לאורך הקירות, והביטו בשולחן הערוך. משרתי המלך יצאו והביאו ארבעים גויים מרחוב העיר, הציבום משני צידי השולחן. והכרוז הודיע: "אין לאכול בידיים, רק באמצעות מזלג!" אבל מזלגות, אין.

המלצרים נכנסו, והניחו לצד כל אדם מזלג, ארכו כאורך חנית. הביטו בו נדהמים, איך אוכלים עם כזה כלי? המתינו המלך והשרים כרבע שעה, ושלחו את האנשים לדרכם. עוד הם יוצאים, ואל הטרקלין נכנסו כארבעים יהודים, שמשרתי המלך הביאו מהגטו היהודי. העמידום משני קצוות השולחן, והכרוז הודיע: "אין לאכול בידים, רק באמצעות מזלג!" הביטו היהודים בצלחות הפירות, סקרו את המזלגות הארוכים, ופעלו בזריזות. כל אחד שיפד פלחים במזלגו, והושיטו נכחו אל פיו של היהודי העומד מולו. בתוך דקות מספר, התרוקנו הצלחות, וברכו ברכה אחרונה.

"הבנתם מדוע אנו העם הנבחר?" אמר השר לחבריו המשתאים, "משום שאנו פועלים כאיש אחד, ודואגים איש לרעהו...!" (הגדה של פסח, "והגדת")

כל ישראל ביחד - אדם אחד

לפני 75 שנה נודע לרב מברסק שמתעדים לגזור גזר דין מות על אחד היהודים יום למחרת כיפור. אמנם בשביל להגיע לעיר בה מתקיים המשפט צריך לנסוע יום קודם כיפור וגם ביום כיפור עצמו יום ולילה בלי להפסיק, ואולי יגיעו בבוקר בשעת המשפט, ואז אולי יצליחו להציל אותו, ולא עוד אלא שאין מכירים אותו כלל. קרא הרב לאחד מתלמידיו אמר לו, אתה ביום כיפור הזה לא צם ולא מתפלל, בשביל הספק להציל נפש מישראל. וכך עשה, עזב הכל ונסע, ולא צם כיון שהיתה שמש חזקה והיה חייב לשתות, וכך נסע בלי להפסיק, והנה כשנכנס אותו אדם למשפט שמח השופט שאין לו סנגור ויכול להרגו, אך לפתע נכנס אותו תלמיד, שאל אותו השופט: מי אתה, אמר לו: אני הסנגור של היהודי הזה. השופט התרגז שבא סנגור, ואמר: כן אתם היהודים אומרים בגמ' "אדם כי ימות באוהל" אתם קרויים אדם ואין עכו"ם קרויים אדם, א"כ מה אנחנו בהמות?

אמר לו אותו תלמיד: אם היו אומרים לך, אדוני השופט, שיש איזה גוי רחוק שצריך עזרה ואתה לא מכיר אותו כלל, וביום זה אתה עסוק מאוד, והוא היום החשוב לך ביותר, האם היית נוסע להציל ולדבר עליו? ענה השופט: לא, בשום אופן. אמר לו התלמיד: אני איני מכיר את האדם הזה, ורק עכשיו אני רואה אותו, וחללתי את יום כיפור שהוא היום החשוב ביותר לנו, והתורה מעידה על זה "אתם" קרויים אדם "כל ישראל ביחד-אדם אחד", כשנאב לחברי גם לי כואב. אבל הגויים כל אחד הוא אדם ואין להם אחדות אלא פירוד, זהו פירוש המאמר.

אצל אומות העולם כל אחד חושב על עצמו לא כעם ישראל שהם מאוחדים

פעם היה יהודי אחד שהיה לו חבר גוי, אמר לו: בא אראה לך מה ההבדל בין יהודים לגויים, איך היהודים מאוחדים והגויים מופרדים. אמר לו: בא נראה. אמר לו תכניס אותי למסעדה, הכניס אותו. הלך לבעל המסעדה ושאל אותו: כמה אתה מרוויח ביום? אמר לו: עשרת אלפים דולר. אמר לו קח עשרת אלפים דולר ותן לי את המסעדה ליום. אמר: אין לי בעיה. הכין היהודי אוכל שאין כמותו בעולם, הכניס לשם ששה גויים לאכול, אמר להם: אתם מקבלים היום אוכל המובחר ביותר, האם אתם רעבים? אמרו לו כן. אמר להם אתם יכולים לאכול, אבל יש תנאי אחד, כאן אוכלים בכפות ומזלגות ארוכים מטר, ורק בהם אפשר לאכול ולא בשום דבר אחר, בבקשה אתם יכולים לאכול. אמרו: ריח כזה טוב כדאי לנסות, וכל אחד נלחם שם כדי לאכול כי היה קשה לאכול, והכל נפל על הרצפה והיו מלוכלכים ועד שהכניסו דבר לפה לקח זמן רב. לאחר מכן שוב ערך שולחן מכל טוב והכניסו ששה יהודים, אמר לו לך תראה מה הולך שם. נכנס וראה שאכלו הכל והכל נקי ומסודר, שאל איך זה, אמר לו היהודים אחד האכיל את השני, זה נתן לזה לאכול וזה נתן לזה, אבל אצל הגוי כל אחד חושב רק על עצמו, ולא כעם ישראל שהם מאוחדים.

הלכות שביעי של פסח

א. בליל שביעי של פסח יקבל החג בשמחה ובששון. מתפללים תפילת יו"ט בכוונה עצומה ובשמחה יתירה, ואומרים בתפילה את יום חג המצות הזה כמו ביו"ט ראשון, כי אינו רגל בפני עצמו כשמיני עצרת, וכן מקדשין על היין ואין אומרים שהחיינו. ובסעודה יספר בנפלאות ה' בענין קריעת ים סוף, וישירו וירננו בשירה ובזמרה את שירת הים, וראו בנים את גבורתו, וכן ממצרים גאלתנו א'.

עיונים והארות

שביעי של פסח יכין אדם עצמו לומר ברכת

א. כתב הרב יסוד ושורש העבודה זצ"ל: בליל

ב. משכימים וקוראים שירת הים באשמורת בעת קריעת ים סוף כמו רביע שעה קודם עלות השחר. ומנהגנו לקרוא מתחילת פרשת בשלח עד כי אני ה' רופאך מתוך ס"ת, ופותחים אותו בארון הקדש והחזן קורא בו שם בקול רם. ואח"כ אומרים תפלה ובקשה המסודרת על ע"ב שמות דויס"ע ויב"א וי"ט מספר הקדוש לשון חכמים (ח"א סי' נו) להרי"ח הטוב, ואח"כ ילמדו בזוהר, על שירת הים עד זמן התפילה.³

עיונים והארות

וכשמגיע ל"ראו בנים את גבורתו", ראוי לנגן לפרסם נס יציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו', ואחר ערבית בוא יבוא ברנה ובצהלה לביתו לקדש וכו' ויסב על שלחנו בקדושה יתירה כמלאך האלהים.

ועיין בחמדת ימים שכתב (ח"ב סוף שביעי של פסח), אשרי אנוש יעשה זאת לעמוד על נפשו בלילה הקדושה הזאת לעשות נחת רוח ליוצרו ולעורר את הרחמים, אולי יחנן ה' על מיטב הצאן קדשים למהר גאולתנו ופדיון נפשנו כי עת לחננה היא כי בא מועד. וכן בתפילת יום שביעי של פסח יתאמץ בתחנונים על גאולתנו ופדיון נפשנו, ולשיר בקול נעים את השירה בשמחה ובצהלה. וכן בכל מקום אשר יהיה שמה זכר יציאת מצרים וקריעת ים סוף, ישים מגמת כוונתו אליו לאומרו בשירה ובזמרה להודות להלל ולשבח לאדון הכל על כל הטובה אשר הפליא לעשות לאבותינו ולנו, ומועיל הרבה לעורר את הרחמים.

ב. כ"ב בספר פרי עץ חיים (שער כא, פרק ח) וז"ל, ליל שביעי דפסח, טוב לקום קודם אשמורת הבוקר, ולקרות סוד קריעת ים סוף והאדרא בזוהר. עכ"ל. ועיין בספר מעיל קודש ובגדי ישע להרב פריא זצ"ל (דף עט ע"ג) שכתב שם וז"ל: טוב לקום בשביעי של פסח באשמורת הבוקר ולקרות סוד קריעת ים סוף וזהו כמנהג ירושלים ת"ו לקום בחצות ליל שביעי של פסח וכן מנהג בית אל.

"אמת ואמונה" בהודאה גדולה ובשמחה גדולה ועצומה במחשבתו, כי עיקר הנס בלילה הזה היה שנבקעו מימות שבכל העולם עם מי הים, ועברו בני ישראל בתוך הים ביבשה, והמצריים טבעו בים.

ובכל שנה ושנה בלילה הזה ישנה התעוררות גדולה בעולמות העליונים מהניסים והנפלאות שנעשו אז לאבותינו, וכאשר מזכיר אדם את הניסים והנפלאות האלו בלילה הזה בכוונה, ושמח שמחה עצומה בלבו ובמחשבתו באלהותו יתברך ויתעלה - מתעוררת בזה גדולתו ורוממותו של הבורא יתברך שמו ויתעלה בכל העולמות.

ובמיוחד כשמזכיר תיבות: "המעביר בניו בין גזרי ים סוף" וכו' ו"ראו בנים את גבורתו" וכו' יאמר בהתלהבות גדולה יותר ויותר בהודאה עצומה במחשבתו עד חתימת הברכה "ברוך אתה ה' גאל ישראל".

ומה גם, כאשר יתבונן האדם על אהבת השם יתברך לעמו ישראל, בודאי ירבה בהודאה אליו יתברך. שהרי כתוב בזוהר הקדוש שמכיון שרצה הקדוש ברוך הוא להראות לכל העמים את הנס הגדול שעושה עם בניו, הגביה את הים אלף ושב מאות מיל, ובכך כל העמים ראו את הנס הגדול של קריעת ים סוף עבור ישראל.

כתב במחזור בית הבחירה (הלכות שביעי של פסח דף רנח ע"ב סעי' ג-ו), ובכן יצלח דברו בשירה ובזמרה ויתפלל ערבית בכוונה שמח וטוב לב,

עיונים והארות

וכן כתב הגאון החסיד מורנו הרב אליהו מאני זצ"ל בספר מנהגי ק"ק בית יעקב בחברון (סימן ו, אות ג) וז"ל, ליל שביעי של פסח קמים באשמורת לומר עשר שירות דוקא, והשירה אומרים אותה מעומד. עכ"ל. ומורנו הגאון רבנו יוסף חיים זיע"א בספרו לשון חכמים (ח"א סי' נו) כתב וז"ל, באשמורת הבוקר בליל שביעי של פסח קודם עלות השחר, נכון לקרות שירת הים בקול נעים מעומד. ויתחיל מן תחילת הפרשה "ויהי בשלח פרעה את העם", ואחר שיסיים השירה יחזור לומר שלשה פסוקים של "ויסע מלאך וגו', ויבא בין וגו', ויט משה" וגו' (שמות יד, יט-כא), ואחר כך ילמוד דברים אלו: שם בן ע"ב וכו'.

ובזוהר הקדוש (בשלח נד, ב) כתב, ויאמרו לאמר (שמות טו, א), - לדרי דרין, בגין דלא יתנשי מנייהו לעלמין, דכל מאן דזכי להאי שירתא בהאי עלמא, זכי לה בעלמא דאתי (לעולם הבא בעת תחיית המתים), וזכי לשבחא בה ביומוי דמלכא משיחא בחזוותא דכנסת ישראל בקודשא בריך הוא, דכתיב "לאמר" - לאמר בההוא זמנא, "לאמר" - בארעא קדישא בזמנא דשרו ישראל בארעא, "לאמר" - בגלותא, "לאמר" - בפורקנא דילהון דישאל, "לאמר" - לעלמא דאתי.

ואיתא במכילתא (פרשת בשלח) כי כל הימים שהיה משה מדבר עם פרעה, לא דיבר אלא שילכו ישראל דרך שלשה ימים במדבר לזבוח וכו' כדי שיהיו ישראל נעשים בני חורין בדבר ה', ולא יהיו עבדים משוחררים על פי פרעה. וכשיצאו, ידע פרעה שאין בדעתם לשוב וה' אלקיהם שעשה להם ניסים כאלה במצרים, הוא יזון ויפרנס אותם גם במדבר. אלא שהיה מחשב בלבו, הרי לא בקשו יותר מדוך שלשה

ימים. והריני כאילו מחזיק עדיין שטר חוב עליהם, לכך שלח עמהם 'איסטורין', כלומר, שליחים רצים, שיבואו אליו ממחנה ישראל להודיע מה הם עושים. ובני ישראל לא עיכבום מללכת אתם.

בבוקרו של יום ט"ו בניסן יצאו כל צבאות ה' מרעמסס ובאותו היום באו לסוכות, שם הקיפם ה' שבעה ענני כבוד. ואותו יום חמישי בשבת היה.

למחרת בט"ז בניסן הוא ששי בשבת, נסעו מסוכות וחנו באיתם בקצה המדבר. ב"ז בניסן, הוא יום השבת, ישבו תחתם ולא נסעו.

בי"ח בניסן הוא אחד בשבת, התחילו ישראל מתקנים כליהם ומציעים בהמתם לצאת. אמרו להם האיקטורין: תמו ימי שחרורכם והעת לכם עתה לחזור למצרים, שאמרתם: 'דרך שלושת ימים נלך' אמרו להם ישראל כשיצאנו וכי ברשות פרעה יצאנו 'ביד רמה' יצאנו אמרו להם האיקטורין: רוצים, לא רוצים סופכם לקיים דבר מלכות, עמדו עליהם ישראל, היכו מהם, הרגו מהם, פצעו מהם. הלכו הנשאים והגידו לפרעה.

לאחר שהלכו האיקטורין בחצי היום של י"ח בניסן, הוא אחד בשבת, אמר להם משה לישראל חזרו לאחוריכם, לצד מצרים, שלא יאמר פרעה שאתם בורחים, אלא ישיג אתכם קרוב לארצו, ואם יש בידו למחות, יבוא וימחה. תקע משה בקרן השופר, עד שחזרו לפני פי החירות, מהלך יום וחצי ממצרים.

כיון שתקע, התחילו מחוסרי אמונה תולשים שערותיהם ומקרעים בגדיהם, שחשבו עתה יחזירים משה למצרים, עד שאמר להם

ג. ביום שביעי של פסח מפטירין וידבר דוד לה' שהיא ג"כ שירה ויש בה מענין יציאת מצרים. וביום שמיני של פסח בחו"ל מפטירין "עוד היום בנוב לעמוד". שמדבר על מפלת סנחריב בימי חזקיהו מלך יהודה. וכיון שמפלתו היתה בליל פסח. ורצו לסמוך מפלת סנחריב למפלת פרעה שהיתה ביום שביעי של פסח, על כן סמכו לאמרו ביום שמיני^א.

ד. אע"פ שאין מנהגנו לאכול סעודה שלישית ביו"ט. מכל מקום יש מהדרין לאכול סעודה שלישית ביום שביעי של פסח, משום חיבוב מצות אכילת מצה^ב.

עיונים והארות

ראשונה שאמרו אותה על הים. וכן כתב בסולת בלולה (אורח חיים נא, ד) שמוחלים לו כל עונותיו. ועיין בספר יוסף אומץ יוזפא (סי' רפא) שהוא היה אומרה בטעמים כקורא בתורה.

ג. רש"י מגילה (לא). שו"ע (סי' תצ סעי' ח).

ד. כתב הכה"ח (סי' תצ ס"ק סה), בשם מעשה רב (הלכות פסח אות קפה) הגר"א ביום טוב אחרון אכל סעודה שלישית ואף שלא אכל בשאר ימים טובים מפני חיבוב מצות אכילת מצה שזמנו הולך לו. עכ"ל. וז"ל מעשה רב, שבעת ימים תאכל מצות כל שבעה מצוה ואינו קורא לה רשות אלא לגבי לילה ראשונה שהיא חובה ומצוה לגבי חובה רשות קרי לה אעפ"כ מצוה מדאורייתא הוא וכן פירשו יו"ט אין צריך אות, פסח במצה, סוכות בסוכה, ועוד כמה ראיות והיה מחבב מאד מצות אכילת מצה כל שבעה, וביו"ט אחרון היה אוכל סעודה שלישית אף על פי שלא היה אוכל שלש סעודות בשאר יו"ט מפני חביבת מצות אכילת מצה שזמנו הולך לו, ובמוצאי יו"ט היה משתדל לטעום חמץ וכן חדש באורתא נגהי תמיסר. והיה נמנע לאכול לאחר פסח מצה שיוצאין בה ידי חובתו בפסח וכ"ז להיכרא לעשיית המצוה שאין עושין אותה להנאה אלא מפני גזירת הבורא יתעלה שמו. עכ"ל.

וי"ש שקוראים לסעודה זו סעודת הבעל שם טוב, ובספר נתיב מצותיק (שביל אמונה אות ט) מביא

משה: מפי הגבורה נאמר לי שאתם בני חורין! וזה שאנו חוזרים לפתות לבם של מצרים להטעותם.

שהו האיקטורין בדרכם יום וחצי יום, ולסוף יום י"ט בניסן, הוא שני בשבת, באו אל פרעה ויגידו לו כי ברח העם.

וביום כ' בניסן, הוא שלישי בשבת ויאסור פרעה את רכבו ואת עמו לקח עמו וירדוף אחרי בני ישראל, וישיגו אותם חונים על הים על פי החירות, ופרעה הקריב היינו לסוף אותו יום.

ובליל שביעי של פסח אור ליום כ"א בניסן, הוא רביעי בשבת, ירדו לים ובשחרית עלו מן הים ויראו את היד הגדולה אשר עשה במצרים, אז ישיר משה ובני ישראל את השירה.

והנאון חיד"א ז"ל כתב בספרו צפורן שמיר (סי' ב, כד) הפליגו בזוהר הקדוש באמירת שירת הים וסודה אחר פסוקי דזמרה, שהוא עילוי מאוד ונחת רוח לשכינת עוזנו. ועל כן צריך לאומרה בשמחה רבה ובנעימה. ויצויר בדעתו כאילו עומד ביבשה בתוך הים, והמצרים נטבעים, והוא ניצול. והוא סגולה לכפרת עוונותיו, כידוע.

ובספר חרדים (סי' ז) כתב, לאומרה בכל יום בקול ובשמחה רבה, כאילו אותה שעה יצא ממצרים, וכדכתב רבי שמעון בר יוחאי שנאמר אותה בכל יום בשמחה רבה כשעה

ה. נוהגים במוצאי החג לקחת עשבים ושיבולים ירוקים ולשוטחן בבית, ומברכים איש את רעהו שתהא שנה ירוקה ופורחת ושמחה.^ה

ו. נוהגין להרבות קצת באכילה ושתיה ביום אסרו חג של פסח. ואמרו בגמ' (סוכה מה:): אסרו חג בעבותים. פ' עשו איסור וקשר לחג שלא תסתלק קדושתו. ומעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבן.^ו

עיונים והארות

חי (ס' ד אות מג), ליל מוצאי פסח, נוהגים לשטוח שיבולים בבתים, ומניחים גם כן שיבולת בראשם, משום שבפסח נידונין על התבואה (ראש השנה טז, א), ולסימנא טבא שתהיה שנת שובע.

ומנהג זה הביאו גם רבי אברהם חמווי ז"ל במחזור בית הבחירה (דיני מוצאי חג הפסח דף רסט ע"א סעיף ג-ח), נהגו בהרבה מקומות בליל מוצאי חג הפסח לוקחים עשבים עם שיבולים - שיבולי החטים, ומניחים אותם בראשיהם, כמנהג עירנו אר"ץ זבת חל"ב, וכן בקושטא ובאיזמיר יע"א, שזורקין בכל ארבע פינות הבית ואומרים בשמן ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו.

ו. **בתלמוד** (סוכה מה:), אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ורבי יוחנן משום רבי שמעון המחזיז משום רבי יוחנן המכותי: כל העושה איסור לחג באכילה ושתיה, מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבן, שנאמר (תהלים קיח, כז) אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח. ופירש רש"י איסור לחג, אגודה לחג. באכילה ושתיה, שקורא לחג עונג במאכל ומשתה, ויש אומרים: יום שלאחר החג. בעבותים, בהמות עבות ושמנות. וכתב הרמ"א (ס"ס תכט) ונוהגין להרבות קצת באכילה ושתיה ביום אחר החג, והוא אסרו חג.

וכתב החיד"א ז"ל בספרו מורה באצבע (ס' ז אות רכ), יום אסרו חג ישתדל לעשות סעודה נאה, כי יש סוד בדבר, וגם על פי הפשט הוא מצוה. והירושלמי קורא לאסרו חג בריה דמועדיה היינו הבן של החג.

באריכות מעשה, שמקובל שהבעל שם טוב הק' עשה תמיד סעודה זו לסעודת הודאה על הנס שאירע לו בים בדרך הליכתו לארץ הקדושה להראות עם האור החיים הקדוש. וזה סיפור המעשה (מובא בספר היכל הבעש"ט ח"ו עמוד קנה) בחול המועד יצא לדרכו בנסיעתו לארץ ישראל, ושכר ספינה, ובהיותו על הים היה בסכנה גדולה כי השטן עיכב בעדו לבל ימשיך בנסיעתו, ואודות הסכנה יש בזה שלוש גירסאות, לגירסא אחת (הרה"ק מקאמארנא בנתיב מצותיך שם) נשברה הספינה ונשארו רק דפים אחדים ועמדו להיטבע בים, ולגירסא אחרת (ספר דורש טוב) נפלו עליהם שודדי ים על הספינה ורצו להורגם, ולגירסא שלישית (עדת צדיקים) קם רוח סערה על הים, והנוסעים עמו כשראו שהם בצרה גדולה התחילו להתחנן אליו שיתפלל עבורם ויוציאם מהצרה, אך הבעש"ט לא זכר מאומה כי נטלו ממנו כל המדרגות (בעדת צדיקים כתוב שאמרו לו מן השמים שיחזור ולא שמע, ולקחו ממנו כל המדרגות וכו' ולא השגיח על זה), וביקש הבעש"ט שיקראו לפניו אותיות פשוטות של אל"ף ב"ת גימ"ל וחזרו אליו המדרגות וניצלו, וביום טוב האחרון של פסח באו בחזרה לאיסטנבול. וזכר לאותו נס קבעו בהרבה חצרות הצדיקים לעשות סעודה ביום טוב האחרון של פסח (כן מובא בלוח "מעגל השנה" לחסידי סקווירא ליום אחרון של פסח, וכן מוזכר ב"לוקט אוהב ישראל" אות נה), ולפי המקובל נקבעו אז כמה ענינים זכר לנס הגדול. גם אחרי שלא עלה בידו לנסוע אז לארץ ישראל השתוקק כל ימיו מתי תבוא לידי האפשרות לעלות לארץ ישראל.

ה. **כ"ב** רבנו חיים פלאגי ז"ל בספרו מועד לכל

מאמרי הזוה"ק

זוהר לשביעי של פסח (ע"ב שמות)

מסביר זוהר ע"ב שמות דבחינת ויסע, ויבא, ויט

תָּא חַוִּי, בְּהִיא שְׁעָתָא אֲשֶׁתְּלִים סִיחָרָא מְכָלָא בא וראה,

באותה שעה ששניהם נמצאו במלכות משלמה המלכות מכל הצדדים מימין ומשמאל

וגם מהאמצע בבחינת התפארת, וַיִּרְתָּא שְׁבַעִין וַתִּרִין שְׁמָתָן קְדִישִׁין,

בְּתִלַּת סְטָרִין וירשה ע"ב שמות קדושים היוצאים מג' פסוקים דויסע, ויבא, ויט, שהם

כנגד שלשה צדדים ויסע ימין בחסד, ויבא שמאל בגבורה, ויט קו אמצעי בתפארת.

סְטָרָא חָדָא אֲתִלְבָּשָׁא בְּעֵטְרוֹי דְּחָסֵד עֲלָאָה, בְּשְׁבַעִין

גְּלִיפִין דְּנִהֲרִי דְּאָבָא עֲלָאָה, דְּאֲנִהֲרִי לָהּ בצד אחד שהוא הימין

נתלבשה המלכות בעטרה של חסד העליון בשבעים חקיקות של אור עליון דאבא שהאיר

למלכות, והסדר הוא שיש לה לקבל חמשה חסדים חג"ת נ"ה, ועוד כללות החסדים של

היסוד, וגם החסדים דמלכות, כי כללות כללותם במלכות, הרי שבעה חסדים כל אחד כלול

מעשר הרי שבעים.

לאחר שנתלבשה המלכות בחסד כעת מתלבשת בגבורה

סְטָרָא תַּנְיִינָא, אֲתִלְבָּשָׁת בְּרוּמְחֵי דְּגִבּוּרָה בצד השני קו השמאל

נתלבשה המלכות ברומחים וכתות של גבורה, בְּשִׁתִּין פּוּלְמֵי

דְּנוּרָא, וְעֶשְׂרָה דִּילָהּ דְּנִחְתּוּ מִסְטָרָא דְּאָמָא עֲלָאָה בְּנִימוּסֵי

גְּלִיפִין בששים הכאות של אש בסוד ששים גבורים סביב לה, ועוד עשר בחינות דגבורה יש במלכות שירדו ונמשכו אליה ממלכות דאמא עילאה בנימוסין ובחוקים של החקיקות דאמא, שכידוע שמצד אמא הדינים מתעוררים.

המלכות מתלבשת בתפארת ויש לה כעת את ג' הבחינות

סְטָרָא תְּלִתָּאִי, אֶתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁי אֲרֻנָּא, דְּלְבִישׁ מְלָכָא
עֲלָאָה קַדִּישָׁא, דְּאֶקְרוּן תַּפְאֶרֶת בצד השלישי שהוא קו האמצעי מתלבשת המלכות בלבוש ארגמן שלובש המלך העליון הקדוש שנקרא תפארת, **דִּירִית בְּרָא קַדִּישָׁא, בְּשִׁבְעִין עֲטָרִין עֲלָאִין, מְסֻטָּא דְּאַבָּא**
וְאַמָּא שירש תחילה הבן הקדוש בחינת ז"א בשבעים עטרות עליונות שבאו לו מצד אבא ואמא, **וְהוּא כָּלִיל לְהָאִי סְטָרָא וְלְהָאִי סְטָרָא** והוא התפארת בחינת ז"א שנכלל מצד הימין חסד הנמשך מאבא ומצד השמאל גבורה שנמשך מאמא, ואח"כ מז"א קבלה המלכות את ג' הבחינות חסד, גבורה, תפארת.

ועוד לקחה המלכות תרין עיטרין דאבא ואמא ונשלמו להיות ע"ב שמות

(ס"א ותרין עֲטָרִין מְסֻטָּא דְּאַבָּא וְאַמָּא, וְאַיִנוּן שִׁבְעִין וְתַרְיִן שְׁמֵהֶן). **וְתַנִּינֵן מְסֻטָּא**
דְּחֶסֶד שִׁבְעִין וְתַרְיִן סְטָרִין ולמדנו שמצד החסד הם שבעים ושנים עדים כי אם יהיו מצד הגבורה מצד הדין יבואו להחמיר בעדותם. **מְסֻטָּא**
דְּגְבוּרָא שִׁבְעִין וְתַרְיִן סוּפְרִין ומצד השמאל גבורה בחינת דין הם השבעים ושנים סופרים שחייבים לכתוב בדיוק דברי המחייבים ודברי המזכים. **מְסֻטָּא**

דְּתַפְאֶרֶת שְׁבַעִין וַתִּרִין גּוֹוִינִין לְאַתְפָּאֲרָא [א] מצד התפארת שבעים ושנים סוגים וצבעים של אורות להתפאר שהם הדיינים המזכים והמחייבים, והם קשורים עם הימין לזכות ועם השמאל לחייב וזאת כדי להגיע לדין אמת.

במלכות נחקקו הע"ב שמות ונשלמה המרכבה העליונה

וּבְהָאֵי אֲתָר ובזה המקום שהיא המלכות המקבלת מז"א הארת החג"ת, **אַתְנָלִיף** **חַד בְּחַד, וְאַסְתָּלִיק שְׁמָא קַדִּישָׁא, רָזָא דְרִתִּיבָא** נחקקו אחת באחת האותיות שבג' פסוקים דויסע ויבא ויט, ועי"ז עולה שם הקדוש דע"ב שמות סוד המרכבה שהיא בחינת חג"ת המתחברים למלכות ונעשה חגת"ם שהיא המרכבה העליונה, **וְהָכָא אֲתְנָלִיפוּ אֲבָהָתָא, לְאַתְחַבְרָא בְּחַד** וכאן במלכות נחקקו האבות להתחבר כאחד כלומר ג' הנהגות חסד, דין, ורחמים, שסימנם חד"ר נתחברו כאחד ליתן כח במלכות לפעול פעולתה, **וְהוּא שְׁמָא קַדִּישָׁא גְלִיפָא בְּאַתְוִי** והוא השם הקדוש דע"ב שמות החקוק באותיות היוצאות מפסוקים ויסע בחסד, ויבא בגבורה, ויט בתפארת.

עיונים והארות

הרצון היכל הת"ת. וכבר ידעת כי סוד הגוונים הם הנהגות גוון חיוור מורה על הנהגת החסד. גוון סומק על הנהגת הגבורה. וכיוצא בזה. ולהיות שבהיכל הרצון שם מתנהגות כל ד' הנהגות יחד וכללותה, לכן אמר כאן מסטרא דת"ת ע"ב גווינן לאתפארא.

א. וז"ל הרא"ג: ע"ב סהדין, נמשכים למטה אל ההיכלות בהיכל אהבה שמעידים למעלה על כל איננו דיחדא יחודא דמאריהון ברחימו. ע"ב סופרים, בהיכל זכות שיש היכל אחד מיוחד לסופרים. ע"ב גוונים לאתפארא, היינו מרכבו ארגמ"ן שבהיכל

מסביר צירוף האותיות הפסוק הראשון "ויסע" בחסד דרך יושר

צָרוּפָא דְאַתּוּן אֱלִין ומסביר עתה כיצד נעשה החיבור הזה ואומר, כי צירוף
אותיות אלו היוצאים מג' פסוקים הנ"ל הם באופן זה, **אַתּוּן קְדָמָאִי**,
רְשִׁימִין כְּסָדְרִין בְּאַרְחַ מִיֶּשֶׁר הע"ב אותיות הראשונות שבע"ב שמות היוצאות
מהפסוק הראשון שהוא "ויסע" הן רשומות כסדרן בדרך יושר, **בְּגִין דְּכֻלָּהוּ אַתּוּן**
קְדָמָאִי אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּחָסְדָּה, לְמַתָּה בְּאַרְחַ מִיֶּשֶׁר, כְּסָדְרָא
מַתְתָּקִין לפי שכל האותיות הראשונות דשם ע"ב נמצאות בחסד לילך בדרך יושר בסדר
מתוקן כי זה דרך היושר בחינת חסד.

הפסוק השני "ויבא" בגבורה אור חוזר מהסוף להתחלה

אַתּוּן תְּנִינִי, רְשִׁימִין בְּגִלְגּוּלָא לְמַפְרַע ע"ב אותיות השניות היוצאות
מהפסוק השני "ויבא" רשומות בגלגול למפרע והן מתחילות מסוף הפסוק
לתחילתו, **בְּגִין דְּכֻלָּהוּ אַתּוּן תְּנִינִי, מִשְׁתַּכַּחוּ בְּגִבּוּרָה** לפי שכל
ע"ב אותיות השניות שבע"ב שמות נמצאות בגבורה ותמיד אור חוזר שהוא מהסוף להתחלה
הוא בגבורה, (ס"א מגְבוּרָה) **לְגִלְגָּא דִּינִין וְזִינִין דְּאַתִּין מְסֻטָּרָא**
רְשָׁמָלָא כדי לגלות הדינים וכלי הזיין הבאים מצד השמאל בחינת גבורה.

הפסוק השלישי "ויט" קשור בחסד ובגבורה

אַתּוּן תְּלִיתָאִי ע"ב אותיות השלישיות שבע"ב שמות היוצאות מהפסוק השלישי
"ויט", **אִינוּן אַתּוּן רְשִׁימִין, לְאַחֲזָא גִּוּנִין**,
לְאַתְעֻטָּרָא בְּמִלָּבָא קְדִישָׁא הן אותיות רשומות להראות הגוונים כמו שראינו

לעיל שבתפארת יש ע"ב גוונים להתפאר בהם והוא להתעטר במלך הקדוש. וְכָלֹא בִּיהַ
 מִתְחַבֵּרֵן וּמִתְקַשְּׁרֵן וכולם בו בתפארת מתחברים ומתקשרים כלומר החסד
 והגבורה מתחברים בתפארת, וְהוּא אֲתַעְטֵר בְּעֶטְרוֹי בְּאַרְחַ מִיֶּשֶׁר והוא
 מתעטר בעטרותיו בדרך יושר כי ע"ב אותיות של הפסוק "ויסע" הן כסדרן והוא יותר נמשך
 אליהן, וְרָשִׁים לְהָאֵי סִטְרָא וּלְהָאֵי סִטְרָא, כְּמִלְכָּא דְּאֲתַעְטֵר
 בְּכָלֹא והתפארת רשום לצד זה שהוא החסד ולצד זה שהוא הגבורה כמלך שמתעטר
 בכל המדות כולן.

מדוע בפסוק השלישי דע"ב שמות אין חציו ביושר וחציו למפרע שהרי הוא מורכב מחסד וגבורה

הָכָא אֲתֵרְשִׁים שְׂמָא קִדְיָשָׁא גְּלִיפָא בְּשַׁבְּעִין וְתִירִין תִּיבִין
 כאן במלכות נרשם השם הקדוש החקוק בע"ב תיבות, דְּמִתְעַטְרִי
 בְּאַבְהֶתָּא, רְתִיבָא קִדְיָשָׁא עֲלָאָה שהרי מתעטרים באבות שהם חג"ת ועם
 המלכות הם חגת"ם ואז הם מרכבה קדושה ועליונה. וְאֵי תִימָא, הֵיזִי אֲתוּוֹן
 תְּלִיתָאֵי, מָאֵי טַעְמָא לָאו אֵינוֹן בְּתִיבִין, מְנַהוֹן בְּאַרְחַ
 מִיֶּשֶׁר בְּסִדּוּרָן, וּמְנַהוֹן לְמִפְרָע ואם תאמר אם התפארת כלולה מחסד
 וגבורה אלו האותיות השלישיות מה הטעם שאינן כתובות מהן בדרך יושר על פי הסדר,
 ומהן למפרע מהסוף להתחלה כי הוא כלול משניהם, לִישָׁרָא לְהָאֵי סִטְרָא,
 וּלְהָאֵי סִטְרָא כדי ליישר ולהכריע לצד זה שהוא חסד ולצד זה שהוא גבורה כי
 האמצעי הוא המכריע והוא צריך להיות כלול מכולם. דְּהָא תַּנְיִנָן, (תהלים צט)
 אֲתָה כּוֹנֵנָת מִיֶּשֶׁרִים, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד מִיֶּשֶׁרִים

לְתִירֵי סְטָרִי שְׁהִירִי כְּתוּב אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁפִירוֹשׁוּ שֶׁהִקְבִּ"ה עוֹשֶׂה יִשְׂרָאֵל וְטוֹב לִשְׁנֵי
הַצְּדָדִים אִם לְחֶסֶד וְאִם לְגִבּוּרָה וְלִכְּנָן שֶׁם הַתְּפֹאֶרֶת בְּאִמְצָעָהּ, וְכִתְיָב וְעוֹד כְּתוּב (שְׁמוֹת
כו) וְהַפְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקִּרְשִׁים וְגו', דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה קוּב"ה בַּחֲנִינָה תְּפֹאֶרֶת שֶׁהוּא הוֹלֵךְ מִהֶקְצֵה שֶׁל הַחֶסֶד לִקְצֵה שֶׁל הַגִּבּוּרָה
בַּבַּחֲנִינָה אֹרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְאֹרֶךְ חוּזֵר. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, דָּא יַעֲקֹב, וְכֵלָא תֵּד רַבִּי
יִצְחָק מִפְּרֹשׁ שֶׁהַבְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן הוּא בַּחֲנִינָה יַעֲקֹב שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה תְּפֹאֶרֶת וְכוּלָּם מְכוּוֹנִים לְמָקוֹם
אֶחָד שֶׁהוּא הַתְּפֹאֶרֶת. וְלִכְּנָן צָרִיךְ לִהְיוֹת הַשֵּׁם הַשְּׁלִישִׁי דַּע"ב שְׁמוֹת מוֹרֶכֶב מְבַחֲנִית חֶסֶד
וּמְבַחֲנִית גִּבּוּרָה חֶלֶק אֹרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְחֶלֶק אֹרֶךְ חוּזֵר וּמְדוּעַ אֵינוֹ כֵּךְ.

דין אמת על פי משל

אֵלָא לְמַלְכָּא דְּאִיהוּ שְׁלִים מְלָא, דַּעֲתִיָּה שְׁלִים מְלָא,
מָה אֶרְחִיָּה דִּתְהוּא מְלָא אלא מתרץ ע"פ משל, לַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא שֶׁלֵּם
בְּכָל הַשְּׁלֻמוֹת וְדִין אֱמֶת לֹא־מִיתָה וְדַעֲתוֹ שְׁלֵמָה שִׁיּוּדַע בְּחֻכְמָתוֹ עִם מִי הַצֶּדֶק וּמִי הַצֶּדִּיק
וּמִי הָרָשָׁע, וְא"כ מָה דִּרְכוֹ שֶׁל אוֹתוֹ מֶלֶךְ שֶׁשֵּׁלֵם בְּכָל אֱלוֹ הַמִּידוֹת וְהַשְּׁלֻמוֹת. אֲנַפּוּי
נְהִירִין בְּשִׁמְשָׁא תִּדְיָר, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים פְּנִיּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ מֶלֶךְ מֵאִירוֹת
כְּשֶׁמֶשׁ תָּמִיד לִפִּי שֶׁהוּא אִישׁ שֶׁלֵּם שִׁיּוּדַע מָה עוֹשֶׂה וְכִיצַד לִפְעוֹל בְּכָל פְּעוּלָּה. וְכֵד
דְּאִין, דְּאִין לְטַב וְדְּאִין לְבִישׁ. וְעַל דָּא בְּעִי לְאַסְתְּמָרָא
מִיִּנְיָהּ וְכַאֲשֶׁר דִּין אֱמֶת לֹא־מִיתָה בֵּן לְטוֹב לְמִי שֶׁמְגִיעַ לוֹ, וְגַם פְּעָמִים דִּין לְחוּבָה וְעַל
כֵּךְ צָרִיךְ לְהִזְהָר מִמֶּנּוּ. מָאֵן דְּאִיהוּ טַפְשָׁא, חָמִי אֲנַפּוּי דְּמַלְכָּא
נְהִירִין וְחִיִּיכּוֹ, וְלֹא אֶסְתְּמָר מִיִּנְיָהּ מִי שֶׁהוּא טִיפֵּשׁ רוֹאֶה אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ

שמאירות צוחקות ושמחות ולא נשמר מכבודו של המלך כפי שצריך. וּמֵאֵן דְּאִיהוּ
חֲבִימָא, אָף עַל גַּב דְּחֲמֵי אֲנָפּוּי דְּמִלְכָּא נְהִירִין, אָמַר
מִלְכָּא וְדָאֵי שְׁלִים הוּא, שְׁלִים הוּא מִכְּלָא, דְּעֵתִיָּה שְׁלִים
ומי שהוא חכם אע"פ שרואה לפני המלך מאירות ושמחות אמר בודאי המלך אדם חשוב
הוא חכם ושלם בכל מידותיו ודעתו מיושבת עליו ולכן הוא שמח וזה לא אומר איך יפסוק
דינו, אָנָּא חֲמֵי דְּבִתְהוּא נְהִירוֹ, דִּינָא יְתִיב (דף נ"ב ע"א)
וְאַתְּכִסִּיא, אָף עַל גַּב דְּלָא אֶתְחִיָּא ואני רואה שבזאת הארת פניו הדין
יושב אצלו ומתבסס אפילו שלא נראים הדברים הללו לבחוק, דְּאִי לָאו חֲבִי, לָא
יְהֵא מִלְכָּא שְׁלִים, וְעַל דָּא בְּעֵי לְאַסְתְּמָרָא שאם לא כן לא נחשב
הוא למלך שלם וטוב בכל מדות טובות, ולכן צריך מאד להזהר בכבודו ולידע מה לדבר כי
הוא רוצה לדון דין אמת.

הקב"ה שלם תמיד ואפילו שפניו מאירות צריך תמיד להזהר מעבירות ולעשות רצונו

כִּךְ קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁלִים תְּדִיר בְּתַאי גִּוּוֹנָא וּבְתַאי
גִּוּוֹנָא, אֲבָל לָא אֶתְחִיָּא, אָלָא בְּנְהִירוֹ דְּאַפִּין כִּךְ הוּא
הקב"ה בחינת תפארת, שלם הוא תמיד אם מצד החסד ואם מצד הגבורה אבל אינו נראה
אלא בפנים מאירות ושמחות כי נוטה יותר לצד החסד אפילו הוא אמצעי שלם. וּבְגִין
כִּךְ, אֵינּוֹן טַפְּשִׁין חֲיִיבִין לָא אֶסְתְּמָרֵן מִנִּיהּ ולכן אותם טפשים
הרשעים שלא הלכו בדרך ה' ובכל זאת רואים שטוב להם והקב"ה מאיר להם פנים אינם
נוהרים מהקב"ה וחושבים שהכל הפקר. אֵינּוֹן חֲבִימִין וּכְאִין, אָמְרִין אבל

אותם החכמים הצדיקים אומרים, מִלְכָּא שְׁלִים הוּא, אַף עַל גַּב דְּאַנְפוּי
 אֲתַחְזִיין נְהִירִין, דִּינָא אֲתַכְסִּיא בְּגִיָּה, בְּגִין כִּךְ בְּעִי
 לְאַסְתְּמָרָא מְנִיהַּ המלך הקב"ה שלם בכל השלמות גם מצד ימין חסד וגם מצד
 שמאל גבורה והוא בחינה אמצעית שלם, ואפילו שרואים שפניו מאירות צריך לשים לב על
 המעשים כי הדין בחינת הגבורה מכוסה אצלו ולכן צריך להשמר ולעשות רצון הבורא
 יתברך.

הכל כלול בקב"ה והוא מושל בכל

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִתְּכָא, (מלאכי ג) אֲנִי יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי. לֹא
 דְּלִינָנָא לְאַתָּר אַחְרָא, בִּי אֲתַכְלִיל כֻּלָּא אמר רבי יהודה
 מכאן לומדים שלא צריך לשנות האותיות שבקו האמצעי קו התפארת שהרי כתוב אני ה'
 לא שניתי כי אני כלול משתי הבחינות מחסד וגבורה ואין אני מדלג מצד לצד או למקום
 אחר ממה שאני צריך לעשות ולפעול כי בו כלול הכל ואני רוצה לדון דין אמת. הֲנִי
 תִּירִי גִוּוֹנִי בִּי אֲתַכְלִילֵן, בְּגִין כִּךְ כֻּלָּא בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר אֲתַחְזִיא
 אלה שני הגוונים דחסד וגבורה כלולים בי ואני מושל בהם ולא הם מושלים בי וכל הדברים
 נראים שהם בדרך הישר, וְאַף עַל גַּב דְּאַתְוֹון אַחֲדִין לְהֵאֵי סְטָרָא
 וּלְהֵאֵי סְטָרָא, כְּסֻדְרָן כְּתִיבִין ואפילו שהאותיות אחוזות לצד זה ולצד זה
 אם לחסד אם לגבורה בכל זאת הן כתובות כסדרן כי הפנים תמיד מאירות ורואים רק חסד

ואור.

כאשר המלכות מתעטרת מכל אלו חג"ת שהם הע"ב שמות אז היא מתברכת ורשות כל הענינים ניתנת

בידיה

וַיֵּסַע מִלֶּאךָ הָאֱלֹהִים הַחֹלֵךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ
מֵאַחֲרֵיהֶם וַיֵּסַע עִמּוֹד הָעֲנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד
מֵאַחֲרֵיהֶם. (שמות יד) עַד כָּאֵן סִטְרָא חַד, חֶסֶד לְאַבְרָהָם עַד כָּאֵן
כל הפסוק הזה יש בו ע"ב אותיות מבחינת חסד והוא כנגד אברהם. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, הָאֵל חֲזִי רְזָא דָא אִמַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנִי בֹא
וּרְאֵה סוּד זֶה. כִּד עֲתִיקָא קִדִּישָׁא אֲנִהִיר לְמַלְכָּא כֹּאשֶׁר עֲתִיקָא קִדִּישָׁא
בְּחִינַת כֹּתֵר שְׁהוּא פֶּרֶצוֹף א"א מֵאִיר אֹרוֹת גְּדוּלִּים לְמֶלֶךְ כְּלוּמַר לִפְרָצוֹף ז"א, אֲנִהִיר
לִיָּהּ, (ס"א עֶטֶר לִיָּהּ וְאַחֲסִין לִיָּהּ, בְּכִתְרִין וכו') וְעֲטָרִין לִיָּהּ, בְּכִתְרִין
קִדִּישִׁין עֲלָאִין מֵאִיר לוֹ וּמַעֲטָר אֵת ז"א בְּכִתְרִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים שְׁהֵם הֵע"ב הַשְּׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים, כִּד מָטָאן לְגַבִּיָּה מִתְעַטְרִי אֲבִהָתָא כֹּאשֶׁר מְגִיעִים אֵל ז"א
אֵלֹהֵי הָאֹרוֹת דֵּע"ב שְׁמוֹת מִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת בְּאוֹתָן שְׁמוֹת כְּלוּמַר מִקְּבָלִים מוֹחִין,
בְּשַׁעֲתָה דְּמִתְעַטְרִי אֲבִהָתָא, בְּדִין הוּא שְׁלִימוֹ דְּכֻלָּא וּבִשְׁעָה
שְׁמִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת שְׁהֵם חֲג"ת בְּאֵלָה הַכְּתָרִים אִזּוּ הוּא שְׁלֹמֹת הַכֹּל כִּי ז"א נְשִׁלָּם וּמִקְּבָל
מוֹחִין. בְּדִין מִטְּרוּנִיתָא, נְטִלָּא בְּמִטְלָנָהּ, (בְּהָהוּא) (נ"א בְּשׁוּלְטָנָא
בְּהָאִי) שְׁלִימוֹ דְּאֲבִהָתָא וְאִזּוּ הַמְּלָכוֹת נוֹסַעַת בְּמַסְעִיָּה לְהַנְהִיג כֹּל הָעוֹלָמוֹת בְּכַח
זוֹ הַשְּׁלֹמֹת שֶׁל הָאֲבוֹת שְׁהֵם חֲג"ת. וְכִד מִתְעַטְרָא מִכְּלָחוֹן, בְּדִין
אֲתִפְרָכָא, וְרִשׁוּתָא דְּכֻלָּא בִּידְהָא וְכֹאשֶׁר הַמְּלָכוֹת מִתְעַטְרָת מִכֹּל אֵלֹהִים

החג"ת שהם הע"ב שמות אז היא מתברכת ורשות כל הענינים ניתנת בידיה. **וְאִסְתִּים**

בִּיה ונשלמות כל ההנהגות בשם זה דע"ב שמות.

בְּגִוּוֹנָא דָּא שְׁמָא קְדִישָׁא זה השם הקדוש דע"ב **גְּלִיפָא בְּאִתּוּוֹי**
רְשִׁימִין בְּרִיתִיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא עֲטוּרָא דְאַבְתָּן כעין

אותיות חקוק באותיות רשומות במרכבה העליונה הקדושה שהיא העטרה של האבות בחינת

חג"ת.

אמרו המגיהים כאן מצאנו כתוב פסוק ויסע כסדר כל אות ואות בבית אחד מרובע עם זה הלשון

עַד כָּאן אֶתְתַּקְּנוּ טוֹרִין כְּסִדְרִין עד כאן נתקנו השורות של הפסוק הראשון

כסדר בדרך ישרה **בְּרִוָּא דְחֶסֶד** בסוד החסד שהוא ביושר שכולו רחמים, **לָא**

סְטָאן לִימִינָא וְשְׁמָא לָא שאינן נוטות לא לימין ולא לשמאל.

ו	י	ס	ע	מ	ל	א	ך	ה
א	ל	ה	י	ם	ה	ה	ל	ך
ל	פ	נ	י	מ	ח	ג	ה	י
ש	ר	א	ל	ו	י	ל	ך	מ
א	ח	ר	י	ה	ם	ו	י	ס
ע	ע	מ	ו	ד	ה	ע	נ	ן
מ	פ	נ	י	ה	ם	ו	י	ע
מ	ד	מ	א	ח	ר	י	ה	ם

בתוך הספר הסדר של פסוק ויבא מובא תחילה ביושר

ע"כ אתתקנו טורין כסדרן
ברוא דחדס לאסמאה לימינא
ושמאלא

ח	ט	י	י	ב	א	ב	י	ו
ב	ו	ס	י	ר	צ	מ	ה	נ
ר	ש	י	ה	נ	ח	מ	ז	י
נ	ע	ה	י	ה	י	ו	ל	א
א	י	ו	ך	ש	ח	ה	ו	ז
ו	ה	ל	י	ל	ה	ת	א	ר
ל	א	ה	ז	ב	ר	ק	א	ל
ה	ל	י	ל	ה	ל	כ	ה	ז

עד כאן אתתקנו טורין למפרע ברוא דגבורה עד כאן נתקנו

השורות של הפסוק השני למפרע מהסוף להתחלה בסוד הגבורה שהיא בחינת אור חוזר,

כלהו שמאלא כלילין בימינא כל האותיות של שם זה ופסוק זה כולם כלולים

בשמאל בחינת גבורה ובימין שהוא חסד.

אח"כ מצאנו פסוק ויט כסדר כמו כן כל אות ואות בבית אחד מרובע, עם זה הלשון

ע"כ אתתקנו טורין למפרע ברוא דגבורה
כלהו שמאלא כלילין בימינא
ואחר כך מצאנו פסוק ויט כסדר כמו כן כל אות ואות
בבית אחד מרובע עם זה הלשון :

י	ב	ק	ע	ו	ה	ט	י	ס
ה	י	ם	ל	ח	ר	ב	ה	ו
י	ל	ה	ו	י	ש	ם	א	ת
י	ם	ע	ז	ה	כ	ל	ה	ל
ה	י	ם	כ	ר	ו	ח	ק	ד
ו	ל	ך	י	ה	ו	ה	א	ת
ד	ו	ע	ל	ה	י	ם	ו	י
ו	י	ט	ט	ש	ה	א	ת	י

עַד כָּאֵן כְּלִילָן טוֹרִין דְּשִׁמָּא קִדְיָשָׁא בְּתַפְאֶרֶת עַד כָּאֵן כְּלוּלֹת

השורות והאותיות של השם הקדוש שבפסוק השלישי בתפארת הנוטה לחסד כי אותיותיו

ביושר לְבָתֶּר מִתְחַבְּרֵן אֲבָהֵן וְאֶתְעַבְּדוּ שִׁמָּא קִדְיָשָׁא אַח"כ

מתחברים כל השלש פעמים ע"ב שבג' פסוקים ונעשים שם אחד קדוש.

אַח"כ מִצָּאנֹה ע"ב שמות היוצאים משלשה פסוקים אלו במרובע, כל שם ושם משלש אותיות

היוצאים משלשה פסוקים אלה, ישר הפוך ישר והסימן יה"י אור, עם זה הלשון.

ו	י	ט	מ	ש	ה	א	ת	י
ד	ו	ע	ל	ה	י	ם	ו	י
ו	ל	ך	י	ה	ו	ה	א	ת
ה	י	ם	ב	ר	ו	ח	ק	ד
י	ם	ע	ז	ה	כ	ל	ה	ל
י	ל	ה	ו	י	ש	ם	א	ת
ה	י	ם	ל	ח	ר	ב	ה	ו
י	ב	ק	ע	ו	ה	מ	י	ם

הָא כְּגִוְנָא דָּא שִׁמָּא קִדְיָשָׁא גְּלִיפָא בְּאַתְוּי הָרִי באופן זה שם

הקדוש דע"ב שמות חקוק באותיותיו כל שם ג' אותיות, רְשִׁימִין בְּרִתִּיכָא עֲלָאָה

קִדְיָשָׁא עֲטוּרָא דְּאַבְהֵן והן רשומות במרכבה העליונה הקדושה מעוטרת באבות

שהם חג"ת

(ההגה כאן הודפסה בסוף הספר עם הבתים של הע"ב שמות)

והו	ילי	סימ	עלם	מהש	ללה	אבא	כרת
הזי	אלד	לאו	דהע	יול	מבה	דרי	הקם
לאו	כלי	לוו	פהל	נקך	ייו	מלה	חדו
נתה	האא	ירת	שאה	ריי	אום	לכב	ושר
יחו	לחח	כוק	מנר	אני	חעם	רהע	ייו
דהה	מיכ	וול	ילה	סאל	ערי	עשל	מיה
והו	דני	החש	עמם	ננא	נית	מבה	פוי
נמם	ייל	הרח	מצר	ומב	יהה	ענו	מחי
דמב	מנק	איע	חבו	ראה	יבמ	הייו	מסם

רבי ייסא אומר שיש שלוש פעמים ובכן, ורבי יוסי אומר ארבע פעמים

(אמר רבי ייסא, אשבחנא ברוזא דא בתקיעותא (ס"א דרב בבבלי)

דרך המנונא סבא אמר רבי ייסא מצאנו בסוד זה שכמו שם ע"ב היוצא

מג' פסוקים דויסע, ויבא, ויט הם בסוד חג"ת אברהם יצחק ויעקב, כך הוא בכוונת התקיעות

של רב המנונא סבא שהם בחג"ת, תלת ויבין ויבין ויבין, לקבלי הני

תלת. וכן הוא סדורא וכן שלש ובכן שיש בתפילות ימים נוראים ו-בכן גי'

ע"ב יתקדש שמך שהוא כנגד החסד, ו-בכן תן פחדך כנגד הגבורה. ו-בכן תן כבוד לעמך

כנגד התפארת. והם כנגד אלו השלשה פסוקים דויסע, ויבא, ויט, שהם בחג"ת וכך הוא הסדר

ולא כמו אותם שמתחילים ובכן תן פחדך. אמר רבי יוסי, בלא אתפליל

בהאי שמה (נ"א שליחא) קדישא, ואסתיים ביה אמר רבי יוסי כולם

כלולים בשם הקדוש הזה שהוא מלכות כי הרי אנחנו אומרים ד' פעמים "ובכן" והפעם

הרביעית היא המלכות כנגד דוד והרי נשלמו חגת"ם, **אֲשַׁתֶּכַּח דְּשְׁלִימוֹ דְּרִתִּיכָא קְדִישָׁא אִית בֵּיהּ**. נמצא ששלמות המרכבה הקדושה יש בו כי הרי כללנו במלכות את הג' שמות הנ"ל א"כ הם ארבע ובכן כנגד המרכבה העליונה חגת"ם).

רשב"י אומר ארבע פעמים ובכן שהחג"ת מחוברים כאחד במלכות

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי הוּא שְׁמָא קְדִישָׁא, עֲטוּרָא דְאַבְהוֹ, דְּמִתְעַטְרָא בְּגָלוּפִייהוּ, בְּחִבּוּרָא בְּחָדָא אמר רבי שמעון אני מסכים עם דברי רבי יוסי שאומרים ד' פעמים "ובכן" וזה השם הקדוש דע"ב שמות שהוא עיטור וכתר לאבות שהם חג"ת שמתעטרים בחקיקתם בחיבורם ובקשורם כאחד במלכות שהיא הרגל הרביעית בחינת המלכות. **שְׁלִימוֹ דְּרִתִּיכָא קְדִישָׁא** זו השלמות של המרכבה העליונה הקדושה. **וְאַתְּכִלִּיל בְּאַרְבָּעִין וְתִמְנָא תִּיבּוֹתָא, דְּאִיהוּ שְׁלִימוֹ דְּכָלָא, וְעִקְרָא דְּשָׁרְשֵׁין** [ב] ונכללים אלו הע"ב שמות

עיונים והארות

לחסד ות"ת שהם עיקרי ההנהגה, והגבורה באה לצורך העולם והיא כבר כלולה באלו המ"ח, שהרי כל שם מורכב מג' אותיות אחת חסד אחת גבורה אחת ת"ת. וצריך לתת טעם כיצד הוא שלימו דכלא במ"ח תיבות. והענין שכאשר תדקדק תמצא שמהשם הראשון של ע"ב שהוא וה"ו, לסוף מ"ח תיבות חוזר ומתחיל בשם זה וה"ו. נראה כי שרשם הוא הממשלה הראשונה וחייליה ושם כלול כל הענין. ומהשם וה"ו השני מתחילה הממשלה השנייה. נמצא ראש הממשלה הראשונה הוא וה"ו וראש הממשלה השנייה הוא וה"ו. מהרא"ג.

ב. ונכלל במ"ח תיבות שהוא שלימות הכל ועיקר השורשים. הסבר. הענין כי שם ע"ב נחלק בכמה דרכים. דרך אחת לשני חלקים של ל"ו. או לג' חלקים של כ"ד. או לד' חלקים של ח"י. או לששה חלקים של י"ב. ויש המחלקו ל"ב חלקים של ששה. וכך הוא בספרי קבלה מעשית. והנה, כשנחלק את השם הקדוש לג' חלקים שהם כ"ד בכל אחד, בלי ספק שכל חלק רומז לא' מג' אבות וכל אחד כלול בשנים האחרים. ובא הרשב"י ללמדנו שב' פעמים כ"ד העולה מ"ח הוא העיקר ושלימות הכל, יען כי שני החלקים של כ"ד רומזים

בארבעים ושמונה תיבות שהם מ"ח שמות הראשונים דע"ב שמות שהם שלמות עיקר ושורש דשם ע"ב, כי כאשר נחלק הע"ב שמות לג' חלקים הם ג' פעמים כ"ד א"ב ב' כ"ד הראשונים הם חסד ותפארת שבהם עיקר ההנהגה והגבורה כלולה בהם והם עיקר שם ע"ב.

ע"ב שמות בחג"ת ע"ב שמות בנה"י

תָּא חַיִּי, גּוּפָא דְאֵילָנָא, אֲנִי אֱלֹהֵי נוּ"ן יו"ד בא וראה, גוף האילן דהיינו אמצע האילן הוא שם אנ"י ובמילואו הוא אל"ף נו"ן יו"ד והענין הוא כי האילן עצמו הוא שם ע"ב והוא כולל ענפים ושורשים ואמצע של שם ע"ב שמות הוא שם אנ"י שהוא השם השלושים ושבע במספר הע"ב שמות. **רִישָׁא דְכָל עֲנָפֵי אֵילָנָא, וְהָיוּ** הראש של כל ענפי האילן הזה שהוא בחינת ע"ב שמות הוא וה". **וְהָא אֲתַעְרוּ חֲבֵרָא, כָּלְלָא דְעֲנָפִין וְנוֹפָא וְשִׁרְשָׁא, בְּאַרְבַּעִין וְתִמְנָא תִּיבִין** וכבר ביארו החברים והסכימו עימי שכללות כל ענפי הע"ב שמות, וגוף הע"ב שמות והשורש שלהם נמצאים במ"ח תיבות הראשונות דהיינו משם וה"ו הראשון עד שם וה"ו השני יש ארבעים ושמונה שמות ושם הוא העיקר והשורש. **וְהָא אֲתַרְשִׁים בְּתִלְתַּת עֲלָמִין עֲלָאִין, וּבְתִלְתַּת עֲלָמִין תַּתָּאִין** הרי לפנינו שנרשם שם זה הע"ב שמות בשלושה עולמות עליונים שהם חג"ת ושלושה עולמות תחתונים שהם נה"י וכמו שכתב מו"ר האריז"ל ע"ב שמות בחג"ת ע"ב שמות בנה"י.

מאמרים לשבועי של פסח

הניסים והנפלאות שנעשו בקריעת ים סוף

הנה ידוע מה שאמרו חז"ל שבשעה שעם ישראל היו מהלכים במדבר היו מוקפים בניסים, וכך אמרו (ספרי זוטא פרק י' פסוק ל"ג, ובמכילתא מס' דויהי סי' ד') שכאשר שישראל יצאו ממצרים, הקיפם הקדוש ברוך הוא בשבעה ענני כבוד שסובבו אותם מד' רוחות. ענן אחד הגן עליהם מלמעלה מגשם ומחמה. ואחד תחתיהם להגן מקוצין וברקנין ומנחשים ועקרבים המצויים במדבר. וענן אחד היה הולך לפניהם, ומיישר את ההרים והגבעות וכו'. וכן כלילה הלך לפניו עמוד אש להאיר להם, ולא היה שום הבדל בין יום ללילה, מחמת עמוד האש שהאיר להם. וכל הדרך היו המצרים יורים חצים ובליסטראות בבני ישראל, ולא פגע בהם דבר, כי היו העננים מקבלים אותם ומגינים על בני ישראל. וכן עוד ניסים רבים היו עמהם, ועל כן עצם זה שפרעה רדף אחריהם היה דבר ניסי ולא טבעי, כי מי כסיל הרואה עם המונהג בפועל בניסים גלויים, וירצה להלחם בהם ולנסות להרע להם. קל וחומר פרעה ועמו שכבר קיבלו מכות גדולות, ובפרט מכת בכורות, עד שפרעה עצמו קם באמצע הלילה ואמר (שמות יב, לא) קומו צאו מתוך עמי. הן מטבע הדברים כיון שכה פחדו מהבורא, שלא ירדפו יותר אחרי בני ישראל. אבל הקדוש ברוך הוא שם בלבם שיגעון שירדפו אחרי בני ישראל, כדי שיבואו לים סוף ויטבעו בים.

כיצד נקרע הים

אמרו חז"ל (ילקוט מעם לועז בשלח עמ' ש"ל ממדרש שוחר טוב סי' ח"י, ש"כ), שבשעה שנכנסו ישראל לתוך הים והגיעו המים עד נחיריהם, באותה שעה עשה הקדוש ברוך הוא נס. ובתחילה קפאו המים ונתייבשו בכוחו של הקדוש ברוך הוא, על ידי רוח חזקה ויבשה. ואחר כך נבקעו המים לשני חלקים כעץ שנבקע לשנים. וזה שאמר הכתוב (שמות יד, כא) "ויבקעו המים", שנבקעו כעץ כמו (בראשית כב, ג) ויבקע עצי עולה.

כל מימות שבעולם נחלקו ל"ב חלקים אפי' שבכוסות ובבקבוקים

וידוע מה שאמרו חז"ל (שמות רבה כא, ו) שכל מימות שבעולם נבקעו באותו יום, וזה מה שאמר הכתוב (שמות יד, כא) "ויבקעו המים", ולא נאמר ויבקע הים, לומר לך, שכל מימות שבעולם נבקעו, כל הנהרות, הבורות, ואפילו מים שהיו בתוך כוס או בבקבוק, נבקעו ל"ב חלקים. וכן המים שמעל לרקיע ומים שבתהום, נבקעו ל"ב חלקים, ונכנס פחד גדול בכולם, וזה שאמר הכתוב (שמות טו, טו) אז נבהלו אלופי אדום, חיל אחז יושבי פלשת (מעם לועז שם עמ' של"א בשם המכילתא ושוחר טוב).

כל שבט עבר בשביל המיוחד לו

וכיצד נחלקו המים (שם עמ' של"ב משמות רבה ומכילתא ומפרקי דרבי אליעזר פרק מ"ב), הנה המים נחלקו ל"ב חלקים, ונעשו ל"ב שבילים גדולים ורחבים בתוך הים, כך שלכל שבט ושבט היתה דרך מיוחדת לעבור בה. וזה שאמר הכתוב (תהלים קלו, יג) לגזור ים סוף לגזרים, הנה שלגזרים רבים נגזר. גם (שם, בשם רבנו בחיי) לא נפתח הים בבת אחת, אלא כפי מה שהיו נכנסים, כך היה נבקע ונחלק הים. וכל זה כדי שבני ישראל ישימו עיניהם ולבם לאביהם שבשמים, ויזכרו רחמיו וחסדיו.

למה הים לא נבקע ל"ג גזרים

המהר"מ אלשיך (תהלים קלו, יג) הקשה, מה הטעם שנחלק הים ל"ב גזרים, והיה די שיבקע בדרך אחת, ויעברו בו כל השבטים ביחד? ועוד, אם כבר נבקע ל"ב גזרים, למה לא נבקע ל"ג גזרים, גם עבור שבט מנשה ואפרים שנחשבים לשנים?

ותירץ, הנה ידוע (סנהדרין קג:) שמיכה היה משבט אפרים ולקח עמו פסל והיה עובר בים בין כולם, כדי שיעבדו עבודה זרה, ואם היה נחלק הים לקרע אחד, היו קטני אמנה יכולים ללכת שולל אחרי פסלו של מיכה, והיו אומרים שפסלו של מיכה קרע את הים, לכבוד עצמו ומאמיניו. ואגב כך זכו גם שאר ישראל לעבור בתוך הים. ברם עתה שנחלק הים ל"ב שבילים, הדבר מכריח, שמי שקרע את י"א השבילים במקומות שלא היה שם פסלו של מיכה, הוא גם זה שקרע את החלק שבו היה פסל מיכה, שהיה בשבט אפרים.

ואמנם מן הראוי שחלק של שבט אפרים לא יקרע, בעבור פסלו של מיכה שהיה משבטם. אלא שבזכות שבט מנשה, קרע ה' יתברך גם את חלקו של שבט אפרים, ולכן ייחד הקדוש ברוך הוא את הקרע של מנשה ואפרים לקרע אחד, כדי שבזכות שבט מנשה, יעברו גם שבט אפרים, ולכך היו י"ב שבילים ולא י"ג.

קריעת ים סוף בצורת קשת

הרמב"ם בפירוש המשניות (אבות פרק ה' משנה ג') כותב, שים סוף נגזר ל"ב גזרים בצורת קשת עגולה. והיינו שבני ישראל לא עברו את הים מעבר לעבר, לרחבו, אלא עברו בצורת קשת, כלומר שמאותו צד שנכנסו לים סוף משם יצאו. כיון שכל הכוונה בבקיעת ים סוף היתה שהמצריים ירדפו אחרי בני ישראל בתוך הים, ויטבעו בו, ועל ידי כן ניצלו ישראל, ולא כדי להעבירם לארץ ישראל. וכן כתבו התוס' (ערכין טו.) עיין שם.

עד היום ניכר המקום בו נקרע ים סוף

הגאון המקובל רבי אליעזר נחמן פואה, תלמיד הרמ"ע מפאנו זצ"ל בחידושו על הגדה של פסח (על התיבות, אילו קרע לנו את הים) מביא דבר פלא, שהמקום שנקרע ים סוף לבני ישראל, עדיין הוא ניכר עד היום.

ועמנו בישיבה ישנו אחד מהלומדים דף היומי וזוהר יומי, שבא בקביעות, והוא ירא שמים גדול, ושמו רבי אברהם שבתאי הי"ו, ובעבר היה עובד באילת ליד ים סוף, והיו הולכים הוא וחבריו בשביעי של פסח לאמר שירת הים על ים סוף. וכה סיפר, שהיו רואים י"ב קרעים בים. וחקרתי אותו, אולי הוא דמיון? ואמר, אין זה דמיון, כי כזאת ממש ראינו בעינינו, ובכל שביעי של פסח בחצות לילה, רואים ממש שקריעת ים סוף נעשית בצורת חצי עיגול. עד כאן דבריו, והוא פלאי.

נעשו המים כאוהל והאדמה פסיפס והכתלים אבני ספיר

לאחר שנבקע הים, נעשו המים כמין אהל, ובני ישראל בתוכו (ילקוט מעם לועז בשלח עמ' של"ג ממכילתא והרמב"ם הנ"ל), באופן שהמים היו מלמעלה ומלמטה, וזה מה שאמר הכתוב (שמות יד, טז) ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה, לא נאמר בים, אלא בתוך הים, מפני שהמים הקיפום מכל הצדדים והם בתווך.

עוד נס אירע שם שקרקעת הים נתייבשה כארץ מוצקה ויבשה. שהרי בתחילה (שם עמ' של"ד מילקוט שיר השירים ושמות רבה פכ"ד) היו הקרעים מלאים בוך, והיו כמה רשעים מעם ישראל שהחלו להתלונן, במצרים היינו בוססים בטיט, וכאן אנו גם כן בוססים בטיט. וביקש הים להטביעם על תלונותם. ועמד משה בתפילה, וציוה הקדוש ברוך הוא ונתייבשה קרקעת הים, כאילו היתה יבשה ומוצקה מעולם. ונעשתה קרקעת הים פסיפס (ממכילתא והרמב"ם אבות פ"ה) כמו בתי מלכים המרוצפים אבני שיש. והכתלים שבין דרך לדרך היו כמו אבני ספיר,

ויהלומים זכים מאוד, וכל שבט היה הולך בדרך המיוחדת לו, והיו רואים זה את זה, כי עמוד האש היה מאיר, ואורו היה משתקף באותם כתלים, והיה דומה כאילו נמצאים בתוך חדרים מלאים אורה.

זימן להם מיני אילנות ומעיינות, ולמרות הפחד לא הפילה אשה

עוד אמרו במדרש (שם עמוד של"ה משמות רבה פרשה כא סי' י) שבשעה שבני ישראל עברו את הים עם תינוקותיהם, היו התינוקות בוכים כדרכם ברצונם לאכול, באותו זמן זימן להם הקדוש ברוך הוא כל מיני אילנות טעונים פירות בתוך הים, והיתה האם מושיטה ידה וקוטפת מהעץ תפוח או רמון ונותנת לבנה, וזה שאמר הכתוב (תהלים קו, ט) ויוליכם בתהומות כמדבר, רצונו לומר, כמו שבמדבר היה להם מן המוכן בכל יום, כך בתהומות הים לא חסר להם דבר. וכן הבהמות שהיו עמם היו אוכלות ירקות שזימן להם הקדוש ברוך הוא בתוך הים. וכמו שנאמר בפסוק (יד, כט) "והמים להם חומה" דתיבת "חמה" עולה בגימטריא כמנין "גן", מפני שנעשה להם הים "גנות" ופרדסים.

כמו כן, כידוע שמי הים מלוחים ואינם ראוים לשתייה, וכשהיו בני ישראל רוצים לשתות מים, היו נוקבים בידיהם מאותם הקירות שנצבו כמו נד, והיו יוצאים להם זרמי מים מתוקים. (מספר סדר היום).

עוד כתב הרמב"ם (אבות פ"ה) שבשעה שגמרו לשתות מאותם מים שבקיר, נשארו המים תלולים ועומדים, ולא ירדו לארץ כטבעם.

ובספר צרור המור (כאן) כתב, שדרך אשה מעוברת לחשוש מהפלה כשיש רעש חזק, או כשמפחדת פחד גדול, וביציאת מצרים היו המצרים יורים חצים ובליסטראות, והיה הים סוער וגועש, ורוח חזקה מאוד היתה מרחפת כדי להעמיד את מי הים כקיר, והיה חשש גדול שמא הנשים יפילו, אבל נעשה להם נס, ושום אשה לא הפילה פרי בטנה, וכולם יצאו לאויר העולם בלי נזק, וזה שאמר הכתוב (תהלים סח, כז) במקלות ברכו אלהים ה' "ממקור ישראל".

הלכו על גבי קרח כדי שיהיה מישור לעם ישראל

וכתב בספר אמרי נועם (כאן) והנה ידוע שהים בתחילתו יבשה והוא הולך ומעמיק, וכדי שישאל לא יצטרכו לרדת ולעלות, וילכו במישור לכל אורך הדרך, מה עשה הקדוש ברוך הוא, כשנכנסו לים כשהמים אינם עמוקים כל כך, נבקעו המים והלכו לצדדים, וכשהתחיל הים להעמיק, קפאו המים במקומם בתוך הים, ונעשו כגושי קרח קפואים, והיו בני ישראל מהלכים עליהם, בדרך שמהלכים על גבי נהר שקפא, ונמצא שהכל נעשה למישור אחד גדול,

ולא הוצרכו לעלות או לרדת. וזה שאמר הכתוב (שמות טו, ח) קפאו תהומות בלב ים דייקא, שרק המים שבלב ים קפאו במקומם, ואילו המים שבתחילה ובסוף, נבקעו לחלוטין והלכו לצדדים.

ומזמן שנכנסו לים עד שיצאו היה משך לילה אחד, למרות שהיה מספרם גדול מאוד, והיו בתוכם זקנים וחלולים, בכל זאת עברו כולם את הים בלילה אחד. (מדרש שוחר טוב ושמות רבה פרק כ"ב, הובא בילקוט מעם לועז, עמ' של"ו).

והפסוק אומר (שמות טו, ח) נצבו כמו נד נוזלים. היינו שמי הים נצבו כשני הרים גדולים בגובה רב, כדי שייראו למרחוק, וראו אותם כל אומות העולם מד' רוחות. ועל ידי הרוח החזקה שנשבה בים, החזיקו המים מעמד ולא נפלו למטה, ומזה נבהלו כל המלכים, ונמוגו כל יושבי כנען. (מדרש שוחר טוב סי' קי"ד וברלב"ג).

והנה ידוע, כי הנס של קריעת ים סוף היה בליל שביעי של פסח, ובאותו הלילה נשתנה סדר עמוד הענן, כי בכל הימים היה עמוד הענן הולך לפניו ובערב היה סר ממקומו, ובמקומו היה בא עמוד האש כדי להאיר להם. אך בלילה זה לא סר עמוד הענן לגמרי, אלא התיצב מאחריהם, והיה חוצץ בין המצרים לישראל. וכן עמוד האש לא הלך לפני בני ישראל כבכל הלילות, אלא עמד מאחריהם והאיר להם אף על פי שעמד מאחריהם, כי עמוד הענן שעמד אחרי עמוד האש, היה גורם להחזרת האור. וכך היה לבני ישראל אור גדול, ולמצרים היה חושך, כי עמוד הענן היה חוצץ בינם לבין עמוד האש. ולכך היו המצרים רודפים אחרי בני ישראל, כי חשבו שבני ישראל הולכים על שפת הים, ואיבדו את חוש השמיעה, ולא שמעו קול הים בהמון גליו, אף על פי שהיתה סערה גדולה, וזה גרם להם שיכנסו לים. וכשהאיר הבוקר, שלח הקדוש ברוך הוא את עמוד האש והאיר לעולם, וראו המצרים את עצמם בתוך הים, וחשכו עיניהם. (ובילקוט מעם לועז ריש עמ' של"ח כתב כן ביתר ביאור).

הקרקע השתנתה לטיט רותח ולקפאון, וכל מצרי קיבל עונש אחר לפי חטאיו

וכבר כתבנו למעלה, שכיון שנכנסו ישראל לים, נתייבשה קרקעית הים, כדי שלא יצטרכו לילך בבוץ, וכשנכנסו המצרים לים ירד עמוד הענן לים, והפך את המצולה לטיט עבה, וטבעו המצרים בטיט. וזה היה כנגד מה שכפו על ישראל לעבוד בחומר בטיט ובלבנים (ממכילתא מסכתא דשירה ד' ותנחומא). ועמוד האש ירד והרתיח את הטיט, עד שפרסות הסוסים נשמשו מרגליהם מחום הטיט (מדרש תנחומא). והמצריים גם כן נכוו מחום הטיט. (שם עמ' של"ט ממכילתא והרמב"ם אבות פ"ה) ואף על פי שכתבנו שהמצולה נעשתה לטיט, מכל מקום כשנפלו המצרים, נעשית הקרקע מוצקה ושברה ראשיהם.

וכן המים שנערמו למעלה מימינם ושמאלם, נתקשו וקפאו והיו נופלים על ראשיהם ומשברים אותם. וזה שאמר הכתוב (תהלים עד, יג) שברת ראשי תנינים על המים, היינו שהמים הקפואים שברו את ראשי המצרים. והמצרים נחלקו לג' כתות הרשעים הגמורים, צפו כמו קש, והמים טלטלו אותם מלמטה למעלה, והבינונים, ירדו במצולות כמו אבן, והפחות רשעים, צללו כעופרת במים ולא סבלו הרבה. (שם ממילי דאבות ובמכילתא מסכתא דשירה ה')

מן השמים הומטרו אבנים וגחלי אש, והרוח שהקפיאה את המים המיסה אותם בבת אחת להטביעם

עוד אמרו שמן השמים הומטרו על המצרים אבנים וגחלים של אש וברד, כנגד מה שהמטירו המצרים על ישראל חצים וחניתות ובליסטראות. וקולו של הים היה חזק כל כך בשעה שנבקע, עד שנשמע מסוף העולם ועד סופו בגלל הסערה הגדולה, וזה מה שאמר הכתוב (שמות טו, יד) חיל אחז יושבי פלשת. (ממדרש מכילתא, ומדרש חזית עה"פ לסוסי וברא"ם)

והנה כתבו הראשונים (רבנו בחיי רלב"ג וראב"ע) שהרוח שנשבה בים סוף, עשתה שתי פעולות הפוכות, מצד אחד העמידה הרוח את המים כמו נד, כדי שישאל יעברו בתוך הים, וכשעבר חלק מסוים מעם ישראל ועדיין לא יצאו כולם מהים, כבר נכנסו המצרים בתוכו, ואותה רוח שהקפיאה את המים ויבשה אותם, נהפכה לרוח חמה שהפשירה את המים, כדי שהמים ישובו ויטביעו את המצרים. נמצא שלגבי ישראל הרוח ציננה והקפיאה את המים, ולגבי המצרים המיסה הרוח את המים, והטביעה את המצרים. זאת ועוד כתב בס' צידה לדרך (שם) לא נמסו המים מעט מעט כדרכם, אלא בבת אחת, ולא יכל אף מצרי להנצל מטביעה, ומי שרצה לברוח ולהנצל, היו המים נסים לקראתו ורודפים אחריו וסוחבים אותו לתוך הים להטביעו.

בנ"י הורמו באויר עד שיצאו ליבשה, וי"א שחלק מהים עמד וחלק נשפך על המצרים

ונחלקו (בשמות רבה פכ"ב ושוחר טוב ס' ת"י) רבי יוחנן וריש לקיש כיצד ניצולו בני ישראל, שלדעת ריש לקיש בתחילה נסוגו המים, ובשעה שכל המצרים ובני ישראל היו בתוך הים, חזרו המים לאיתנם וסגרו את הים מד' רוחותיו, ונשארו כולם באמצע. וסיבב הקדוש ברוך הוא שבני ישראל הורמו והיו תלויים באויר ומרחפים עד שיצאו ליבשה, וזה שאמר הכתוב (שמואל ב, כב, יז) ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים. ורבי יוחנן אומר, כי רק אחרי שיצא הישראלי האחרון מן הים, ואחרי שנכנס המצרי האחרון לתוך הים, חזרו המים לאיתנם ויטביעו את המצרים. ויש אומרים (לב אהרן דף ע"ט) שהנס היה באופן אחר, שבשעה שהמצרים ובני ישראל היו בתוך הים, המים שלצד המצרים חזרו והטביעו, והמים שהיו לצד ישראל, נשארו תלויים ועומדים בגובה, וזה נס גדול עד מאוד, שחלק מהים היה כמו נד וחלק נוזלי.

ה' נייער את המצרים כעירבוב קדירה

עוד אמרו במדרש (מדרש חזית עה"פ לסוסתי, והובא בילקוט מעם לועז, בשלח עמ' שמ"ב), נאמר (שמות יד, כז) וינער ה' את מצרים בתוך הים, כאדם המנער ומערבב קדירה, שאת שנמצא למעלה יורד למטה, וההיפך, כן היו המים מטילים את המצרי וסוסו למעלה באויר, והיו נהפכים הסוס למעלה ורוכבו למטה, וכך נפלו לים. והיו הסוסים קשורים ודבוקים לרוכב, והמים היו מטילים את המצרים עם הסוסים למעלה ולמטה כמה פעמים. ורצה המלאך גבריאל להטביעם בתחילת הלילה, אמר לו הקדוש ברוך הוא המתן עד אור הבוקר, בזכות אברהם שהשכים בבוקר. והיו שם שני מכשפים גדולים ממצרים, יוחני וממרא, ובכשפיהם תלו את עצמם באויר, אמר הקדוש ברוך הוא למיכאל, עשה בהם דין, מיד אחזם בשערות ראשם והשליכם לתהומות. (ילקוט ותנחומא ומכילתא מסכתא דשירה ב')

עוד אמרו במדרש (תנחומא כאן, ילקוט מעם לועז, עמ' שמ"ג) נאמר (שמות טו, ה) תהומות יכסימו, היינו שעלה תהום שלמטה עד תהום שלמעלה, ונתחברו המים של שני התהומות, ושטפו את המצרים ופיצצו את בשרם. כמו שיראה הרואה במקומות שנלחמים שני זרמי מים בים, שהוא מקום סכנה גדולה. וכן אמרו (מדרש תנחומא ומילי דאבות) ששטף המים היה חזק כל כך, עד שהטיל אותם עד השמים והורידם לתהומות. וישנם (המהר"ם אלשיך) שלשה מקומות בים, האחד אינו עמוק כל כך, ונקרא "ים סוף", והשני נקרא "מצולות" שהוא בעומק, והשלישי נקרא "תהומות" והוא העמוק מכולם. רצה הקדוש ברוך הוא להענישם ולהתישם, ולכן אחר שטבעו בים, הורידם למצולות, ומשם לתהומות, ונפתח התהום ובלע את רובם, וזה שאמר הכתוב (שמות טו, יב) תבלעמו ארץ.

כל ארץ מצרים התרוממה ונענשו בה אנשיה

ואמרו במדרש (שמות רבה, ויפ"ת דף קי"ח) שהקדוש ברוך הוא ציוה שארץ מצרים תתרומם כלפי מעלה, כדי שהמצרים שנשארו במצרים, יראו במפלת מצרים. גם המצרים במצרים נענשו בדומה לאלו שבים, שיצא הים מגבולו והגיע עד מצרים, כדי להטביע את בני ביתם של המצרים שהיו שם. (כן מובא בפיוט לפסח).

גופות המצרים נפלטו חיים ליד ישראל, ונקמו בהם בהיותם חיים

ובגמרא (פסחים קיח; ערכין טו.) אמרו שהיו בישראל מחוסרי אמנה שהיו אומרים מה תועלת בקריעת ים סוף, כשם שאנו יצאנו מהים, כך יצאו המצרים מצד שני. אמר הקדוש ברוך הוא לשרו של ים, פלוט גופות המצרים ליבשה. אמר לפניו, רבונו של עולם עבד שניתנה

לו מתנה על ידי רבו [היינו שהים קיבל במתנה מה' את גופותיהם של המצרים] לוקחה בחזרה? אמר לו הקדוש ברוך הוא לשרו של ים, פעם אחרת אתן לך, וזה יהיה במלחמת סיסרא. אמר השר, כלום עבד תובע מרבו, וכיצד אתבע ממך בעתיד? אמר לו הקדוש ברוך הוא, נהר קישון יהיה ערב, ומידו תקבל, בלי לתבוע ממני, מיד פלט הים את גופותיהם של המצרים ליבשה, וזה שאמר הכתוב (שמות יד, ל) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, היינו שראו גופותיהם נפלטים לשפת הים.

אמנם במדרש איתא, דבשעה שנפלטו המצרים ליבשה, לא היו מתים לגמרי אלא היו מעולפים, והיתה בהם קצת רוח. ולמרות שאין דרך הים לפלוט חיים, מכל מקום סיבב הקדוש ברוך הוא שלא ימותו לגמרי, כדי שיראו המצרים שכל בני ישראל ניצלו מן הים. והמצרים לא יכלו לזוז ממקומם, ולכן יכלו בני ישראל לנקום מהמצרים.

עוד אמרו חז"ל (ילקוט כאן ושוחר טוב ס" כ"ב) שכל אחד מבני ישראל לקח כלבו, והיה הולך למצרי ואומר לכלבו, לך אכול את היד הזאת שהיכתה אותי, אכול את המעיים האלו ואת הלב האכזר הזה שלא רחמו עלי... וכל זה עבור שהנוגשים היו מכים את שוטרי בני ישראל על לבנה אחת שהיתה חסירה ממכסת הלבנים. ולכן בא היהודי שמכיר את נוגשו, כשהוא עדיין חי, ונפרע ממנו.

והנה במדרש (פרקי דר"א פמ"ב) אמרו שהיה ישראל אומר לחברו, הנה פלוני שהיה רודה בך, והנה פלוני שהיה רודה בי, ולקחו את השוט והיו מכים את הנוגשים על פניהם, וכך נקמו בני ישראל מהמצרים. וגם ראו את שרו של מצרים מת על שפת הים, כמו שכתוב (שמות יד, ל) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, נאמר "מת" בלשון יחיד היינו שרו של מצרים. (מהר"ם אלשיך)

גם מאומות העולם באו נגד ישראל והים הבדילם וטבעו רק המצרים

ובזוה"ק (ע"י זוה"ק בשלח דף מ"ז ע"ב) אמרו שפרעה הרשע לקח גם מאומות העולם לרדוף אחרי ישראל, וכולם נכנסו לתוך הים עם המצרים, ואף על פי כן כשהמים חזרו על המצרים, לא נגעו בשאר אומות לרעה רק במצרים. וזה שאמר הכתוב (שמות יד, כח) לא נשאר "בהם" עד אחד, "בהם" דווקא לא נשאר, דהיינו במצרים, אבל לשאר אומות לא הגיע נזק. וזה נס גדול שמי הים הכירו מי מצרי, ומי משאר אומות, ולא נגעו בו לרעה.

פרעה עשה תשובה בתוך הים ולכן ניצל

והנה פרעה ניצל מן הנחשול הזה ויצא בחיים, ואף שהלך בראש צבאו, ואם כן הים פגע בו בראשונה, מכל מקום יצא חי. וזאת עשה ה' כדי שיוכל לספר גדולת השם יתברך, ויהיה בכך מעלה יתרה, שזה שרדה בבני ישראל ומרד בהשם יתברך כמה וכמה פעמים, עכשיו יבוא בעצמו ויעיד, ה' אחד ושמו אחד. ועוד זכה לכך היות ועשה תשובה בתוך הים שאמר (שמות טו, יא), מי כמכה באלים ה', ואמר כן כנגד מה שאמר (שמות ה, ב), מי ה' אשר אשמע בקולו, ובאותה תיבה ["מי"] שמרד, בה עשה תשובה, ולכן ניצל. ופרעה לא חזר למצרים כדי שלא יתבייש מהנשאר שם, והלך לנינוה כדי להחזירם בתשובה (סדר היום). וידוע (סנהדרין קג: ילקוט שמעוני רמז תקע"ח ד"ה ועבר, שמות רבה ב"פ דף קכ"ז, ומדרש רבה כי תשא) שמיכה הרשע עשה עבודה זרה שנקראת פסל מיכה, והביאו עמו ממצרים, ובתוך הים, היה עובר מאחד לאחד, ומסית אותם שיעבדו עבודה זרה, והיו ששמעו לו, ועבדו עבודה זרה, ובכל זאת שינה הים טבעו ונחלק לשנים. וחידש בעל המעם לועז שלכן אמרו רבותינו ז"ל (פסחים ק"ח). קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, ולכאורה מה הקשר בין האחד לשני? אלא לומר לך, כשם שבקריעת הים לא היו ראויים לנס, מחמת שעבדו עבודה זרה, כן אם יסמוך האדם על זכויותיו באמת אינו ראוי לפרנסה, אלא רק ברחמיו וברוב חסדיו שהוא זן ומפרנס לכל יזכהו ה' יתברך לפרנסה טובה.

הכרזת המלאך גבריאל

ובא המלאך גבריאל והיה הולך בין מים למים, ומכריז למים שמימינם ואומר, הזהרו בבני ישראל שעתידין לקבל את התורה מימינו של הקדוש ברוך הוא. ולמים שמשמאלם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין להניח תפילין בזרועם השמאלית. ולמים שלפניהם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין למול עצמם. ולמים שלאחוריהם היה אומר, הזהרו באלו שעתידין להניח תפילין של ראש, שיש בו לאחוריו קשר של תפילין. וכן ציצית שיש בו שתיים לפניו, ושתיים לאחוריו. (ילקוט ראובני)

עד כמה נתעשרו ישראל

אמרו חז"ל במדרש, ובני ישראל הגיעו לים סוף כשהם עשירים ביותר עם רכוש גדול, כי ידוע שבמכת דם הרויחו הרבה כסף, וגם בזמן יציאתם ממצרים, לקחו הרבה כסף וזהב אבנים טובות ומרגליות, והממעיט אסף מטען של תשעים חמורים, טעונים כסף וזהב. ולכן אמר להם הקדוש ברוך הוא שיחנו לפני פי החירות, משום ששם היו שמורים כל האוצרות שאסף יוסף

בהיותו שליט במצרים בשבע שני הרעב, והיה זה סכום גדול שאי אפשר לתארו, ובני ישראל לקחו מהמקום הזה את כל הרכוש, ונתקיים בהם (בראשית טו, יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ועם כל הרכוש הזה נכנסו לתוך הים, ולא איבדו אפילו פרוטה אחת, וזה נס גדול נוסף.

ומלבד זאת אמרו חז"ל (מכילתא, כאן), שלח להם הקדוש ברוך הוא עושר גדול מאוד מצד אחר, והוא שבשעה שיצאו מהים, גזר על שרו של ים שיפלוט את המצרים יחד עם רוכבהם, שהיו מלאים כסף וזהב אבנים טובות ומרגליות, וכתב רבנו אליהו מזרחי (כאן) שבשעה שישאל יצאו ממצרים לקחו כלי כסף וזהב רק מהמון העם, אבל מהמלכות ומאוצרות מצרים, לא לקחו דבר. אמנם בשעה שרדף פרעה אחרי בני ישראל, קישט את כל הסוסים באבנים טובות ומרגליות, ולא היה סוס שלא היה טעון עשרה רבוא זהב, ומילא את הרכב בכסף וזהב והרבה כרכרות בלי מספר, וכל זה כדי לתת חשק למצרים שירדפו אחרי בני ישראל, ואת כל העושר הזה פלט הים, וזרקו לפני בני ישראל. וגם אותם המצרים שנקברו בתהומות, פלט אותם הים, כדי שבני ישראל יקחו את כספם שבתוך רכבם וסוסיהם, ועושר זה הוא פי כמה וכמה ממה שלקחו בצאתם ממצרים.

מריבת שר הים והיבשה

עוד אמרו במדרש (מעם לועז שם עמ' שמ"ז בשם המכילתא ומדרש שוחר טוב סי' כ"ב) שהיה ריב גדול בין שרו של ים לשר של יבשה, ששרו של ים אמר ליבשה, קחי בניך ששייכים לך. ושר הארץ חזר והטילם לים, שאמר לו קח מתוך, כי על ידך מתו. וזאת מפני שפחדה הארץ לקחתה, כדי שלא תיתבע לדון, כפי שקילל הקדוש ברוך הוא את האדמה כשבלעה את דמי הבל. וכך היו נזרקים ומטלטלים מהים ליבשה ומהיבשה לים, עד שנשבע הקדוש ברוך הוא לארץ שלא תתבע על כך, ופתחה הארץ את פיה ובלעה את כולם כאחד. וזה שאמר הכתוב (שמות טו, יב) נטית ימינך תבלעמו ארץ, וימינו של הקדוש ברוך הוא היא שבועה, כמו שכתוב (ישעיה סב, ח) נשבע ה' בימינו. והסיבה שזכו המצרים לקבורה, היא בגלל הכבוד שעשו ליעקב אבינו ע"ה בשעה שמת, שעלו כל זקני ארץ מצרים לקבור את יעקב. (פרקי דרבי אליעזר)

נעשתה תחית המתים

עוד אמרו בשם הוזה"ק (ח"ב דף נ"ג ע"ב) שבאותו יום שנקרע הים, נעשתה תחית המתים, שהחיה הקדוש ברוך הוא את יעקב אבינו ע"ה ואמר לו, קום ראה איך בניך יוצאים ממצרים, והביאו על שפת הים, וראה במו עיניו את כל הנסים שנעשו לישראל. וזה שאמר (תולדות יצחק) הכתוב (שמות יד, ל) וירא "ישראל" את מצרים מת על שפת הים, "ישראל" היינו יעקב אבינו, שנקרא ישראל. וכ"כ במדרש מעם לועז (שם עמ' שמ"ח).

ויש אומרים (מדרש אגדה בשלח יד, טו וילקוט ראובני ומגלה עמוקות) כי את כל שלושת אבות העולם עורר הקדוש ברוך הוא והעמידם על שפת הים. וראו את כל הנסים. ולכך נאמר (שמות טו, א) כי גאה גאה, ראשי תיבות "גאה" ג' אבות העולם. וכן כל הי"ב שבטים קמו לתחיה, וראו את כל הנסים שנעשו לישראל.

זכו למעלת הנבואה ואמרו שירה

עוד איתא בירושלמי (פ"ה דסוטה), שבני ישראל זכו למעלת הנבואה, ואמרו שירה עם משה רבנו אות באות תיבה תיבה, ואפילו התינוקות הגיעו לאותה מעלת נבואה. וכתוב בזוהר הקדוש (ח"ב דף ס"ד ע"ב) שהופיע הקדוש ברוך הוא עם פמליא של מעלה, כדי שבני ישראל יראו אותו בעיניהם ויכירו אותו. והגיעו לדרגה שלא הגיעו אליהו ויחזקאל הנביא, וראיה לכך היא השירה, כי כיצד יכלו לומר את השירה יחד בבת אחת, בלי שום שינוי באותיות ובמלים. וכולם אמרו שירה כאילו יצאה מפה אחד, למרות שהיו שם כמה רבי רבבות, וכל זה מראה על הנבואה ורוח הקודש ששרתה עליהם. וכ"כ בס' ילקוט מעם לועז (עמ' שמט).

התינוקות אמרו שירה וגילו מי זנם תחת התפוח

והנה הנס האחרון הגדול מכולם הוא מה שכתוב בגמ' (סוטה ל:): ת"ר דרש רבי יוסי הגלילי, בשעה שעלו ישראל מן הים, נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? עולל מוטל על ברכי אמו, ותינוק יונק משדי אמו כיון שראו את השכינה, עולל הגביה צוארו ותינוק שמט דד מפיו, ואמרו זה אלי ואנוהו שנא' מפי עוללים ויונקים יסדת עוז. והיה גם כן חידוש גדול שגם עוברים שבמעיי אמם אמרו שירה, והואר העולם כל כך, שבטן אמם היתה דומה לחדר מואר וגדול ויפה כמו ראי, וראו את כל הנעשה ואמרו שירה. ורבי לוי אמר, שהעוברים יצאו ממעי אמם, ואמרו שירה עם כולם, ושוב חזרו למעי אמם. (ילקוט תהלים ס' תש"מ)

ואמר רבי מאיר מנין שאפי' עוברים שבמעיי אמן אמרו שירה, שנאמר (תהלים סח, כז) במקהלות ברכו אלהים, ה' "ממקור" ישראל, רצונו לומר, אפילו העוברים שבמעיי אמם, ברכו את השם יתברך ואמרו שירה.

ועוד איתא בגמ' (סוטה יא:), כידוע שבנות ישראל היו יולדות תחת עץ התפוח. ומפחד המצרים היו משאירות את בניהם בשדה והולכות לביתם. והקדוש ברוך הוא היה מזמין להם שתי אבנים של דבש וחלב עם שמן, ובהם היו סכין עצמם, ואוכלים ושותים והיו מטופחים מאוד. וכשהרגישו המצרים רצו להרגם, ונעשה נס ונבלעו באדמה. ואחר כך צצו ועלו וגדלו כעשבי השדה, והלכו לביתם. והיו שואלים אותם הוריהם, מי גידל אתכם, ומי האכיל אתכם. ולא ידעו

הבנים לענות דבר, כי לא הכירו מי הם המלאכים. אמנם עתה כשיצאו מן הים, וראו את הקדוש ברוך הוא ואת המלאכים, היו מראים באצבעותיהם כלפי הקדוש ברוך הוא, שהוא שזן אותם במצרים, ואמרו (שמות טו, ב) זה אלי ואנוהו. כלומר, זה אלי שעשה לנו במצרים נסים ונפלאות שהאכילנו והשקנו בשעה שהנחתם אותנו בשדה, והוא זן ופרנס אותנו.

למען רבות מופתי בארץ מצרים

ולכאורה יש להבין מדוע עשה ה' יתברך כל כך הרבה ניסים ופלאי פלאות ומופתים בארץ מצרים בעשרת המכות, ומחוצה לה בשעת קריעת ים סוף. אלא מבאר הילקוט מעם לועז (בשלח עמ' שכ"ד) דהנה הכתוב אומר (מיכה ז, טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, היינו שלעתיד לבוא כשיגאל אותנו הקדוש ברוך הוא מגלות החל הזה, אותם הנסים שנעשו במצרים, יעשה לנו אותם הקדוש ברוך הוא, ולכן הקשה הקדוש ברוך הוא את לב פרעה, והפלה את מכותיו במצרים ובים, כדי לעשות לנו לעתיד את כל הנסים האלה, שיכה באומות העולם, וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

וכמו שאמר הכתוב (שמות טו, יז) מקדש ה' כוננו ידיך, רצונו לומר, שבית ראשון ושני שנבנו על ידי האדם נחרבו, מה שאין כן הבית שלישי שאנו מצפין לו, ירד מהשמים בנוי ומשוכלל, מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, ולכן הוא יקום לעד, כנאמר (שמות טו, יז) מקדש ה' כוננו ידיך.

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שנוכה בקרוב לגאולה שלימה, ולבנין בית המקדש בנוי על מכוננו, וכימי צאתך מארץ מצרים הראנו נפלאות. אמן.

"וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם" (יד, כא)

השינוי בין קריעת ים סוף לקריעת הירדן

כתוב בתהלים (תהלים קיד, ג) הים ראה וינוס הירדן יסוב לאחור. ובפרקי דרבי אליעזר (פרק מ"ב) מגלה, שמשנה רבינו הראה לים את ברית מילתו, וארון יוסף, ומטה שחקוק עליו שם המפורש, ולא קיבל ולא נבקע. שב משה להקדוש ברוך הוא ואמר לו, הים אינו שומע לי. נגלה עליהם הקדוש ברוך הוא וברח הים. עד כאן. ועתה מובן הפסוק היטב "הים ראה" את כבוד ה', ורק אז "וינוס", היינו שנבקעו המים.

עוד יש להבין מדוע גבי הים נאמר "ראה וינוס", ואלו לגבי הירדן נאמר "יסוב לאחור"? אמנם הביאור בכך הוא, שיש ב' דרכים כשהקדוש ברוך הוא מושיע את האדם, הדרך הראשונה,

שמושיע אותו בעת צרה תיכף ומיד, וזה כאשר האדם בצרה גדולה, כמו חולי מסוכן וכדו', והוא צריך לישועה שתבוא מיד. שאם תתאחר הישועה חס ושלום, שוב לא יהיה כבר את מי להושיע, ולכן מושיעו הקדוש ברוך הוא מיד. והדרך השנייה, כאשר הדבר אינו דחוף מאוד, לכך הישועה יכולה לבא מעט מעט, בכדי שלא תשלוט עין הרע וכו'.

והנה כאשר עמדו ישראל על ים סוף, היו בצרה גדולה, הלא המצרים אחריהם והים לפניהם, ולכך היו צריכים לישועה שתבא מיד, ולכן נאמר "הים ראה וינס", שנס במהירות גדולה. אבל כשעם ישראל באו אצל הירדן, אז כבר היו בארץ נושבת, שהיה להם מקום לשבת בארץ סיחון ועוג, ועוד רצה הקדוש ברוך הוא לרוממם ולהנחילם את ארץ ישראל, וישועה כזו טוב יותר כשתבא בהדרגה, לכן נאמר "הירדן יסוב לאחור", שהוא בהדרגה ולא במנוסה, בשונה מהנאמר על הים "וינס".

"וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבֶשֶׁה וְהַיָּם לָהֶם חוֹמָה מִיְּמִינָם וּמִשְׁמָאלָם" (יד, כב)

בני ישראל נחלקו לשתי כתות, ובזה יתבאר הפסוקים

בדומה לפסוקנו, נאמר גם להלן (בפסוק כ"ט) ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה [כתוב חסר ללא ו'] מימינם ומשמאלם. בספר ילקוט חמישאי (כאן עמ' 142) בשם הגר"א זצ"ל בספרו קול אליהו (כאן), שהקשה ב' קושיות על השינוי שבין שני הפסוקים. א. מדוע בפסוקנו כתוב "בתוך הים ביבשה", הקדים ים ליבשה. ואילו להלן כתוב "ביבשה בתוך הים", הקדים יבשה לים? ב. גם מדוע כאן כתוב "חומה" מלא עם ו', ואילו להלן כתוב חמה בלי ו'?

ותירץ, שבעם ישראל היו ב' כיתות, כת של צדיקים ומאמינים, כנחשון בן עמינדב. וכת של רשעים, שלא היו מאמינים עד שראו את הנס בעיניהם. ועל פי זה הכל מובן, הפסוק הראשון מדבר בכת הצדיקים, שמסרו נפשם לכבוד הקדוש ברוך הוא. לכן נכנסו לים ממש, כמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני רמז רל"ד ד"ה ויבאו) שהגיעו המים עד אפו של נחשון בן עמינדב, לכן כתוב תחילה "בתוך הים", ורק אחר כך נהיתה להם ה"יבשה". ומובן גם כן שלכת צדיקים הזו, המים היו ממש "חומה" עם ו', להצילם מכל רע.

אבל הפסוק השני מדבר בכת הרשעים, שלא נכנסו לים, עד שראו שהוא נקרע וראו את היבשה, לכן כתוב שם "ביבשה" תחילה, ורק אחר כך "בתוך הים". ובזה יובן שלאילו הרשעים היו המים "חמה" מלשון כעס, כמו שדרשו חז"ל (שם סוף רמז רל"ד) אל תקרי חומה אלא חמה, שזכעם עליהם הקב"ה ורצה הים לשטפם. עד כאן.

על פי דרך זו יובנו גם דברי המכילתא (דרכי ישמעאל מסכתא דשירה פרשה י') "ה' ימלוך לעולם ועד", למה? "כי בא סוס פרעה". עד כאן. ולכאן דברי המדרש צריכים ביאור.

והמפרשים עמדו לבאר את המדרש ע"פ דברי המכילתא (שם לעיל בסמוך), שאילו עם ישראל היו אומרים "ה' מלך", לא היתה שום אומה ולשון שולטת בהם לעולם. אבל כיון שאמרו "ה' ימלוך" בלשון עתיד, לא זכו לכך. [אגב בואנו הלום, עיין בבעל הטורים (שם טו, יח) שכתב, "ה' ימלוך", פסיק, לומר לך, כשיבוא העת שיאמרו "ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד", אז תפסוק מלכות אומות העולם. עד כאן לשונו]. וזהו שמסיים המכילתא, "ה' ימלוך לעולם ועד, למה", כלומר, למה אמרו ה' ימלוך בלשון עתיד, ולא אמרו "ה' מלך" בלשון הווה? מפני "כי בא סוס פרעה", היינו מפני שאחר כך כתוב (להלן יד, כט) "ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים", וכאמור, פסוק זה נאמר על אלו שלא האמינו לגמרי, ולא נכנסו לים עד שראו את היבשה, והרי שלא היו בדרגה כל כך גבוהה, ולכן אלו אמרו רק "ה' ימלוך לעולם ועד", בלשון עתיד ולא בלשון הווה. (בית יעקב).

כעס על פסל מיכה

עוד אמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין קג: ילקוט שמעוני רמז תקע"ח ד"ה ועבר) על הפסוק (זכריה י, יא) ועבר בים צרה, זה פסלו של מיכה. עד כאן. והנה לפי זה אפשר ליישב את הקושיות הנ"ל שמכיון שבשעה שעברו את ים סוף עבר גם מיכה עם פסלו בים. ולכן היה חרון אף על זה הדבר. ובהעלות הכל יחדיו יובנו הדברים כמין חומר, הפסוק שהקדים את הים ליבשה, עסק בבני ישראל המאמינים שנכנסו תחילה בים, ובוודאי לא היה מיכה עמהם, ולא עליו נאמר, ויבואו בני ישראל בתוך הים. ונמצא שפסל מיכה לא היה עמהם אלא ביבשה. ולכן על אלו הצדיקים נאמר "והמים להם לחומה", שמכיון שפסל מיכה היה עדיין ביבשה, המים חצצו בינו לביניהם. אבל בפסוק שאחר כך, שבו כתוב ובני ישראל הלכו ביבשה, דהיינו שבני ישראל הצדיקים כבר עברו מהים, ואילו פסל מיכה עתה היה בים, אז נאמר, והמים להם "חמה", מלשון כעס, בעבור פסל מיכה שהיה בים (פנינים יקרים).

"וַיִּסַּר אֶת אִפְן מִרְכָּבָתוֹ" (יד, כה)

הסיר את "האופנים" העליונים

כתב הגאון ר' יוסף גיקאטליה בספר שערי צדק (דף טז ע"א ד"ה ודע והאמן), כי סוד ויסר את "אפן" מרכבותיו, הם "האופנים" של הכוחות העליונים של מצרים, וכשנשתברו כוחותיהם העליונים, נשתברו כוחות המצרים למטה.

"דימתיך רעיתי" פי' בקשתי ממך להיות בדממה

נאמר בשיר השירים (א, ט) לסוסתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי, בפשטות מבינים, ש"דמיתך" הוא מלשון דמיון, כלומר הקדוש ברוך הוא מודיע לכנסת ישראל, שכביכול דימה אותה לסוסה ברכבי פרעה. ברם דמיון זה לסוסה, צריך ביאור מהו.

אכן רש"י (שם) מפרש דמיתך רעיתי, השתקתך מצעקתך, שנאמר (שמות יד, יד) ואתם תחרישון. כלומר, "דמיתך" אינו מלשון דמיון, אלא מלשון דממה, שקט. והיינו שהקדוש ברוך הוא מזכיר כאן לעם ישראל, את החסד הגדול שעשה עמהם בעת שעמדו על ים סוף, וכביכול אומר להם, זוכרים אתם את הסוסים של פרעה אשר רדפו אחריכם, אז נאמר לכם על ידי משה רבנו (שמות יד, יד) ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, וזהו "דמיתך רעיתי", שבקשתי ממך להיות בשקט, כדי להחיש גאולתך.

דממה נוספת מוצאים אנו בשירה, כמו שנאמר (שמות טו, טז) בגדל זרועך "ידמו" כאבן. גם כאן ישנם שני פירושים, האחד שהם היו דומים לאבן, כמו שנפילת האבן נעשית במהירות, כך גם היו מהמצרים שטבעו בים סוף מהר וכמו שאמרו במכילתא (מס' דשירה ס' ה'). והפירוש השני, שהיו בשקט כמו אבן דוממת, וזאת משום "בגדל זרועך". וכמו שתירגם התרגום (וכ"כ הרלב"ג ועוד).

דימתיך רעיתי - מלשון דמיון

אמנם בשפת אמת (ויקרא פסח תרל"ט ד"ה אמר אויב, ותרמ"ג ד"ה בענין קי"ס) פירש מלשון דמיון, שהנה בשירת הים כלל ישראל שרו על כך שפרעה התאוה לחלק את שלל עם ישראל להורגם, וכמו שנאמר (טו, ט) אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי וכו'. ולכאורה מנין ידעו כלל ישראל מה היו מחשבותיו של פרעה? אלא שידעו עם ישראל ברוח הקודש, שהנהגת הקדוש ברוך הוא עמהם היתה כאן במדה כנגד מדה, ואם הקדוש ברוך הוא נתן להם את השלל של המצרים, סימן שהאויב אמר "ארדף אשיג אחלק שלל", ואם הקדוש ברוך הוא הטביע אותם בים סוף, סימן שהם אמרו אריק חרבי. ממילא מובן הפסוק, לסוסתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי, "דמיתך" הוא מלשון דמיון, שזכו לקבל בדמיון, מה שבקשו פרעה וחילו לעשות להם. ועי' עוד מש"כ בזה"ק המובא בתחילת הפרשה.

"וַיֵּשֶׁב הַיָּם לִפְנֵי הַיָּם בְּקֶרֶת לְאִיתָנוּ" (יד, כז)

מפני מה נקרע הים

במדרש שמות רבה (פרשה כ"א ס"ו ו') אני הוא שהתניתי עמו מתחילה שאני קורעו, שנאמר, וישב הים לאיתנו, ששב לתנאו שהתניתי עמו מתחילה שיקרע. עד כאן.

הקשה בעל "אור החיים" הקדוש (כאן), אם אכן היה תנאי מפורש לקריעת ים סוף, מדוע לא הסכים הים להיבקע מיד, וכמו שכתוב במדרש (שם) שהים התרים כנגד משה ואמר לו אין אני נקרע וכו'? ועוד ראינו שליחדי סגולה הים נקרע בעל כרחו, כמו שמובא בחולין (ז). שרבי פנחס בן יאיר היה הולך לפדיון שבויים, פגע בדרך בנהר הנקרא גינאי, אמר לו רבי פנחס בן יאיר, חלוק לי מימך ואעבור כך. אמר לו הנהר, אתה הולך לעשות רצון קונך ואני עושה רצון קוני, אתה ספק עושה, אני ודאי עושה [ועל כן לא הסכים הנהר לחלוק את מימיו] אמר לו, אם אין אתה חולק, גוזרני עליך שלא יעברו כך מים לעולם. חלק לו. היה עם רבי פנחס אדם שהיה מכין חטים לפסח, אמר רבי פנחס לנהר, חלוק גם לזה שעוסק במצוה, חלק לו. היה אתם גוי שנלווה אליהם, אמר לו רבי פנחס חלוק גם לו, שלא יגידו שכך אנו עושים לבני לוויה. חלק לו. עד כאן דברי הגמרא. ואם התנה הקדוש ברוך הוא עם הים לחלוק מימיו רק ליוצאי מצרים, כיצד אם כן הצליח רבי פנחס בן יאיר לבקוע את הנהר?

אלא, מיישב האור החיים הקדוש, שעל כרחך, שהתנאי שהתנה הקדוש ברוך הוא עם הים שיקרע הוא, שבכל זמן שיהיה יכנע לתורה ולעמליה, ותנאי זה התנה ג"כ עם כל מעשה בראשית שיכנעו לתורה ולעמליה, ולעשות ככל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ב"ה, ולכן מצינו בכמה מקומות שצדיקים יחידים ואין צריך לומר מרובים, שלטו בשמים ובארץ ובכל מעשה בראשית.

והנה כשיצאו עמ"י ממצרים עדיין לא קיבלו את התורה וא"כ אין הים מחויב לישמע בקולם ולכן טען למשה שהוא הים, נברא ביום ג' ומשה ביום שישי. ורמז לו בזה שמשה אינו בן תורה שהרי אם היה בן תורה ממילא משה קדם, שכן התורה קדמה לבריאה, ולכן לקחו ה' יתברך למשה לימינו ובזה רמז לים כי משה בן תורה הוא שכן נאמר מימינו אש דת למו, וכשראה זה הים תיכף ומיד נבקע, ולכך גם הנהר נחלק לרבי פנחס בן יאיר, שכאמור התנאי היה על כל מעשה בראשית להכנע לפני עמלי התורה. עד כאן.

אולם עדיין צריך להבין, שאם כן, מדוע נהר גינאי לא נחלק מיד לרבי פנחס בן יאיר, והלא תנאי התנה עימו מתחילה הקדוש ברוך הוא?

וראיתי להרב בעל "אמת ליעקב" (קמניצקי) שכתב ליישב כך, שהויכוח של רבי פנחס בן יאיר עם הנהר היה, מפני שנהר גינאי אינו נחשב "ים", אלא נהר, והתנאי שהתנה הקדוש ברוך הוא היה עם "הים".

בדרך נוספת אנו רואים שהים התווכח עם משה כאשר אמר לו להכנע, ורק כאשר ראה את ארוננו של יוסף נכנע, כמו שכתוב במדרש שוחר טוב (מזמור קט"ו) על הפסוק (תהלים קיד, ג) הים ראה וינס, ראה ארוננו של יוסף. עד כאן. דהיינו רק כאשר ראה הים את ארוננו של יוסף, אשר נס מפני העבירה, מיד נס הים. כי האדם גדול יותר מן הים, כיון שהים והיבשה השמים הארץ והמלאכים, אין להם נסיון לעבוד את ה', לעומתם האדם יש לו נסיונות גדולים, וכיון שיוסף ישב שנים עשרה שנה בבור רק כיון שלא רצה לעבור עבירה, לכן נקרע הים מפני ארוננו.

"וְהַיָּמִים לָהֶם חֲמֵה" (יד, כט)

לגזור ים סוף לגזרים

הנה אמרו חז"ל (מדרש תנחומא בוכר, בשלח סי' יב) על הפסוק (תהלים קלו, יג) "לגזור ים סוף לגזרים" אל תיקרי לגזרים אלא לגזורים, לא עברו ישראל את הים, אלא בזכות המילה, ע"כ. והנה דבר זה נרמז בס"ת הפסוק "והמים להם חמה" בגימטריא "מילה", ללמד שבזכות מצות המילה שבבשרם, עברו בשלום את הים. (ידות אפרים)

גם רמז "והמים להם חמה" ס"ת גי' פ"ה, לרמז שכשהתינוק בוכה בפיו מיד אמו לוקחת פרי ונותנת לו וגם זה ע"י פה כמ"ש אלא להזכיר דבר והוא נברא לפניהם (מ.א.ש.).

"וְהַיָּמִים לָהֶם חֲמֵה" (יד, כט)

דברים נפלאים בענין הפרנסה

בפרנסה ובזיווג ישועת ה' מגיעה בדרכים שאינן צפויות

חכמינו ז"ל דימו שני עניינים לקריעת ים סוף, וכמו שאמרו בגמ' פסחים (קיה). קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. וכן אמרו בגמ' (סנהדרין כב). קשה לזווגם כקריעת ים סוף. שאל הרב הקדוש רבי בונם מפשיסחא זי"ע (אמרות טהורות ח"ב עמ' קפ"ב, ובשיח שרפי קודש ח"א עמ' כ"ה) הבה נשכיל ונתבונן, מה הדמיון בין שני עניינים אלו פרנסה וזיווג, לקריעת ים סוף, ומדוע דווקא שניים אלו דומים לקריעת ים סוף?

וכתב ליישב, כאשר עמדו ישראל ליד ים סוף, היו נתונים במלכודת, מצד אחד המצרים, ומצד שני הים. בשעה קשה זו קיוו ויחלו אז ישראל, שהקדוש ברוך הוא יעזור להם ויצילם על

ידי שיעשה מלחמה עם המצרים, או שישראל יצליחו לברוח מפניהם, או שינצלו בדרכים אחרות. אבל שהקדוש ברוך הוא יבקע להם את הים, ובני ישראל ילכו בתוכו ביבשה, נס כזה לא עלה על דעתם כלל וכלל.

וכך גם האדם עורך ומסדר לעצמו המון תוכניות בעסקי פרנסתו וכן בענייני שידוכים, אמנם על פי הרוב, הדבר עולה בידו על ידי סייעתא דשמיא ממקום שהוא לא תכנן מראש, ולא חשב עליו כלל, מהמקור הכי לא צפוי. ובה מיושב למה על שני עניינים אלו אמרו חז"ל, קשין מזונותיו וזיווגו של אדם "כקריעת ים סוף".

מה קושי יש בזיווג בפרנסה ובקריעת ים סוף אחרי שנגזרו מראש

חז"ל אומרים (סנהדרין כב.) על זיווגו של אדם, קשה לזווגם כקריעת ים סוף. עד כאן. ויש להבין, מדוע קשה זיווג, הלא כבר הכריזו על זיווג זה ארבעים יום קודם יצירת הוולד, כדאיתא בגמרא סוטה (ב.)? קושיא זו יש לשאול גם על קריעת ים סוף, הרי איתא במדרש (שמות רבה פרשה כ"א) שכשברא הקדוש ברוך הוא את הים, התנה עמו, שיבקע בבוא העת לפני בני ישראל, ואם כן שוב מה היה הקושי לבקוע את הים?

וכזאת יש לשאול אף על ענין הפרנסה, שגם אותו דימו לקריעת ים סוף, כדאיתא בגמ' פסחים (קיה.) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, והן אמרו חז"ל (ביצה טז.) שכל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה עד ראש השנה, ואם כן, מה קושי יש בדבר כאשר הגזירה עומדת מראש?

הסבר נפלא לכך מובא בספר אדרת יוסף להגאון רבי יוסף טויסיג זצ"ל מבעלעד: על פי המדרש, שכאשר התנה הקדוש ברוך הוא עם שרו של ים שיבקע לפני בני ישראל, טען השר של ים לפניו, מאין אדע מי הם האנשים שלפניהם רצונך שאבקע? הוציא הקדוש ברוך הוא שישים רבוא נשמות ישראל [מאוצר ששמו גוף] והראה לו את שישים רבוא הנשמות, ואמר לו, לפני אלו, עליך להיבקע. והנה, הנשמות ירדו לתוך עולם הזה, ונכנסו לגופות, וירדו למצרים ונשתקעו שם במ"ט שערי טומאה, ולכן כל כך נשתנו לרוע, עד ששרו של ים לא הכירם, ולכן מיאן להיבקע בפניהם, בטענו, שלא על אלו היה התנאי עמו. כאשר בני ישראל ראו את צרתם, צעקו אל ה', צעקה שקטה מעומק הלב, שאין אדם יכול לשומעה, אבל בכוחה להגיע עד כסא הכבוד. וצעקה כזו מנערת את הנשמה מלכלוכה, ומנקה מעפרה, וכאשר התנקתה נשמתם, ממילא מיד הכירם המלאך, ונבקע הים.

כן הוא הדבר לגבי פרנסה, וכפי שכתוב בתפילת רבי אמנון (בתפילת מוסף של ראש השנה, ויום הכיפורים), בראש השנה יכתובו וביום צום כיפור יחתמו וכו', כיון שכן, מראה הקדוש ברוך הוא למלאך הממונה על הפרנסה את פלוני ואת אלמוני, ואומר לו, לפלוני תן סכום כזה, ולאמוני סכום כזה, וכן הלאה. אך מכיון שהקדוש ברוך הוא מראה למלאך הממונה את האנשים בימים הנוראים, כאשר כולם נקיים ומנוקים כסולת נקיה, שוב לאחר החג, כאשר המלאך מסתובב ליתן לכל אחד את אשר נקצב עבורו, דא עקא שאינו מוצא את האנשים, מפני שפניהם נשתנו עד לבלי הכר... אך ברגע שהאדם עומד במצב דחוק, ונוכח בהקדוש ברוך הוא שרק הוא בכוחו להושיעו, ושוא תשועת אדם. וצועק מעומק לבו אל ה', אנה ה' הושיעני כי אליך עינינו! ובאותה שעה מתגלה לו אור הנשמה בטהרתה, ומיד המלאך מכירו, ומביא לפניו את אשר נקצב עבורו.

ונמצא שהאדם חושב שהקדוש ברוך הוא אוהב לעזור לו רק ברגע האחרון, אמנם הוא אינו מעלה על דעתו שהמלאך מסתובב כבר עם כספו זמן רב, וכל זה רק מפני שלא זיהה אותו מחמת מעשיו.

בדמיון הזה ממש מצאנו אף לגבי השידוכים, וכמו שאמרו חז"ל בגמ' (מועד קטן יח:; סוטה ב.) ארבעים יום קודם יצירתם מכריזין בת פלוני לפלוני, והמלאך הממונה על הזיווגים מבקש לראות את הנשמות, כדי שיכירם בבוא הזמן ויוכל לזווגן. אך הנשמות יורדות לתוך הגופות, והגוף מתאוה ללכלוך וכדו', ואז קשה למלאך הממונה על הזיווגים להכירם ולזווגם. וזו הסיבה שלפעמים קשה למצוא את הזיווג הנכון, כי המלאך אינו מכיר את הנשמות. עד שהאדם רואה את מצבו הקשה, ואז צועק צעקה אדירה המגיעה עד כסא הכבוד, ומתגלית אור הנשמה, ומיד המלאך מכירו, ונגמר העניין בכי טוב.

שפע הפרנסה דומה למטר הניתך מן השמים

כאמור, הפרנסה קצובה ממרום לכל איש לפי עניינו, ויש שרמזו זאת בפרשת המן, שעליו נאמר (להלן טז, ד) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. על המן שהיה פרנסתם של עם ישראל במדבר ארבעים שנה, נאמר "ממטיר לכם לחם מן השמים" כלשון הנאמרת על הגשם, לפי ששפע הפרנסה דומה למטר הניתך מן השמים. כשם שאת המטר אי אפשר לשום בריה שבעולם לחזק ולהגביר, או להיפך למעטה או להחלישה, שאין הדבר מסור בידי אדם, אלא הכל כפי שנקבע מן השמים. כן ממש היא הפרנסה, כל ההשתדלויות לא יועילו לאדם במאומה להרבות את שפע פרנסתו. וכן להיפך, אי אפשר לאדם להחליש או להפסיד פרנסת רעהו, אלא

הכל יהא כפי שנקצב לו מן שמיא. וכמו שכתב רבנו בעל חובת הלבבות בשער הבטחון (פרק ד).

ההולך בדרכי ה' ימצא את מזונותיו ללא כל טרחה ויגיעה

איתא ברבינו בחיי (טז, ד) דטעם הדבר שהוריד הקדוש ברוך הוא לבני ישראל את המן בשכבם על מיטתם מבעוד ליל, והיו משכימים ומוצאים מזונותיהם מוכנים בלא כל טורח, ללמדם, כי ההולך בדרכי ה', ימצא את מזונותיו ללא כל טרחה ויגיעה. וזוהי מבאר הכתוב (תהלים קנו, ב) "שוא לכם", לכל המדמים בנפשם כי מזונם ופרנסתם תלויים בידם, ולכן הם "משכימי קום מאחרי שבת", שהם עמלים עד הערב ואף עד חצות ליל, לאגור את הממון לקנות את אכלם. כי הלא "כן יתן" "לידידו", ידידי ה' המאמינים בו, בעת ה"שינה", ללא עמל וטורח לריק, ואין האדם עושה כי אם את הפעולות אשר הבורא ציווהו עשות, כחובת ההשתדלות.

אבל, אין בכוונת הדברים לגרוע מעניין ההשתדלות, שהרי בוודאי הוא חוב גמור, אלא שאסור ל"משתדל" לשכוח שההשתדלות היא גזירת שמים. ואין כל שייכות בין כמות ההשתדלות לבין התוצאה, כמה ממון יבוא לידו. ולעולם לא ירוויח יותר אם יכביר בהשתדלות, ובפרט אם היא על חשבון הרוחניות. כקביעת עתים לתורה או תפילה בציבור.

מה יוסיף עוד ברז בחבית

היה אומר לנו מורנו ורבנו חכם יוסף עדס זצ"ל, מי שברשותו חבית מלאה יין הרקח ובדופן החבית קבוע ברז. וברצותו להרבות את יינו, בא והתקין עוד ברז בצדו האחר של החבית, מתוך דמיון שיתרבה יינו על ידי זה... כן ממש הוא האדם המוסיף להתאמץ ב"שעות נוספות" וביגיעה יתרה בעמל הפרנסה, ואינו משכיל שהפרנסה כולה משמים היא קצובה, וכל תוספת השתדלות, כמוה כתוספת הברז בחבית היין.

השם בה' מבטחו - יזמן לו ה' כל דרכיו בנחת

המקובל האלהי מורנו רבי חיים ויטאל זצוק"ל (מובא בשפע חיים, הברשטאם, בשלח תשמ"ג עמ' קפ"א) דרש באחת מדרשותיו, שכל אדם אשר ישים ה' מבטחו, יזמין לו השם יתברך את כל צרכיו, אפילו שלא יעשה כל פעולה והשתדלות. בין שומעי לקחו היה יהודי פשוט ותמים, שהיה סוחר לפרנסתו, וכיון שהדברים נכנסו אל לבו, אמר אל נפשו, למה לי לטרוח בפרנסה אם אוכל רק לדבוק בה', וקיבל על עצמו מתוך אמונה תמימה שלא לעסוק יותר במסחר, אלא אך ורק בתורה הקדושה. הגויים שבאו לחנותו כהרגלם, לעגו עליו לראותו לומד, והשתוממו לשמוע שהפסיק לסחור, כי שם בטחונו בה' שיוזנו ככל צרכיו.

והנה אחרי כמה ימים, נכנס לחנותו גוי שהחזיק בידו פרווה כבדה שקנאה בסכום מועט, ורצה למוכרו ליהודי. הלה השיבו שהפסיק לסחור, ועל כן הורה לו שילך למוכרה במקום אחר. הגוי שהכיר זה מכבר את יושרו של היהודי, הניח את הפרווה ואמר, הנני משאיר פרווה זאת בידך, ולכשיזדמן לך תשלם לי תמורתה, כי רק לך אמכרה, וקשה עלי משאה. הניח את הפרווה ולא המתין לתשובה ויצא. אחר זמן בראות היהודי את הפרווה, לקחה להניחה במקום המשתמר, והנה נתקע זיז בפרווה והיא נקרעה, ויפלו מתוכה דיגרי זהב רבים ויהי לפלא...

לאותו היהודי היה שכן שראה שאכן נתקיימה בשכנו הבטחתו של ר' חיים ויטאל בדרשתו, אמר בלבו שגם לו טוב הדבר לחדול מלהתעסק לפרנסתו, וכך יזכה גם הוא לפרווה המלאה זהובים. אחר מספר שבועות שלא עלה הדבר בידו, ופרנסה אין, הלך האיש לשאול את מהרח"ו לפשר הדבר, במה נשתנה הוא מחברו, הן גם הוא שם מבטחו בה'?

השיב לו מהרח"ו, חברך בטח בה' מבלי שיעלה על דעתו איך ישפיעו עליו ממרום שפע פרנסה, וסמך על הקדוש ברוך הוא, שהוא לבדו יודע הכל. ואילו אתה שראית שחברך קיבל פרווה מלאה במטבעות, וזו סיבת בטחונך בה' הרצון לקבל פרווה כזו, אין זה בטחון שלם בה', כי כאשר לאדם יש עצות בנפשו, שוב אינו זוכה לישועת ה'.

קל וחומר מבעלי חיים

המשגיח הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל היה אומר, נמצאים בעולם ריבי רבבות בעלי חיים המתגוללים באשפותות וכדו', ונראה שאין להם מי ש"דואג" לפרנסתם, ולא עוד אלא שמגרשים אותם מכל מקום, ואף על פי כן מעולם לא מת בעל חי מ"רעב"... כי הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כינים. ואם בעלי חיים כן, קל וחומר לבני האדם שנבראו בצלם, שלא יניח אותם הקדוש ברוך הוא שישארו מבלי מזון, אם כן דאגה מניין...

מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות

אמרו חז"ל במשנה (עוקצין ג, ב) אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר (תהלים כט, יא) ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

ובמדרש (ויקרא רבה פרשה צ"ו סי' ט') אמר רשב"י, גדול השלום שכל הברכות כלולות בו, שנאמר ה' יברך את עמו בשלום. ומאידך גיסא כבר אמרו חכמינו ז"ל (הובא בשל"ה מס' יומא דרך חיים אות קצ"ז) מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות, על כן כל ערום יעשה בדעת,

להשקיע בהבאת השלום בינו לרעהו, כי השקעה כזאת וודאי תישא רווחים גדולים, ובזכות זה תגדל פרנסתו בהרחבה גדולה "מאה פעמים".

אוקירו לנשייכו, כי היכי דתתעתרו

אמרו בגמרא (ב"מ נט.) אמר רבא לבני מחווא, אוקירו לנשייכו, כי היכי דתתעתרו. עד כאן. פירוש, רבא אמר לתושבי מחווא, שסגולה לעשירות היא, לכבד את אשתו.

ושמועתי מחכם יעקב הראיה שליט"א משם סבו ע"ה (הגאון ר' שלום הראיה זצוק"ל), לבאר את הקשר שבין כבוד אשתו, לעשירות. שהנה בעת שאדם הראשון וחווה חטאו בעץ הדעת נתקללו שניהם, האדם בקללת (בראשית ג, יט) בזיעת אפך תאכל לחם, והיא בקללת (שם פסוק טז) והוא ימשול בך. ונמצא שמן הדין ניתן רשות לבעל למשול ולרדות באשתו ולהכריח אותה לכבדו ולשמשו כרצונו. ולכן אם האיש מתנהג בדקדוק שורת הדין, עומד על שלו בכל תוקף מבלי לוותר כלום לאשתו, הן עליה לקיים את גזירת ממרום "והוא ימשול בך" ולשלם את עונשה... אף הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו במדה זו של שורת הדין, שגם עליו לשאת את קללתו "בזיעת אפך תאכל לחם" במלואה, ולכן יקשה עליו עד מאוד השגת מזונותיו. אבל בעל המתנהג בחסד וברחמים עם אשתו, ומיקל עליה מקללתה, ואינו מושל עצמו עליה, יזכה שאף הקדוש ברוך הוא יקל עליו מקללתו, ולא יצטרך להזיע כל כך בקללת הפרנסה, ויתעשר בהרחבה ובנקל.

סגולה לפרנסה טובה להקדים לקבל שבת

אמר הרב הקדוש ר' מנחם מנדל מרימנוב זי"ע (עטרת מנחם בשם הגאון מפלונסק) שיש לרמוז בדברי חז"ל (שבת קלח.) עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות. עד כאן. אדם העושה שבתו בעת שעדיין חול, דהיינו המוסיף בקדושת השבת מחול על הקודש, לקבל שבת מוקדם, נפתחין לו שערי פרנסה, ושוב לא יצטרך לבריות.

בזכות תוספת שבת זוכה לעושר

כיוצא בזה אמר הרב הקדוש הר"ן מלעכאוויטש זי"ע (הובא בדברי שמואל ליקוטים אות ו') על הפסוק (בראשית מט, כ) מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך, שהנה עצם יום שבת קודש הוא כולו רוחני, ואינו משפיע השפעות גשמיות. אך העצה לזכות לרוב טובה וברכה בהאי עלמא, היא לקיים את מצות "תוספת שבת". ומרומז הדבר בפסוק הנ"ל, כי האותיות שאחר האותיות א'ש'ר', באות האותיות ש'ב'ת' [שאחר האות א' של א'שר באה האות ב', ואחר האות

ש' האות ת', ואחר האות ר' האות ש']. וזהו אומרו "מאשר", היינו על ידי האותיות "אשר", שהם כאמור האותיות הקודמות לאותיות המילה "שבת", לרמזו על השעות הקודמות ליום השבת, בזכותם יזכה האדם ל"שמנה לחמו", שיזכה לפרנסה מרובה, ויטריפהו הבורא לחם חוקו בריווח ובכבוד. אך "והוא", היינו מיום השבת עצמו, "יתן מעדני מלך", יזכה האדם למעדנים רוחניים הנשפעים ביום קדוש זה בלי שיעור וגבול.

בענייני פרנסה יש לנהוג כציפור

מנהג ישראל תורה, לתת מזון לעופות בשבת שירה (מגן אברהם סי' שכ"ד ס"ק ז' ומ"ב ס"ק ל"א), ויש שרמזו במנהג זה, שמדרך אכילת הציפור בגשתו אל המאכל הריהו מכופף את ראשו, תופס את המאכל במקורו ומיד מרים את ראשו כלפי מעלה, ושוב מרכין ראשו וחוזר ומעלהו, וחוזר חלילה. ללמדנו, שבענייני פרנסה, אף שעלינו להשתדל כדי להשיגה, מכל מקום נזכור תמיד להרים תיכף ומיד את הראש והעיניים למרום, לדעת שסוף דבר וראשיתו הוא מאת הקדוש ברוך הוא, הממציא לנו את הפרנסה.

מוסרו של החפץ חיים לתלמידו

בישיבתו של הגאון הקדוש החפץ חיים זי"ע למד בחרו שהמתין לזיווגו כמה שנים אחר שבא לפרקו, פעם שאלו החפץ חיים אודות מצבו, ענה הבחור שאינו מסכים רק לשידוך שיתחייבו עבורו חמשה שנים "קעסט" [להיות סמוך] על שולחן חותנו, ולכן "יושב" הוא... שאלו החפץ חיים, וכי כמה שנים נראה לך שנקצבו ימי חיך, נבהל הבחור למשמע השאלה, ומיהר לענות, לכל הפחות "ימי שנותינו שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה"... אם כן, המשיך החפץ חיים ושאל, מאין תבוא פרנסתך בכל השנים היתרות ההם? ענה הבחור ואמר, הרי מאמין אנכי בה' אלקי, ובוודאי שהוא יהא בעזרי בענייני פרנסה וכלכלה. אמר לו החפץ חיים, הגע בעצמך, אם על חמישים שנה הינך מאמין ובוטח שהקדוש ברוך הוא ישלח עזרך מקודש, האיך לא תאמין בו שיוזן אותך ויתן לך כדי מחסורך גם בחמש שנים הראשונות לאחר הנישואין?! (באר הפרשה בשלח עמ' ט"ו).

האמונה צריכה מעט סבלנות

כיוצא בזה הגאון הקדוש החפץ חיים זי"ע אמר פעם, שאדם שמעיין בתורה, יוכח לראות שבני ישראל לא שהו במרה כי אם יום אחד בלבד, ועם זאת כתוב (שמות טו, כד) וילנו העם לאמר מה נשתה, כשהם מלינים בבכיה על שאין להם מים לשתות כי מרים הם, והרי מיד למחרת באו אילימה, ושם שתים עשר עינות מים ושבעים תמרים, ואיך יתכן שרק יום אחד

היה חסר מבוקשם, וכבר הם כה מתלוננים? אין זאת אלא שהאדם הוא קצר רואי, ואינו יכול להתאפק ולדחות את חפצו ומבוקשו הנצרך לו עתה, אפילו לזמן קצר.

כשנשים ליבנו לדברים הללו, נחזה שהן טוב יותר שיחיה האדם בעיני האמונה, ויראה שלא יאריכו הימים והשעות, וכבר ה' ירוויח לו בכל ענייניו. ועל ידי האמונה, יקנה בנפשו את מידת הסבלנות, כי כל חסרון הסבלנות בא מכך שהאדם רוצה למהר לדעת ולהשיג מה מלפנים ומה מאחור, אך אם היה "מאמין", היה מכיר שאי אפשר לאחר המוקדם או להקדים המאוחר.

"וַיֹּשַׁע ה' בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל" (יד, ל)

ה' דן לפי מעשיו עכשיו

נראה שמה שהקב"ה הושיע אותם, זה בעבור "ביום ההוא". והביאור הוא, שהמקטרגים קיטרגו, הרי עתידים ישראל לעבוד את העגל מרוב כסף וזהב, ואיך אתה מציל אותם? אמר להם הקדוש ברוך הוא, אני דן אותם כפי מעשיהם היום, והיום הם זכאים, ולכן אציל אותם. וכמו שמצינו בישמעאל שכתוב בו (בראשית כא, יז) כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם, ופירש רש"י (שם, על פי הגמ' בראש השנה טז:) שאדם נידון לפי מעשים שהוא עושה עכשיו, ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות.

ולכך נאמר כאן "ויושע" ראשי תיבות וישמן ישורון ויבעט שמנת עבית, שעשו אחר כך את העגל מפני הזהב שהיה עמם, ואם כן כיצד "ויושע"? אלא מפני "ביום ההוא", משום שאני רואה אותם לפי היום ההוא, ולא לפי מה שיהיה אחר כך וכמו שכ' בס' של"ה (מסכת חולין סו"ס ס').

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם" (יד, ל)

ה' הקים לתחיה את הסבא רבא של המצרים לראותם טובעים בים

איתא במדרש שכל טוב (כאן, סימן ל"א), וירא ישראל את "מצרים" מת, זה מצרים הזקן בן חם, אביהם של כל מצרים שכבר מת, והעמידו הקדוש ברוך הוא מקברו, לראות פורענות בניו. והיכן ראוהו ישראל? על שפת הים. עד כאן.

והביאור בזה הוא, שהפסוק נדרש "וירא ישראל את מצרים מת", ש"מצרים מת" הכוונה למצרים בנו של חם שהוא הסבא רבא של המצרים, והוא "מת" זה מכבר משנים

קדמוניות, ועם ישראל ראוהו, מפני שהעמידו הקדוש ברוך הוא מקברו, בכדי שיראה את הפורענות הבאה על בניו. והמקום שראוהו ישראל היה, "על שפת הים".

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם" (יד, לא)

מסירות נפש למדו מבתיה

שמעתי פירוש נפלא על פסוק זה, שהנה שנינו במדרש (ילקוט שמעוני רמז רל"ד ד"ה ויבואו) ובסוטה (לז). שנחשון בן עמינדב קפץ תחילה לים ואחריו קפצו כל השבטים. ולכאורה הוא פלא, כיצד ידעו שאם אדם מוסר נפש, הקדוש ברוך הוא עושה איתו נס? ואין מקום לומר, שפשוט מסרו נפש למות. שהרי נחשון אמר לקדוש ברוך הוא "הגיעו מים עד נפש", דהיינו שביקש שהקדוש ברוך הוא יציל אותו כיון שמסר נפשו, ואם כן מהיכן למדו זאת?

ונראה לומר, שמכיוון שבשעה שבתיה בת פרעה ראתה את משה בתיבה על הסוף נאמר בה (שמות ב, ה) ותשלח את אמתה, ופירשו חז"ל (מגילה טו: ובסוטה יב:) שנשתרבה ידה 60 אמה. והיינו שכיון שהיא עשתה מה שביכולתה, הקדוש ברוך הוא המשיך וגמר את הדבר. וכיון שכל ישראל ידעו מנס זה, משם למדו שכשאדם מוסר נפש על דבר מצוה לכבוד הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא מסייעו. וזהו פירוש הפסוק "וירא ישראל", היינו שישאל ראו, שהמוסר נפש ה' יגמור בעדו להצילו ולהצליחו, בראותם את "היד הגדולה", של בתיה בת פרעה "אשר עשה ה' במצרים".

ע"י היד הגדולה זכינו לצאת ממצרים ע"י משה

לאור האמור יש ליישב גם קושיא נוספת בפסוקנו, מדוע נאמר "היד הגדולה אשר עשה השם במצרים", הן אז ראו ישראל את הניסים על הים, ועל כן היה צריך לומר, היד הגדולה שעשה ה' על הים, ולא במצרים?

אולם הביאור הוא כאמור, ש"היד הגדולה" הנזכרת כאן, היא נס ידה של בתיה בת פרעה שגדלה ונתארכה, ונס זה באמת היה במצרים. והיינו שעתה הבינו את הנס הגדול שנעשה עם בת פרעה שנתארכה ידה והוציאה את משה רבנו מן היאור, כי על ידי הצלה זו שהיתה על ידי "היד הגדולה", זכינו לצאת ממצרים על ידי משה, ועל ידו נעשו כל הניסים והנפלאות.

מדוע הטור בחר לפתוח את ספרו בהוי עז כנמר וכו'

ומעתה מובן גם מדוע הטור פתח את ספרו (אורח חיים סימן א') במאמר "יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר" וכו'. משום שאדם שרוצה ללמוד את כל ד' חלקי הטור, בודאי שצריך

למסור נפשו לכך, ולהיות "עז כנמר" וכו'. וזו כוונת הטור [בדרך דרש] "יהודה", דהיינו נחשון בן עמינדב שהיה משבט יהודה, "בן תימא", הוא תמוה, איך נכנס לים עד שהגיעו מים לאפו? והתירוץ לכך הוא משום, "הוי עז כנמר" שהיה לו עזות דקדושה ומסר נפשו וכו'. וכך כל אדם צריך שימסור נפש על עבודת השם.

"אִזְ יִשִּׁיר מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לֵה' וַיֹּאמְרוּ לְאִמֵּר" (טו, א)

שירת הים בשמחה, והאומרה בשמחה מוחלין לו עוונותיו

כתב המשנה ברורה (סימן נ"א ס"ק י"ז) בשם הזוהר הקדוש (בשלח דף נ"ד ע"ב), יאמר שירת הים בשמחה וידמה בדעתו כאילו באותו יום עבר, והאומר השירה בכוונה ובשמחה, מוחלים לו עוונותיו. ודבר זה חידוש גדול, כי הרי ידוע לנו שמחילת עוונות צריכה תשובה, תענית וצום וכמו שאמרו, ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, אבל אמירת שירת הים בשמחה שכה גדול כוחה למחול כל עוונותיו זה לא שמענו ומה הסברא בכך?

וראיתי שהביאו בשם ספר חסידים, משל לשר גדול שיצא לטייל ולצוד צייד, תוך כדי עיסוקו בצייד ביער, נעקץ ע"י יתוש. ברגעים הראשונים הכאב היה קל, אך כשחזר לביתו העקיצה החל להתנפח, ניסו בני ביתו של השר כל מיני תרופות ומשחות וזה לא עזר, המקום המשיך להתנפח עד שבמשך מספר ימים כל הגוף היה נפוח, הביאו בני הבית כמה וכמה מיני רופאים שינסו לעזור לשר ולהצילו, אך כל מה שנתנו לו לא הועיל והם לא מצאו תרופה למחלתו עד שהגיע למצב אנוש.

לבית השר היה רגיל לבוא איכר להביא ירקות טריים מהשדה ישר לביתו, והנה כשבא הוא כהרגלו, ראה את בני הבית עצובים ומתוחים ומתרוצצים לחפש רופאים אולי ניתן יהיה לעזור ולהציל את השר, שאל את בני ביתו של השר מה קרה, סיפרו לו את כל המעשה בעקיצת היתוש ושכרגע השר שוכב חולה במצב קשה מאד, חיש מהר עזב את הירקות ורץ לשדה להביא משם איזה עשב, ביקש רשות להכנס לחדר שהחולה שוכב שם הניח את העשב על מקום העקיצה וראה זה פלא אחרי זמן קצר חלה הטבה כללית במצב השר ולאט לאט שב לאיתנו עד שהבריא לגמרי בזכות העשב שהביא האיכר.

ברפואת הגוף, מיטב הרופאים לא יכלו לעזור בדרך הטבע ודוקא האיכר שאינו יודע ולא מבין במחלה זו הצליח כי חוץ מהדרך הטבעית יש בעולם גם דרך סגולית הפועלת בלא שנוכל להבין את דרך פעולתה. וכך צריך לדעת בענין שירת הים בשמחה היא סגולה שהעושה

אותה נמחלים עוונותיו אפשר לפעול באמירת שירת הים בכוונה ובשמחה ולהגיע עד גבהי שמים להשפיע ממרומים שפע טובה וברכה מחילה סליחה וכפרה.

בענין זה מסופר על הגאון הקדוש ר' שמלקא מניקלשבורג זצ"ל, שהיה רגיל ללמוד בהתמדה עד כלות הנפש, והיה מתמוטט בעל כרחו לשעה, ומתעורר ושוב לומד וכך חוזר חלילה. רעייתו ותלמידיו שפחדו על בריאותו עד מאוד, קראו לחברו ר' אלימלך מליזענסק שיושיעם. כאשר ראה ר' שמלקא את ר' אלימלך, שמח לקראתו ועשה לו כבוד גדול, ערכו שולחן יפה לר' אלימלך, והרב אכל עמו כי כן צריך ודיברו דברי תורה. השעה היתה מאוחרת והציעו את המטה לפני ר' אלימלך, אז אמר, אני לא אשן רק אם הרב ישן. ולכבודו של ר' אלימלך הלך גם ר' שמלקא לישון. והנה בבוקר בקומו עם כוחות רעננים ועם מוחין חדשים, על כן התפלל בחשק גדול ובהתעוררות עצומה, ואמר את שירת הים בניגון ובחשק גדול ובקולות, עד שכל הקהל חשב שהם עומדים על שפת הים ועוברים את הים, והיו מרימים את בגדיהם שלא ירטבו.

"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר" (טו, א)

למה נאמר ישיר ולא שר

ניתן לחלק את המילה "ישיר" כך: י'-שיר, היינו שעשרה שירות נאמרו בעולם, ואלו הן: שירת הים, הבאר, האזינו, יהושע, דבורה, חנה, דוד, שלמה, חזקיה, וכן השירה שיאמרו לעתיד לבא (עי' מדרש והזהיר פ' בשלח דף כ' ע"ב).

בהקשר לזה יש להוסיף שהנה השירה מדברת בלשון עתיד אז "ישיר משה", תחילה (סוטה ל:), ואחר כך ישראל עונים "ויאמרו לאמר", זאת השירה נאמר לדורות עולם בכל יום (זרע קודש הורביץ ח"ב דף ל"ב ע"ב).

"את השירה הזאת לה'" (טו, א)

'את' לרבות שיר השירים

בתוספות השלם (בהשלמות לפרשת בשלח) כתב דבר פלא, שבמעמד זה אמרו בני ישראל גם את מגילת שיר השירים, וכמו שכתוב **"את השירה הזאת"**, המילה "את" באה לרבות את שיר השירים, וכמו שאמרו חז"ל במדרש (שיר השירים רבה פרשה א' סי' ה'). ובס' הרוקח (שם) ובספר הקנה (סוד שם ע"ב אות ו') הוסיפו, שזה הטעם ששיר השירים מכונה בשם זה, לפי ש"השירים" אותיות "שיר הים" או "השיר ים".

"סוֹס וְרֹכֵב רָמָה בַּיָּם" (טו, א)

הטבעת הסוסים מפני המכשפים

תמה הגאון הקדוש בעל שבט מוסר זצ"ל בספרו מגלה צפונות (עמ' רל"ד) בזה הלשון: ראוי לחקור, למה זה עשה אלהים להטביע בים גם את סוסי המצריים? ואם האדם חטא, בהמה מה חטאה? גם כיון שטבע הסוסים לשוט, למה לא הניחם ה' לצאת מן הים בשחיה ויהיו לישראל מקנה הסוסים רב מאוד?

ונוכל לומר על דרך שאמרו רבותינו ז"ל (ראה רש"י שמואל א, טו, ג) גבי שאול המלך ע"ה במלחמת עמלק, שציוה הקדוש ברוך הוא להמית גם את הבהמות [כמו שנאמר שם "משור ועד שה מגמל ועד חמור"] מטעם שהיו מכשפים ונכנסים בתוכם להנצל וכו'. גם כך המצריים, בהיותם כולם מכשפים, בראות עצמם באותה צרה, נכנסו בכישופיהם בתוך הסוסים, באומרים הסוס ישוט כטבעו ויוציאנו חוצה. לכך ירה להם ולסוסיהם בים, ובתוך גופי הסוסים מתו, וקבורת חמור נקברו. עד כאן לשונו.

"סוֹס וְרֹכֵב רָמָה בַּיָּם" (טו, א)

הטביע עמהם את שר מצרים ושאר מזיקים

כתב המקובל רבי שמשון מאוסטרופלי זיע"א בס' דן ידין (כאן אות י"ז) ש"סוֹס וְרֹכֵב", זה הוא השר של מצרים למעלה, שבא עם פרעה למלחמה עם ישראל. והנה שמו של השר של מצרים הוא "סורב", ונרמז בראשי תיבות הפסוק ס'וֹס ו'רוֹכֵב רָמָה בַּיָּם, שבתחילה הפיל הקדוש ברוך הוא את השר של מצרים ועל ידי זה נפלו גם מצרים שלמטה. עד כאן.

עוד כתב, שגם "רכב" בגימטריא "המזיקין", שאסרם פרעה, למען יהיו סרים אל משמעתו. והוא"ו של "רכבו" הוא כינוי, כמו רכב שלו, כלומר המזיקין שלו, שהם היו ברשותו של פרעה. ועל ידם לקח פרעה את עמו ששכנעם ואמר להם שלא ייראו מלכוא עמו, שהרי יהיו בעזרם כל שרי מעלה. ואעפ"כ לא עזר לו מאומה אלא "סוס ורכבו רמה בים" שהשליכם הקב"ה בים ואחריהם את כל רוכבי הסוסים שבאו ממצרים.

"עוֹזִי וְזַמְרַת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה" (טו, ב)

עוזי משום זמרת יה

בספר ילקוט חמישאי (כריף, בשלח, עמ' 145) הביא בשם הרב חיד"א בספרו נחל קדומים (פ' בשלח טו, א), בשם רבנו האר"י הקדוש (שער הפסוקים פ' בשלח), דהנה אמרו חז"ל

שבשעה שישראל ירדו לים, פרחה נשמתם. והביא הקדוש ברוך הוא מלאכים שיזמרו להם שירות ותשבחות, ועל ידי כך חזרה נשמתם. ופירש בזה את הפסוק כך, "עזי", היינו הכח שהיה לי לקום לתחיה אחרי שפרחה נשמתם, היא בגלל ו"זמרת יה", היינו בזכות שירת המלאכים, לכן "ויהי לי לישועה", שחזרה נשמתם.

בזכות עזי וזמרת יה - יהיה לי ישועה

בגמרא (סוטה יב:) נחלקו האמוראים מתי בתיה בת פרעה הצילה למשה מן היאור ר' חנינא בר פפא אמר אותו היום עשרים ואחד בניסן היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבונו של עולם מי שעתיד לומר שירה על הים ביום זה ילקה ביום זה? רבי אחא בר חנינא אמר, אותו היום ששה בסיון היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע מי שעתיד לקבל תורה מהר סיני ביום זה ילקה ביום זה?

אם כן ישנה מחלוקת בזכות מה ניצל משה, בזכות התורה או בזכות שירת הים. וא"כ יש לרמוז שזה מה שאמר משה בשירה, "עזי", היינו התורה (הנקראת עוז, מכילתא דרבי ישמעאל מסכתא דשירה ריש פרשה ג'), "וזמרת", זו השירה, הם "ויהי לי לישועה", היינו או התורה או השירה, הם אלו שהיו לי לישועה, שעל ידם ניצל בינקותו מטביעה בים סוף.

בזכות "עזי" יזכה ל"זמרת יה"

עוד אמרו המפרשים, אדם שרוצה לזכות לזמרת לזמור לכבוד הקדוש ברוך הוא לעתיד לבוא, צריך שתהיינה לו ג' מעלות, והן, ענוה, זריזות לתורה ולמצוות, ויראת שמים בסתר כבגלוי. על כך ישנו כאן רמז בפסוק, שראשי תיבות "עזי", הוא ענוה זריזות יראה, היינו שאם יש בך מידות אלו, אז "וזמרת י"ה", אזי יזכה לזמור לשם ה' (דרש יהודה).

משה רבנו הקים לתחיה שני אחים ששמותם עזי וזמרת

בספר זכרון רחמים (הביאו בספר ילקוט המוסר ואבני השפה ערך ע' אות י"ג) כתב, כאשר פלט הים את המצרים מתים על שפת הים, ישראל היו שמחים ושרים, ומשה רבינו ע"ה היה מחפש אנה ואנה לראות האם חס ושלוש ישנו איש ישראל שנשאר בים סוף, או שהוא בצער ויצילהו. והנה ראה אשה אלמנה מישראל יושבת אצל גוי מת, ותולשת שערות ובוכה, כאדם שמתו מוטל לפניו. שאל אותה משה רבינו ע"ה, הן את מעם ישראל, ומה לך אצל זה הגוי המת שאת בוכה עליו? השיבה למשה רבינו ע"ה, איני מצטערת במותו, אלא להיפך, כי אני אשת פלוני ישראל, והיו לי שני בנים אשר כל אחד מהם ראוי לגדולה, ונתקנא בהם זה הארור הגוי והרג אותם. וכעת אני רואה את זה הארור ורוצה לנקום ממנו, על שלא זכו בני לראות

בשמחת ישראל, ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים. מיד התחנן משה לפני השם יתברך ואמר, רבונו של עולם, אם נא מצאתי חן בעיניך, עשה נא תרופה לאשה הזאת, למען תהיה בשמחה עם כל ישראל. מיד ציוה השם יתברך למשה, שישים את המטה שלו בעינו של זה הארור, וכך יקומו לתחיה שני בניה ויצאו משני עיניו. שאל משה את האשה את שם בניה, והשיבה האחד שמו "עזי", והאחד "זמרת". תיכף ומיד משה רבינו עליו השלום הנביא הנאמן, שם את המטה בתוך ימין עינו של זה הארור, ואמר "עזי תצא", ונעשה נס ויצא מעינו. וכך עשה גם בשמאל עינו ואמר, "זמרת תצא" ויצא. קמה האשה והחזיקה בשני בניה ואמרה, "עזי וזמרת יה, ויהי לי לישועה".

"זֶה אֱלִי וְאֲנוּהוּ" (טו, ב)

יורדי הים ראו את דמותו יתעלה

במדרש רבה (כאן, סוף פרשה כ"ג) אמר רבי ברכיה, בא וראה כמה גדולים יורדי הים, שהרי משה רבן של כל הנביאים נתחבט והתחנן לפני הקדוש ברוך הוא שיראהו הדמות שנאמר (שמות לג, יח) הראני נא את כבודך, אמר לו (שם כ-כב) לא תוכל לראות את פני וכו', ושמתיך בנקרת הצור. אף החיות הנושאות את הכסא אינן מכירות את הדמות, וכשמגיע זמנם לומר שירה, שואלים, איה מקום כבודו. ואילו בקריעת ים סוף ועולי הים, כל אחד מראה באצבעו ואומר "זה אלי ואנוהו". עד כאן. וזהו כמאמר חז"ל (מכילתא בשלח ב', ובילקוט שמעוני רמז רמ"ד ועוד) ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי.

"יְמִינֶךָ ה' נִאֲדָרִי בְּכַח יְמִינֶךָ ה' תִּרְעֵץ אֹיֵב" (טו, ו)

כשעושים רצונו יתברך השמאל נהפך לימין

יש לדקדק, מדוע נכפלה המילה "ימין" שתי פעמים? ופירשו המפרשים (רש"י כאן, ומקורו ממכילתא מסכתא דשירה פרשה ה'), שבשעה שישראל עושים רצונו של מקום, השמאל נעשית ימין וכו'. עד כאן. וזה מה שאמר הכתוב (תהלים עז, יא) שנות ימין עליון. ופירושו שכביכול נעשה שינוי ביד שמאל העליונה, ולאהבת ישראל נהפכה לימין, ולכן היו כביכול שני ידי ימין עליונות, שפעלו את קריעת ים סוף.

"יְמִינֶךָ ה' נִאֲדָרִי בְּכַח יְמִינֶךָ ה' תִּרְעֵץ אֹיֵב וְכִרְבִּב גְּאוּנֶךָ תִּהְרַס קִמְיֶךָ" (טו, ו-ז)

"תרעץ אויב" אותיות צרעת אויב

כתב מורנו רבי חיים ויטאל זלה"ה (שער הפסוקים בשלח סי' ט"ו) "תרעץ אויב" אותיות "צרעת אויב". עיין שם. ויש לבאר שהענין הוא, שאיוב יעץ לפרעה שישלוט על גופם וממונם של

ישראל (זוהר ח"ב דף ל"ג ע"א ועיין סוטה יא.) ולא על נשמתם. ולכן במדה כנגד מדה, איוב לקה בגופו ובממונו ולא בנשמתו, וכאשר אמר לו הקדוש ברוך הוא לשטן (איוב ב, ו) אך את נפשו שמור.

ואמרו בווהר הקדוש (ח"ב דף ל"ד סוע"א), שכל זמן שהיה איוב אצל פרעה היה מגין עליו. כיון שלקה איוב, לא יכל להגן על פרעה, וזה שנאמר כאן, "ימינך ה' תרעץ איוב", היינו כיון שימין ה' שלחה "צרעת לאיוב" [אותיות תרעץ איוב], לזה "וברוב גאונך תהרוס קמיד", אלו פרעה ועמו. עד כאן.

ובזה יובן מה הטעם ששלח לאיוב צרעת בגופו, וכמו שממשיך הפסוק (להלן ט) ומבאר מפני כי, "אמר איוב" אותיות "איוב", "ארדף אשיג אחלק שלל", ולכן, "נשפת ברוחך כסמו ים", לפרעה ועמו.

ולכך רמזו המפרשים (לעיל יד, לא) ויראו העם את י' ויאמינו בה', ראשי תיבות איוב, שהיה ירא אלהים, וכאמור שלזה היה מגין עד עכשיו על פרעה.

תהרוס קמיד זה גוג ומגוג

הזוה"ק (פרשת בשלח דף נו:) מסביר את פסוקנו כך, דהנה בלשון הפסוק היה לו לומר בלשון עבר ולא בלשון עתיד שכן השירה היא על מה שהיה, וא"כ מדוע נאמר תרעץ איוב, תהרוס קמיד וכדו'. ומסביר הזוה"ק דעמ"י כיון בשירתו על הגאולה העתידה לעתיד לבוא וזה שאומר - ימינך ה' נאדרי בכח - בזמן הזה, בעולם הזה. ימינך ה' תרעץ איוב - בזמן מלך המשיח. וברב גאונך תהרוס קמיד - לביאת גוג ומגוג. תשלח חרנך יאכלמו קש - לתחית המתים, שכתוב (דניאל יב, ב) ורבים מיישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם. וכתב על זה הגאון רבי אברהם סבע (סב אשתו של מרן השו"ע) בספרו צרור המור (כאן) שראה לרבי יוסף קמחי ז"ל בפירושו לנביאים אחרונים, שראה כתוב בספר אחד, שאלכסנדרוס מוקדון הסגיר לגוג ומגוג בהרים גדולים וגבוהים, שאין להם מוצא אלא ממקום אחר. ובנה סביבו בנין חזק מחומת ברזל, כדי שלא יוכלו לצאת. וציווה בחכמה גדולה, ליתן שם אנשים המכים תמיד בחומה בפטישים וקרדומות, כדי שיבינו האנשים שבפנים, שלעולם מוסיפים בונים ומחזקים את החומה, באופן שלא יצאו משם לעולם, ושלכן הבנין לא יהרס ולא יפתח. עד שיבוא אותו יום הגדול והנורא, שירצה ה' שיצאו משם, כמו שנאמר (יחזקאל לח, יח) ביום בא גוג על אדמת ישראל. ולפי שאז ירצה ה' לקדש את שמו, ולהודיעו לעיני הגויים, כמו שנאמר (יחזקאל לח, כג) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גויים רבים, אז יהרוס השם יתברך את אותו בנין, כדי שיצאו משם, כמו שאמר הזוה"ק וברוב גאונך תהרוס קמיד, אלו גוג ומגוג.

והנה זה מה שנאמר ביחזקאל (לה, ד) והוצאתי אותך ואת כל חליך, כי זו ההוצאה היא יציאת אותם הרים. ועוד כתיב בפסוק (שם, יח - כ) על יום בא גוג "ונהרסו ההרים ונפלו המדרגות וכל חומה לארץ תפול", שזה רמז על החומה שאמרנו שבנה אלכסנדרוס מוקדון. וכן חתם השירה על העתיד בבנין בית שלישי, באומרו מקדש ה' כוננו ירך, כי בית המקדש הוא עתיד להבנות ביד השם יתברך שיהיה לו קיום לעולם שלא יחרב עוד. [שאלו בתי המקדש] הראשונים לפי שנעשו על ידי אדם, לא היה להם קיום, לפיכך אמר מקדש ה' כוננו ירך, ובאותה שעה ה' ימלוך לעולם ועד. אמן.

"נַעֲרָמוּ מִיָּם נָצְבוּ כְמוֹ גֵּד נִזְלִים" (טו, ח)

מעשה עם הגאון מוילנא והאבן שבקעה מים

איש מעובדי המוזיאון הרוסי לא ידע את פשרה של האבן הקטנה המונחת בכספת המוזיאון כשהיא שמורה ומוגנת היטב. ידוע ידעו היטב כי מדובר באבן נדירה וסגולית בעלת יכולות מיוחדות, אך אף אחד מהמתבוננים, לא השכיל לידע ולהשיג מה הן אותן יכולות, ומה יש בכוחה של אבן זו. נסיונות מדעיים רבים נעשו בכדי לפצח את סודה של האבן, אך ללא הועיל. זה אומר בכה וזה אומר בכה, אך האבן נשארה חתומה ומסתורית.

שאלת האבן הפלאית הסעירה את טובי המוחות ברוסיה, והגיעה עד החלונות הגבוהים בשלטון הרוסי. שם נפלה ההחלטה, לפנות לחכמי הטבע שבגרמניה, אשר באותם הימים, לפני קרוב לשלוש מאות שנה, היתה ידועה בחכמיה, ולבקשם לתהות על קנקנה של אבן זו.

גם הגרמנים העלו חרס בידם, עשרות בדיקות ונסיונות כאלה ואחרים, לא העלו דבר או חצי דבר. האבן הבוהקת שמרה על סודה בעקשנות רבה, כמו לעגה לרבים שניסו בכל דרך אפשרית לגלות את צפונות כוחותיה העל טבעיים.

רגע לפני שהגרמנים המיואשים החזירו את האבן לממשלה הרוסית, הציע בפניהם אחד מגדולי המסיתים והמדיחים שבאותם הימים, משה מנדלסון שר", מאבות תנועת ההשכלה ההרסנית, לצרף יחד עם האבן הצעה מעשית, לפיה ישלחו גורמי השלטון ברוסיה את האבן אל הגאון רבי אליהו היושב בוילנא, והוא בחכמתו ובתבונתו, בוודאי יצליח למצוא מענה לשאלה קשה זו.

לא מאהבתו את הגאון מוילנא הציע אותו רשע הצעה זו, אלא מרוע לבבו. סבור היה שתעלומה זו אינה בת פיתרון, ולא קיימת אפשרות לדעת את מהות האבן. לכן ביקש שהאבן תגיע אל הגאון מוילנא, וכך ימצא הגאון את עצמו מובך באין תשובה לפתרון החידה.

השלטונות ברוסיה קיבלו הצעה זו, ושליח מיוחד נשלח אל העיר וילנא, כשבאמתחתו האבן היקרה. השליח הסביר לגאון מוילנא, כי יודעים הם בוודאות מוחלטת, מכח מסורת העוברת בידם מדור לדור, כי לאבן זו יכולות נדירות ועל-טבעיות, אך הם אינם יודעים מה הן אותן יכולות, ובקשתם שטוחה אפוא בפני הגאון מוילנא שיואל להשיבם דבר.

במבט ראשון לא ידע הגאון מה להשיב לשליח הרשויות, הוא כלל לא הכיר את האבן ולא ידע מה יש בכוחה. אולם הגאון לא מיהר לדחותם, וביקש מהשליח שישאיר את האבן על שולחנו, בכדי שיוכל להתבונן בה, תוך כדי שהוא מבטיח שתכף כשיידע את טיבה של האבן, יודיעם דברים כהווייתם.

הסכים השליח ופנה לדרכו, כשהוא משאיר את האבן על שולחנו של הגאון ותכף שקע בתלמודו בהתנתקו מכל הבלי העולם.

חלפו מספר שעות, וילד קטן ושובב מבאי הבית, נכנס אל חדרו של מוילנא. בראותו על השולחן כוס מים ואבן קטנה, הכניס את האבן אל תוך הכוס, מבלי שהגאון הבחין במעשיו. כשהגיע רגע בו הגאון ננער משרעפי עיונו, הבחין כי האבן נעלמה ממקומה ואיננה, נבהל הגאון מאוד ופנה לחפש את האבן, ויפן כה וכה והנה הוא רואה מחזה פלא, המים שבתוך הכוס העומדת על שולחנו חצויים לשתיים, נערמו מים ונצבו כמו נד! והאבן הקטנה האבודה מצויה לה בתחתית הכוס.

נזכר הגאון מוילנא כי מבואר בתלמוד הירושלמי, שהאבן הקרויה "סנפירינון" יש בכוחה לבקוע מים, והבין כי מן השמים הודיעוהו את סודה של האבן, ובכדי לקדש שמו יתברך באומות גילו לו כי מדובר באבן "סנפירינון". כשתשובת הגאון מוילנא יחד עם האבן הגיעה לידי החוקרים, הם התפעלו מאוד לשמוע כי הגאון הצליח תוך זמן קצר לפתור את תעלומת האבן, ואמרו, רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה, אשר לו אלקים קרובים אליו.

מה היה הנס בקריעת ים סוף

כשהגיעה השמועה לאוזניו של הרשע משה מנדלסון, והוברר לו כי אכן הגאון מוילנא גילה את סודה של האבן. כמעט ונטרפה דעתו עליו מקנאה ומתסכול, הן "לקוב אויבי קראתיך והנה ברכת ברכך". הלוא כל מטרתו בשליחת האבן אל הגאון, היתה אך ורק כדי להשפילו, כשיוודע שאין הוא בקי דיו בחכמת הטבע, והנה הוא זה שהביא לו פאר וכבוד, והכל מסיחים בגדולתו ובחכמתו.

או אז החליט הרשע לבוא ולקנטר את הגאון בדברי אפיקורסות, וכך הוא שאל את הגאון: אם אכן טבע אבן הסנפירינן הוא לבקוע את המים, מה אפוא היה הנס בקריעת ים סוף, כשהמטה של משה רבינו הנטוי על הים היה עשוי מסנפירינן, ונמצא שבדרך הטבע בקע הסנפירינן את המים?

ענה לו הגאון: רשע, צא ודקדק באותיות התורה, בה כתוב (שמות יד, טז) ואתה הרם את מטך ונטה את "ידך" על הים ובקעו, ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. הרי שמשה רבינו נצטווה מאת ה' להרים ולסלק את המטה מעמו, ולבקוע את הים באמצעות ידו בלבד! וזאת ציווה ה', כדי שאכן לא יהיה פתחון פה לרשעים לומר שבכח מטה הסנפירינן נעשה נס קריעת ים סוף.

"נַעֲרָמוּ מִיָּם נָצְבוּ כְּמוֹ יַד נִזְלִים" (טו, ח)

נס הצלת הגאון בעל שבט הלוי ואשתו

בחודש כסלו שנת תרצ"ט, בחופי הים התיכון, עגנה אוניה כשני קלומטרים מנתניה, ובתוכה נשמעה הכרזת רב החובל, נוסעים יקרים, אני מצטער להודיע כי מלאי הדלק באוניה אזל. משמעות הדבר היא כי הספינה נעצרה בלב ים. מי שיודע לשחות, שיקפוץ למים, וינסה להתקרב לחוף מבטחים בשחייה. אין לי עצה עבור מי שאינו יודע לשחות.

ההכרזה הנואשת נשמעה באישון ליל, בלב ים, בין דפנותיה הרעועים של ספינה חורקת, שיצאה בסתיו תרצ"ט מבירת אוסטריה לכיוון חופי ארץ ישראל. הקריאה שנשמעה מפי הקפטן, היתה שריקת הסיום של ניסיון אומלל וחסר מזל, של כמאה וחמישים נוסעים מאירופה, שביקשו להגיע לארץ ישראל. סירובם של השלטונות הבריטים לאשר לאוניה לעגון, גזר את גורלם של מרבית נוסעי הספינה.

לאחר מכן כינס הקפטן את צוות המלחים והודיע להם, כיון שמלאי הדלק הגיע לקו האדום התחתון, לכן גם האופציה להפליג חזרה לאירופה אינה רלוונטית עוד. המשמעות היא, שעל מאה וחמישים הנוסעים יהיה להסתדר בכוחות עצמם. מי שישירוד את הנחשולים ויחצה אותם בשחייה, חייו יהיו לו לשלל, ומי שלא יוכל למערבולות, יהיה גופו לשלל עבור שוכני הים.

מול העיר נתניה, במרחק שני קילומטרים מרצועת החוף, הגיעה הספינה לסוף דרכה. זעקות שבר נשמעו מהמנועים, ולאחריהן קול דממה דקה. מנועיה דממו. תא הניווט ננטש. בין

התאים התהלכו שלדי אדם, שעניניהם יצאו מחוריהם וגופם רועד מקור ומסייט כאחד, היצלחו את המסע המסוכן? בין הנוסעים היה מרן בעל שבט הלוי זי"ע, רבי שמואל הלוי וואזנר ורעייתו, לאחר חודשים של מסע טראגי, עומדים בני הזוג מווינה לקפוץ אל המים שאין להם סוף.

מתוך מאה וחמישים נוסעים, רק שישה עשר אזרו אומץ להסתכן ולקפוץ אל המים. כיון שמרן והרבנית ידעו לשחות, הם פתחו במסע ימי מסוכן ונועז, לכיוון חופי ארץ ישראל. לימים, סיפרה הרבנית לילדיה, כי גם אז, במצב של סכנת טביעה מוחשית, סירב מרן לזוז מעקרונותיו כמלוא הנימה. מסיבות של חסידות וצניעות, אבי ואמי חתרו תחילה לעבר נקודה ימית מרוחקת, על מנת להתרחק מארבעה עשר פליטי הספינה האחרים, גם אם מדובר במלחמה על החיים, בתוך גלים שוצפים ומערבולות איומות.

נורא נוראות, אברך שנמלט מאירופה ונאלץ להותיר בה את בנו יחידו. אברך שנאלץ לעשות עם רעייתו חודשים ארוכים של חוסר וודאות בין גלי הים, וכעת, כאשר הוא מנסה לחצות את רצועת החוף בשחייה, הדבר הראשון שמעסיק אותו, הוא הצורך לשמור על חסידותו ופרישותו. כי זה היה מרן, יראתו, חסידותו וגדלותו כרוכות זו בזו וניזונות זו מזו.

מערבולות איומות פגשו את מרן והרבנית. לפרקים חשו שהנה הסוף מתקרב, ובראשו של רבינו חלף הפסוק (תהלים סח, כג) אמר השם מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים. לאורך המסע שארך שעות ארוכות, נשרו מרבית פליטי הספינה האחרים. מקרב שישה עשר נוסעים שרדו רק שישה, רבינו והרבנית וארבעה נוספים, וכל השאר טבעו במצולות.

"פעם נסעתי עם אבא לנתניה", סיפר בנו רבי יוסף צבי, "כאשר עמדנו בסמוך למלון גלי צאנו, הצביע אבי על נקודה רחוקה בלב ים ואמר לי, כאן, במרחק שני קילומטרים, חצינו, אני ואמך, את הים בשחייה, עד אשר הגענו חסרי כל, אך בריאים ושלמים אל חופי ארץ הקודש".

"אמר אויב ארדף אשיג אַחלק שָׁלָל" (טו, ט)

העוסק בש"ס זוכה לישועה

יש לדרוש את הפסוק שבגלל ש"אמר אויב ארדוף אשיג", לכן זכו עם ישראל ל-"אחלק שלל", כאשר נעשה לבסוף, שזכו עם ישראל לשלל רב בבית הים.

זאת ועוד "שלל" עולה בגימטריא בדיוק "ש"ס", לפי שהעוסק בש"ס ובפוסקים בענין "ארדוף אשיג", יזכה להשיג שלל שזה הש"ס, וזו התורה הקדושה שתביא לו ישועה בכל חיו.

"מִי כְּמֹכָה בְּאַלֶּם ה'" (טו, יא)

גלגולי פרעה

בשעה שאמרו ישראל לפני ה' "מי כמכה" וגו', שמע פרעה את המילים הללו, ובאותה שעה היה מטורף בלב ים, ונשא אצבעו לשמים ואמר, מאמין אני כך שאתה ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים. ואין אלוה זולתך. מיד בא גבריאל והטיל שלשלת ברזל על צוארו, ואמר לו בפה מלא, רשע, אתמול אמרת "מי השם" ועכשיו אתה אומר "השם הצדיק"? מיד הורידו למצולות ים עד חמשים יום וציערו מאד, כדי שיכיר את נפלאות ה'. לאחר מכן המליכו על נינוה העיר הגדולה. ובשעה שאמר יונה הנביא (יונה ג, ד) עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת, פרעה קם מכסאו כי רעדה אחזתו, ויכס שק וישב על האפר. ויזעק ויאמר, האדם והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו מאומה ואל ירעו, ומים אל ישתו שלשת ימים. כי יודע אני שאין עוד אל אחר כמוהו בכל העולם, וכל דבריו אמת וצדק, הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט צדיק וישר הוא. וחזר בתשובה הוא וכל אנשי נינוה. ובשכר זאת לא מת פרעה, ועדיין חי ועומד בפתחה של גיהנם. וכשנכנסים אומות העולם, ופושעי ישראל בגופן וקרקפתא דלא מנח תפלין, ומשקרי ברית מילה, אז פרעה מודיע להם גבורות של הקדוש ברוך הוא, ואומר להם, למה לא למדתם ממני דעת, על מה שעשה לי במצרים ובים הראני נפלאות, עד שהאמנתי בו בעל כרחי. לכן אמרו רבותינו ז"ל כי אברהם אבינו ופרעה, עומדים בפתח גיהנם לבחון את שומרי ברית מילה, ומצילים אברהם אבינו מדין גיהנם. אבל אלו שלא שמרו ברית וזנו אחרי שרירות לבם, פרעה מעיד עליהם כי הם ערלים כמוהו, ונמשך להם עורלתם, שנאמר (יחזקאל לב, יט) רדה ואשכבה את ערלים, היינו פרעה ונבוכדנצר וכיוצא בהם. וכראות ישראל את כל זאת בנבואה, אז פתחו ואמרו, "מי כמוך באלים ה' מי כמוך נאדר בקודש". (מתוך מעשה הגדולים, אבידני, שמות, כאן, עמ' רמ"ו).

"מִי כְּמֹכָה בְּאַלֶּם ה'" (טו, יא)

אף המצרים אמרו שירה

בילקוט שמעוני (שמות רמז ר"נ) דורש על פסוקנו בזה הלשון, כיון שראו ישראל שאבד פרעה וחילו בים סוף, ובטלה מלכותם של מצרים, ונעשו שפטים בעבודה זרה שלהם, פתחו כולם את פיהם ואמרו 'מי כמכה באלים ה''. ולא ישראל בלבד אמרו שירה, אלא אף האומות כששמעו שאבד פרעה ומצרים בים ובטלה מלכותם ונעשו שפטים בעבודה זרה שלהם, כפרו כולם בעבודה זרה שלהם, ופתחו פיהם והודו למרום ואמרו, מי כמכה באלים ה'. עד כאן.

בספר כסא רחמים (מלמד, בשלח עמ' מ"ח) כותב, שלפרעה הרשע נתן הקדוש ברוך הוא חיות כדי שלא ימות (פרקי דרבי אליעזר פרק מ"ב), ולכך פרעה אמר (שמות טו, יא) "מי" כמכה וגו', משום שבתחילה פגם בשם מ"י כשזלזל בה' ואמר (שמות ה, ב) מ"י ה' אשר ישמע בקולו, ולכך עתה תיקן זאת בשבחו לה' ב"מי" כמכה.

"נְטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ" (טו, יב)

בזכות שאמרו ה' הצדיק זכו לקבורה

פירש רש"י ז"ל (כאן, ומקורו מכילתא מסכתא דשירה סי' ט') בשכר שאמרו (לעיל ט, כז) ה' הצדיק, זכו לקבורה. עד כאן. והיינו לפי שהשם יתברך מודד מדה כנגד מדה. והמצרים בתחילה לא היו מודים במלכות שמים וארץ, ואילו עכשיו שהודו ואמרו "ה' הצדיק", שמלכותו בשמים ובארץ ואין זולתו, לכך תחת שהודו שהקדוש ברוך הוא הבעלים על הארץ, נתן להם ה' חלק ונחלה בארץ לקבורתם. (ילקוט המוסר ואבני השהם ח"ב כאן עמ' ק"ח).

פעם אמר הגאון הקדוש הרמ"ח מסלאנים זי"ע בדרך צחות, כי ג' דברים מתברך כל איש לעת פטירתו מן העולם, א. שתצא נשמתו במעמד מנין מבני ישראל. ב. שיזכה לטבילת גופו אחר הפטירה. ג. שיגיעו מעותיו וירושותו למקומות טובים וראויים. והנה אף המצריים זכו לכך, הן יצאה נשמתם במעמד שישים רבוא מבני ישראל. גם זכו לטבילה כהגון במי ים סוף. וכספם וזהבם הגיעו למקומות הטובים ביותר לידי בני ישראל, וכל זה בזכות שאמרו משפט אחד "ה' הצדיק" ועל אחת כמה וכמה מי שבמשך כל ימי חייו עובד את ה' עבודה תמימה וטהורה שיזכה לרוב טוב שבעולם.

"נְחִיתָ בְּחֶסֶדְךָ עִם זֹי גְּאֻלָּתְךָ" (טו, יג)

עולם חסד יבנה

בפסוק זה אנחנו רואים את גודל חסדו של ה' יתברך אשר הוציא את בני ישראל ממצרים וברחמיו המרובים הנחנו בנחת ובחסד עד אשר הביאנו אל ארץ ישראל. בענין זה סיפר אחד הרבנים, שבהיותו בגיל חמש עשרה, כיתת רגליו ללכת מוילנא למקום תורה הנמצא בסמיכות לראדין, עירו של החפץ חיים. ובהיות והיה עני מרוד, ולא היו בידו מעות לנסוע אל ישיבתו, לכך עשה דרכו רגלי, מסע שנמשך כמה ימים. והנה דרכו עברה בעיר ראדין, וכאשר ערב היום, כמנהג אותם ימים, סר הבחור ללון בבית המדרש. לפנות בוקר לפתע הקיץ משנתו, ומה השתומם לראות את ה"חפץ חיים" עומד על ידו עם כלי מים ומגבת, והציע לבחור ליטול

ידיו. לאחר מכן הגיש לו בידו האחת חלה, וביד השניה הציע לו כוס חלב לסעוד את לבו. אחר כך תיקן את מושבו של הנער בכר ובשמיכה שהביא ה"חפץ חיים" מביתו, ואמר לו שימשיך לישון להכין עצמו לעמל היום הצפוי לו. ולא זו בלבד, אלא שלמחרת ליווה אותו החפץ חיים עם צידה לדרך ודמי נסיעה, כדי שלא יצטרך להמשיך בדרכו ברגל.

העגלה שסחבו גאוני עולם

כיוצא בזה גם מסופר על הגאונים רבי עקיבא איגר ובעל נתיבות המשפט, שבאו לאסיפת רבנים שנערכה בווארשא. יצאו בני העיר לקבל את פניהם, ולרוב חיבתם ואהבתם ומפני הכבוד כי רב הוא, התירו את הסוסים ממרכבתם, ורתמו האנשים את עצמם במקום הסוסים, לזכות לשמש את הגאונים. ראה זאת רבי עקיבא איגר, והוטב בעיניו הכבוד שחולקים לריעו הגאון רבי יעקב מליסא בעל ה"נתיבות המשפט". ולכך ירד אף הוא מהמרכבה והצטרף למושכים בעול. ראה זאת רבה של ליסא בעל הנתיבות, ואף בעיניו הוטב הכבוד שחולקים לרבי עקיבא איגר, וירד אף הוא מהמרכבה ומשך גם הוא בעול. וכך משכו הכל ברוב תרועה את המרכבה הריקה לכבודה של תורה.

"אֵל נִוָּה קִדְשֶׁךָ" (טו, יג)

לזכות להיות מדור שכינה

בתרגום יונתן (כאן) פירש את הפסוק, שה' בחדו יוביל את ישראל אל בית המקדש מדור בית השכינה. עד כאן. והנה תנאי מותנה לזכות לבא אל מדור שכינה, וכמבואר בגמרא (בבא בתרא צח). אמר רב יהודה אמר רב, כל המתגאה בטלית של תלמיד חכם ואינו תלמיד חכם, אין מכניסים אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא. עד כאן. וביאר המהרש"א (שם) שסיבת הדבר היא, מפני שיש כאן מדה כנגד מדה, הוא התגאה במחיצה שאינה שלו, שהרי לבש בגד שאינו ראוי לו, אף אין מכניסים אותו למחיצתו של הקדוש ברוך הוא, שהיא אינה מחיצה שלו.

"תַּפֵּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וַפְּחָד" (טו, טז)

הניסים והנפלאות שיעשה לנו הקדוש ברוך הוא לעתיד

אמר להם משה לישראל, אחי, דעו כי לא בכח יגבר איש, ואל יתהלל לא חכם ולא עשיר וגביר לכבוש אפילו עיר אחת, אלא בגבורת השם יתברך. שהרי כמה גבורי אומות העולם עתידים להלחם בכם, והקדוש ברוך הוא נותן פחדכם ומוראכם על כולם. ולא יתיצב איש בפניכם, עד שיבא מלך המשיח. כי כל הגוים כאין נגדו, ואפס ותוהו נחשבו לו. וכל שעליכם

לעשות, הוא רק את רצונו של המקום ברוך הוא. לכן אמרו כולם, תפול עליהם אימתה ופחד וגו', ה' ימלוך לעולם ועד. אמר להם משה, ראיתם את הנסים והנפלאות שעשה לכם ה', אבל יותר ויותר יעשה לכם לימות המשיח בזמן שיעלה גוג ומגוג על ארץ ישראל, ועמו שבעים ואחד אומות, ויעלה לירושלים ארמילוס הרשע ויגיד, פרעה היה שוטה שגזר להרוג רק את הזכרים, וכן בלק ובלעם טפשים היו שרצו לקלל את ישראל, כי האל מברכם. והמן היה משוגע, לכן הפסיד. אבל אני אעלה ללחום עם פטרונם תחלה כביכול, ואחר כך אהרגם. שנאמר (תהלים ב, ב) יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו. מיד הקדוש ברוך הוא מוריד עליו אבני אלגביש, הגנוזות ברקיע.

וארמילוס הוא עז פנים מאד, ואלו הן סימניו: קרח, עינו אחת קטנה והאחת גדולה מאד. ימינו טפה, ושמאלו שתי אמות וחצי. צרעת לו במצחו. אוזנו הימנית סתומה, והאחרת פתוחה. ואדם המדבר טובה לו, לא שומע. והמדבר רע לו, הוא שומע. והוא יהרוג את משיח בן יוסף, ויסית הרבה את בני האדם וישמעו לו, ויהיו חופשים מדת התורה. (מעשה הגדולים, אבידני, ח"ב, כאן, עמ' רמ"ו).

"תבאמו ותטעמו" (טו, יז)

רצה ה' לעשותם כמלאכים ולהוריד את המקדש מן השמים

כשעם ישראל יצאו מארץ מצרים, רצה הקדוש ברוך הוא לעשותם כמו המלאכים, ולבנות בית המקדש ולהורידו מן השמים. וכיון שהרגיזו לפניו במדבר, מתו, והניח את בניהם להיכנס לארץ, וכן שיבנה בית המקדש בידי אדם. (מוסר חכמים השלם ח"ב עמ' קס"ז).

"מִכּוּן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלֶתָ ה' מִקְדָּשׁ אֲדֹנֵי כּוֹנְנֵי יָדֶיךָ" (טו, יז)

בזכות שם אדנו"ת נבנה המקדש

בית המקדש נקרא גם שם אדנות (אדנ"י), לפי שהוא הבית ששם המיוחד שם הוי"ה שוכן בתוכו כי שם הוי"ה שהוא נכתב ואינו נקרא, משתכן בשם אדנות, דהיינו שם אדנו"ת היכל ובית לשם הוי"ה, ולכן כשקוראים את שם הוי"ה, מבטאים אדנות כי שם ביתו, ולפי שהשם יתברך קידש את הר המוריה והיה חלקו של שם אדנות, לפיכך נבנה בו בית המקדש. וסימנך (בפסוקנו) מקד"ש אדנ"י כוננו ידך. וכן אמר דניאל (דניאל ט, יז) והאר פניך על מקדשך השמם, למען אדנ"י. (מוסר חכמים השלם ח"ב עמ' קס"ח).

"ה' יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד" (טו, יח)

מלכות לעולמי עד

במדרש שכל טוב (כאן) רבי יוסי הגלילי אומר, אילו אמרו ישראל על הים ה' מלך עולם ועד, לא היתה אומה ולשון שולטת עליהם לעולם. אלא אמרו רק ה' ימלוך לעולם ועד, שפירושו לעתיד לבא. ואילו את הפסוק "ה' מלך עולם ועד" (תהלים י, טז) מלאכי השרת אמרוהו.

"וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהֱרֹן אֶת הַתֶּף בְּיָדָהּ" (טו, כ)

מרים משה אהרן וחור הכניעו את הקלי'

"התף" הוא סופי תיבות [שלא כסדרם], משחית אף חימה, מכאן יש רמז למה שמרים הנביאה הכניעה את הקליפות הנקראות משחית אף וחמה. ובאמת שאף משה אהרן וחור הכניעו, שהרי הראשי תיבות של שמות הקליפות הנזכרות הם משחית אף וחמה, שהם גם ראשי תיבות שמות אלו הצדיקים שהכניעו, משה אהרן חור. וזה נרמז בפסוק במלחמת עמלק (שמות יז, י) ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק, "ומשה אהרן וחור" עלו "ראש" הגבעה, היינו ששלושתם הכניעו את "ראש" הקליפה.

והנה אמצע האותיות של "משחית חמה" הם אותיות "משיח", והטעם לכך הוא שלפי שלעתיד לבא ימתיק הקדוש ברוך הוא את האותיות האמצעיות של הקליפות הנזכרות, ויבא "משיח". וזה נרמז בכתוב (ירמיה ל, יד) כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך, שהרפואה תעלה מתוך הקליפות ומתוך מכותיך ארפאך, היינו מתוך תיבות "משחית אף חמה", יעלו האותיות משיח.

וכן יש להוסיף שכל זה נרמז בפסוק (בראשית ג, ט"ז) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב, וסמך ליה ואל האשה אמר. שהנשים הצדקניות מכניעות את סופי תיבות הת"ף חמה משחית אף, ואילו הצדיקים הנזכרים מכניעים את ראשי תיבות מא"ח משחית אף חמה.

"וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהֱרֹן אֶת הַתֶּף בְּיָדָהּ" (טו, כ)

כיצד הנשים שרו, הרי קול באשה ערוה?

צריך להבין, איך מרים הנביאה היתה שרה, ועוד אומרת לכולם לשיר, וכמו שנאמר ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחולות, ותען להם מרים שירו לה' וכו', הרי אמרו רבותינו ז"ל (ברכות כד. שו"ע או"ח סי' עה סעי' ג וזה"ע סי' כא סעי' א) קול באשה ערוה?

יש מפרשים (תפארת יהונתן אייבשיץ כאן ובפרדס יוסף) שבעבור כך לקחה את התוף בידה, כדי שעל ידי שמיעת קול התוף לא ישמע קולה.

ויש שביארו (הרב חיד"א במראית העין מסכת מידות פ"א מ"א), שיש ת"ף מחנות פלונית המכשילים ומחטיאים את האדם, ומרים הכניעה את ת"ף מחנותיהם. וזה מה שנאמר, ותקח מרים הנביאה את ה"תף", בגימטריא לילי"ת, שהיא היצר הרע, ומרים הכניעה תחת ידה. וכיון שפלוגית נכנעה תחת ידה של מרים, שוב לא היה לה את הכח להחטיא את הזכים, ובאותה שעה לא היה שייך האיסור קול באשה ערוה. וכן עשו כל הנשים, שיצאו אחריה בתופים וגם הם הכניעו, והתישו כוחם, וזהו ותקח מרים הנביאה אחות סופי תיבות "תמחה", שמחתה את שמש מן העולם.

"וְתִקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶחָת אֶהָרָן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ" (טו, כ)

מדוע דוקא תוף

בפסוקים כאן נאמר שמרים לקחה את התוף ושרה לה'. וצריך להבין מדוע לקחה אותה הצדקת דווקא תוף בכדי להלל עמו לה', ולא לקחה שאר כלי זמר, שקולם ערב יותר, כדוגמת כינור עוגב או חליל?

ונראה לומר שמכיון שאופן הוצאת קול הנגינה מהתוף הוא על ידי הכאה, כשמכים בו בחזקה, ואז יוצא ממנו קול שירה וזמרה בנעימה. וכיוצא בזה באה מרים הנביאה ללמדנו ארחות חיים, שנדע שממקום ההכאה, זה ממקום ההסתרה, ודוקא משם נשמעת שירת האמונה, באופן שהאדם [המוכה] יאמין שהכל הגיע לטובתו השלימה. ונמצא שהשירה הזו חשובה לאין ערוך אצל אבינו שבשמים.

"וְתִקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה וכו' וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירָהּ לֵאמֹר כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וְרָכְבוֹ רָמָה בָּיִם" (טו, כ-כא)

מרים הנביאה ענתה לנשים שיש להן חלק בתורת בעליהן

בשירת הים נאמר (שמות טו, כ), ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות. ותען להם מרים, שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ושואלים המפרשים, היכן מצינו ששאלו את מרים, עד שהיא הוצרכה להשיב תשובה, וכמו שכתוב, "ותען להם מרים"? וכן מדוע מרים אומרת להם שישירו דווקא את הפסוק "כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים", ולא פסוק אחר?

ומבארים המפרשים, שהנשים הצדקניות היו עצובות בקריעת ים סוף ולא רצו לשיר, מפני שאמרו, הלא תכלית יציאת מצרים היא קבלת התורה, ואילו אנחנו הנשים לא נצטוונו על העיסוק תורה ולהתענג בה, ואם כן מדוע יש לנו לשיר? על טענתם ענתה להם מרים, שירו לה' וכו' סוס ורוכבו רמה בים. כי בקריעת ים סוף בא הקדוש ברוך הוא למצרי ואמר לו, מדוע רדפת אחרי בני? משיב לו לתומו, אני רק ישבתי על הסוס והוא שהביא אותי הלום. אומר ה' לסוס, מדוע רדפת אחרי בני? אומר הסוס, לא אני הוא האשם, כי אם המצרי, הוא שהנהיג אותי לכאן. מה עשה הקדוש ברוך הוא, מושיב את המצרי על הסוס, ודן את שניהם יחד. וכמשל הידוע עם החיגר והסומא... ולכך נאמר "סוס ורוכבו רמה בים", שדן אותם יחדיו. אמרה להם מרים, לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, הרי הבעל אינו יכול ללמוד תורה ללא העזרה של אשתו המבשלת ומנקה ומטפלת בילדים ועושה את כל ענייני העולם הזה. אם כן נלמד מדינו של הסוס, כשם שהוא נענש על שהביא את המצרי הרוכב, ונענש באותו עונש שנענש המצרי, כן גם כאן לאידך גיסא, האשה תקבל את אותו השכר שיקבל בעלה על לימוד התורה שלו, כיון שבלעדיה לא יוכל עשות זאת. ובפרט שהדברים באים בתורת קל וחומר, הן מרובה מדה טובה ממדת פורענות פי חמש מאות. וזה שאמרה להם מרים, שירו לה', כי לא נגרע חלקכם בתורה, והראיה לכך "סוס ורוכבו רמה בים" שדן אותם לחובה יחדיו, ואף אתכם ידון לזכות יחדיו.

"ותען להם מרים" (טו, כא)

מרים אמרה לנשים לכוין שירתם לפרצוף עתיק

"ותען להם מרים", לא לנשים אמרה, אלא למשה ובני ישראל, וליכא קפידא בכל גוונא, כי יצר הרע בההוא עלמא ליכא. ועוד מרים הנביאה היא לבדה אומרת כך, ושאר עלמות תופפות לא משוררות, שאין להם רשות לכוין דעתם לעתיקא. עד כאן.

ואפשר לפרש את דבריו, ותען להם מרים, היינו לאותם המלאכים שהיו אחרי אותם נשים צדקניות, לאלה אמרה מרים שיכוונו שירתם לעתיקא (קדישא) דבריאה. וכמו שאמרו בזוה"ק (פ' בשלח דף מ"ח ע"א) שאמר הקב"ה למשה "מה תצעק אלי דהא כלוהו באתר דא קיימי ועל דא ויסעו ינטלון מן דא דלאו עדנא הוא, אלא בעתיקא תליא מלתא". עכ"ל. (מוסר חכמים השלם ח"ב עמ' קס"ח בקצרה)

לימוד ליל שביעי של פסח

לימוד ליל שביעי של פסח באשמורת הבוקר

באשמורת הבוקר בליל שביעי של פסח קודם עלות השחר נכון לקרות שירת הים בקול נעים מעומד, ויתחיל מן התחלת הפרשה ויהי בשלח פרעה את העם, ואחר שיסיים השירה יחזור לומר שלושה פסוקים של ויסע מלאך וכו' ויבוא בין וכו' ויט משה וכו'.

וַיְהִי בְּשַׁלּוֹחַ פְּרַעֲהַ אֶת־הָעָם וְלֹא־נָזְחָם אֱלֹהִים הָרָף אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרֹב הָיָה כִּי |
אָמַר אֱלֹהִים פֶּן־יִנָּזְחָם הָעָם בְּרֹאֲתָם מִלִּזְמָה וַיָּשֻׁבוּ מִצְרֵימָה: וַיִּסַּב אֱלֹהִים | אֶת־הָעָם
הָרָף הַמִּדְבָּר יַם־סוּף וַיִּזְמְשִׁים עָלָיו בְּנִי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: וַיִּקְחֻ מֹשֶׁה אֶת־עֲצָמוֹת
יֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבִּיעַ הַשֶּׁבִּיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם
אֶת־עֲצָמוֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם: וַיִּסְעוּ מִסִּפֶּת וַיִּזְנוּ בְּאֶתְנָם בְּקֶצֶה הַמִּדְבָּר: וַיְהִי הַלֵּף לִפְנֵיהֶם
יוֹמָם בְּעָמֹד עֵנָן לְנֹזְתָם הָרָף וּלְיֵלָה בְּעָמֹד אֵשׁ לְהַאֲרִי לָהֶם לְלַכֵּת יוֹמָם וּלְיֵלָה:
לֹא־יָמִישׁ עָמֹד הָעֵנָן יוֹמָם וְעָמֹד הָאֵשׁ לְיֵלָה לִפְנֵי הָעָם: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּשֻׁבוּ וַיִּזְנוּ לִפְנֵי כִּי הִזְכִּירְתָּ בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַּעַל צִפּוֹן
נִכְזְזוּ תִזְנוּ עַל־הֵימָּה: וְאָמַר פְּרַעֲהַ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִּים הֵם בְּאֶרֶץ סֹנֵר עָלֵיהֶם הַמִּדְבָּר:
וַיִּזְזַקְתִּי אֶת־לֵב־פְּרַעֲהַ וְרָדַף אֹזְזֵרֵיהֶם וְאִכְבַּדְהָ בְּפִרְעָה וּבְכַל־זִזְלֹה וַיִּדְעוּ מִצְרָיִם
כִּי־אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: וַיַּגֵּד לְמִלְךָ מִצְרָיִם כִּי בָרוּז הָעָם וַיִּחַפּוּ לִבָּב פְּרַעֲהַ וַעֲבָדֵיו
אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ מִה־זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי־שַׁלּוּנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִעֲבָדֵנוּ: וַיֹּאסֶר אֶת־רַכְבּוֹ
וְאֶת־עַמּוֹ לָקוֹז עִמּוֹ: וַיִּקְחֻ שֵׁש־מֵאוֹת רֶכֶב בָּחוֹז וְכָל רֶכֶב מִצְרָיִם וּשְׁלֹשָׁם עַל־כָּלוּ:
וַיִּזְזַק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרַעֲהַ מִלְךָ מִצְרָיִם וַיִּרְדֹּף אֹזְזֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים
בְּיָד רַמָּה: וַיִּרְדְּפוּ מִצְרָיִם אֹזְזֵיהֶם וַיִּשְׁיגוּ אוֹתָם זִנִּים עַל־הֵימָּה כָּל־סוּס רֶכֶב פְּרַעֲהַ

וּפְרָשִׁיו וְזוּלָיו עַל-פִּי הַזִּיכָּרֹת לִפְנֵי בַּעַל צֶפֶן: וּפְרָעָה הַקָּרִיב וַיִּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל
 אֶת-עֲגִינֵיהֶם וְהֵנִה מִצָּרִים | נִסַּע אֲזוּרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-יְהוָה:
 וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה הַמַּבְלִי אֵינֶן-קֹבְרִים בְּמִצְרַיִם לְקוֹזְתָּנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר מֵהֶזֶזְנוֹת עֲשִׂית
 לָנוּ לְהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם: הֲלֹא-זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר זֶדֶל מִמֶּנּוּ
 וְנַעֲבֹדָה אֶת-מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבַד אֶת-מִצְרַיִם מִמָּוֶתנוּ בַּמִּדְבָּר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 אֶל-הָעָם אֶל-תִּירְאוּ הַתִּיַּצְבוּ וַרְאוּ אֶת-יְשׁוּעָתִי יְהוָה אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר
 רְאִיתֶם אֶת-מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסָּפוּ לְרֹאתָם עוֹד עַד-עוֹלָם: יְהוָה יִלְוֶם לָכֶם וְאַתֶּם
 תִּזְדַּרְשׁוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה מֵהֶתְצַעֵק אֵלַי דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: וְאַתָּה
 הָרָם אֶת-מִטְףְּ וְנָטָה אֶת-יָדְךָ עַל-הֵימָּה וּבִקְעָהּ וַיָּבֹאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשָׁה:
 וְאֲנִי הִנְנִי מִזְוֵק אֶת-לֵב מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אֲזוּרֵיהֶם וְאֶפְרַיִם בַּפְּרָעָה וּבְכָל-זוּלָיו בִּרְכָבוֹ
 וּבַפְּרָשָׁיו: וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה בַּהֲפָכָדִי בַּפְּרָעָה בִּרְכָבוֹ וּבַפְּרָשָׁיו: וַיִּסַּע מֶלֶאךָ
 הָאֱלֹהִים הַחֲלֹף לִפְנֵי מִזְנֶה יִשְׂרָאֵל וַיִּלָּךְ מֵאֲזוּרֵיהֶם וַיִּסַּע עֲמֹד הָעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֹד
 מֵאֲזוּרֵיהֶם: וַיָּבֹא בֵּין | מִזְנֶה מִצְרַיִם וּבֵין מִזְנֶה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעָנָן וְהַזֹּשֶׁף וַיֹּאֲרֶה
 אֶת-הַלַּיְלָה וְלֹא-קָרַב זֶה אֶל-זֶה כָּל-הַלַּיְלָה: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ עַל-הֵימָּה וַיִּוֹלֶךְ יְהוָה |
 אֶת-הֵימָּה בְּרוּז קָדִים עֲזָה כָּל-הַלַּיְלָה וַיִּשֶׁם אֶת-הֵימָּה לְזוֹרֵבָה וַיִּפְקְעוּ הַמַּיִם: וַיָּבֹאוּ
 בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם זֹזוּמָה מִימִינֶם וּמִשְׁמָאלֵם: וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם
 וַיָּבֹאוּ אֲזוּרֵיהֶם כָּל סוֹס פְּרָעָה רָכְבוֹ וּפְרָשָׁיו אֶל-תוֹךְ הַיָּם: וַיְהִי בְּאַשְׁמֹרֶת הַבֹּקֶר וַיִּשְׁקֹף
 יְהוָה אֶל-מִזְנֶה מִצְרַיִם בַּעֲמֹד אֵשׁ וָעָנָן וַיִּהְיֶה אֶת מִזְנֶה מִצְרַיִם: וַיִּסַּר אֶת אַפְּן
 מִרְכַּבָּתוֹ וַיִּנְהַגְהוּ בַּכִּבְרֹת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְהוָה נִלְוֶם לָהֶם
 בְּמִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה נָטָה אֶת-יָדְךָ עַל-הֵימָּה וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם עַל-מִצְרַיִם
 עַל-רָכְבוֹ וְעַל-פְּרָשָׁיו: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ עַל-הֵימָּה וַיִּשְׁבּוּ הַיָּם לִפְנֹת בֶּקֶר לְאִיתָנוּ
 וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ וַיִּנָּעַר יְהוָה אֶת-מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם: וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ
 אֶת-הָרָכָב וְאֶת-הַפְּרָשִׁים לְכָל זָוִיל פְּרָעָה הַבָּאִים אֲזוּרֵיהֶם בֵּינָם לֹא-נִשְׁאַר בָּהֶם

עֲדֹאֲזֹד: וּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֶשֶׁה בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לָהֶם זֹמָה מִימֵינָם וּמִשְׁמֹאלָם:
וַיִּשְׁעַי יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת
עַל־שַׁפַּת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בַּמִּצְרַיִם וַיֵּירָאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיֹּאמְנוּ בִּיהוָה וּבִמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ: טוֹאֵז יִשִּׁיר־מֹשֶׁה וּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה
הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָאֹה סוּס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: עֲזִי
וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהִי וְאֶנּוּהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מְלוֹזְמָה
יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְפַּכֶּת פְּרָעָה וּזְזִילוֹ יֵרָה בָּיָם וּמִבְּזֹר שְׁלֹשִׁי טַבְּעֵי בָיִם־סוּף: תַּהֲמֹת
יִכְסִּימוּ יִרְדּוּ בַּמִּצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֲבָן: יִמִּינֶךָ יְהוָה נֶאֱדָרִי בַּכּוֹז יִמִּינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבִרְבֹּב
גָּאוֹנֶךָ תִּתְהַרֵּס קִמִּיךָ תִּשְׁלַח זֹרֶנְךָ וְאִכְלָמוּ פֶקֶשׁ: וּבִרְוֹז אֲפִיךָ נַעֲרֻמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְּמוֹ־נֶגֶד
נִזְלִים קִפְּאוּ תַּהֲמֹת בָּל־בָּיִם: אֲמַר אוֹיֵב אֲרֹדְךָ אֲשִׁיג אֲזַלְק שְׁלָל תִּמְלָאֲמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק
זֹרֶבִי תִּתְרִישְׁמוּ יָדַי: נִשְׁפַּת בְּרוּזֶךָ כְּסֻמוֹ יָם צָלַל כַּעֲפֹרֶת בַּמַּיִם אֲדִירִים: מִי־כַמְכָּה
בְּאַלֵּם יְהוָה מִי כַּמְכָּה נֶאֱדָר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תַּהֲלֹת עָשָׂה פֶּלֶא: נְטִית יִמִּינֶךָ תִּבְלַעְמוּ
אַרְצֵי: נִזְזִית בּוֹזֶסְדֶּךָ עִם־נֹי גְּאֻלַּת נַהֲלֹת בְּעֶזֶךָ אֶל־גִּיטָה קֹדֶשֶׁךָ: שְׁמַעְו עַמִּים יִרְגָּזוּ וְזִיל
אֲזִיז יִשְׁבִּי פְלִשְׁתִּי: אֲזִי נִבְהִלֹ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב וְאֲזִיזְמוּ רַעַד נִמְנֹו כָּל יִשְׁבֵּי כְנָעַן:
תִּפְּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפִזּוֹד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמֻ כְּאֲבָן עַד־יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר
עִם־נֹי קִנִּית: תִּבְאֲמוּ וְתִשְׁלַחְמוּ בְּתֵר גִּזְלֹתֶיךָ מִכּוֹן לִשְׁבָתֶךָ פַּעֲלָת יְהוָה מִקֹּדֶשׁ אֲדָנִי
כּוֹנְנֵי יְדִיךָ: יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בֹא סוּס פְּרָעָה בִּרְכָבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בָּיִם וַיָּשֹׁב יְהוָה
עֲלֵיהֶם אֶת־מֵי הַיָּם וּבִנְיָ יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֶשֶׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: וּתְקוּזוּ מַרְיָם הַנְּבִיאָה אֲזוֹת
אֶהְרֹן אֶת־הַתֹּף בִּידָהּ וּתִצָּאֵן כָּל־הַנָּשִׁים אֲזוֹרִיָּה בְּתַפִּים וּבִמְזוֹלֹת: וּתַעֲזֹן לָהֶם מַרְיָם
שִׁירוֹ לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָאֹה סוּס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם:

וַיֵּסַע מִלֶּאֱךָ הָאֱלֹהִים הִחֲלֹף לִפְנֵי מִזְבֵּחַ יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ מֵאַזְוָרֵיהֶם וַיֵּסַע עִמּוּד הָעֲנָן
מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַזְוָרֵיהֶם:

וַיָּבֹא בֵּין | מִזְבֵּחַ מִצְרַיִם וּבֵין מִזְבֵּחַ יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנָן וַהֲזֹשֶׁף וַיֹּאדָר אֶת־הַלֵּילָה
וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלֵּילָה:

וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יְהוָה | אֶת־הַיָּם בְּרוּחוֹ קָדִים עֲזָה כָּל־הַלֵּילָה וַיִּשֶׁם
אֶת־הַיָּם לְזֹרֶכָה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם:

ואח"כ ילמוד דברים אלו:

שֵׁם בֶּן ע"ב שֶׁל וַיֵּסַע וַיָּבֹא וַיֵּט יֵשׁ בּוֹ ע"ב תִּיבִין וּרִי"ו אֶתְנוּן וְהוּא בְּחִינַת חֲגִ"ת, וְעַל יְדֵי
שֵׁם זֶה נִקְרַע הַיָּם לְיִשְׂרָאֵל, גַּם עַל יְדֵי שֵׁם זֶה הִחֲיָה אֱלִישֶׁע הַנָּבִיא ע"ה אֶת בֶּן
הַשְׁנֹמִית שֶׁהוּא תִּבְקוּק הַנָּבִיא ע"ה. וְהִנֵּה הַע"ב שְׁמוֹת הֵם יוֹצֵאִין מִשְׁלָשָׁה פְּסוּקִים
הַנִּזְכָּרִים בַּפָּרָשָׁה בְּשִׁלַּח וְהֵם, הָאֶחָד וַיֵּסַע מִלֶּאֱךָ הָאֱלֹקִים וְכו', וְהַשְּׁנִי וַיָּבֹא בֵּין מִחֲנֶה
מִצְרַיִם וְכו', וְהַשְּׁלִישִׁי וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וְכו'. וּפְסוּק הֶרְאֵשׁוֹן שֶׁל וַיֵּסַע סְדוּרוֹ בְּסֶדֶר יִשְׂרָאֵל
מֶרְאֵשׁ הַפְּסוּק לְסוּפּוֹ, וּפְסוּק הַשְּׁנִי שֶׁל וַיָּבֹא סְדוּרוֹ לְמִפְרָע מְסוּף הַפְּסוּק לְרֵאשׁוֹ, וּפְסוּק
הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל וַיֵּט סְדוּרוֹ בְּסֶדֶר יִשְׂרָאֵל מֶרְאֵשׁ הַפְּסוּק וְעַד סוּפּוֹ. נִמְצְאוּ אוֹתִיּוֹת הֶרְאֵשׁוֹנוֹת
שֶׁל כָּל הַע"ב שְׁמוֹת הֵם שֶׁל פְּסוּק וַיֵּסַע, וְאוֹתִיּוֹת הָאֲמֻצָּעִיּוֹת הֵם שֶׁל פְּסוּק וַיָּבֹא,
וְאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת הֵם שֶׁל פְּסוּק וַיֵּט:

וְכַתֵּב רַבְּנוּ מִהֲרַח"ו וְל' בְּסֶפֶר מְבֹא שְׁעָרִים ש"ה ח"א פ"א וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, וְהֵבֵן עֲתָה עֲנִין
שֵׁם בֶּן ע"ב אֲשֶׁר בְּחֶסֶד מֶה עֲנִינוֹ. וְהַעֲנִין כִּי כָל שֵׁם ע"ב זֶה, אֵפֶה עַל פִּי שְׁנֵהֲלֶק לְשִׁלֵּשׁ
בְּחִינּוֹת, כִּי הָרִי פְּסוּק וַיֵּסַע הוּא בְּחֶסֶד, וּפְסוּק וַיָּבֹא בְּגִבּוּרָה, וּפְסוּק וַיֵּט בְּתַפְאֲרָתוֹ, עִם
כָּל זֶה כָּל שֵׁם ע"ב הוּא בְּחֶסֶד בְּנוֹדָע. וְהַטַּעַם כִּי הוּא בְּסוּד הַחֶסֶד שֶׁבְּחֶסֶד וְהַחֶסֶד
שֶׁבְּגִבּוּרָה וְהַחֶסֶד שֶׁבְּתַפְאֲרָתוֹ. וְהֵבֵן זֶה הֵיטֵב, כִּי עִם הֵיוֹת שֵׁם זֶה בַּחגִ"ת, הִנֵּה הוּא
בְּבִחִינַת חֶסֶד שֶׁבְּכָל אֶחָד מִשְׁלָשָׁה אֱלֹהִים. וְלָכֵן שֵׁם בֶּן ע"ב כָּלוּ בְּחֶסֶד. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ:

ואח"כ יאמר בקשה זו שהיא מיוסדת ר"ת ע"ב שמות של שם בן ע"ב דויסע ויבא ויט הנז':

(וה"ו)

וְאַתָּה הָאֵל וְהַגְדוֹל. וְאַתָּה הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא. וְאַתָּה הַחַי וְקַיִם. וְאַתָּה הָאֱלֹהִים וּמֶלֶךְ. וְאַתָּה
הַמַּאֲצִיל וְהַבּוֹרָא. וְאַתָּה הַיּוֹצֵר וְהַעוֹשֶׂה. וְאַתָּה הַשּׁוֹמֵעַ וּמַאֲזִין. וּמִקְבֵּל הַתְּפִלוֹת וְעוֹנֶה:

וה"ו	וְעַד הַטּוֹב וְעַדְנִי
יל"י	יְשׁוּעָתְךָ לְעַד יִצְרוֹנִי
סי"ט	סִמְכֵנִי יִשְׂרָאֵל מִתְּרַנִּי
על"ם	עֲזָרְנִי לְמַעַן מִלְכוּתְךָ
מה"ש	מִן הַמִּצָּר שְׁוַעֲתִי
לל"ה	לְתַפְּלָתִי לְתַחֲנָנִי הַקְשִׁיבָה
אכ"א	אֵל כְּסֵאֲךָ אֲצַפֶּה
כה"ת	כִּפֵּא הַרְחֵמִים תִּשָּׁב
הז"י	הַגָּבֵר וְכוֹת יִשְׁעִי
אל"ד	אָמַר לְצָרוֹתַי דִּי
לא"ו	לִישׁוּעָתְךָ אוֹחִיל וְאֲצַפֶּה
הה"ע	הַמִּקְבֵּל הַתְּפִלוֹת עֲנֵנִי
יז"ל	יְהוָהּ יִשְׁמָעֵנִי יִשְׁמָעֵנִי וְכִרְנִי לְמוֹכָה

מֵאוֹצֵרְךָ בְּרָבוֹת הַשְּׁבִיעִי

מב"ה

הִרְאֵנִי רַחֲמֵי יְשַׁעְךָ

הר"י

הָקֵם קוֹמָמִיּוֹת מִזִּלִּי

הק"ם

לֵךְ אֲנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי

לא"ו

כִּי לִישׁוּעָתְךָ יַחֲלֹתִי

כל"י

לִבִּי בְנִי וְאַזְרֵנִי וְסַעֲדֵנִי

לו"ו

פָּנֶיךָ הָאֵל לְעַבְדְּךָ

פה"ל

נֵר לְרַגְלִי בּוֹנֵנָה

נל"ך

יִתְּבוֹנְנֵנוּ יִתְּבָרְכוּ יְדֵי

יז"י

מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי הָקֵם

מל"ה

חֲנֻנִי חוֹד וְהַרְדֵּךְ

זזה"ו

נִפְלְאוֹת תּוֹרָתְךָ הִרְאֵנִי

נת"ה

הָאֵל אֶת אִפְלֹתִי

הא"א

יְהוָהנִי יֵאָהֳדוּנִי רְצֵה תְּשׁוּבָתִי

יר"ת

שְׁלַח אוֹרְךָ תְּנַחֲנִי

שא"ה

רַחֲמֶיךָ יִצְרוּנִי יְהוָהנִי יֵאָהֳדוּנִי

רי"י

או"מ	אֶמְצֵנִי וּבְרַבְנִי מִבְּרֻכּוֹתֶיךָ
לכ"ב	לִבִּי בּוֹנֵנָה בִּירְאָתְךָ
וש"ר	וְחֵנִי שֹׁפֵעַ רַב
יז"ו	יְבֹאוּנִי חֲסִדֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ
לה"ז	לְלִבִּי תִרְאֶה חֶכְמָה
כו"ק	בְּלִבִּי לִנִּי וְחֹלִיבִי קוֹמָמִיּוֹת
מנ"ד	מִלְּאֵנִי נֶעֱם דְּבָרֶיךָ
אנ"י	אֶתָּה גִּרִי יְהוָה יֵאָדָּוְנָה יֵאָדָּוְנָה
זע"ם	חֲדָרֵי עֶשֶׂר מִלְּאֵנִי
רה"ע	רוֹחֶךָ הַטּוֹבָה עָלַי
יז"ז	יָרְבוּ יִגְדְּלוּ זְכוֹתֵי
הה"ה	הוֹרְנֵי תִדְרֶךְ הַטּוֹב
מי"ך	מַעֲשֵׂי יָדֶי בּוֹנֵנָה
וו"ל	וְחִזְקֵנִי וְאֶמְצֵנִי לְעִבּוּדְךָ
יל"ה	יִהְיוּ לְרָצוֹן הַגִּיוֹנִי
סא"ל	סִיעַ אוֹתִי לִירְאָתְךָ

ער"י	עֲלֵי רַחֲמֶיךָ יְהוֹמוּ
עש"ל	עֲשֵׂה שָׁלוֹם לִי
מי"ה	מִמִּתְנֹת יָדְךָ הַעֲשִׂירֵנִי
וה"ו	וְהִגְבֵּר הַחֶסֶד וְהַרְחַמֵּם
דנ"י	דְּבַרְךָ נְתִיבִי יָאִיר
הוז"ש	הַשְׁבִּיעֵנִי חַיִּי שָׁלוֹם
עמ"ם	עַל מִי מְנוּחֹת
ננ"א	נִהְלַנִּי נוֹרָא אֵים
ני"ת	נְעִימוֹת יְמִינְךָ תִּרְאֵנִי
מב"ה	מִהֵר בָּנֵה הַמִּקְדָּשׁ
פז"י	פָּדֶה וְגָאֵל יִשְׂרָאֵל
נמ"ם	נִדְחִים מִלֵּט מִמַּאֲסָר
יז"ל	יִתְקַבְּצוּ יְבוֹאוּ לְצִיּוֹן
הר"ז	הַשְׁבִּיעֵנִי רוּחַ חֶכְמָה
מצ"ר	מִהֵר צִמַּח רְפוּאָתִי
ומ"ב	וְשִׁבְעֵנִי מִטּוֹב בֵּיתְךָ

יְשׁוּעוֹתַיִךְ הָרַבִּים הוֹחֵלְתִּי

יה"ה

עָלֶיךָ נִסְמַכְתִּי וּבִטְחִתִּי

ענ"ו

מִחֲכַמְתֶּךָ חֲכָמֹנִי יְהוָה יֵהְיֶה

מזז"י

דִּבֶּק מִחֲשַׁבְתִּי בָךְ

דמ"ב

מִנִּסְתָּרוֹת נִקְנִי קֶדְשִׁי

מנ"ק

אוֹרְךָ יִזְרַח עָלַי

אי"ע

חֲנֹנִי בִינָה וְדַעַת

זב"ו

רַבָּה אֶת הַזֵּי

רא"ה

יִתֶּיךָ בְּרוּךְ מְקוֹרֵי

יב"מ

הָאֶרֶץ יָמֵי יְהוָה יֵהְיֶה

חי"י

מִלִּטִּי וּמִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתִי

מו"ם

יו"ד

יִזְוַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה יֵהְיֶה כִּי עִם יְהוָה תִּזְסַד וְהַרְבֵּה עִמּוֹ פְּדוּת:

וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה יֵהְיֶה וְעֲנֵנִי וּמִכָּל

מגורותי הצילני:

ה"י

הִנֵּה כַּעֲנִי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדֹנֵיהֶם כַּעֲנִי שְׁפֹזָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ כֵּן עֲנִינִי אֶל יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה עַד שִׁילֻזִנּוּ: יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה עֲבָאוֹת עֲמָנוּ מִשֹּׁב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

דף"ר

וַאֲנִי תַפְלֵתִי לָךְ יְהוָה יֵאָדֹנָהי עַת רְצֹן אֱלֹהִים בְּרַב זִסְדֶּךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:
יְהוָה יֵאָדֹנָהי עֲבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטְזוֹ בָּךְ: וַתֵּרֶם פְּרָאִים קִרְנִי בִלְתִּי בְשִׁמְךָ
רַעְנָן:

ה"ה

הָאִירָה פָּנִיךָ עַל עֲבֹדְךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּזֶסֶדְךָ: יְהוָה יִשְׁמַח בְּיִשְׁעֵי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנִי בְיוֹם קִרְאֹנִי:

ביאור ההפטר

הפטרת שביעי של פסח

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על השירה שאמר דוד, וזה מעין הקריאה של שביעי של פסח. שישראל אמרו שירה בקריעת ים סוף והודו להי"ת על שהצילם מיד פרעה וכל מצרים.

תוכן ההפטר

לעת זקנתו של דוד, ולאחר שעברו עליו צרות רבות וניצול מהן, אמר שירה לה', והודה לו על שהציל אותו מאויביו ומיד שאול, ואמר שה' היה מבטחו כל הזמן, וגם כשעברו עליו צרות רבות והיה על סף המות, הנה קרא לה', וה' שמע את תפילתו והציל אותו מאויביו, שחיכו כל הזמן להפיל אותו ברשתם.

אך ה' הפר עצתם ושמר עליו מכל משמר בגלל ששמר את מצוותיו והיה תמים עמו, לכן ה' השיב לו כצדקתו כי כך דרכו של הבורא, שההולך בחסידות, גם ה' מתנהג עמו בחסידות ומי שנוהג בעקמומיות, גם ה' מתנהג עמו באותה צורה, כי דרכו לשלם לאדם "מידה כנגד מידה". ומי שהוא עניו ושפל הרי ה' מושיעו מכל צרה, אך את בעלי הגאווה הוא משפיל.

ובעזרתו יתברך, היה דוד רודף אחרי גדודי גוים ולא היה חוזר עד השמידו אותם. אויביו היו נסים מלפניו, ועמים רחוקים שלא הכירם מעולם, היו באים אליו לשרתו מתוך הכנעה ושפלות. לכן דוד מודה ומשבח לה' ומפרסם גדולתו בקרב עמים רבים. והיה אומר ומפרסם שכל הטובות שה' עושה עמו, הם בתורת חסד ומתנה ולא כגמול על מעשיו. ובקשתו היא שאותם התשועות הגדולות והחסדים שעשה עמו, יעשה אותם עם זרעו שתתמיד מלכותם.

שמואל ב' פרק כ"ב

א וידבר דוד [א] ליהוה את-דברי השירה הזאת [ב] שירה זו חיברה דוד

בסוף ימיו כשהניח לו ה' מכל אויביו (רד"ק) ביום הציל יהוה אתו לעת זקנתו (רש"י) מכף

מיד (מ"צ) כל-אויביו ומכף שאול ובעיקר מיד שאול שהיה רודפו יותר מכולם (רש"י):

ב ויאמר יהוה סלעי [ג] מחסי ומצדתי מבצר חזק (מ"צ) ומפלטי-לי ומציל אותי

(ת"י): ג אלהי צורי [ד] חוזקי ותוקפי הוא מה' יתברך (רד"ק), ולכן אני אהסדה - מתכסה (רש"י) בו

עיונים והארות

בנו, ואם שונאים יארבו לדמו יאמר המזמור (תהלים נד): "בבוא הזיפים...", ואם חטא וישוב בתשובה יאמר המזמור (נא): "בבוא אליו נתן הנביא...", ואם יבקש על תלמוד תורה יאמר מזמור (קיט): "אשרי תמימי דרך", ואם יחלה יאמר מזמור (מא): "אשרי משכיל אל דל", כיון שיש בהם סגולות נפלאות להורדת השפע האי-להי על המתפלל. וכאשר העתיק השירה הזו שהיתה שגורה בפיו בימי בחרותו, ראה צורך לשנות בה דברים, שבתחילה היתה בינו לבין המקום ברוך הוא, ועכשיו לצורך הכלל, ובדאי היו לו טעמים בכל שינוי ששינה בשירה. וכן הוא במזמור הודו לה' המובא (בדברי הימים א, טז) וכן בתהלים מזמור צו. (עיי' בספר מעם לועז וּתמצא טעמים נוספים).

ג. ה' סלעי - מה ראה דוד לקלס בסלע, על שם שנעשה לו נס בסלע, שנאמר ויהי הוא נחפז ללכת וגו' (ילק"ש).

ד. אלקי צורי - עשרה מיני קילוסין כנגד עשרה שונאים, ומי הם, שאול, דואג, ואחיתופל, שבע בן בכרי, שמעי בן גרא, שובר, גלית, ושלשה אחיו. וכשם שקילסו כאן בעשרה שמות, כך

א. וידבר דוד - עשר שירות הם, זה שאמר הכתוב שגיון לדוד אשר שר לה' על דברי כוש בן ימיני, אמר לו הקב"ה לדוד, דוד שירה אתה אומר לפני על מפלת של שאול, אלמלא אתה שאול והוא דוד אבדתי כמה דוד מפניו... מכף כל אויביו ומכף שאול - וכי ביום אחד הוצל מכף כל אויביו ומשאול, אלא דהוה קשי שאול עליה מכל שונאיו דאומות העולם (מ"ק ט"ז).

ב. מובא בזהר הקדוש בראשית דף פב, עמוד שני (בתרגום מילולי): בוא וראה, דוד המלך היה קם בחצות לילה והיה עוסק בשירות ותשבחות של התורה, ואומר את השירות והתשבחות בעמידה ככתוב (תהלים קיט, סב): "חצות לילה אקום להודות לך", [ואולי מטעם זה, ישנם האומרים את שירת הים יום יום בעמידה].

דוד המלך כתב בתהלים פרק יח: פרק שירה בשינוי מהשירה הזו, מובא בספר מעם לועז טעם לשינוי זה כמו שכתב האברבנאל: דוד המלך לעת זקנתו כלל שירה זו בספר תהלים יחד עם שאר המזמורים להנהגת המתבודד, ולצורך כל אדם שיתפלל בשעת צרה, שאם יהיה נרדף מאויביו יאמר המזמור: "בבורחו מפני אבשלום

[ה] מִגְנִי הוא מגן ושומר עלי [ו] וְקָרַן יִשְׁעִי [ז] הוא מציל ומושיע אותי כקרן המצילה ומושיעה את

בעלי הקרנים (רד"ק) מִשְׁנֵבִי וּמְנוֹסִי ה' הוא הצלתי ותוקפי ואליו אני אנוס מאיום האויב (מ"ד)

מִשְׁעִי המושיע והמציל אותי, ואף מִחַמֶּם מאנשי חמס תִּשְׁעֵנִי (רד"ק): מְהִלָּל אֶקְרָא

יְהוָה כאשר אני מתפלל ומהלל את ה' וּמֵאֵיבֵי אוֹשֶׁעַ אֲנַצֵּל מאויבי (רד"ק): הַ כִּי אֶפְגֵּי

[ז] סבבני והקיפוני (רש"י) מִשְׁבְּרֵי-מוֹת צרות המובילות אל המוות (רד"ק) נִחְלִי חוליים ומכאובים

עיונים והארות

"רמה קרני בה" ולא "רמה פכ"י, לכן, דוד שנמשח בקרן, נמשכה מלכותו, שאול שנמשח בפך, לא נמשכה מלכותו. נימוק לזה, מובא בספר מעם לועז. פך הוא כלי חרס, וכיון שנטמא אין לו טהרה אלא בשבירה, ולכן כיוון שחטא שאול נקרעה מלכותו, אבל קרן היא כלי עצם שיש לו טהרה, לכן לא הוסר דוד ממלכותו, והודה לה' ואמר: "מגיני וקרן ישע"י..."

ז. כִּי אֶפְפוּנִי - הגיעו הרעות עד אפאי [הגיעו הצרות אל האף], דבר אחר אל תקרי אֶפְפוּנִי, אלא עֶפְפוּנִי טסות הצרות עלי כעוף, דבר אחר הצרות מתגלגלות ובאות כאופן וגלגל. רב אחא אמר נפנית לכאן ולכאן ואין לי גואל אלא אתה, מדבר בארבע מלכיות. אֶפְפוּנִי נחלי מות בבבל. נחלי בליעל במדי. חבלי שאול סבוני ביון, קדמוני מוקשי מות באדום. רבע אמרין למה כתב בראשונה ובארבע מות, שזו החריבה בית ראשון וזו החריבה בית שני, רבי אבא בר כהנא אמר זו גזרה שמד וזו גזרה שמד (ילק"ש).

אֶפְפוּנִי... מובא במדרש תהלים יח, י: זה מדבר בארבע מלכיות משברי - חבלי מוות - זו מלכות בבל; נחלי בליעל - מלכות מדי ופרס; חבלי שאול סבוני (סבבוני) - זו מלכות יוון; קדמוני מוקשי מוות - זו מלכות אדום.

קלסו בסוף הספר בעשרה הלולין, הללו אל בקדשו וגר. וקרן ישעי - שהיה שמן משחה מבעבע עליו... (ילק"ש)

ה. ה' סלעי - מספר תחילה עת השלווה שאין שום צרה מגיעה אליו כלל, ויש בזה שני עניינים, א) השמירה וההגנה מן האויב לבל יקרב אליו; ב) מדרגה יותר גדולה - היא שעוד ינצח את האויב וימשול עליו. נגד ההגנה אומר: ה' סלעי ומצודתי ומפלטי, כי ההגנה תהיה בשלושה עניינים. א) המפלט מן האויב שעל זה אמר: "מפלטי". ב) המבצר והמצודה כדי שיוכל למצוא מקום למפלט וינס שמה. שעל זה אמר: "ומצודתי". ג) המקום שעליו תעמוד המצודה על שן סלע (צוק) גבוה. שעל זה אמר "ה' סלעי" ורוצה לומר: אתה הוא הסלע וגם המצודה הבנויה עליו וגם המפלט אותי אל המצודה, ונגד המדרגה השנייה שהוא ינצח וימשול על האויב, אמר "אלי צורי אחסה בו" (עין במלבי"ם).

ו. וְקָרַן יִשְׁעִי - מובא במסכת מגילה (יד): על הפסוק (שמואל"א ב, א): "רמה קרני בה" חנה בתפלתה נתנבאה על שאול ועל יהוא שלא תימשך מלכותם, כי כך כתוב (שמואל"א, י, א): "ויקה שמואל את קרן השמן וימשח אותו בקרב אחיו", לכן אמר: "וקרן ישעי" - וגם חנה אמרה:

שבאו לי על ידי אנשי בְּלִיעַל [ח] יִבְעֲתֵנִי הִבְעִיתוּ וְהִפְחִידוּ אוֹתִי (מ"ד): וְחִבְּלִי כִּאֲבִי (רד"ק)

שָׁאוֹל מוֹת סִבְּגִי סִיבְּבוּ אוֹתִי (ט"ד) קִדְּמֵנִי מְקַשֵּׁי-מוֹת האויבים התקדמו לשים בדרכי מוקשים המובילים אל המוות (ת"י): וְבִצֹר-לִי [ט] אֶקְרָא אֵל יְהוָה וְאֵל-אֱלֹהֵי אֶקְרָא וַיִּשְׁמַע מֵהִיכָלֹּךָ מִן הַשָּׁמַיִם קוֹלִי וְשׁוֹעֲתִי וְצַעֲקוֹתִי בָּאָזְנוֹי: (ח) (ותגעש) וַיִּתְּנָעַשׂ וַתִּרְעַשׁ [י] נָעוּ וְנָדוּ מְרֹב פֶּחַד יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הַמִּצִּיקִים לִי מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגְּזוּ יִחַרְדוּ וַיִּתְּנָעַשׂוּ וְנָדוּ כִּי [כאשר (רש"י)] תִּרְחַח לֹךְ לַקַּחַת מִמֶּנּוּ נִקְמָתִי (ט"ד): ט עָלָה עֶשֶׂן בְּאֶפֶס הַקֶּבֶץ כַּעַס מְאֹד עַל הָרָשָׁעִים וְאִשׁ מִפִּי תֹאכַל כְּלוֹמֵר בְּכַעֲסוֹ יִכְלֶה אֶת הָאוֹיְבִים שְׁלִי גִּחְלִים בְּעֶרְוֹ מִמֶּנּוּ לְשַׂדּוֹף בְּשׁוֹנָאִי (ט"ד): י וַיֵּט שָׁמַיִם הִרְכִּין אֶת הַשָּׁמַיִם (ת"י) וַיִּרְדּוּ [יא] עֲלֵיהֶם לְהַצִּילֵנִי וְעֶרְפֶּל תַּחַת רַגְלִי וְהַעֲרַפֵּל וְהַחוֹשֶׁךְ הָיָה

עיונים והארות

וגו'. אליהו ז"ל שאל את רבי נהוראי על מה הזוועות באות, אמר לו על חלול המעשרות, אמר לו חייך כך הוא סברו של דבר, אלא כך הוא עיקרו של דבר, בשעה שהקב"ה מביט בעולמו ורואה בתי טרטירות ובתי קרקסיות ועו"א יושבים בהשקט ובית המקדש חרב, חרה אפו בעולמו להחריבו, שנאמר שאג ישאג על נוהו. ורבנן אמרין מפני המחלוקת, שנאמר ונסתם גיא הרי כי יגיע גיא הרים אל אצל. רב הונא אמר על משכב זכור, אמר הקב"ה אתה יעפת אברין על דבר שאינו שלך, אף אני אזיע בשבילך עליונים ותחתונים (שוח"ט).

יא. וַיֵּט שָׁמַיִם וירד - כתוב אחד אומר כי מן השמים דברתי עמכם, וכתוב אחד אומר וירד

ת. נחלי בליעל - מדמה הצרה לנחל - כמו הנחל השוטף - כן הצרה הגדולה, בליעל - הכוונה, על כל רשע ורשע מאויביו (רד"ק).

ט. בצר לי - בצר לי אקרא ה' בבבל, ואל אלקי אקרא - במדי, וישמע מהיכלו קולי ביון, ושוועתי לפני תבא באזניו באדום. רבי פנחס ורבי אחא בשם ר' אחא בר חנינא למה הוא מזכיר בשלישית היכל, שכל ימיה של יון היה ההיכל קיים, ולמה אמר בצר ולא בצרות, לפי שכל הנביאים מיחדים צרותיהם של ישראל וממעטין אותם... (ילק"ש).

י. ויתגעש ותרעש - אמר רשב"ג על מה הזוועות באות, על הפסק בין מלכות למלכות, הדא דאת אמר ותרעש הארץ ותחל

מוכן לפניו להפדע מאויביו (ט"ד): **יִרְכַּב** כאילו רכב **עַל-כְּרוֹב** [יב] מלאך (מ"ז) **וַיַּעַף** ועף והציל אותי במהירות, וכפל הענין ואמר **וַיֵּרָא עַל-כַּנְפֵי-רוּחַ** שבא במהירות (רלב"א):
וַיֵּשֶׁת חֹשֶׁךְ [יג] **סְבִיבֹתָיו סָבֹת** שם את החושך סביב סוכתו להיות מוכן להחשיך לאויב,
 והחושך ההוא בא מן **חֹשֶׁרֶת** - קישור וריבוי ה**מַיִם** הנקשרים ב**עֲבֵי שְׁחָקִים** (מ"ד) וכשהעננים מתקשרים זה בזה באה חשכה (רד"ק): **יֶמֶן מִנְּהָ נִגְדָּו** מהארה שלפניו שרוצה להאיר לו ולהושיע אותו
בְּעָרֹו גַחְלִי-אֵשׁ [יד] מאותו אור בערו גחלי אש על הקמים עלי (מ"ד ע"פ רד"ק): **יְרַעַם** השמיע

עיונים והארות

מים, וכתוב אחד אומר חשרת מים, בשעה שהן טוענים מן המים הם מחשיכים מן המים ואחר כך חושרין אותם לעולם". דבר אחר כתיב חשכת מים וכתוב חשרת, שקול כ"ף ושדי ארי"ש וקרי הכשרת מים, כר' אליעזר דאמר כל העולם מימי אוקיינוס הוא שותה ומתמתקין בהם בעבים, ואידך מבעי ליה כדרב דימי, דכי אתא רב דימי אמר, אמרי במערבא חשך ענני סגיאינ מוהי, נהור ענני זעירין מוהי... (ילק"ש).

יד. גחלי אש - ולמה באש, אלא כל המעלה עצמו סופו לדון באש, וכן הוא אומר היא העולה על מוקדה. דור המבול על שאמרו מה ש"י כי נעבדנו, לפיכך נדונו באש, דכתיב אם לא נכחד קימנו ויתרם אכלה אש, וכן הסדומיים... ואף מלכות הרשעה שעילתה את עצמה, שנאמר אם תגביה כנשר וכו' נדונה באש, שנאמר חזה היות עד די קסלית היותא והובד גשמה ויהיבת ליקידת אשא... וישראל על שעשו עצמם נבזים ושפלים מתנחמין באש, שנאמר ואני אהיה לה נאום ה' חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה (תנחומא).

ה' על הר סיני, הכריע הכתוב השלישי מן השמים השמייעך את קולו ליסרך וגו' דברי רבי ישמעאל, רבי עקיבא אומר מלמד שהרכין הקב"ה שמים ושמי שמים העליונים והציען על ראש ההר ודבר עמהם מן השמים, וכן הוא אומר ויט שמים וירד (מכילתא).

יב. וירכב על כרוב - אמר ר' אחא למה הדבר דומה למלך שבאו שונאים ושבו את בנו, והיו עבדיו מציעין לו את הקרון כדי שירדוף אחריהם, אמר המלך אם אמתין אני עד שיציעו את הקרון בני אבד, מה עשה המלך, נטל סוס אחד מן הקרון ורדף אחריהם, כך נטל הקב"ה כרוב אחד מן כסא הכבוד ורכב עליו ועשה מלחמה עם המצרים.

כתוב אחד אומר וירא וכתוב אחד אומר וידא, אמר רבי מכאן שיש לו עולמות אחרות והוא הולך להראות בהם (ילק"ש).

יג. וישת חושך - מהיכן היה החושך שהביא על המצרים, ר"י אומר מן החושך שבסתרן, ר' נחמיה אומר החושך שבגיהנם, שכן כתיב ארץ עיפתה כמו אופל וגר. כתוב אחד אומר חשכת

קול רעם מן-שמים יהוה ועליון והקב"ה יתן קולו עליהם בקול גדול ויהומם (עין רד"ק תהילים יח, יד): טו וישלח עליהם חצים של אש (ע"פ רלב"ג) ויפיצם ופזר את אויבי, וכן שלח בָּרַק של אש (ויהמם) ויהם והמם והפחיד אותם: טז מגודל הנקמה באויבים שלי, כביכול וירא'ו היו נראים אֶפְקֵי יָם קרקעית הים כי נבקעו המים יגלו מסדות תבל וקרקעית הים היתה נגלית ונראית בכל העולם בַּנְעֲרַת יְהוָה בקמים עלי וּמְנַשְׁמַת מנשיבת רוּחַ אֶפֶן נקרע הים, והוא על דרך משל למפלת האויבים במלחמה (רד"ק תהילים יח, טז): יז ישלח מַמְרֹם [טו] עזרתו, ומלאכיו ויקחני ויוציאני מיד האויב יִמְשְׁנִי יציל ויוציא אותי מִמַּיִם רַבִּים מיד האויבים הרבים הקמים עלי כזרם מים רבים (מ"ד ע"פ רד"ק): יח יצילני מאיבי עז [טז] מהאויב הרודף אותי בעזות מצח (ע"פ רד"ק) מִשְׁנָאֵי בִי כאשר (רש"י) אֲמָצוּ מִמֶּנִּי [היו חזקים יותר ממני (עין ת"י)]: יט יקדמני בְּיָוֶם אֵיךְי האויב היה מקדים לבא להלחם בי ביום צרתי (רד"ק) ויהי יהוה מִשְׁעָן לסומך לי ואף כי נפלתי קמתי (מ"ד): כ ויצא למרחב אתי הוציא אותי למקום רחב להנצל, ותכף ומיד

עיונים והארות

משנתק למצרים, שנאמר ימינך ה' נאדרי בכח, ימינך ח' תרעץ אויב (ילק"ש).

טו. יצילני מאויבי עז - אמר רי יוחנן זה פרעה, אמר אויב וגו'. משנאי כי אמצו ממני, אלו המוצרים, יקדמוני ביום אידי זה עמלק, ומוכולן ויהי הי למשען לי. ויוצא למרחב שנתן לי את התורה, שנאמר ארוכה מארץ מדה (פסיקתא).

טו. ישלח ממרום - ר' יוחנן אמר, כיון שעלה אחרון שבישראל מן הים ירד אחרון של מצרים אל הים, אמר רבי יוחנן מה היו עושין התשושים והפודגרין שבהם, כביכול היה הקב"ה נותן ידו ושולה אותן מן המים, שנאמר ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים. אמר ריש לקיש על אלו ועל אלו הפך הים, מה עשה הקב"ה, היתה ימינו אחת מצלת לישראל וימינו אחת

יְחֻלְצָנִי יְחַלֵּץ וּיְצִיא אוֹתִי מִן הַמִּיצָר (ט"ד) **בִּי-חֶפֶץ בִּי** [ז] ואוהב אותי: **כֹּא יִגְמְלֵנִי** יִשְׁלַם
 לוֹ: **יְהוָה בְּצַדִּיקְתִּי כָּכָר** כנִקּוּן (ת"י) **יְדֵי יָשִׁיב לִי:** כב **בִּי שְׁמִרְתִּי**
דְּרָכֵי יְהוָה וְנוֹהַרְתִּי בֵּין אָדָם לְחֶבְרִי וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאַלֵּהֶי בבין אדם למקום (אברבנאל):
 כג **בִּי כָל-(מִשְׁפָּטוֹ) מִשְׁפָּטָיו לִנְגִדִּי** לנגד עיני תמיד להתבונן בהם **וְחֻקְתִּי**
לֹא-אֶסּוֹר מִמֶּנָּה אפילו מאחת (ט"ד): **כִּד וְאַהֲיָה תָּמִים לוֹ** הייתי תמים ושלם לפניו
 וְאַשְׁתַּמְרָה מֵעוֹנֵי נשמרתי ונוהרתי שלא לעשות עוונות (רלב"ג): **כֹּה וַיָּשָׁב יְהוָה לִי**
בְּצַדִּיקְתִּי ה' גמל אתי חסדים וטובות כפי שהייתי מתנהג עם הבריות **כָּכָרִי** מעשי הטובים שעשיתי
 לִשְׁטֹנֵי יִתְבָּרֵךְ, הֵיוּ **לִנְגִד עֵינָיו** (עין רד"ק וטלבו"ם תהילים יח, כה): **כֹּו עַם-חֲסִיד תִּתְחַסֵּד** [יח]

עיונים והארות

נא תעבוד מעל עבדך, מה כתיב שם ואברהם
 עודנו עומד לפני ה', א"ר סימון תיקון סופרים
 הוא שכינה היתה ממותנת לו, אימתי בא עמו
 בתמימות בשעה שא"ל אולי יחסרון חמשים
 הצדיקים חמשה, מה כתיב שם ויאמר לא
 אשחית, אימתי בא בעקמנות בשעה שאמר ואנכי
 הולך עירי, מה כתיב שם לא יירשך זה, אימתי
 נתברר על עסקיו בשעה שאמר במה אדע כי
 אירשנה, מה כתיב שם ידוע תדע כי גר יהיה
 זרעך. ר' נחמיה פתר קריא במשה אימתי בא
 בתמימות בשעה שאמר מדוע לא יבער הסנה
 אמר [דיקרי] [דבריה] קאי בגויה. אימתי בא עמו
 בעקמנות בשעה שאמר ליה ואמרו לי מה שמו
 אמר לו לפי שעה אהיה אשר אהיה. אימתי בא
 עמו בחסידות בשעה שאמר הראני נא את כבודך,
 וכתוב אני אעביר כל טובי על פניך, אימתי נתברר
 לו על עסקיו בשעה שא"ל שלח נא ביד תשלח,

י. יחלצני כי חפץ בי - מציל אותי מן המיצר
 כיון שחפץ בי. ועוד בי חפץ בי - להיות נגיד
 על ישראל, וזה נרמז במילת בי - ב"ב" (שנים
 עשר) שבטים. ועוד - כי חפץ בי - חפץ בי
 בגימטריא עולה קץ (מאה ותשעים) לאמור, כי
 לזמן הקץ - יחפוץ במשיח שהוא מזרעו של דוד
 המלך, יבוא במהרה בימינו (מעם לועז).

יח. עם חסיד תתחסד- אמר רבי יצחק כל
 המתמים עצמו הקב"ה מתמים עמו שנאמר
 עם חסיד תתחסד. אמר רבי אושעיא כל
 המתמים עצמו שעה עומדת לו שנאמר התהלך
 לפני והיה תמים. רבי יהודה ור' נחמיה רבי יהודה
 פתר קריא באברהם אבינו בשעה שבא בחסידות
 בא הקב"ה עמו בחסידות, בתמימות בא הקב"ה
 עמו בתמימות, בעקמנות בא הקב"ה עמו
 בעקמנות, בשעה שנתברר על עסקיו הקב"ה ברר
 לו עסקיו, אימתי בא בחסידות בשעה שא"ל אל

דרכך לגמול חסדים וטובות עם החסיד (רד"ק) **עם-גבור תמים** עם גבור שהתגבר על יצרו הרע והלך בתמימות **תתקם** תראה תמימותך וישרך (רד"ק תהילים יח, כו): **עם-גבר** מי שהלך עמך בנקיות ובלב טהור **תתגבר** גם אתה מתנהג עמו בצדקה ובישרות לב (מ"ד) **ועם-עקש** מי שהולך בעקמומיות ובעקשנות **תתפל** גם אתה מתנהג עמו בעקשנות (מ"ז): **ואת-עם עני תושיע** [יט] אתה מציל עם שהוא נכנע כעני **ועיניך על-רמים תשפיל** ותתן עיניך על גאווותנים להשפילם (מ"ד ע"פ ת"י ורד"ק): **כי-אתה יירי יהוה** אתה ה' תאיר לי מחשכת הצרות כנר שהוא מאיר **ויהוה יגיה יאיר לי חשכי** מחשכת הצרות ויוציאני מהם (מ"ד): **לפי בכה בעזרתך ארנין** אל **גורד [נ] אויב ולא אירא מהם באלהי** במאמר אלהי **אדלג-שור** אקפוץ על החומה

עיונים והארות

שנאמר ואת עם עני תושיע. כי אתה תאיר נרי במרדכי. ואלהי יגיה חשכי באסתר. דבר אחר כי אתה תאיר נרי ביהושבע, ואלהי יגיה חשכי ביהודע. ד"א כי אתה תאיר נרי בגדודי עמלק שנאמר ויכם דוד מהנשף ועד הערב שתי לילות ויום אחד, ומי היה מאיר לו א"ר יהושע בן לוי בזיקים וברקים היה מאיר לו הקב"ה (ילק"ש).

כ. כי בכה ארוץ גדוד - ר' חייא בשם ר' לוי בשעה שהלך דוד לגמזו לעשות עמם מלחמה התחיל אומר כל מכה יבوسی בראשונה יהיה לראש ולשר, מה עשה יואב הביא ברוש רענן אחד וקבעו בצד החומה וכפף ראשו שהיה רך ואחז בו דוד וקפץ יואב על ראשו של דוד ונתלה בברוש אמר דוד יהלמני צדיק חסד, מה עשה הקב"ה קצר החומה ועלה אחריו דוד שנאמר באלהי אדלג שור (ילק"ש).

ומאז באתי אל פרעה, מה כתיב תמן עתה תראה. ואמר רשב"ל כל שבעת הימים היה הקב"ה מפתה את משה שילך בשליחותו למצרים הה"ד גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך הרי ששה ובשביעי א"ל שלח נא ביד תשלח. א"ל חייך שאני צוררה לך בכנפך, ואימתי פרעה לו, ר' ברכיה א"ר לוי כל שבעת ימי אדר היה משה מבקש תפלה ותחנונים שיכנס לארץ ובשביעי אמר לו כי לא תעבור את הירדן הזה, ר' חלבו אמר כל שבעת ימי המלואים היה משה משמש בהכהונה גדולה ובשמיני אמר לו לא שלך היא אלא של אהרן שנאמר ויהי ביום השמיני (ילק"ש).

יט. ואת עם עני תושיע - אלו ישראל, ועיניך על רמים תשפיל אלו עובדי אלילים. א"ר יוחנן אם ראית לדור שמתמעט והולך חכה לו למשיח

לכבוש עיירות (רד"ק): **לֹא הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ** [נא] מלמד לבריות לילך בדרך ישרה, וגומל לאיש כמפעליו **אָמַרְתָּ יְהוָה צְרוּפָה** [נב] ברורה שאין בה סיגים (רד"ק) מבטיח ועושה (רש"י) **מִגֵּן הוּא** מחסה כמגן (מ"ד) **לְכָל הַחֹסִים הַבּוֹטִים בּוֹ: לֵב כִּי מִי-אֵל מִבְּלָעַדִּי** יהוה אשר יוכל לעמוד כנגדו (מ"ד) **וְיָמִי צוּר מִבְּלָעַדִּי אֱלֹהֵינוּ** ואין חזק אלא אלהינו (ע"פ מ"צ): **לֵב הָאֵל מָעוֹנִי חֵיל ה'** מחזק אותי על ידי שנותן לי כח **וַיִּתֶּר** מדלג והתיר ופתח את דרכי להיות **תָּמִים (דרכו) דְּרָכֵי** מבלי מכשול (מ"ד): **לֵד מְשֻׁנָּה** משים (רגליו) **רַגְלֵי קָלוֹת** כְּאֵילָנוֹת לרוץ מהר אחר האויב (מ"ד) ואיני מפחד מהאויב כי הקב"ה **וְעַל בְּמוֹתַי יַעֲמִדֵנִי** מעמיד אותי על סלעים והרים גבוהים שמהם אני יכול לשלוט על האויב (ע"פ מהר"ק): **לֵב מִלְמַד יָדֵי לַמְּלַחְמָה** להלחם בטוב בדרך תכסיסי מלחמה (מ"ד) ונתת בי כח לשבר **קִשְׁתְּ-נַחוּשָׁה** העשויה מנחושת וחזקה **זִרְעֹתַי** בזרעותי (רד"ק): **לֵד וַתִּתֶּן-לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ** [נג] תשועתך היתה לי למגן ולמחסה (מ"ד) **וַעֲנִתָּךְ** מדת ענותנותך (רש"י) **תִּרְבֵּנִי** שזהרית

עיונים והארות

נא. האל תמים דרכו- אם דרכו תמים, הוא על אחת כמה וכמה. (ילק"ש).

נב. אמרת ה' צרופה- אמר רבא לא נתנו המצות אלא לצרף בהן הבריות וכי מה איכפת לו מי שהוא שוחט מן הצואר ומי שהוא שוחט מן העורף הוי אומר לא נתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות. ד"א תמים דרכו זה אברהם דכתיב התהלך לפני והי תמים. אמרת ה' צרופה שצרפו הקב"ה בכבשן האש. מגן הוא לכל החוסים בו, אל תירא אברם אנכי מגן. א"ר אבין דברי תורה

נמשלו כקונדיטון, יש בו דבש, ויש בו יין, ויש בו פלפלין. יש בו יין כי טובים דודין מיין. יש בו דבש ומתוקים מדבש ונופת צופים. ויש בו פלפלין אמרת ה' צרופה, וכתיב צרופה אמרתך מאד. אמר ר' שמואל בר נחמני ר' יונתן רמי כתיב פקודי ה' ישרים משמחי לב וכתיב אמרת ה' צרופה, זכה משמחתו לא זכה צורפתו. ריש לקיש אמר מגופיה דקרא נפיק זכה צורפתו לחיים לא זכה צורפתו למיתה (ילק"ש).

נג. ונתת לי מגן ישעך וכו' - מדבר בישראל,

לעשות עמי טובות (ע"פ מ"ז): לֹא תִרְחִיב הֶרְחַבְתָּ צַעֲרִי פְסִיעוֹתַי תִּחְתְּנִי [נד] וְלֹא מָעַדְוּ קַרְסָלַי שְׁלֹא יִמְעְדוּ רַגְלִי לִפְּנֵי לָאָרֶץ (מ"ד) וְלֹא נִפְלַתִי בִיד אוֹיֵב: לֹא אֶרְדָּפָה אִיְבִי וְאֲשִׁמְדָם [נה] וְלֹא אָשׁוּב עַד-פְּלוֹתָם עַד שִׁיכְלוּ לַגְמְרִי, וְאָמַר לוֹ הַקֹּב"ה אֲנִי עוֹשֶׂה כֵן (איכה רבתי ע"ש): לֹט וְאֶכְלָם כִּלְיֹתַי וְהִשְׁמַדְתִּי אוֹתָם וְאֶמְחָצָם מִחֲצַתִּי וּפְצַעְתִּי אוֹתָם (מ"ז) וְלֹא יִקְוּמוּן וַיִּפְּלוּ תַּחַת רַגְלִי: מִתַּזְרְנִי אֲזַרְתָּ אוֹתִי וְנָתַתְּ לִי חֵיל כַּח גְּדוֹל לַמֶּלֶחֶמָה לעשות מלחמה (רד"ק) תִּבְרִיעַ וּתְשַׁפִּיל אוֹיְבִי וְשׁוֹנְאִי קָמִי הַקָּמִים עָלַי תִּחְתְּנִי

עיונים והארות

ישיבי בנוב, ארדוף אויבי בגדוד עמלק, הארד אחרי הגדוד הזה האשיגנו. ולא אשוב עד כלותם ויכם דוד מהנשף. ואכלם ואמחצם מכת מחיצה (ילק"ש)

כה. ארבעה מלכים מה שתבע זה לא תבע זה, ואלו הם, דוד, ואסא, יהושפט, וחזקיהו. דוד אמר ארדוף אויבי ואשיגם וגו', אמר לו הקדוש ברוך הוא אני עושה כן שנאמר ויכס דוד מהנשף ועד הערב. עמד אסא ואמר אין בי כח להרוג אלא אני רודף ואתה עושה אמר הקב"ה אני עושה כן שנאמר וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו' כי נשברו לפני אסא אין כתיב כאן אלא כי נשברו לפני ה'. עמד יהושפט ואמר אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף אלא הריני אומר שירה ואתה עושה אמר ליה הקב"ה אני עושה כן שנאמר ובעת החלו ברנה נתן ה' מארבים. עמד חזקיה ואמר אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה אלא הריני ישן במטתי ואתה עושה. א"ל הקב"ה אני עושה כן שנאמר ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור (ילק"ש)

מגן ישעך שנאמר מגן הוא לכל החוסים בו וימינך תסעדני זה תורה שנאמר מימינו אש דת למו, וענותך תרבני וכי יש עניו מן הקב"ה אדם אומר לחברו בוא לקשט כלות לבקר חולים לקבור מתים לנחם אבלים והוא אומר לו אני גדול ועשיר ואני הולך, אבל הקב"ה ויבן וגו' את הצלע, וירא אליו ה', ויקבור אותו בגיא, וירא אלהים אל יעקב, א"ר אבא בר אחא התלמיד יושב ללמוד לפני רבו וכשהוא גומר התלמיד אומר לרב (יגעתיך) [הוגעתך], אבל ישראל היום למדים מן הקב"ה וכשהם נפטרים א"ל הקב"ה הרבה (יגעתי) הוגעתי אתכם שנאמר ה' אלהינו דבר אלינו בחורב לאמור, הוי וענותך תרבני, ר' שמעון גזירא אומר התלמיד אומר לרב בוא שנה לי פרק אחד והרב אומר לו קדמני במקום פלוני, אבל הקב"ה אומר ליחזקאל קום צא אל הבקעה יצא יחזקאל ומצא להקב"ה שקדמו שנאמר ואצא אל הבקעה והנה שם כבוד ה' עומד, הוי וענותך תרבני (ילק"ש)

נד. תרחיב צעדי תחתני - (לא) ירחבון ולא ידחפון ולא יתערכלון, תחתני כשנלחם עם

שיהיו תחתיו (מ"ד ומ"ז): **וְאִי־בִי תִתֶּנָּה** נתנה לִי עֶרְפָּה עשית שאובי יפנו לי עורף ויברחו לנפשם

וכן **מִשְׁנָאִי** השונאים שלי אף כי ינוסו אני אשיגם **וְאֶצְמִיתֵם** ואכריתם ואשמידם (מ"ד):

מִבְּיָשָׁעוֹ יצעקו ויפנו אל מלכי האדמה **וְאִין מוֹשִׁיעַ** [כו] ואין מי שיציל אותם (מ"ד) וגם יפנו

אֶל-יְהוָה להתפלל אליו, אבל **וְלֹא עָנָם** כי רשעים הם ולבם לא נכון עמו (רד"ק): **וְאֶשְׁחָקֵם**

אכתוש ואטחון אותם דק דק **כַּעֲפֹר-אֶרֶץ** וכפל ואמר **כְּבִיט-** כטיט הנזרק בַּחוּצוֹת

אֲדָקֵם אעשה אותם דק דק ו**אֲרַקֵּם** (מ"ד) וארמוס אותם: **מִדַּוְתִּפְלִטָנִי** הצלת אותי

מִרִיבֵי עַמִּי מבני עמי הקמים להלחם בי כמו שאול, ונבל, ואחיתופל, ואבשלום (רש"י ורלב"ג) **וְתִשְׁמְרֵנִי**

שמרת והצלת אותי, והבאת אותי להיות **לְרֹאשׁ** ומלך על **גוֹיִם** (רד"ק) **עִם לֹא-יִדְעָתִי**

יַעֲבֹדֵנִי עם שלא הכרתי אותם מבני אדם ואדם נכנעים ומשרתים אותי (רד"ק תהילים יח, טז): **מִזֶּבֶר בְּנִי**

נָכַר וְתִכְפְּחוּ-לִי הגויים יכזבו לי מיראתם אותי, ויאמרו לא חטאנו לך (רד"ק), **לְשִׁמוֹעַ אֹזֶן**

יִשְׁמְעוּ לִי גם הגויים הרחוקים היו נשמעים לי ונכנעים בפני לכל אשר אצווה (מ"ד): **מִזֶּבֶר בְּנִי נָכַר**

עיונים והארות

אני אענה אתכם שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה. ותפלטי מריבי עמי מריבי עם שלא יהא לי דין עמהם ושלא יהא להם דין (לפני) [אצלי]. אמר בן עזאי אמר דוד נוח לי למלוך על כל העולם כלו ולא למלוך על שני עטופי סדינים, א"ל הקב"ה לדוד (הטילם) [לך אצלם כבר מניתיך מלך עליהם], ועוד אמר לפניו רבש"ע תשימני לראש גוים כו'. מפלטי מאויבי בבבל, אף מקמי במדי, תרוממני ביון, מאיש חמסים במלכות רביעית.

כו. **ישעו** ואין מושיע, אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע כשיהיו עובדי אלילים באים להתפלל לפניך אל תענה אותם לפי שאינם באים אצלך בלב שלם אלא הולכים אצל ע"א שלהם ואינה עונה אותם וכשהם רואים צרתם באים אצלך אף אתה לא תענה אותם שנאמר ישעו ואין מושיע אל ע"א שלהם ולכשיבאו אצלך אל ה' ולא עהם, אבל כשאנו קוראים אליך מיד שמע תפלתנו שנאמר בקראי ענני אלהי צדקי, אמר להם הקב"ה חייך עד שלא תקראו

יִבְלוּ הגויים יבלו ויאבדו (רלב"ג) **וַיִּהְיֶה חֶגְרִי** ויהיו חגרים ופיסחים **מִמֶּסְכְּרֹתָם** מהקושי וייסורי מסגר
 שאני מייסדן (רש"י): **מִזְ-חֵי-יְהוָה** [נז] העושה לי כל הנסים הללו (רש"י) **וַיִּבְרֹךְ** על כל ברכה ותהלה
צוּרִי שהוא תוקפי וחזקי **וַיָּרֶם** על כל רמים **אֱלֹהֵי צוּר יִשְׂרָאֵל** ולא אפחד שתקצר ידו מלהושיע
 לי (רלב"ג): **מִזְחָל הַנֶּתֶן נִקְמַת לִי** הנקום נקמתי (מ"ד) **וּמוֹרִיד עַמִּים תַּחְתָּנִי:**
מִטְּוֹמֵצֵי אוֹתִי ומציל אותי **מֵאִיְבֵי, וּמִקְמֵי הַתְּרוֹמָמִנִי** עשית אותי רם ונישא יותר מן
 הקמים עלי (ט"ד) **מֵאִישׁ חֲמָסִים** מאנשי חמס הרוצים לחמוס ולעשוק אותי **תַּצִּילֵנִי:**
נֶעַל-בֶּן בעבור החסדים שעשית עימי **אוֹדֶךָ יְהוָה בְּגוֹיִם** לפני כל עם ועם (רד"ק) **וּלְשִׁמְךָ**
אֲזַמְּרָא אומר שירים ותשבחות: **נָא (מַגְדִּיל) [נח] מִגְדֹּל יִשׁוּעוֹת מְלָכֹוּ** דעו שה'

עיונים והארות

וירום אלה"י ישעי. (זוהר חלק א דף קסד ע"א)
כח. כתוב אחד אומר, מגדיל. וכתוב אחד אומר, מגדול. א"ר יודן, לפי שאין הגאולה של
 אומה זו באה בבת אחת אלא קימעא קימעא. ומהו מגדיל, שהיא מתגדלת והולכת לפני
 ישראל. לפי שהן עכשיו שרויין בצרות גדולות, ואם תבוא הגאולה בבת אחת, אינן יכולין לסבול
 ישועה גדולה שהיא באה מתוך צרות גדולות. לכן הוא באה קימעא קימעא ומתגדלת והולכת.
 ולכן היא משולה הגאולה, כשחר. שנאמר (ישעיה נח, ח) אז יבקע כשחר אורך. ולמה
 נמשלה כשחר. שאין לך אפלה גדולה מאותה שעה
 הסמוכה לבקר. ואם יעלה גלגל חמה באותה שעה,
 כל הבריות נלכדין. אלא עמוד השחר עולה ומאיר לעולם תחלה, ואחר כך גלגל

נז. פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים יח מז) **הי**
 הו"ה וברוך צורי וירום אלה"י ישעי, האי קרא
 איהו רזא, חי יהו"ה, וכי לא ידענא דקב"ה אקרי חי,
 אלא אפילו צדיק גמור איהו אקרי חי, דהא חי צדיק
 איהו לעילא וצדיק איהו לתתא, לעילא קב"ה אקרי חי,
 לתתא צדיק אקרי חי, דכתיב (ש"ב כג כ) ובניהו בן
 יהוידע בן איש חי, אמאי אקרי חי, בגין דאיהו צדיק,
 דהא צדיק חי אקרי, חי העולמים. וברוך צורי, כלא חד,
 חי וברוך דלא מתפרשי מהדדי, דכד מתחברין כחדא אקרי
 באר מים חיים, דא נביע לגו, ודא אתמלייא מניה,
 וירום אלה"י ישעי, דא עלמא עלאה, דאיהו רם ונשא
 רם על כלא, דהא מיניה נפיק כלא, (מקורא דלא פסיק)
 וכל נביעו דנביע, לאתמלייא בירא כדקא יאות,
 ומתמן אתברכא לאנהרא לכל אינון דלתתא,
 וכד אתמלייא כלא כדקא יאות, כדין

יתברך עושה תשועות גדולות למלך שלו שהוא דוד (מ"ד) **וְעָשָׂה-חֶסֶד לְמֹשִׁיחֹו** ועושה חסדים

למלך המשיח שהוא דוד שנמשח בשמן המשיחה (מלבי"ם תהילים יח, נא) **לְדָוִד וּלְזֶרְעֹו עַד-עוֹלָם** וכן

ימשיך ויעשה טובות וחסדים לדוד וגם לזרעו עד עולם (רד"ק):

עיונים והארות

המשיח כמגדל, שנאמר, מגדול ישועות מלכו. וכתב (שם יח, י) מגדל עוז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב (מדרש תהלים).

חמה עולה ומאיר ואין בריה נלכדת. שנאמר (משלי ד, יח) ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. ומהו מגדול, שנעשה להם מלך

חג המימונה

הטעמים לשם מימונה

הגמרא במסכת סוכה (מה:): מביאה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי, ורבי יוחנן משום רבי שמעון המחזוי משום רבי יוחנן המכותי: כל העושה איסור לחג באכילה ושתיה, מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבן, שנאמר (תהלים קיח, כז) "אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח". ופירש רש"י איסור לחג, אגודה לחג. באכילה ושתיה, שקורא לחג עונג במאכל ומשתה, ויש אומרים: יום שלאחר החג. בעבותים, בהמות עבות ושמנות. וכתב הרמ"א (או"ח ס"ס תכט) ונוהגין להרבות קצת באכילה ושתיה ביום אחר החג, והוא אסרו חג.

וכתב החיד"א ז"ל בספרו מורה באצבע (סי' ז אות רכ), יום אסרו חג ישתדל לעשות סעודה נאה, כי יש סוד בדבר, וגם על פי הפשט הוא מצוה.

וראיתי בספר שיעורי הראשון לציון - שיעורי הלווין של מרא דארעא זישראל מרן רבנו עובדיה יוסף זי"ע (חלק ג' עמוד רעח) שכתב שיש אומרים שחובה לאכול ולשתות ביום שמיני של פסח 'איסור חג' ובחזון לארץ יום זה הוא יום טוב, ואנו גם שמחים ביום זה. כתוב בגמרא סוכה (מה:): כל העושה איסור לחג (כלומר, קישור של יום שמחה נוסף לחג באכילה ושתיה), נחשב כאילו הקריב קרבן, ושמא זה הטעם שנוהגים לעשות 'מימונה' שכמו שנכנס בשמחה לחג כן יוצא ממנו בשמחה.

בשו"ת 'תורה לשמה' לגאון עוזנו מרן הבן איש חי זצ"ל (או"ח סימן קמ עמוד קט) נשאל הרב שמצינו בירושלמי בפ"ק דעבודה זרה (הלכה א ב.) שקראו לאסרו חג 'בריה דמועדא' ופירשו לנו הראשונים שהוא ר"ל בן המועד וכנוכר בבית יוסף (או"ח סי' תצד) ולא ידענו טעם לזה למה נקרא כן למועד.

ועונה הרב שהנה ודאי ראוי לקראו בן המועד מפני כי קדושתו נולדה ונמשכה מקדושת המועד וכמו שאומר הכתוב "אסרו חג בעבותים" (תהלים קיח, כז), כלומר עשו איסור וקשר לחג

שלא תסתלק קדושת החג לגמרי, אמנם נתקשר בקדושת החג כדי שתישאר לנו קצת הארה מן החג ביום זה של מוצאי החג על כן שפיר נקרא בן המועד כי ממנו נולדה ונמשכה קדושתו של יום זה, ואם אל סודו תדרשו כאשר מפורש יוצא בכונות המקובלים מפי רבינו הגדול האר"י זצ"ל אז תבין כי יאה ויאה תואר בן המועד על אסור חג בסוד ברא כרעיה דאבוה.

'מימונה' מלשון 'אמונה' ומנהג זה על שם שאמרו חז"ל 'דבניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל' (ר"ה יא.) וכיון שראו שרוב ניסן יצא ועדיין לא נגאלו, לכן מכריזים ואומרים מילת 'אמונה', כאומרים: שאנו מחזיקים ומאמינים באמונה על זה שבמהרה ניגאל אלא שבאורך הזמן נתחלפה בפי ההמון מילת אמונה ב'מימונה'.

הגאון הגדול רבי דוד עובדיה זצ"ל ראב"ד צ'פרו בספרו 'נהגו העם' (חג הפסח וספירת העומר סימן לד עמוד ג) כותב: ומה שקורין לזה מימונה שמעתי שהיא מלה ערבית 'מימון', דהיינו מזל, לרמוז על מזל טוב לכל השנה.

הגאון הגדול רבי יוסף בן נאים זצ"ל מחכמי פאס בספרו 'נוהג בחכמה' (עמוד קסא) כתב כמה טעמים נוספים לשם 'מימונה': ואחד מהם הוא על פי מסורת ישנה מטריפולי שה'מימונה' ביום זה הוא יום הזיכרון לפטירתו של הרמב"ם, ונקרא מימונה על שם רבי מימון אביו של הרמב"ם שנפטר לפי דברי יהודי טריפולי ביום כ"ב בניסן.

ממנהגי המימונה

כתב בספר 'כתר שם טוב' לרבי שם טוב גאגין זצ"ל (עמוד 365) וז"ל: טעם השמן, והנרות, ומטבעות הזהב, ושיבולי שעורים, שנהגו רק במוצאי חג הפסח ולא בחגים אחרים משום ששינו בגמרא במסכת ראש השנה (יא.): רבי יהושע אומר מנין שבניסן שנברא העולם שנאמר בבראשית (א, יב): 'ותוצא הארץ דשא' איזהו חודש שהארץ מלאה דשאים וגו' הוי אומר זה ניסן, ואמרי שם (טז.) במשנה, בארבעה פרקים העולם נידון, בפסח על התבואה, ושם בגמרא מפני מה אמרה תורה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות וגו'.

משום זה נוהגים להביא שיבולי שעורים להורות כי בירך ה' התבואה שבשדות.

ומצאתי שמנהג זה הוזכר בספר ירושלים (שנה א' להחכם לונץ) שכתב בליל מוצאי חג הפסח הספרדים לוקחים שחת של תבואה ובאגודת שיבולים האלו יכו איש את רעהו ויאמרו פסוק (בראשית כז, כח): "ויתן לך האלקים מטל השמים ורוב דגן ותירוש" וכו'.

והמנהג הזה יקרא בערבית 'שנת אל חדרה' (- שנה דשינה).

וכמובן שכל זה לסימנא טבא, ויש לומר משניות ופסוקים המבשרים את חג מתן תורה, ובכך קושרים את חג החירות לחג מתן תורה, וללמדנו שעם ישראל אינו בן חורין אלא אם כן עוסק בתורה, ועוד אומרים את הפיסקא כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו' מפני שהוא פתיחה לפרקי אבות בו מתחילים בשבת אחרי פסח.

וכן אומרים פסוק ומצא חן וכו' הוא פסוק ברכה מספר משלי (ג, ד) שבו קוראים בין פסח לעצרת, וכדי לחבר את פסח ושבעות לחיים טובים ולשלום, אומרים קטע מהאזהרות, שבו נאמרה ברכה גדולה.

תירבחו ותסעדו

בספר שו"ת שופריה דיוסף (או"ח סימן יא, עמוד עח) לגאון הגדול רבי יוסף בירדוגו זצ"ל, כותב הרב טעם נפלא ביותר למנהג בקרב יוצאי מרוקו לאחל אחד לשני בליל המימונה ברכת 'תרבחו ותסעדו' (תרויח ותצליח) והטעם לכך: שבביות הים כל אחד נטל החפץ שרצונו בו, ולמחרת ביום שביעי של פסח לא היו שואלים זה לזה מה הרווחת בביוה, מפני איסור דברי חול ביום טוב, ובמוצאי שביעי של פסח היו ישראל כולם שמחים וטובי לב מפני ריוח הביזה, וכל אחד שואל לחבירו מה הרווחת בביות הים, והיה כל אחד משיב לחבירו חפץ פלוני לקחתי, וחפץ פלוני לקחתי, ולכן נהגו ישראל קדושים באסרו חג של פסח לעשות אותו יום טוב משתה ושמחה (- מימונה) ואומרים זה לזה תרויח ותצליח, וטעם נכון הוא.

נהגו להתברך במוצאי שביעי של פסח אצל הצדיקים

בספר פרחי שושנים (פסח אות ג עמוד נא) לגאון הגדול רבי ידידיה מונסונייגו זצ"ל הרב הראשי וראב"ד מרוקו כותב הרב וז"ל: פסח, אצלנו היו נוהגים מימי קדם, שכל העם מסובבים בליל מוצאי החג של פסח אצל בתי תלמידי חכמים והצדיקים ואנשי לבב יראי ה' ומבקשים להתברך מפייהם.

ולעולם לא ידעתי מקור ענין זה ומנהגו, עד שראיתי היום לרבנו המחבר ספר מאור ושמש על התורה (פרשת פנחס), במקרה, שכתוב 'וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו' (במדבר כה, כה) וזה דבר: כל מיני הרהורים, הן בעיקר אמונה, וכן הקושיות שנולדו לאדם אפילו בתורה, כולם הם מאחיזות הקליפות שיש באדם, שהוא על ידי שלא בירר עדיין מידותיו הרעות ועדיין הוא משוקע בתאוות הגשמיות, וצריך תחילה לברר מידותיו מכל סיג ופסולת ועל ידי כך יזכה לבטל הרהורים הרעים. ועיקר בירורי המידות הם בימי הספירה כידוע, והנה ידוע מכתבי קודש, שבשבוע הראשון מהספירה, צריך להמשיך מוח החכמה שנפתח בלילי פסח אל המידות,

ובשביעי של פסח בא מוח החכמה, אל התגלות, שאז הוא יסוד צדיק, ויום טוב הוא מקרא קודש, מפני שאינו מתגלה מוח החכמה מעצמו, רק שצריכין להמשיך בו המוחין.

אכן בשביעי של פסח מתגלה מוח החכמה על ידי שנפתחו המוחין בליל הפסח, ועל כן הוא יום טוב מקרא קודש.

ומפני זה אימצו צדיקי דורנו שטוב אז לשקוד על דלתי הצדיקים, מפני שיכולים להמשיך אז קדושה כל השנה.

על ידי התגלות החכמה שמתגלה אז, יכולים הצדיקים להפר חכמת האומות ומחשבותיהם הרעות, שחושבים על עם ה' ואבדה חכמת חכמיהם.

לשטוח שיבולים

הטעם למנהג על פי מה שכתב הרב בית עולם בשם הרב 'חיי עולם' (בולה פרשת ויקהל דרוש א) וז"ל: הטעם שוטחין עשבים שיש בהם שיבולים מילתא דמזיין זיין הוא, משום דפסח ניזון על התבואה ולברן בשם ה' שיעשה השנה מבורכת בכל מילי דמיטב, ע"כ.

ובספר 'אזור אליהו' לרבי אליהו איתמרי הכהן זצ"ל כתב (סימן ו) טעם נוסף וז"ל: שאלוני על מנהג שנתפשט בכל ישראל שמשליכים עשבים בבתים אחר מוצאי הפסח.

ונראה לומר שבהיות שאמרו רז"ל (ר"ה יא.) בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל ואמרו בירושלמי דתחיית המתים לידי אליהו, דתחיית המתים יש קודם הגאולה ובהיות הגאולה בניסן וקודם לה תחיית המתים, אפשר לומר שתהיה תחיית המתים בפסח. ולכן לזכור על אמונה זאת משליכים עשבים רמז על תחיית המתים כדכתיב: 'ויציצו מעיר כעשב הארץ' (תהילים עב, טז) דזה אחד מהטעמים שעוקרים עשבים כשחוזרים מהמת לרמזו על התחיה, שכמו שעשב השדה שמתייבש חוזר לפרוח, כך המינים אף שנעשו עפר יחזרו לפרוח ויחזרו לתחיה במהרה בימינו אמן.

📖 חדש!!! 📖

ניתן לרכוש את החוברת כל שבוע
בחנות הישיבה

"הידור מצוה"

רחוב אורט ישראל 4 בת ים

בעלות 15 ₪ בלבד

לבירורים ניתן ליצור קשר

בטלפון: 03-505-1111

